

Mùa Hạ Chung Tình

Contents

Mùa Hạ Chung Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	19
3. Chương 3	28
4. Chương 4	46
5. Chương 5	56
6. Chương 6	71
7. Chương 7	86
8. Chương 8	93
9. Chương 9	104
10. Chương 10	126
11. Chương 11	138
12. Chương 12	149
13. Chương 13	162
14. Chương 14	175
15. Chương 15: Ngoại Truyện – Đám Cưới	184
16. Chương 16: Ngoại Truyện 2 – Đặt Tên	186

Mùa Hạ Chung Tình

Giới thiệu

Diệp Tử đã gửi đến bạn đọc một câu chuyện tình yêu với cái tên gợi nhớ nhiều kỉ niệm đồng thời cũn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-ha-chung-tinh>

1. Chương 1

Chung Lăng luôn có cảm giác rằng, chỉ cần đó là quyết định do chính bản thân cô đưa ra thì cô sẽ không bao giờ hối hận, thậm chí khi Đường Tranh lấy việc chia tay để ép, cô cũng không bao giờ chịu thỏa hiệp.

Nhưng khi máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Phố Đông, cô bắt đầu suy nghĩ về hành động khăng khăng làm theo ý mình của cô có đáng hay không.

Thượng Hải những ngày đầu tháng Hai, đêm rét căm căm, cô thu mình trong chiếc áo lông vũ mà vẫn cảm nhận được cái rét len lỏi vào tận xương.

Cô đợi mãi, đợi mãi, hai người đã hẹn sẽ ra sân bay đón cô đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Căn nhắc hồi lâu, cuối cùng cô lấy điện thoại ra tìm số của Quách Chỉ Quân rồi bấm máy, đầu bên kia là giọng nữ nhẹ nhàng cất lên: “Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách gọi lại sau”.

Hàng lông mày thanh tú của Chung Lăng cau lại, không phải cô trách Chỉ Quân lỗi hẹn, mà sợ có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Trời bắt đầu mưa như trút nước, khiến tâm trạng Chung Lăng càng tồi tệ hơn. Cô đưa tay xem đồng hồ và quyết định sẽ không đợi nữa, hòa vào dòng người vừa xuống máy bay ra điểm đợi taxi, kiên nhẫn chờ đợi.

Vừa đặt hành lý vào cốp xe, điện thoại của Chung Lăng liền réo liên hồi.

“Chỉ Quân à?” Cô vừa chui vào xe, vừa hỏi.

“Xin lỗi chị Chung Lăng, tôi là Phương Nhiên, cầu vượt tắc quá, tôi chưa có mặt ở sân bay được.”

“Vâng”, Chung Lăng đáp thờ ơ, “Không sao, tôi đã lên taxi rồi”.

Đổi phương ngừng một lát rồi nói: “Thế tôi gửi tin nhắn tên khách sạn nhé”.

“Vâng.” Chung Lăng cúp máy.

So với sự chậm chạp của cô thì tin nhắn của Phương Nhiên chẳng khác gì tên lửa: “Khách sạn Westin, nằm gần bến Thượng Hải”. Chung Lăng mỉm cười gấp điện thoại lại.

Vào khách sạn nhận phòng, tắm rửa, thu dọn xong xuôi, cuối cùng Chung Lăng cũng thở phào. Cô mở máy tính xách tay, đang định check mail thì điện thoại lại đổ chuông.

“Chị Chung Lăng, tôi đang ở dưới sảnh lớn của khách sạn.” Tiếng Phương Nhiên vang lên ở đầu dây bên kia.

Chung Lăng bình thản nói: “VẬY hả? Nhưng tôi chuẩn bị đi ngủ rồi”.

Rõ ràng Phương Nhiên không thể ngờ Chung Lăng lại trả lời như vậy, cô im lặng hồi lâu.

“Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

“Chị Chung Lăng, tôi chỉ muốn lên nói với chị vài câu rồi đi ngay, sẽ không ảnh hưởng đến giấc ngủ của chị đâu.”

Chung Lăng liền mỉm cười: “Ok, chị lên đi”.

Cô biết bản thân mình không được người ta chào đón gì nhiều, Phương Nhiên làm như vậy chẳng qua là muốn ra oai trước với cô, nhưng cô cũng sẽ không vì thế mà lùi bước, đừng nói là vị trưởng phòng thị trường như Phương Nhiên, kể cả vị phó tổng giám đốc công ty kia cũng coi cô như cái gai trong mắt. Nghĩ thấy cũng phải, đang yên đang lành tự nhiên lại có vị giám đốc thị trường từ trụ sở chính tại Anh mò sang chỉ nhánh Thượng Hải làm việc, trong lòng ai chẳng khó chịu.

Cô phải đối mặt với rất nhiều bài toán khó, con đường cô sắp qua sẽ rất nhiều chông gai.

Phương Nhiên có mái tóc dài xoăn nhẹ, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, thanh thoát, một cô gái năng động, làm được việc, đây là ấn tượng đầu tiên của Chung Lăng về cô ấy.

Còn cô để mặt mộc, giản dị như quả trứng gà mới bóc, tóc buông xõa, chân đi dép lê, bình dị chẳng hề ra dáng vị lãnh đạo cấp cao trong công ty, nhìn chẳng khác gì cô bé hàng xóm thân thiện.

Cô mời Phương Nhiên vào phòng, cười hỏi: “Uống gì nhé?” Không đợi đối phương trả lời, cô lại nói thêm: “Nhưng ở đây chỉ có nước khoáng thôi”.

Phương Nhiên đành nói: “Không cần đâu”.

“Thực ra ngày mai đến công ty gặp nhau cũng được, không cần phải đến cho vất vả.” Chung Lăng cười nói, không hề nhận ra vẻ không vui ở cô.

“Có gì vất vả đâu, trách nhiệm của tôi là phải ra sân bay đón chị, nhưng vì đường tắc quá...”

Chung Lăng lập tức ngắt lời Phương Nhiên, mỉm cười nói: “Thôi, tôi biết rồi, chị còn có việc gì nữa không?”.

Phương Nhiên biết đây là lệnh tiễn khách của Chung Lăng, nét mặt cô thoáng qua vẻ ngại ngùng, rồi cô cần mẫn nói: “Lúc đầu sếp tổng Hương Huy và giám đốc Tư Mẫn đã lên kế hoạch ra sân bay đón chị, nhưng công việc bận quá không sắp xếp được thời gian, mong chị thông cảm”.

Chung Lăng gật đầu rất nhẹ, coi như thay câu trả lời.

Thái độ không vồn vã mà cũng không thờ ơ của cô khiến Phương Nhiên có vẻ ngại ngùng: “Vậy ngày mai gặp nhau”.

“Hẹn gặp ngày mai.” Chung Lăng tiễn Phương Nhiên ra đến cửa: “Tôi không tiễn xuống dưới nữa nhé”.

“Vâng, chúc chị ngủ ngon.”

Nụ cười vẫn đọng trên môi Chung Lăng, cô đóng cửa lại, cầm điện thoại lên bấm số của Quách Chỉ Quân một lần nữa.

Lần này, không ngờ điện thoại lại có người nghe máy: “A lô”. Giọng nam trầm vang lên ở đầu bên kia.

“Lâm Sâm à?” Chung Lăng không dám chắc.

“A lô, cô là?”

“Tôi là Chung Lăng, Chỉ Quân có đó không anh?”

Lâm Sâm nói: “Bọn anh đang ở trong bệnh viện”.

Tim Chung Lăng giật thót: “Xảy ra chuyện gì vậy anh?”

“Chỉ Quân sảy thai rồi.” Lâm Sâm thở dài.

Chung Lăng như người ngồi trên lửa: “Hai người đang ở bệnh viện nào, em sẽ đến ngay”.

Sau khi Lâm Sâm báo tên bệnh viện và địa chỉ, Chung Lăng liền vợ ngay chiếc áo khoác, buộc tạm tóc lại rồi xách túi ra khỏi phòng.

Không hổ là khách sạn năm sao, vừa nhìn thấy dáng vẻ vội vã của Chung Lăng, liền có nhân viên bước đến hỏi: “Xin lỗi, chị có cần gọi taxi không?”

Chung Lăng vội gật đầu: “Làm phiền anh”.

Cô đứng trong sảnh lớn tránh mưa, nhân viên khách sạn cầm ô chạy ra giữa đường vẫy xe. Vì đã khuya, trời lại mưa như trút nước, taxi chạy qua đều đã có khách cả, gần nửa tiếng đồng hồ mà không bắt được chiếc nào. Đến khi quay vào, quần áo cậu nhân viên đã ướt hết.

“Chị à, chắc là phải đi ra xa một chút mới bắt được xe, chị cứ đứng ở đây đợi nhé.” Cậu nhân viên còn rất trẻ, cười để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ, trông như học sinh cấp ba.

Chung Lăng cũng thấy vui lây vì nụ cười đó, bất giác đáp lại bằng nụ cười ấm áp: “Không cần đâu, tôi tự ra bắt cũng được”.

“Chị...” Cậu nhân viên ngần ngừ một lát, Chung Lăng đã bước ra ngoài cửa kính, cậu nhân viên vội bước rất nhanh: “Chị ơi”.

Chung Lăng quay đầu lại, cậu nhân viên đưa cho cô chiếc ô, cô mỉm cười đón lấy và nói: “Cảm ơn em”.

Chung Lăng băng qua hai làn đường, ở đây tầm nhìn rộng, xe cộ qua lại đông, chắc dễ bắt xe hơn.

Mắt cô cận hơn một độ, bình thường không đeo kính cũng không sao, nhưng trời mưa, nước mưa nhạt nhòa nhìn không rõ, vì thế mỗi khi có ánh đèn từ xa hắt tới, cô liền giơ tay lên vậy, nhưng rồi lại chìm trong thất vọng.

Cô liên tục xem đồng hồ, đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc gọi điện cho Lâm Sâm, cô vẫn đứng yên ở vị trí cũ, tâm trạng sốt ruột cộng với cái lạnh trong đêm mưa khiến cô phải liên tục giậm chân, đi đi lại lại cho người ấm hơn.

Thêm mười mấy phút nữa trôi qua, có lẽ sự chân thành của Chung Lăng đã làm Thượng đế cảm động, cuối cùng cũng có một chiếc taxi dừng trước mặt. Cô vội thu ô lại, mở cửa lên xe rồi nói: “Phiền bác tài chạy đến bệnh viện RJ”.

Qua gương chiếu hậu, lái xe liếc cô một cái, định nói gì xong lại thôi.

Chung Lăng cũng thấy thắc mắc, hỏi: “Có gì không hả bác tài?”

Tài xế không đáp chỉ khẽ nhếch mép rồi rồ ga cho xe chạy.

Mặc dù trời mưa to, đường trơn nhưng rõ ràng tay lái của bác tài rất cứng, chiếc xe luồn lách qua ngõ nọ phố kia một cách thành thạo, chẳng bao lâu, tài xế đã quay đầu lại nhắc: “Đến rồi”.

Chung Lăng đang nhắm mắt tĩnh tâm, nghe thấy vậy liền vội móc ví trong túi xách ra: “Bao nhiêu tiền ạ?”

“Cô à, xe tôi không phải taxi.” Lái xe cười rất thoải mái.

Chung Lăng sững sốt ngẩng đầu lên, phát hiện thấy đằng trước không có đồng hồ tính cước. Cô nheo mắt liếc “bác tài” thì thấy anh ta đang mỉm cười, miệng hơi mỉm cười. Anh chàng sở hữu làn da màu đồng như Cổ Thiên Lạc, nhìn rất trẻ trung, đặc biệt là đôi mắt rất sáng, mặc bộ ple đen, bên trong là áo sơ mi trắng, không thất caravat.

Chung Lăng ngưỡng quá, vội co người lại: “Ôi, xin lỗi anh”. Chẳng lẽ áp lực công việc quá lớn khiến đầu óc cô mê muội, nhìn gà hóa cuốc.

“Không sao”, anh chàng khẽ nhếch mép cười cười.

Sau khi xuống xe Chung Lăng mới hiểu ra vấn đề, đây là chiếc Santafe màu đen còn khá mới, ngoài việc không có hộp đèn và đồng hồ tính cước thì gần như không khác gì những chiếc taxi hằng ngày vẫn chạy quanh đường phố Thượng Hải.

Trước khi đóng cửa, cô khẽ cúi người nói: “Cảm ơn anh nhiều”.

“Không có gì.” Nụ cười của anh chàng rất dễ chịu, tựa như ánh nắng lướt trên bầu trời u ám, vô cùng ấm áp.

Chung Lăng vội vã chạy vào bệnh viện, đến phòng tư vấn hỏi số giường. Nhờ có sự hướng dẫn tận tình của cô y tá, cuối cùng cô đã tìm được phòng Quách Chỉ Quân đang nằm. Bước vào phòng, thấy Chỉ Quân đang nằm trên giường với vẻ mệt mỏi, Lâm Sâm đang kê cao gối cho cô, nhẹ nhàng khuyên cô nên ăn chút gì đó.

“Chỉ Quân.” Chung Lăng cảm thấy sống mũi cay cay, bước đến nắm chặt bàn tay Chỉ Quân.

“Cậu đến rồi à.” Chỉ Quân cười buồn.

Lâm Sâm nhường chỗ cho Chung Lăng: “Hai em cứ nói chuyện, anh đi hâm lại cháo cho nóng”.

“Sao cậu lại sợ ý như vậy, cậu không sao chứ?” Giọng Chung Lăng nửa phần tỏ ý trách móc, nửa phần tỏ ý thương bạn.

Quách Chỉ Quân lắc đầu: “Xin lỗi vì mình không ra đón cậu được”.

Chung Lăng bẹo má cô: “Cậu cứ lo cho bản thân đi đã”.

Nét mặt Chỉ Quân lộ rõ vẻ u buồn, cô đưa mắt nhìn ra ngoài rồi thở dài thườn thượt.

Là bạn thân chơi với nhau nhiều năm, Chung Lăng hiểu Chỉ Quân hơn ai hết, cô vội khuyên: “Cậu và Lâm Sâm còn trẻ, còn nhiều cơ hội, trước mắt phải lo cho sức khỏe ổn định mới là quan trọng nhất”.

Quách Chỉ Quân cúi đầu một lát rồi lại ngẩng lên: “Anh chàng Đường Tranh để cậu về nước công tác mà không lo à?”

Lúc này còn đùa cợt được chứng tỏ Chỉ Quân không sao, Chung Lăng cũng thấy yên tâm hơn. Cô cười nói: “Vì muốn đem lại niềm vui cho cậu nên mình phải hy sinh nhiều như vậy đây”.

Quách Chỉ Quân lấy khuỷu tay huých cô: “Khai thật đi, hai ông bà không cãi nhau vì chuyện này chứ?” Đường Tranh là người hay chấp vặt, khó tính, Chỉ Quân ít nhiều cũng hiểu.

Chung Lăng nhún vai, cố tình vờ như không thèm quan tâm, nói: “Mặc kệ hấn ta”.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ.

“Mời vào.” Chỉ Quân nói.

Đẩy cửa bước vào là một người đàn ông mặc áo blu, trông rất thư sinh, khôi ngô tuấn tú.

Quách Chỉ Quân sững sốt hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Đêm nay anh phải trực, vừa gặp bác sĩ Lâm ở cổng, mới biết em xảy ra chuyện không may.” Người vừa vào mang đến một bó hoa ly, hương thơm thoang thoảng, thanh khiết.

Chỉ Quân đón lấy bó hoa rồi đưa cho Chung Lăng, Chung Lăng vội cắm hoa vào bình.

“Đây là?” Anh mắt anh chàng dừng ở Chung Lăng.

“Để em giới thiệu hai người làm quen nhé, đây là Chung Lăng, bạn thân của em. Còn đây là Tống Minh Chí, đồng nghiệp của anh Lâm Sâm.”

“Chào anh.” Chung Lăng vui vẻ đưa tay ra.

Tống Minh Chí cũng lịch thiệp không kém: “Rất vui vì được làm quen với em”.

Đang nói chuyện thì thấy Lâm Sâm nhẹ nhàng bê một bát cháo cá khói bốc nghi ngút vào, ý cười dịu dàng hiện rõ trong đáy mắt.

“Anh cứ để tạm đó, em chưa muốn ăn.”

“Thế anh bón cho em nhé.” Thế rồi Lâm Sâm coi như không có ai ở đó, xúc một thìa cháo đưa lại gần miệng Chỉ Quân. Dù mặt dày đến đâu Chỉ Quân cũng không thể coi hai người kia không tồn tại, miệng hứ một tiếng rồi ngoan ngoãn đón lấy thìa cháo.

Chung Lăng bắt giắc bật cười, đúng là vô quỷ dày thì có móng tay nhọn. Cô ghé sát vào tai Chỉ Quân nói nhỏ: “Chỉ có Lâm Sâm mới trị được cậu”.

Mắt Chỉ Quân híp lại: “Vậy hả, thế ai mới trị được cậu, Đường Tranh à?”

Chung Lăng lập tức bại trận, gơ tay xin hàng: “Đừng nhắc đến hấn nữa được không?”

Quách Chỉ Quân ăn liền một mạch hết bát cháo, lườm Chung Lăng một cái: “Muộn quá rồi, thôi cậu về đi. Ngày mai còn phải dậy sớm đây, đừng để phờ phạc quá”.

Chung Lăng cúi đầu xem đồng hồ, cũng thuận nước đẩy thuyền nói: “Ừ, ngày mai mình lại đến thăm cậu”.

Chỉ Quân gật đầu, ra hiệu cho Lâm Sâm tiễn cô. Đột nhiên Tống Minh Chí lên tiếng: “Bác sĩ Lâm cứ ở đây với Chỉ Quân đi, để tôi tiễn Chung Lăng”.

Sao Chỉ Quân lại không hiểu ý Tống Minh Chí, cô chớp mắt cười: “Thế cũng được”.

Đêm mưa rất khó bắt xe, Tống Minh Chí nhẫn nại đợi xe cùng Chung Lăng, hai người cũng nói với nhau mấy câu.

“Chung Lăng vừa đặt chân đến Thượng Hải hôm nay à?”

“Dạ.”

“Em đi du lịch hay làm gì?”

Đôi môi Chung Lăng thoáng hiện lên nụ cười: “Em đi làm”.

“Em làm ở công ty nào vậy?”

“Một công ty có vốn đầu tư nước ngoài” Câu trả lời của Chung Lăng ngắn gọn một cách bất thường, lộ rõ vẻ cảnh giác.

“Em nói chuyện rất thú vị.” Tống Minh Chí bắt lực nói.

Chung Lăng chỉ cười không nói gì thêm.

Im lặng hồi lâu, Tống Minh Chí đang định nói thêm thì có chiếc taxi đi đến cắt đứt chủ đề này. Đợi khách trên xe xuống xong, Chung Lăng vội vàng chui vào xe, kéo cửa kính xe xuống nói: “Cảm ơn anh, tạm biệt”.

Tống Minh Chí mỉm cười, đưa mắt dõi theo chiếc xe chở Chung Lăng rồi quay lại phòng bệnh.

Chung Lăng đứng trong toilet, nghe thấy tiếng điện thoại reo trong túi xách tay, liền vội vàng chạy ra, chưa kịp nhìn rõ thông tin hiển thị trên màn hình thì điện thoại đã hết pin tự động tắt, đợi đến khi cô lấy sạc pin cắm vào, kiểm tra thì thấy năm cuộc gọi nhỡ, và tất cả đều là của một người, Đường Tranh.

Chung Lăng khẽ nhếch mép, tìm một chỗ khá thoải mái trên giường rồi chui vào chăn, sau đó bấm máy gọi cho Đường Tranh.

Điện thoại vừa đổ một hồi chuông đã được nhắc, xem ra Đường Tranh sốt ruột thật.

“Tại sao em không nghe máy?” Đường Tranh hỏi dồn dập.

“Em để điện thoại trong túi, không nghe thấy tiếng chuông.”

“Thế tại sao vừa nãy em lại tắt máy đi?”

“Điện thoại hết pin nên tự động tắt.” So với Đường Tranh, câu trả lời của Chung Lăng tỏ ra vô cùng đủng đỉnh.

Đối phương ngừng một lát.

“Chung Lăng.” Lần nào anh gọi cả tên lẫn họ cô thì chứng tỏ chuẩn bị nói đến chuyện rất nghiêm túc. Chung Lăng vội ngồi thẳng người dậy theo phản xạ: “Em nghe đây”.

“Em đã về Thượng Hải rồi phải không?”

“Vâng.”

“Em thật ích kỷ!”

Đường Tranh mắng cô như tát nước vào mặt. Im lặng hồi lâu, cuối cùng cô nói: “Em ích kỷ ở điểm nào, anh nói em nghe xem”.

“Vì lý do gì mà em bắt anh phải từ bỏ sự nghiệp ở nước ngoài để quay về Thượng Hải cùng em? Tại sao em lại có thể không nói lời nào mà bỏ về luôn?”

Chung Lăng tức quá, bật cười: “Đường Tranh, anh hãy tự hỏi bản thân xem, có lần nào em không nhường bộ anh không? Tại sao anh không thể vì em mà hy sinh một lần?”

Đường Tranh ấp úng, hồi lâu mới hậm hực đáp: “Em phải biết rằng anh đã rất vất vả mới leo lên được vị trí như ngày hôm nay, anh không muốn làm lại từ đầu”

“Vậy em thì sao? Đối với em đây là cơ hội ngàn năm có một, anh đã bao giờ nghĩ cho em chưa?”

Đầu bên kia điện thoại lập tức im lặng. Nhưng Chung Lăng có thể tưởng tượng được, lúc này chắc chắn Đường Tranh sẽ nhún vai với vẻ bất cần, giống như vẻ mặt thờ ơ, lạnh lùng của anh sau vô số lần cãi nhau trước đây. Còn Chung Lăng thì luôn phải lặp lại vòng tuần hoàn tồi tệ cãi nhau, làm lành, cãi nhau.

“Đường Tranh, em rất mệt, em phải nghỉ đã.” Cô không muốn tranh cãi với anh nữa, hoặc có thể để thời gian cho cả hai bình tĩnh lại sẽ tốt hơn.

Đường Tranh cười khẩy một tiếng: “Chung Lăng, em muốn ám chỉ chúng mình sẽ chia tay?”

Chưa kịp đợi cô trả lời, Đường Tranh lại nói tiếp: “Anh sẽ để em được toại nguyện”. Giọng anh chắc như đinh đóng cột, không cho Chung Lăng cơ hội giải thích mà cúp máy luôn.

Chung Lăng thần thờ nhìn màn hình điện thoại đến mười phút, bất giác cười đau khổ, rõ ràng là anh ta có âm mưu từ lâu, nhưng giờ lại đổ hết trách nhiệm cho cô. Thực ra cô biết tổng từ lâu, Đường Tranh yêu cô, nhưng lại yêu bản thân anh ta hơn. Cô cũng biết, khi đưa ra quyết định này, với tính cách của Đường Tranh thì chia tay chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, chỉ có điều cô không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

Chung Lăng khoanh tay trước ngực, mệt mỏi gục xuống đầu giường, cả đêm không thể chợp mắt. Dù là cô gái mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc mềm yếu. Mãi đến khi trời sáng, cô mới chợp mắt được một lát.

Tuy nhiên sau đó không lâu, chuông báo thức réo, một ngày mới bắt đầu.

Đang tắm thì bất ngờ Chung Lăng nhận được điện thoại của Phương Nhiên: “Chị Chung Lăng, tôi đang đợi dưới tầng”.

Sau một giây sững lại, Chung Lăng đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Chắc là những gì diễn ra tối hôm qua khiến Phương Nhiên ý thức được cô không phải là người dễ bắt nạt, nên đã biết điều hơn. Chung Lăng mỉm cười nói: “Đợi tôi hai mươi phút nhé”.

Cô lau người, sấy khô tóc rồi thay quần áo, sau khi trang điểm che đi quầng thâm dưới mắt và khuôn mặt tiêu tụy liền xuống lầu.

Phương Nhiên mặc bộ đồng phục công sở chỉnh tề, mái tóc dài được búi lại và cài thêm chiếc trâm, một lọn nhỏ tóc mai rủ xuống, trông rất có sức sống nhưng không mất đi vẻ duyên dáng.

“Chào chị.” Nét mặt Phương Nhiên rất bình tĩnh, giọng vẫn bình thản, không hề nhận ra sự bức bối mặc dù tối hôm qua bị tiếp đón rất lạnh lùng.

Ánh mắt Chung Lăng lóe lên một tia nhìn sắc lẹm: “Phương Nhiên từ trước đến nay vẫn quen dậy sớm hay là vì tôi mà phải thay đổi thói quen? Nếu là vì tôi thì thật ngại quá”.

Phương Nhiên cũng không phải là người dễ bắt nạt, cô chỉ khéo léo đáp: “Đâu có, đây cũng là một trong những công việc của tôi”.

Chung Lăng mỉm cười và không nói gì thêm.

Phương Nhiên không lái xe, hai người bắt một chiếc taxi ở cổng sau của khách sạn rồi đến thẳng tòa nhà của tập đoàn Hiến Dịch chi nhánh Thượng Hải.

Xe đến nơi, Phương Nhiên không đưa Chung Lăng vào tòa nhà mà rẽ sang một con ngõ nhỏ nằm khép mình sau khu vực náo nhiệt.

Chung Lăng thắc mắc “ó” một tiếng, Phương Nhiên ngoái đầu lại: “Chị Chung Lăng chưa ăn sáng đúng không, đồ điểm tâm ở đây rất ngon”.

“Vậy hả.” Chung Lăng bình thản đáp, đúng là cô chưa ăn sáng, nhưng cô không thích cảm giác bị người ta sắp xếp lịch trình như thế này.

Mới hơn tám giờ, nhưng là thời điểm dân công sở đi làm và các cụ già đi tập thể dục buổi sáng về, quán ăn sáng nhỏ người đông như nêm như cối. Phương Nhiên nhanh tay lẹ mắt, nhìn thấy có người ngồi ở một chiếc bàn trong góc đang quét mép, cô liền kéo Chung Lăng bước đến, nhanh chóng chiếm được chỗ trước những người khác.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Chung Lăng: “Không ngờ Phương Nhiên rất có kinh nghiệm trong việc chiếm chỗ nhỉ”. Không biết là khen hay mỉa mai.

Phương Nhiên cười rất bình thản: “Từ nhỏ đến lớn chiếm nhiều nên tôi quen rồi”. Cô không hỏi ý kiến Chung Lăng mà tự gọi mì vằn thắn và bánh bao rán.

Chung Lăng có vẻ không hài lòng, nhưng cũng không nói gì.

Hai người ăn mặc rất sang trọng, không hề ăn nhập với bầu không khí dân dã trong quán, tuy nhiên điều này không hề ảnh hưởng tới khẩu vị và niềm vui của họ, dĩ nhiên không ai có thể nhận ra trong đó có bao nhiêu tình cảm chân thành, bao nhiêu sự giả tạo.

Chung Lăng không tranh trả tiền ăn sáng với Phương Nhiên, coi như cho cô ấy cơ hội thể hiện hết mình lòng hiếu khách.

Ăn sáng xong xuôi mới hơn tám rưỡi. Đã có nhiều nữ nhân viên ăn mặc thời trang và nam nhân viên thành công trong sự nghiệp ple lướt là, lục tục bước vào văn phòng, đây cũng là thời điểm thang máy làm việc không ngơi nghỉ. Thượng Hải là thành phố có nhịp sống nhanh, có lẽ cũng chính vì thế mà kể cả những người sở hữu tấm bằng học vị cao và mức lương hấp dẫn thì cũng không dám chủ quan, đầu óc lúc nào cũng căng như dây đàn.

Sau khi thang máy dừng lại ở tầng 19, Phương Nhiên bước ra trước, lịch sự mời: “Mời chị Chung Lăng”.

Chung Lăng đã chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi đến, nắm rất rõ về chi nhánh của tập đoàn Hiển Dịch ở Thượng Hải. Công ty tọa lạc ở khu vực nhộn nhịp nhất Thượng Hải, vì tổng giám đốc ít khi ở trong nước nên mọi nghiệp vụ ở khu vực Hoa Đông đều do phó tổng giám đốc thường trực Hướng Huy toàn quyền phụ trách. Anh này quản lý hai bộ phận quan trọng nhất của công ty là Marketing và Dịch vụ.

Bây giờ, cô chen vào với tư cách giám đốc thị trường, chắc chắn sẽ trở thành đối thủ không đội trời chung với một số nhân vật quan trọng.

Chung Lăng uyển chuyển bước từng bước, lúc này cô nghe thấy Phương Nhiên cao giọng gọi: “Chào buổi sáng, sếp tổng”. Ngón tay út của Chung Lăng búng một cái, đây là phản xạ theo thói quen mỗi khi cô căng thẳng hoặc xảy ra chuyện quan trọng. Cô quay sang, trước mắt là một anh chàng đáng dấp cao ráo, nét mặt cương nghị, ánh mắt sắc sảo, khoảng ngoài ba mươi tuổi, trong tích tắc đó, cô có cảm giác lunli như trước đây đã từng gặp con người này ở đâu đó

Anh chàng được gọi là sếp tổng khề gặt đầu: “Xin chào”.

“Em đã đón giám đốc thị trường Chung Lăng về đây rồi ” Phương Nhiên nghiêng người để hai vị lãnh đạo có thể làm quen với nhau.

Dường như lúc này Hướng Huy mới phát hiện ra sự có mặt của Chung Lăng, anh nói nhỏ: “Chào Chung Lăng, chúc mừng cô đã đến công ty”. Giọng nói trầm ấm như tiếng đàn hồ cầm.

Chung Lăng nhướn mày: “Xin chào tổng giám đốc Hướng Huy, tôi là Chung Lăng”. Cô chủ động đưa tay ra, Hướng Huy cũng đưa tay ra bắt nhẹ rồi buông ra ngay.

Hướng Huy nói nhưng lại hướng về Phương Nhiên: “Đợi mọi người đến đủ rồi triệu tập vào phòng hội nghị, giới thiệu Chung Lăng với các đồng nghiệp để làm quen”.

“Dạ vâng.”

Hướng Huy gặt đầu với Chung Lăng rồi nói “Phương Nhiên, cô đưa giám đốc Chung Lăng vào phòng việc của cô ấy”.

Mép Chung Lăng giật giật: “Cảm ơn anh”.

Phòng làm việc của giám đốc thị trường được sắp xếp bên cạnh phòng làm việc của phó tổng giám đốc, rộng rãi thoải mái, đặc biệt là rất sáng sủa.

“Chị có hài lòng không? Nếu không thích tôi sẽ bảo phòng hành chính sắp xếp cho chị phòng khác.”

“Không cần đâu, thế này là tốt lắm rồi.” Nụ cười của Chung Lăng rất khó phát hiện, đối với môi trường làm việc, từ trước đến nay cô rất ít khi để tâm, nhưng Đường Tranh thì lại đặc biệt kén chọn.

Không hiểu tại sao vô duyên vô cớ lại nhớ đến anh ta, từ trước đến nay cô luôn là người nghĩ thoáng trong mọi việc, Chung Lăng khề thở dài.

“Chị Chung Lăng, nếu không còn việc gì khác thì tôi xin phép ra ngoài, có việc gì chị cứ gọi cho tôi, số máy nội bộ của tôi là 9527.” Nói xong, Chung Lăng không có phản ứng gì, còn Phương Nhiên lại mỉm cười.

Chung Lăng bật máy tính xách tay, nói mạng để check mail, mới chỉ một ngày mà có tới hàng trăm mail chưa đọc. Mail mới nhất được gửi cách đây năm phút, người gửi họ Hướng.

Chung Lăng di chuột mở ra, đó là mail viết bằng tiếng Anh chào đón cô đến chi nhánh ở Thượng Hải làm việc. Ngôn từ cẩn trọng, khách khí, chu đáo và rất lịch thiệp. Dích thân phó tổng giám đốc gửi, đó là một niềm vinh dự và cũng thể hiện sự tôn trọng đối với cô. Chung Lăng dùng chuột bôi đậm dòng chữ ngắn ngủi đó, vẻ mặt đầy suy tư. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Bước vào là Phương Nhiên và một cô gái trẻ khác: “Giám đốc Chung Lăng, đây là Đới Hiểu Lam, trợ lý công ty sắp xếp cho chị”.

Chung Lăng nhìn kỹ cô gái, các nét gọn gàng, dáng dấp nhỏ nhắn, khí chất trong sáng, lúc cười còn để lộ hai chiếc răng khểnh trông rất dễ thương.

“Giám đốc.” Giọng Đới Hiểu Lam lộ rõ vẻ e dè.

“Ồ?” Chung Lăng ngẩng đầu lên.

“Sếp tổng mời chị sang phòng họp.”

“Ừ, tôi sang đây.” Chung Lăng chợt nhớ tới lời Hướng Huy dặn Phương Nhiên ban nãy, muốn giới thiệu để các đồng nghiệp làm quen với cô. Họ muốn lấy lòng hay cô lập cô, cô chưa dám khẳng định, nhưng chắc chắn sẽ không né tránh.

Chung Lăng là người cuối cùng bước vào phòng họp, vị trí ngồi của cô được xếp ở bên tay trái Hướng Huy, giống như vị trí phòng làm việc của họ. Những người khác đều ngồi bên tay phải Hướng Huy, rõ ràng là đối nghịch hoàn toàn. Chung Lăng ngước mắt lên, kín đáo liếc một lượt. Trong phòng có tất cả năm người bao gồm cả cô, ngoài Phương Nhiên và Hướng Huy ra, còn có một nam một nữ khác cô không quen.

Không đúng, Chung Lăng khẽ cau mày, người đàn ông này, rõ ràng là cô đã từng gặp. Nét cười hiện rõ trong đáy mắt, khuôn mặt toát lên vẻ ngang tàng, chính là “tài xế taxi” mà tối qua cô nhìn nhầm.

Ánh mắt người đó lộ vẻ sững sốt, rõ ràng cũng nhận ra cô. Nhưng nếu anh ta đã không nói thì Chung Lăng cũng sẽ không chủ động nhắc đến.

“Giám đốc Chung Lăng và trưởng phòng Phương Nhiên đã gặp nhau rồi, tôi không giới thiệu nữa. Hai vị kia là Tư Mẫn, giám đốc phụ trách hành chính và Hạ Dương, trưởng phòng dịch vụ chăm sóc khách hàng của công ty.”

Một người giám đốc bằng vai phải lứa với Chung Lăng, còn vị kia là cấp dưới của cô. Cô cười rất duyên dáng, chiếc cằm xinh xắn hơi ngêch lên, kiêu ngạo đầy tự tin.

“Rất vui được làm quen với hai vị, mong rằng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Tư Mẫn đưa tay ra trước, so với vẻ cao ráo, thon thả của Chung Lăng, dáng người Tư Mẫn đầy đặn, tròn trĩnh hơn, đôi mắt đen láy ngự trên khuôn mặt tròn như vầng trăng thu. Nụ cười trên môi Hạ Dương cũng rất đúng mực, nét mặt rạng rỡ tựa như cái tên, chói chang như ngày hè. Đều là những nhân vật không nên va chạm, Chung Lăng than thầm, nhưng nụ cười trên môi không thay đổi.

“Tối nay tôi muốn mời các đồng nghiệp trong công ty ăn bữa cơm, nhưng tôi chưa quen với khu vực này lắm, có thể nhờ giám đốc Tư Mẫn giúp một tay được không?”

Tư Mẫn nở nụ cười duyên dáng: “Công ty đã lên kế hoạch tối nay sẽ mở tiệc chào mừng giám đốc Chung Lăng đến nhận công tác, bữa tiệc sẽ được tổ chức ở nhà hàng South Beauty trên đường Hoài Hải, đến lúc đó giám đốc phải uống với anh em mấy ly”.

Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống, gật đầu cười.

“Giám đốc, tài liệu mà chị cần đều ở trong này ạ.” Đới Hiểu Lam bê chồng tài liệu cao gần bằng nửa người cô đến, sau khi gõ cửa loạng choạng bước vào, Chung Lăng vội đứng dậy đón lấy, dịu dàng nói: “Em vất vả quá”.

“Dạ, không có gì.” Đới Hiểu Lam dường như hơi bất ngờ khi được trọng vọng như vậy. “Giám đốc có cần gì nữa không ạ?”

“Không cần thiết phải một câu giám đốc, hai câu giám đốc như vậy, cứ gọi chị Kiya là được rồi.” Chung Lăng khẽ mỉm cười, cô đâu có phải là Diệt Tuyệt sư thái, cũng không có ba đầu sáu tay, không đến mức khiến cô bé phải sợ như vậy.

Diệt Tuyệt sư thái là một nhân vật hư cấu trong tiêu thuyết Ý thiên Đồng Long ký của nhà văn Kim Dung. Bà nổi tiếng là người cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm trắng đen rõ ràng.

“Dạ vâng, thưa giám đốc.”

“Hả”. Chung Lăng cau mày.

“Dạ, em biết rồi chị Kiya.” Đới Hiểu Lam vội sửa lại, lúc này Chung Lăng mới mỉm cười tỏ ý hài lòng. Đới Hiểu Lam then thừng nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì em xin phép ra ngoài”.

Chung Lăng hiểu ý mỉm cười: “Ừ, em ra đi”.

Đưa mắt dõi theo bóng Đới Hiểu Lam ra ngoài, Chung Lăng chìm trong suy nghĩ. Cô đã xem qua tài liệu về nhân viên của cô, Đới Hiểu Lam mới vào làm việc chưa đầy một năm, trên lý thuyết, kinh nghiệm của cô bé này chưa thể đủ để làm trợ lý giám đốc, nhưng hiện tại lại được sắp xếp vào vị trí quan trọng này, không hiểu lý do bắt nguồn từ đâu.

Ngoài việc buổi trưa nhờ Đới Hiểu Lam đi mua một chiếc bánh sandwich để ăn trưa, cả ngày Chung Lăng đều vui đùa xem giấy tờ trong phòng làm việc. Cô cần phải bắt tay vào công việc với tốc độ nhanh nhất để người khác không soi mói gì được cô.

Ngày đầu tiên đến chi nhánh của tập đoàn Hiến Dịch ở Thượng Hải đã bình yên trôi qua như vậy.

Sáu giờ chiều, Phương Nhiên gõ cửa phòng làm việc Chung Lăng.

“Mời vào.”

Phương Nhiên thấy bàn làm việc chồng chất giấy tờ, liền cười hỏi: “Giám đốc, chị vẫn đang bận à?”

“Có việc gì không?” Chung Lăng dụi mắt.

Phương Nhiên cười khúc khích: “Công ty tổ chức tiệc chúc mừng chị đến nhận công tác, chị quên rồi à?”

Chung Lăng vỗ mạnh tay lên đầu, cười nói: “Đúng là tôi quên thật”.

“Đúng là sắp lớn nên hay quên.”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng được thốt ra từ miệng Phương Nhiên nghe rất chối tai. Nụ cười không thật lòng của cô ta khiến Chung Lăng cảm thấy rất khó chịu. Cô chỉ cười mà không nói gì thêm, thu dọn sơ qua bàn làm việc rồi nói: “Đi thôi”.

Mấy vị lãnh đạo cấp cao của công ty đều tự lái xe đi, chỉ có Hạ Dương chủ động đề nghị chở bọn họ.

Đợi lúc đèn đỏ, Chung Lăng phát hiện thấy Hương Huy lái một chiếc Volkswagen Tiguan màu xanh sapphire đi đầu tiên, ngay sau đó là chiếc Volkswagen Sagitar màu đỏ và chiếc Volksvagen Golf Gti màu đỏ tươi. Chiếc Santafe màu đen mà họ ngồi đi cuối cùng.

Nhìn về lái xe chăm chú của Hạ Dương, bất giác Chung Lăng cảm thấy buồn cười, đúng là cô có duyên với chiếc xe này.

Trong phòng ăn của nhà hàng, Chung Lăng nhìn thấy Thích Đình Đình, kế toán trưởng phụ trách tài vụ của công ty và giám đốc phụ trách bộ phận hậu cần Bành Húc, hai người này không tham dự cuộc họp buổi sáng.

Thích Đình Đình là cô gái rất trẻ trung, xinh đẹp. Chung Lăng chưa đến ba mươi tuổi mà đã được ngồi ở vị trí giám đốc thị trường, vốn là một kỳ tích, không ngờ xem ra cô gái Thích Đình Đình này còn kém cô mấy tuổi.

Còn Bành Húc thì trông rất thô kệch, mặt đầy nếp nhăn, nếu vị này không có mặt ở đây sớm thì suýt nữa Chung Lăng đã tưởng anh ta được cử đến để thu tiền bảo vệ.

Thức ăn đã được mang lên một nửa, rượu chưa quá ba tuần, Hướng Huy mỉm cười nói: “Mọi người cứ vui vẻ đi nhé, tôi cáo lỗi về trước”.

Bất chấp sự hò hét và những tiếng la ó phản đối của mọi người, ý cười âm áp hiện trên khuôn mặt lạnh lùng, Hướng Huy vẫy tay chào mọi người rồi ra về.

Chung Lăng mím môi, cố ý nói: “Tổng giám đốc Hướng làm như thế mọi người sẽ mất hứng đấy”.

Hạ Dương cười liếc cô một cái: “Từ trước đến nay sếp tổng luôn như vậy, dần dần sẽ thấy quen”.

Phương Nhiên tiếp lời rất đúng lúc: “Sếp tổng về rồi, bọn mình mới được chơi thoải mái”.

Thích Đình Đình chớp chớp mắt: “Đúng rồi đây, ăn xong đi hát karaoke nhé, ngày mai rút hóa đơn cho sếp Hướng là được”.

Giọng điệu thoải mái của cô khiến mọi người đều cười ồ.

Nói thực, với một đội ngũ có tiềm năng và đầy sức trẻ, Chung Lăng rất muốn hòa nhập với họ, nhưng cô hiểu rằng, bầu không khí đoàn kết, dễ chịu đó không có chỗ dành cho cô.

Lời dự đoán của Chung Lăng không sai, bữa tiệc chào đón cô mặc dù không nguy hiểm như Hồng Môn Yến¹, nhưng cũng đầy sóng ngầm.

¹ Hồng Môn Yến là buổi tiệc được tổ chức tại vùng ngoại ô Hồng Môn đời Tần với sự tham gia của Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là buổi tiệc có sức ảnh hưởng quan trọng cho cuộc chiến nông dân cuối đời Tần sau này, được cho là nguyên nhân gián tiếp khiến Hạng Vũ thất bại và Lưu Bang lập nên triều Hán. Người đời sau đã dùng từ Hồng Môn Yến để chỉ về những buổi tiệc có nhiều mưu đồ.

Bành Húc nâng ly lên trước: “Giám đốc Chung Lăng, tôi mời chị một ly”.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Chung Lăng, cô uống một hơi cạn ly.

“Tửu lượng của giám đốc khá thật đấy.” Phương Nhiên vỗ tay đầu tiên rồi rót cho Chung Lăng một ly rượu vang đầy, nâng ly mình lên, cười híp mắt: “Tôi cũng mời giám đốc một ly, chúc mừng chị đã đến làm việc ở chi nhánh Thượng Hải”.

Rõ ràng Chung Lăng nghe thấy có tiếng phì cười, định xem đó là ai nhưng lại không biết tiếng cười phát ra từ hướng nào. Cô bình thần uống cạn ly rượu, mảy mòi cau lại: “Mời Phương Nhiên”.

Rõ ràng là Phương Nhiên không uống được rượu, miễn cưỡng uống hết một ly, người đã nhìn hơi lão đảo, Tư Mẫn vội đứng dậy, nheo mắt nói: “Giám đốc, ta cũng cạn ly chứ nhỉ?”

Sự việc đã đến nước này, dù ngốc đến đâu Chung Lăng cũng nhận ra ý đồ của bọn họ. Cô xoay ly rượu, miệng lộ ý cười: “Mấy người định cấu kết với nhau chuốc cho tôi say đúng không?”

“Giám đốc vui tính thật đấy.” sắc mặt Tư Mẫn hơi sầm xuống, nhưng rồi lại nhanh chóng cười tươi như hoa: “Giám đốc đã uống với anh Bành Húc và chị Phương Nhiên, đừng có không nể mặt em nhé”.

Ngay cả trò kích tướng cũng lòi ra rồi, mấy khi được bọn họ trọng vọng thế này đâu, sao Chung Lăng lại có thể để họ thất vọng, cô cau mày, uống hết ly rượu mà không hề chớp mắt.

Tư Mẫn bại trận ngồi xuống, tiu ngửu gắp một miếng thức ăn đưa vào miệng, nhai uể oải.

Chung Lăng liếc Hạ Dương đang ngồi hơi chếch với cô phía đối diện, tiếp theo sẽ đến lượt anh chàng này đây. Cô thâm cười khẩy trong lòng, định chuốc cho cô say, hãy đợi đấy. Kiếp này cô chỉ say một lần, suýt thì gây ra họa lớn, nếu không phải... Đến giờ nghĩ lại vẫn thấy hãi hùng.

Cô thở phào một hơi dài, cố gắng gạt đi ký ức đau buồn đó. Lúc quay mặt sang, cô nhìn thấy Phương Nhiên ra sức đưa mắt ra hiệu cho Hạ Dương, nhưng không ngờ anh chàng vờ như không nhìn thấy. Phương Nhiên đành phải bấm bụng lâm trận, phát động vòng tấn công mới bằng rượu.

Mặc dù tử lượng của Chung Lăng không tồi, nhưng cũng không thể chịu nổi sự oanh tạc dồn dập của mấy người đó, rượu bốc lên khiến mặt cô nóng rực, cô khẽ mỉm cười nói: “Tôi vào toilet một lát, mọi người cứ tiếp tục”.

Trong tích tắc vĩa nước lạnh lên mặt, cô cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Cô chậm rãi dậm thêm phần, loay quanh hồi lâu mới quay vào.

Có lẽ mấy người kia ý thức được rằng nếu xét về tử lượng, ở đây không ai có thể là đối thủ của cô, nên không đến chúc rượu cô nữa. Chung Lăng rất vui vẻ, còn tranh thủ thời gian trả lời tin nhắn của Chỉ Quân, nói rằng lát nữa sẽ đến bệnh viện thăm.

Bành Húc là người đầu tiên không ngồi yên được nữa, anh ta loạng choạng đứng dậy, miệng phả hơi rượu nói: “Tôi, tôi về trước đây”.

Tiếp đó là Phương Nhiên, tử lượng của cô nàng vốn kém nhất, uống không phải là ít, nếu không gắng gượng chịu đựng bằng ý chí thì đã gục từ lâu rồi.

“Thôi thanh toán nhé.” Tư Mẫn nói nhỏ.

Dĩ nhiên là Chung Lăng không có ý kiến gì.

Tất cả mọi người đều trong tình trạng ngà say, không thể lái xe về. Hạ Dương tổng hết bọn họ lên taxi, báo địa chỉ cho lái xe, đến khi ngoảnh đầu lại thì thấy Chung Lăng đang chậm rãi bước tới.

Hạ Dương lắc lư chiếc chìa khóa trong tay: “Đưa cô một đoạn nhé?”

Chung Lăng vẻ mặt vô cảm: “Anh rất bất lịch sự”.

Hạ Dương đáp rất từng tưng: “Nếu cô muốn sau khi hết giờ làm việc vẫn bị người khác một điều giám đốc, hai điều giám đốc thì tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cô”.

Chung Lăng cứng họng, chỉ biết bĩu môi.

“Đến bệnh viện RJ?”

Chung Lăng thắc mắc ngẩng đầu lên: “Sao anh lại biết?”

Hạ Dương liền nhún vai: “Tôi có thể đọc vị bất kỳ ai, cô có tin không?”

Còn lâu Chung Lăng mới tin những lời khoa môi múa mép của Hạ Dương, nhưng lại rất tin vào tay lái và khả năng nhớ đường của anh ta, cô nghĩ một lát rồi mỉm cười: “Thế thì cảm phiền anh”.

Xe chạy được mấy cây số, đột nhiên Chung Lăng sực nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: “Anh vẫn lái xe sau khi uống rượu à?” Cô không biết trong nước sẽ phạt như thế nào đối với người uống rượu mà vẫn lái xe, nhưng ở Anh, nhẹ thì bị tước bằng, nặng sẽ phải vào tù.

“Tôi không uống rượu.” Hạ Dương bình thản đáp.

“Vậy hả.” Lúc này Chung Lăng mới yên tâm.

“Vừa nãy sao anh không chúc rượu tôi?” Không nén nổi tò mò, cuối cùng Chung Lăng hỏi.

Anh mắt Hạ Dương rất bình thản, ý cười thấp thoáng nơi đáy mắt: “Cô nghĩ là tại sao?”

“...” Chung Lăng không biết phải nói gì, đành coi như chưa từng hỏi câu này.

Hạ Dương dừng xe trước cổng bệnh viện rồi nói nhỏ: “Đưa di động cho tôi”.

Mặc dù bất ngờ nhưng Chung Lăng vẫn đưa.

Hạ Dương nhập vào một dãy số rồi cười vui vẻ: “Nếu đi đâu mà không bắt được xe thì cứ bấm số này”.

“Vậy hả, số điện thoại gọi xe à? Cảm ơn anh.”

“...” Đường như Hạ Dương sững lại, nhưng cũng không giải thích gì thêm.

Chung Lăng mua một số đồ dinh dưỡng và trái cây ở siêu thị nhỏ gần bệnh viện rồi xách vào phòng bệnh, Chỉ Quân đang vừa ăn táo vừa đọc tạp chí.

“Ê, ung dung quá ha.” Chung Lăng trêu.

Chỉ Quân cười nói: “Vào đây”.

Đang nói cười thì phòng trong có người bước ra, cô ấy đặt con dao gọt hoa quả đã rửa sạch trở lại đầu giường, nghiêng đầu sang cười: “Chỉ Quân, có bạn đến thăm chị à?”.

Một cô gái nhanh nhẩu, mỏng mày hay hạt vừa nhìn Chung Lăng đã thấy rất ưa.

Chỉ Quân liền cười: “Diệp Tử, để chị giới thiệu với em, đây chính là chị Chung Lăng”.

Đôi mắt đẹp của Chung Lăng chớp chớp, cô khẽ gật đầu theo phản xạ, cái tên Diệp Tử không hề xa lạ đối với cô.

Diệp Tử vui vẻ đưa tay ra: “Chị Chỉ Quân thường kể về chị với em”.

“Hơ ha, thật là trùng hợp, cô ấy cũng thường...” Chung Lăng ngừng lại một lát, chớp chớp mắt rồi nói tiếp: “Nói xấu Diệp Tử với chị”.

Diệp Tử liền la lớn: “Nói xấu người khác sau lưng, thật là vô liêm sỉ”.

Thấy vậy Chỉ Quân liền cười khúc khích, bầu không khí trở nên vô cùng thân thiện, sôi nổi.

Đường như ba người có rất nhiều chủ đề chung để nói, tính cách của Chung Lăng khiến cô rất ít khi hồ hởi chuyện trò với một người mới gặp lần đầu tiên, nhưng Diệp Tử là một ngoại lệ, rất thu hút cô.

Giữa chừng Diệp Tử có điện thoại gọi đến, cô nấp vào một góc nghe máy. Một lát sau Diệp Tử cười tủm tỉm nói: “Em về đây, chị chú ý nghỉ ngơi nhé”.

Quách Chỉ Quân chậm rãi cắt tỉa móng tay đáp: “Ừ, hẹn hò vui vẻ nha”.

Diệp Tử “xí” một tiếng rồi cất tiếng chào Chung Lăng, mặt đỏ ửng tai ra về.

“Đúng là cái đồ trọng bồ khinh bạn.” Quách Chỉ Quân lẩm bẩm.

“Gì vậy?” Chung Lăng buột miệng hỏi.

Chỉ Quân chỉ ra cửa sổ: “Chắc chắn là ông chồng cô nàng lại đến đón đó mà”.

Chung Lăng đứng dậy chỉ kịp nhìn thấy Diệp Tử lên một chiếc xe màu xanh sapphire, sau khi quay đầu liền lao vút đi. “Tình cảm của bọn họ thắm thiết lắm hả?”

“Ừ, là bạn học hồi đại học, kết hôn cũng mấy năm rồi, vẫn dính nhau như sam.”

Chung Lăng tắc lưỡi nói: “Thế hóa ra cậu ghen với người ta hả”.

Quách Chỉ Quân liền lườm cô một cái, hứ một tiếng, nói: “Đúng vậy, tôi ghen vì đồng chí vẫn chưa được anh nào tha đi cho”.

Chung Lăng bất giác buồn cười, cô bạn này của cô từ trước đến nay vẫn ruột để ngoài da, tốt nhất cứ mặc cô nàng thích nói gì thì nói.

Từ bệnh viện ra về, màn đêm mờ ảo, ánh trăng lung linh rất dễ chịu, bị cái miệng xui xẻo của cô bạn rửa, ngoài cổng không có chiếc taxi nào. Chung Lăng liền tiếp xem đồng hồ, hồi lâu không bắt được xe, cuối cùng cô quyết định đi bộ.

Đang đi cô nhìn thấy có một quán bar tên là Atlantic Bar and Grill, giống hệt tên quán bar ở Anh mà cô thường hay ghé. Trí tò mò nổi lên, khiến cô bất chấp tất cả, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào cửa, cô đã thấy sững sốt, từ cách trang trí nội thất đến kệ đặt, thậm chí vị trí đèn neon trên tường giống hệt quán bar bên Anh. May mà nhân viên pha chế lại hoàn toàn xa lạ, nếu không thực sự thần kinh của cô sẽ chấp mạch mắt.

Cô gõ tay xuống quầy: “Cho một ly Bloody Mary”.

Nhân viên pha chế có phong cách rất ngẫu và bụi, nhưng giọng lại trầm ấm: “Chị đợi một lát nhé”.

Chung Lăng nâng ly rượu lên chậm rãi thưởng thức, liên tục có người tranh thủ cơ hội bắt chuyện với cô, đủ mọi hạng người đến đây để giải phóng mình, nhưng số người như cô lìm dim đôi mắt nhìn ngắm mọi người không phải là nhiều. Càng là những nơi ồn ào lại càng cảm thấy cô đơn, cảm giác bị đi dày đột nhiên ập tới, ngực thấy rất tức, cô gọi thêm mấy ly rượu nữa rồi xếp chúng thành hàng, mỗi lần uống xong một ly, dường như xóa đi được một chút lạnh lẽo.

“Em gái, ngồi đây một mình uống rượu không thấy buồn sao?” Mặc dù đã có nhiều người bị từ chối, nhưng vẫn có kẻ không sợ chết mờ tối.

Chung Lăng bực bội đáp: “Đi đi”. Tâm trạng không được vui, giọng cô lộ rõ vẻ khó chịu.

“Mò đến chốn này tìm cơn say mà còn giả vờ thanh cao?” Gã đàn ông hơn bốn mươi tuổi bụng phệ ngồi phịch xuống, ghé sát vào người cô.

Nét mặt Chung Lăng lộ rõ vẻ kinh tởm, cô đứng phắt dậy đặt tiền lên mặt quầy, xách túi đi luôn ra ngoài. Quán bar có những kẻ lăng nhách như vậy, thật đúng là không được yên thân.

Bloody Mary có vị rất ngon, nhưng uống xong mới thấy được độ nặng của nó, Chung Lăng uống mấy ly liền, cảm thấy mắt bắt đầu hoa lên, cô lấy điện thoại ra, bấm số, điện thoại được nhắc rất nhanh.

“Đường Tranh, em đang ở Atlantic Bar and Grill, anh đến đón em đi.” Giống như bao đêm trước đây, người đầu tiên mà cô nghĩ tới vẫn là Đường Tranh, nhưng cô quên rằng tối hôm qua, họ đã chia tay qua điện thoại.

Đối phương không nói gì.

“Anh sao vậy?” Chung Lăng vỗ mạnh tay vào điện thoại, lộ rõ vẻ bực bội.

Đường Tranh khẽ thở dài.

Gió lạnh thổi tới, Chung Lăng chợt bừng tỉnh. Cô xoa xoa vầng trán nóng rực, cảm thấy vô cùng chán chường.

“Chung Lăng.” Đột nhiên Đường Tranh nói. “Đến giờ nín kẻo có phải là muộn quá hay không?”

Chung Lăng cười khẩy một tiếng.

“Nếu biết sớm sẽ thế này thì sao phải làm như vậy.” Giọng Đường Tranh dừng đỉnh từ đầu bên kia vọng lại, vừa như giáo huấn, vừa như rất đặc ý vì đã nhìn thấu được tâm sự của cô.

Chung Lăng từ từ mỉm cười, nói từng chữ một qua điện thoại: “Xin lỗi, tôi gọi nhầm số”, rồi cô cúp máy ngay lập tức, ánh mắt lạnh lùng. Hình ảnh khuôn mặt của Đường Tranh lóe lên trong đầu cô rồi vụt tắt, cô nắm chặt điện thoại, bao cảm giác chán chường dồn lại trong lồng ngực, không cách nào trút bỏ.

Chung Lăng ngồi ở bậc tam cấp bên vệ đường đợi taxi, không hiểu tại sao, hôm nay làm việc gì cũng không thuận lợi, xe chạy qua đều đã có khách. Cô bực bội giậm chân, dứt tóc, cuối cùng gọi số điện thoại mà cô vẫn tưởng là số của taxi.

Lúc điện thoại đổ chuông, Hạ Dương đang say giấc nồng.

Anh làm trong lĩnh vực dịch vụ chăm sóc khách hàng, nửa đêm bị khách hàng lôi dậy đi sửa thiết bị là chuyện thường. Không kịp để ý đến số đối phương, anh nhắc máy ngay, giọng khàn khàn: “Alô”.

“Tôi đang ở số XX đường YY, cảm phiền ột chiếc xe tới.”

“...” Hạ Dương sững lại. Số điện thoại này rất lạ, giọng nói cũng không quen, nhưng anh lập tức hiểu ra vấn đề. Bụng làm dạ chịu, anh ưỡ ả oải bừa bãi, bình thần đáp: “Ok, nửa tiếng sau xe sẽ đến”.

Chung Lăng cau mày: “Càng nhanh càng tốt nhé”.

Hạ Dương khóc dở mếu dở: “Ok”.

Lúc có mặt ở trước cửa quán bar, Hạ Dương đã nhìn thấy cảnh tượng sau: Chung Lăng ôm túi xách ngồi bên vệ đường, mặt đỏ bừng, nét mặt hậm hực, như vừa phải hứng chịu chuyện gì rất ảm ức.

“Hi.” Hạ Dương nở một nụ cười rất thân thiện.

Chung Lăng vô cùng sửng sốt: “Sao lại là anh?”

“Đừng trắng sao gì nữa, để tôi đưa cô về đã.” Hạ Dương đưa tay ra định đỡ cô đứng dậy nhưng Chung Lăng đã chống một tay xuống đất và đứng lên, giậm vài nhịp, đầm chân mấy cái cho hết tê.

Mở cửa, lên xe, Chung Lăng ngồi luôn ở ghế sau, đệm ghế mềm mại, nhiệt độ vừa phải, cô cảm thấy vô cùng thoải mái, miệng ngáp ngáp dài.

Hạ Dương mỉm cười tự giễu, cảm giác mình như lái xe riêng của cô vậy.

“Cô ở khách sạn nào?” Anh hỏi. Hỏi mấy câu liền nhưng Chung Lăng không hề đáp. Hạ Dương ngoái đầu lại, mới phát hiện cô đã nhắm nghiền mắt, nhịp thở đều đặn, đầu dựa vào gối ôm và ngủ ngon lành.

Hạ Dương gãi gãi đầu: “Này, nói địa chỉ trước rồi hãy ngủ”.

Chung Lăng ngủ rất say, chỉ còn thiếu nước kéo gối nữa thôi. Gần như cả đêm hôm qua cô không chớp mắt, cộng với cả ngày hôm nay đầu óc căng thẳng, tối đến lại uống khá nhiều rượu, sau khi lên xe, toàn thân mới được thả lỏng, lúc này đây, e rằng sét đánh ngang tai cũng không đánh thức được cô.

Hạ Dương ngẫm nghĩ một lát rồi rút điện thoại ra bấm số của Phương Nhiên, tắt máy. Anh lắc đầu rồi gọi cho Tư Mẫn, cũng tắt máy, sau đó gọi cho lễ tân và trợ lý hành chính, tắt máy nốt. Hạ Dương tức đến mức chỉ thiếu nước quăng luôn cái điện thoại đi.

Bó tay hết cách.

Anh ngồi thẩn thờ trong xe, thỉnh thoảng ngoái lại ngó Chung Lăng. Cô đang ngủ rất say, tựa như chú mèo nhỏ nằm cuộn tròn, trông rất ngoan hiền, khác hẳn với hình ảnh cô nàng giỏi giang, mạnh mẽ hét ra lửa lúc ban ngày.

Hạ Dương tần ngần hồi lâu, cuối cùng nghiêng răng rò ga, xoay vô lăng chạy thẳng về hướng nhà mình.

Đến khi Chung Lăng tỉnh giấc, trời vừa tờ mờ sáng. Cổ gáy mỏi nhừ, đầu đau như búa bổ, mở mắt ra, đầu cô lập tức như nổ tung, đây không phải là khách sạn, cô vội đưa tay sờ quần áo theo bản năng, tại sao cô lại có thể hai lần cùng phạm một lỗi? Một chiếc áo ple nam từ từ rơi xuống, cô nắm trong tay, vẫn còn thoang thoang mùi bạc hà và trà xanh, đầu cô rơi như một mớ bông bong, mãi cho đến khi cô nhìn thấy Hạ Dương đang gục đầu trên vô lăng ở ghế trước.

Có thể nhận thấy anh chàng ngủ không được ngon, vì cái dáng quá khổ nên chân duỗi không được thoải mái trong không gian chật hẹp, giống như con thú bị nhốt trong chuồng, bức bách, khó chịu.

Chung Lăng muốn cười nhưng lại ngại, dù sao thì vì cô mà người ta mới ra nông nổi này. Ngần ngừ hồi lâu, cô khẽ háng giọng một tiếng.

Hạ Dương lập tức ngồi thẳng dậy như chiếc lò xo, ngoái đầu lại, miệng thoáng ý cười: “Tỉnh rồi hả?”

“Ờ”, Chung Lăng trả chiếc áo ple cho anh chàng, định cảm ơn nhưng không hiểu sao không thốt được ra thành tiếng.

“Đừng ngại.” Hạ Dương đưa tay ra đón áo rồi tiện tay quăng sang ghế phụ, cười rất thoải mái.

Bốn mắt nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Chung Lăng cắn môi nói: “Anh có thể đưa tôi về khách sạn được không?” Cô không thể mặc nguyên bộ quần áo của ngày hôm qua đến công ty, nếu không một người vốn đã bị bài xích như cô sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

“Rất hân hạnh được phục vụ quý khách.” Hạ Dương vui vẻ đáp. “Đợi cả đêm rồi, cuối cùng thì cũng được đưa cô về.”

Mặt Chung Lăng đỏ bừng, cô cũng không biết tại sao lại có thể ngủ một đêm trên xe của một người gần như là xa lạ.

Hồi lâu không thấy Chung Lăng trả lời, Hạ Dương liền hỏi: “Địa chỉ ở đâu? Chắc là cô sẽ không nghĩ rằng tôi biết rõ khách sạn cô ở mà cố tình giữ cô ở lại chứ. Chung...” Anh chàng vỗ tay lên trán rồi thở dài, thực sự không nhớ tên cô, nhưng lại ngại gọi cô là giám đốc.

“Anh có thể gọi tôi là Kiya.” Chung Lăng trề môi, cũng không cảm thấy có gì là không vui.

“Kiya.” Hạ Dương lẩm bẩm nhắc lại mấy lần, đột nhiên lại hỏi: “Cái tên này có ý nghĩa đặc biệt gì à?”

Chung Lăng liền tự khen: “Thông minh”.

Hạ Dương hào hứng nói: “Kể nghe xem sao”.

“Vợ Pharaon¹.” Chung Lăng đáp vắn tắt.

“Gì cơ?” Hạ Dương còn tưởng mình nghe lầm.

1 Vua Ai Cập thời cổ đại

Chung Lăng liền nhún vai, nói thật mà người khác không thêm tin.

Hạ Dương im lặng một lát, cuối cùng cũng thốt ra được một câu: “Thẩm mỹ của cô rất đặc biệt”.

“Cám ơn anh.” Chung Lăng không hề ngại ngần coi đó như một lời khen.

“...” Hạ Dương cứng họng.

Nói qua nói lại nhưng Chung Lăng vẫn chưa nói ra địa chỉ khách sạn.

Hạ Dương không hỏi thêm nữa, không phải vì anh đã quên bài toán khó này, mà là khi khởi động xe, động cơ không nổ. Anh như người ngồi trên lửa, mặc dù là con xe còm, nhưng cũng đừng để anh mất mặt trong thời điểm này.

Chung Lăng phát hiện ra điều bất thường, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao, sẽ nhanh thôi.” Hạ Dương không muốn mất mặt, trời mùa đông mà trán vã mồ hôi.

May mà con xe còm không để anh phải mất mặt quá lâu, cuối cùng máy đã nổ, Hạ Dương toát hết mồ hôi hột.

Chung Lăng không kìm được bèn nói: “Này, vị trí của anh đâu có tồi, sao anh không thay xe mới”.

Hạ Dương liếc cô qua gương chiếu hậu, thủng thẳng đáp: “Cô chưa nghe người ta nói xe cũng giống như vợ vậy, đâu có thể thay đổi tùy tiện”.

“Ai nói vậy?” Chung Lăng thắc mắc.

“Tôi.” Hạ Dương đáp rất tỉnh bơ.

Chung Lăng: “...”

“Này, rốt cuộc là cô ở đâu hả?” Sau khi lái xe ra khỏi khu dân cư, Hạ Dương hỏi.

“Khách sạn Westin.”

Hạ Dương cho xe chạy lên cầu vượt, mọi động tác rất thành thạo, xe chạy song song với một chiếc Mercedes, không hề chịu thua.

Chung Lăng cười cười, chế giễu: “Tôi biết tại sao tay lái của anh không tồi rồi, lái con xe còm mà còn thích chơi trội, tay lái không cứng thì kiểu gì chẳng xảy ra tai nạn”.

“Quá khen, quá khen.” Mặt Hạ Dương cũng không mỏng hơn Chung Lăng bao nhiêu, vui vẻ đón nhận lời khen.

“...” Chung Lăng lại một lần nữa cứng họng.

Xe dừng trước cổng khách sạn Westin, Hạ Dương cười cười: “Lên phòng đi, tôi đợi cô”.

Chung Lăng bình thản đáp: “Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ tự bắt xe đến công ty”.

“Đằng nào tôi cũng chẳng có việc gì, chỉ bằng đi ăn sáng cùng nhau.”

Chung Lăng liếc anh một cái, đáp với vẻ tỉnh bơ: “Anh thích thì cứ đợi”.

Hạ Dương mở cửa cho cô: “Thôi cứ thế nhé”, nhưng giọng không thể hiện sự vui vẻ gì.

Chung Lăng loanh quanh trong nhà tắm gần một tiếng đồng hồ, lau khô người mới chui ra. Trang điểm, chọn quần áo mất nửa tiếng nữa, Chung Lăng ngắm cô nàng duyên dáng trong gương và mỉm cười hài lòng.

Đến khi ra khỏi cổng khách sạn, quả nhiên đã không thấy xe Hạ Dương đâu nữa. Cô cố tình lè mề lâu như vậy là để anh chàng mất kiên nhẫn rồi bỏ đi. Qua đó có thể thấy con người này không có gì đáng bận tâm.

“Hi, Kiya!”

Chung Lăng ngoái lại thì thấy Hạ Dương đang thò đầu ra ngoài cửa xe gọi cô. Cô liền mỉm cười: “Hi, chào buổi sáng”.

Hạ Dương đã thay bộ quần áo khác, đầu vẫn còn ướt, rõ ràng là vừa mới tắm gội không lâu.

Chung Lăng dừng lại: “Anh về nhà hả?”

“Chứ sao, tôi đoán con gái trang điểm, thay quần áo kiểu gì cũng mất tiếng đồng hồ, thế nên tôi đã tranh thủ thời gian chạy ù về nhà, tắm một cái và thay bộ quần áo mới.” Hạ Dương bắt chước rất giống giọng Châu Tinh Trì trong bộ phim Đường Bá Hổ điểm Thu Hương.

Chỉ tiếc rằng Chung Lăng không biết thưởng thức, cô cau mày nói: “Thôi đừng có cợt nhả nữa”.

Hạ Dương hậm hực: “Thật chẳng biết thế nào là hóm hỉnh”.

Chung Lăng liếc anh chàng một cái rồi tự mình mở cửa xe, bình thản lên xe, thủng thẳng bồi thêm một câu: “Thật chẳng biết phép lịch sự là gì”.

Hạ Dương: “...”

“Anh đưa tôi đến đây để ăn cái này ư?” Chung Lăng sững sốt.

Lúc này đây, bọn họ đang yên vị trên chiếc ghế cạnh công viên nhỏ, trước mặt là hai hộp đậu phụ thối1. Phải mất hai mươi phút xếp hàng, Hạ Dương mới mua được về.

1 Đậu phụ thối là loại đậu phụ lên men khá nặng mùi. Đây là món ăn nhẹ, bình dân, thường được bày bán ở các chợ đêm hoặc lề đường hơn là trong các nhà hàng ở Trung Quốc.

Hạ Dương cầm chiếc tăm lên, cầm một miếng nhỏ đưa cho Chung Lăng nhưng cô nhất quyết không chịu đón lấy.

“Cái món này ngửi thì hôi nhưng ăn lại thơm lắm, cô nếm thử xem.” Hạ Dương dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hôm nay là số cô may đấy, bình thường vừa ra lò là bán hết ngay còn lâu mới đến lượt cô”.

Chung Lăng mặt mày căng thẳng, đầu lắc lia lịa, nhất quyết không chịu ăn.

“Không ăn thì lát nữa đừng có hối hận đấy.” Hạ Dương vui vẻ tiếp lời: “Chăm ít tương ớt sẽ càng phê hơn”.

Khóe mép Chung Lăng khẽ giật, cô tiếp tục yên lặng.

“À còn quên một thứ, cô đợi nhé, để tôi đi mua”.

Nói rồi Hạ Dương liền chạy vụt đi, Chung Lăng nhìn món đậu phụ thối đã được rán vàng ươm trước mặt, có đúng là ngon thật không nhỉ? Thấy bóng Hạ Dương đã khuất hẳn, cô liền thu ánh mắt về, quyết tâm nhón một miếng đưa vào miệng.

“Phí phạm của trời”, sau lưng có tiếng thở dài.

Chung Lăng giật nảy mình, miếng đậu phụ thối lọt ngay vào cổ họng, Hạ Dương vội đưa cốc nước, Chung Lăng uống một hơi rồi thở phào.

“Cà phê Latte uống kèm với đậu phụ thối ngon lắm phải không?” Hạ Dương cười ngoác cả miệng, Chung Lăng chỉ muốn thụi vào khuôn mặt khả ố đó một quả.

Cô cười khẩy nói: “Anh ăn theo kiểu gì vậy? Á Áu kết hợp? Quốc hồn quốc túy kết hợp với đồ ngoại lai?”

Hạ Dương hào hứng đáp: “Không ngờ có lúc cô cũng hóm hỉnh thật”.

“...” Chung Lăng chẳng buồn đếm xỉa đến anh ta nữa, vừa nãy chưa kịp cảm nhận mùi vị miếng đậu phụ, đã chót thì chết, thôi cứ thử thêm miếng nữa.

“Ngon không?” Ý cười lộ rõ trong mắt Hạ Dương.

“Tạm tạm.” Chung Lăng miệng đầy đậu phụ, không buồn trả lời nữa.

Hạ Dương đẩy toàn bộ chỗ đậu phụ thối đến trước mặt cô: “Thế thì ăn hết đi”. Giọng anh lộ rõ vẻ châm chọc.

Hôm nay Chung Lăng diện chiếc váy ngắn, ngoài là áo khoác, tất cả đều của hãng Givenchy, vai đeo chiếc túi xách lim của Gucci, Hạ Dương thì ple trắng thướt, đường hoàng chững chạc, ít nhất hai người phải ngồi trong Starbucks uống cà phê Cappuccino, ăn bánh ngọt, chứ không phải ngồi nhếch nhác bên vệ đường, ăn đậu phụ thối uống cà phê tan mua trong siêu thị như thế này.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá nực cười, thu hút không dưới chục người đứng ngó nghiêng từ xa và chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chung Lăng là người đầu tiên phát hiện ra cô và Hạ Dương đã trở thành đối tượng bị người ta nhòm ngó, mặt cô đỏ bừng: “Ta đi thôi”.

Từ trước đến nay Hạ Dương không bao giờ quan tâm người khác nghĩ thế nào, nhưng anh tôn trọng ý kiến của Chung Lăng: “Ok”.

Hai người lên xe được một lúc thì Chung Lăng phát hiện trên người có mùi lạ, cô bực bội nói: “Sao anh nhỏ mọn thế nhỉ, tôi chỉ bắt anh đợi hơn tiếng đồng hồ mà anh đưa tôi đi ăn cái thứ đó”, vẫn chưa hả giận, cô lại giậm chân: “Tóc cũng thấy có mùi, anh bảo tôi phải đi làm kiểu gì đây. Không được tôi phải quay về khách sạn”.

Vừa rồi ai ăn lấy ăn để nhả, thoáng một cái đã phủ tay như không. Hạ Dương cố nhịn cười: “Đừng nóng, lát nữa không khí trong xe được lưu thông sẽ hết mùi thôi”.

“Anh nói thật hay nói đùa vậy?” Chung Lăng nhìn Hạ Dương chằm chằm, có vẻ như không tin lời anh nói.

“Dĩ nhiên là thật rồi.” Nói xong, Hạ Dương liền bật điều hòa.

“Woa, con xe còm này của anh cũng có điều hòa hai chiều hả?”

“...”

Giải quyết xong vấn đề mùi đậu phụ thối bám trên quần áo, một lát sau Chung Lăng lại hậm hực hỏi: “Có kẹo cao su không?”

Dường như Hạ Dương đã đoán được tâm trạng của cô từ lâu, anh tủm tỉm cười nói: “Cạnh cô có cái hộp, bên trong có lạc rang đấy, ăn mấy hạt là ổn”.

“Anh lôi đâu ra cái cách quê mùa này vậy?” Chung Lăng tỉnh bơ như không.

Hạ Dương liếc cô một cái: “Văn hóa Trung Quốc đa dạng, đậm đà bản sắc dân tộc, cô chớ coi thường”.

Thôi được, Chung Lăng không sức đâu mà tranh cãi, lặng lẽ bỏ mấy hạt lạc vào miệng và chậm rãi thưởng thức. Đúng là bùi thật, cô cố gắng nuốt nước miếng, ngẩng đầu lên hỏi: “Anh mua ở đâu vậy?”

“Chỗ bình thường không mua được đâu.”

Chung Lăng không hiểu.

Hạ Dương cười rất băng quơ: “Loại lạc này là bí quyết độc quyền của nhà họ Hạ”.

Chung Lăng sững lại, sau một hồi ngẫm nghĩ, cô mới thốt lên: “Ồ, anh họ Hạ mà”.

Hạ Dương bất lực đưa tay lau mặt, chăm chú lái xe, không nói thêm lời nào nữa.

2. Chương 2

Loáng cái mà hơn một tuần đã trôi qua, công việc của Chung Lăng dần dần bước vào quỹ đạo ổn định, bên ngoài mọi thứ vẫn sóng yên biển lặng. Nhưng cô không thể ngờ, bản kế hoạch đầu tiên của cô sau khi vào làm việc ở chi nhánh Thượng Hải đã bị Hướnɡ Huy thẳng thắn phủ quyết.

Mười phút trước, Hướnɡ Huy gọi cô vào phòng làm việc của phó tổng giám đốc, khách khí mời cô ngồi xuống rồi bình thản nói với cô rằng, phương án của cô không được chấp nhận.

Lý do rất đơn giản, cần phải xem xét đến tình hình của Trung Quốc, chứ không thể bê nguyên xi mô hình quản lý của công ty từ bên Anh về.

Do nỗ lực cương vị giám đốc của cô, Hướnɡ Huy còn giữ thể diện cho cô vài phần, nếu không hoàn toàn có thể triệu tập một cuộc họp chủ chốt, sau đó bác bỏ đề nghị của cô trước mặt tất cả mọi người.

Chung Lăng không chịu, cô chưa bao giờ đánh trận mà không có sự chuẩn bị, đây là hàng loạt biện pháp cô đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian để xây dựng nhằm mở rộng thị trường ở khu vực Hoa Đông, tại sao có thể không có giá trị một xu như vậy. Cô sầm mặt nói: “Tổng giám đốc chưa xem kỹ đúng không?”

Hướnɡ Huy hạ giọng nói: “Mỗi nội dung mà giám đốc gửi cho tôi trong các email tôi đều nắm rất rõ, hơn nữa Phương Nhiên và Hạ Dương cũng đã nghiên cứu rất kỹ rồi”.

“Thế tại sao lại không thông qua?” Chung Lăng vẫn không chịu bỏ cuộc.

Hướnɡ Huy mỉm cười nói: “Giám đốc Chung Lăng, cô vừa về nước, có rất nhiều thứ cô chưa hiểu hết”.

Chung Lăng nhìn Hướnɡ Huy với ánh mắt thách thức.

Ý cười ẩn sâu trong đáy mắt Hướnɡ Huy: “Có những thứ không phải cứ lên mạng search thông tin hoặc nghe người khác tường thuật lại là có thể biết, mà phải tự đi cảm nhận, lĩnh hội”.

Hừ, Chung Lăng thầm cười khẩy, bất giác chửi thầm một câu, nói uyên thâm thế giải quyết được cái gì, chẳng qua nói vậy để tước quyền của cô mà thôi. Bụng thì chửi thầm nhưng nét mặt cô vẫn không có gì thay đổi, cô đáp: “Tôi hiểu rồi”.

Hướnɡ Huy bình thản ra hiệu cho cô có thể đi.

Chung Lăng trở về phòng mình với tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cô biết con đường cô đi sẽ còn rất nhiều chông gai, và cũng đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị vấp một cú đau điếng, chắc chắn không phải là điềm lành.

Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông.

Chỉ Quân gọi đến, cô lấy lại bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng: “Alô”.

Chỉ Quân ngần ngừ một lát: “Lăng Lăng, chuyện cậu về nước không báo cho ba cậu à? Bác gọi điện ỉnh rồi đấy”. Giọng Chỉ Quân tỏ ra khá lo lắng.

“Được rồi, mình biết rồi.” Chung Lăng nhìn vào máy tính, hờ hững đáp.

“Cậu nhớ gọi điện thoại về nhà nhé, không bác lại mong.”

Chung Lăng khẽ thở dài: “Cậu lẩm cẩm quá đấy”.

“Thôi thôi, mình không nói nữa. Tối đến đây ăn cơm nhé, thôi nha, bye bye.”

Cúp máy rồi, tâm trạng Chung Lăng dường như lại có phần nặng nề hơn.

Chỉ mấy phút sau, điện thoại bàn của cô lại đổ chuông.

Điện thoại nội bộ gọi từ số 9527, cô bấm nút nghe trực tiếp, hỏi: “Trưởng phòng Phương Nhiên, có việc gì không?”

“Giám đốc, tôi đã tìm hộ chị một căn hộ phù hợp rồi, chị có muốn đi xem luôn không?”

Mấy hôm trước, Chung Lăng nhờ Phương Nhiên tìm hộ cô một chỗ ở tiện đường giao thông và gần công ty, xem ra cô ta cũng đã rất lưu ý. Cô nghĩ một lát rồi nói: “Thế ta đi ngay nhé”.

“Vâng, tôi đợi giám đốc dưới bãi đỗ xe.”

Chung Lăng tự rặn ra một nụ cười, bước về phía khu vực sinh hoạt chung của bộ phận thị trường, vỗ tay nói: “Các vị, đã đến giờ uống trà buổi chiều, mọi người thích ăn gì? Tôi mời”.

Đới Hiểu Lam chớp chớp đôi mắt to tròn nói: “Em không thích ăn đồ ngọt, em thích uống trà sữa và bánh sữa tươi”. Ngoài ra, không có ai đáp lời.

Chung Lăng lại hỏi thêm một lần nữa, mới có người trả lời không cần hoặc lấy cớ sợ béo để từ chối.

Về tiu nghỉ thoáng hiện trên khuôn mặt Chung Lăng, cô nhún vai, chạy đến phòng làm việc riêng của Hướng Huy, Tư Mẫn, Thích Đình Đình để hỏi nhưng vẫn chỉ nhận được câu trả lời tương tự.

Rõ ràng là đã biết sự thật bị mọi người bài xích, nhưng Chung Lăng vẫn cảm thấy hậm hực trong lòng.

Đúng lúc Hạ Dương ra rót nước, mắt Chung Lăng sáng lên, hỏi: “Anh uống trà chiều không? Để tôi mang lên cho”.

Hạ Dương lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không có thói quen uống trà chiều”.

Chung Lăng nhún vai, quay trở lại phòng làm việc lấy túi xách, lúc đi qua phòng trà, cô nghe thấy cuộc đối thoại:

“Haiz, uống trà kiểu Anh gì chứ, người Trung Quốc vẫn quen với món tào phớ và đậu phụ thối hơn.”

“Người ta từ Anh về mà lại, không cùng đẳng cấp với bọn mình.”

“Cẩn thận không lại ăn đòn đấy.”

Tiếp đó là một tràng cười rộ lên.

Chung Lăng cười chua chát tự giễu rồi thở dài.

Dưới bãi đỗ xe ngầm, Phương Nhiên đã đợi rất lâu, nhưng Chung Lăng là sếp trực tiếp của cô, dù bực đến đâu cũng chỉ có thể giấu trong lòng.

Chung Lăng ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn, quay sang hỏi: “Vị trí thế nào?”

“Ở ngay trung tâm thành phố, cách công ty chỉ khoảng mười phút lái xe.” Phương Nhiên đặc ý nói, cô có bạn làm sếp ở công ty bất động sản, tìm phòng vốn là thế mạnh của cô.

Chung Lăng gật đầu với vẻ hài lòng.

Phương Nhiên lái một chiếc New Beetle màu bạc của hãng Volkswagen, chỉ mấy phút sau xe đã chạy vào khu chung cư cao cấp. Chung Lăng để ý thấy có bốn chữ vàng lấp lánh “Ngân Nhân city” viết ở cổng, các nét rất sắc sảo, có thể được viết bởi một nhà thư pháp nổi tiếng.

Ở đây môi trường trong lành, dễ chịu, có hòn non bộ, đình nghỉ chân, và cả thảm cỏ rộng rãi, rất vừa mắt Chung Lăng.

Đến tòa nhà trong cùng, vào thang máy lên tầng 19.

Tòa nhà được thiết kế theo kiểu hai căn hộ chung một thang máy, trong lúc lấy chìa khóa mở căn phía Tây, Phương Nhiên khẽ nhếch mép: “Mời giám đốc vào”.

Chung Lăng liếc bốn xung quanh, cảm thấy mặc dù thiếu hơi người, nhưng vô cùng sạch sẽ. “Tốt quá.”

“Vậy cứ quyết định thế nhé, giám đốc?” Phương Nhiên xin ý kiến cô.

“Ừ, bao giờ tôi có thể chuyển đến được?”

Phương Nhiên liền cười: “Bất cứ lúc nào”.

Chung Lăng mỉm cười: “Phiền cho Phương Nhiên quá”.

“Giám đốc đừng khách sáo.” Phương Nhiên đáp rất khách khí.

Chung Lăng đi ra ngoài trước, Phương Nhiên cúi đầu khóa cửa, chỉ nghe thấy phía đối diện có tiếng “cạch”, sau khi đóng cửa chống trộm, một người đàn ông nhìn về phía họ mỉm cười hòa nhã nói: “Ấy, có hàng xóm mới chuyển đến”.

Chung Lăng không muốn làm quen với người lạ, cô chỉ khẽ gật đầu và mỉm cười đáp lại.

Nhưng Phương Nhiên vô cùng sững sốt khi nghe thấy giọng nói đó, cô từ từ quay đầu nhìn, nét mặt sững lại: “Đúng lúc quá”.

“Hai người quen nhau à?” Chung Lăng tò mò hỏi.

“Vâng.” Xem ra cả hai người đều không muốn nhắc tới chuyện này.

Chung Lăng chợt hiểu ra điều gì đó, nên không nói thêm gì nữa.

Ba người đứng đối diện với nhau, không ai nói gì, hai bàn tay Phương Nhiên xoa vào nhau, mắt nhìn chăm chăm xuống mấy ngón chân, hồi lâu mới nói: “Giám đốc, công ty còn nhiều việc phải giải quyết, ta về thôi”.

“Ừ, về thôi.”

“Bye bye.” Phương Nhiên không ngoái đầu lại mà chạy thẳng xuống cầu thang.

Người đàn ông thở phào một tiếng: “Bye bye”.

Nét mặt Phương Nhiên lộ rõ vẻ thần thờ, rõ ràng là đầu óc đang để đầu đầu, Chung Lăng biết có gì đó mờ ám, nhưng, cô không có thói quen dò hỏi chuyện đời tư của người khác. Chỉ có điều cô rất thắc mắc: Tại sao có thang máy không đi, lại đi bộ từ tầng 19 xuống.

Trên đường đi Phương Nhiên như người mất hồn, xe lao như bay, dù ngờ nghệch đến đâu Chung Lăng cũng thừa hiểu, tình trạng này của cô ta chắc chắn liên quan đến người đàn ông ban nãy. Vì cái mạng còi của mình, cô không dám nói chuyện với Phương Nhiên. Thực ra, nếu bằng lái xe của cô được sử dụng ở Trung Quốc đại lục, và vị trí vô lăng không ở bên trái thì cô đã cướp lái từ lâu, dù gì cũng tốt hơn là ngồi thấp thỏm như thế này.

Cuối cùng đã về đến công ty an toàn, mặt mày Chung Lăng tái nhợt, nghĩ lại vẫn thấy khiếp đảm.

Phương Nhiên không nói không rằng, cô bạn Lo Lo trực quầy tiếp tân lên tiếng chào cô nhưng cô không hề có phản ứng, hoàn toàn không giống với tác phong ngày thường.

Nhìn thấy trên bàn Lo Lo bày một cốc trà bí đao và một miếng bánh ngọt nhỏ, Chung Lăng khẽ cười khẩy, Lo Lo vội lấy tay che đi theo phản xạ, nhưng dù có giấu cũng chẳng giải quyết được gì.

Không nằm ngoài sự dự đoán của cô, trong phạm vi cô có thể quan sát, gần như người nào cũng có một suất trà chiều và món điểm tâm, đặc biệt là anh chàng Đinh Khiết, nhân viên của bộ phận thị trường miệng không ngớt lời đòi giảm béo kia, tay cầm một miếng bánh ngọt to, cạnh máy tính còn hai chiếc bánh egg tart.

Chung Lăng là người biết địch biết ta, cô không chỉ trích mọi người ngay lập tức, nhưng nụ cười lộ rõ vẻ mỉa mai, khiến ai cũng cảm thấy rùng mình.

Quay về văn phòng không lâu, cô liền gọi Đới Hiểu Lam vào phòng, mỉm cười nhã nhặn hỏi: “Hiểu Lam, em biết quanh đây có chỗ nào bán đậu phụ thối không?”

Đới Hiểu Lam ngần tò te đưa tay gãi cằm: “Cũng có, nhưng chị Kiya cần làm gì ạ?”

“Dĩ nhiên là ăn rồi.” Chung Lăng cười tủm tỉm, dường như không việc gì có thể ảnh hưởng đến cô.

“Vậy ạ.” Đới Hiểu Lam gãi đầu gãi tai: “Cửa hàng nổi tiếng nhất gần đây chắc là đã bán hết từ lâu rồi, những chỗ khác may ra thì có”.

“Thế phiền em chạy đi mua cho chị một ít nhé.”

“Mua bao nhiêu ạ?”

Chung Lăng nghĩ một lát rồi nói: “Mua tạm hai mươi suất trước”.

Đới Hiểu Lam giật nảy mình, nhưng cũng không nói gì thêm. Dù sao tư duy của sếp cũng khác, nhân viên quèn như cô khó có thể lý giải.

Đới Hiểu Lam ăn mặc lịch sự, trang điểm nhã nhặn, vậy mà phải mua hai chục suất đậu phụ thối, khiến người nào ngửi thấy cũng phải thắc mắc. Cô vừa xách túi đi vào thang máy, đã có người cau mày hỏi: “Mùi gì mà lạ thế nhỉ?”

Cả đám đông nhất loạt nhìn cô chằm chằm, thực sự chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai.

Thế nên cô đã ngoan ngoãn nín thở, lúc vào văn phòng không dám ngẩng đầu lên, xách thẳng túi đồ vào phòng Chung Lăng, mặt xị xuống: “Chị Kiya, em mua về rồi”.

“Nếu thích em cứ lấy một suất mà ăn.” Chung Lăng cười cười.

“Không đâu, không đâu.” Đới Hiểu Lam khua tay rối rít, cái món này từ trước đến nay cô luôn tránh xa vạn dặm.

“Thôi vậy.” Giọng Chung Lăng rất dịu dàng: “Thế thì phiền em một việc nữa nhé, em mang sang đưa cho các đồng nghiệp hộ chị”. Cô đọc mấy cái tên, toàn là mấy vị lắm điều vừa nãy bảo cẩn thận không là ăn đòn đấy.

Chắc chắn là Đới Hiểu Lam không cam tâm tình nguyện, nhưng dù gì cũng là trợ lý, không thể không nghe theo mọi chỉ thị của Chung Lăng.

Trong lúc mọi người đang chuyện trò rôm rả thì Chung Lăng đã lặng lẽ bước đến sau lưng họ, lạnh lùng nhún mày, nhưng nụ cười lại vô cùng dịu dàng, giọng cũng ngọt như mía lùi: “Đừng làm khách nhé, ăn thêm đi, tôi mời”.

“Giám đốc.” Một người trong đó thốt lên, đậu phụ thối trước mặt cô ta là nhiều nhất.

“Không hợp khẩu vị của chị à?” Không để chị ta trả lời, Chung Lăng đã mím môi mỉm cười: “Không phải chị thích ăn món này nhất đó sao? Tôi nghe rất rõ mà, người Trung Quốc chúng ta vẫn hợp với món tào phớ và đậu phụ thối hơn. Xin lỗi hôm nay gấp quá nên không mua được tào phớ, dịp khác tôi sẽ mời sau”.

Lúc ra khỏi phòng làm việc, đập vào mắt Phương Nhiên là cảnh tượng sau: Mấy nhân viên bộ phận thị trường mặt mày nhố nhút từng miếng đậu phụ thối, miệng ai cũng bóng nhẫy dầu, phòng làm việc bốc lên một thứ mùi vô cùng khó ngửi.

Chung Lăng đứng bên cạnh liên tục góp lời, miệng cười tươi như hoa nhưng ánh mắt lạnh hơn bao giờ hết.

Phương Nhiên thấy lạnh xương sống, vị giám đốc này trông yếu liễu đào tơ, bình thường hay nói hay cười, thực ra là nhân vật không hề dễ bắt nạt.

Như vậy là Chung Lăng đã để mắt lòng tất cả mọi người. Thực ra cô hối hận từ lâu, đáng lẽ không nên xốc nổi như vậy, nhưng vì không chịu được cục tức đó.

Chung Lăng cầm chiếc bút bi gõ từng nhịp xuống mặt bàn, mắt liếc đồng đậu phụ thối còn thừa, lòng cũng thấy hơi rầu. Cô không thể tái diễn lại chuyện ban nãy, nhưng thực sự không thể chịu nổi thứ mùi kia, mắt đảo một hồi rồi nảy ra một ý.

Chung Lăng đích thân xách túi đậu phụ đi vào phòng làm việc của Hạ Dương, bữa đậu sáng nay gần như một mình cô tiêu diệt, chỗ này coi như bù lại cho anh ta.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, trên bàn làm việc của Hạ Dương là nửa chiếc bánh ngọt đang ăn dở.

Cô tưởng rằng anh ta không giống với những đồng nghiệp khác, nhưng rõ ràng là cô quá ngây thơ. Cô đặt phịch túi đậu phụ lên bàn Hạ Dương, cười khẩy một tiếng, không nói câu nào mà bỏ đi luôn.

Hạ Dương tựa lưng vào ghế nhìn chiếc túi rồi lại nhìn miếng bánh ngọt, dường như đã hiểu ra điều gì đó. Bữa điểm tâm chiều là do Lo Lo đưa đến, anh không thể bảo cô ta mang đi. Biết là Chung Lăng đã hiểu lầm nhưng anh cũng không thể thanh minh.

Chung Lăng muốn lo xong chuyện chuyển sang chỗ ở mới nên trước khi hết giờ làm việc đã gọi điện cho Quách Chỉ Quân, nói rằng cô không đến ăn cơm. Quách Chỉ Quân hậm hực nghiêng rằng thế rằng nếu cô không đến sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả. Chung Lăng khóc dở mếu dở, năn nỉ hết lời mới thuyết phục được cô nàng. .

Đồ đạc của cô không nhiều, sau khi trả phòng khách sạn, cô kéo va ly rồi chuẩn bị sang đường bắt xe.

Một chiếc xe hiệu Honda màu đen từ từ dừng lại, che mất tầm nhìn của cô. Chung Lăng bực bội nghĩ, không thể phủ nhận rằng giữa tố chất của người Trung Quốc và sự lịch thiệp của người Anh còn một khoảng cách khá lớn.

“Em đi đâu vậy? Lên xe anh chở một đoạn.” Sau khi kính xe được kéo xuống, Chung Lăng mới phát hiện ra người vừa thò đầu ra có nét quen quen.

Chung Lăng neho mắt ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhận ra đó chính là bác sĩ Tống Minh Chí mà cô đã gặp trong lần vào thăm Quách Chỉ Quân. “Cảm ơn anh, không cần đâu”, cô lắc đầu. “Bắt taxi rất tiện mà.”

“Lên xe đi, anh tiện đường mà.” Tống Minh Chí đã ân cần mở cửa xe.

Cô còn chưa nói đi đâu, làm sao anh ta biết là tiện đường, nhưng đã nói thế rồi, Chung Lăng cũng ngại từ chối. “Ngân Nhân City.” Sau khi ngồi yên vị, cô nói địa chỉ cần đến.

“Ồ, em mua nhà ở đó hả? Tiến hành cũng nhanh nhỉ.”

“Cần hộ công ty thuê cho thôi.” Chung Lăng thủng thảng đáp.

Tống Minh Chí tiếp tục kiểm chuyện làm quà: “Chế độ phúc lợi của công ty em ổn nhỉ”.

“Vâng.”

Trừ phi Tống Minh Chí hỏi, Chung Lăng rất ít chủ động gọi chuyện.

Lúc đến nơi, Tống Minh Chí nói: “Chắc Chung Lăng luôn tỏ ra xa cách với mọi người như thế này nhỉ?”

Chung Lăng ngược đôi mắt đẹp lên, không trả lời mà chỉ nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về”.

Tống Minh Chí vờ vờ ngón tay trên cánh mũi, không những không cảm thấy cô gái này nhạt nhẽo, lãng nhách mà đầy vẻ thách thức.

Sau khi vào phòng, Chung Lăng vút va ly sang một bên rồi gọi điện thoại cho Quách Chỉ Quân, khi đầu bên kia nhắc máy, cô hậm hực nói: “Cậu lại gây rắc rối ỉn rồi đấy”.

Quách Chỉ Quân vốn là người tinh ý, vừa nghe thấy Chung Lăng bực bội hỏi tội liền hiểu ngay ra vấn đề, cô tủm tỉm cười và nói: “Không ngờ gã này lại sốt sắng đến thế”.

Chung Lăng liền hứ một tiếng.

Quách Chỉ Quân âm ức phân trần: “Mình cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi, cứ ôm ảo mộng về gã Đường Tranh đi mà chết già à?” Chỉ Quân chưa gặp Đường Tranh bao giờ nhưng không hiểu tại sao, cô không hề có thiện cảm với anh ta. Có lẽ là tại tính cách, cô rất coi thường những anh chàng tính tình nhỏ mọn, trong khi Đường Tranh lại là mẫu người đó. Cô thường nói, đàn ông có thể không tiền, không nhà, không xe, những cái đó không thành vấn đề, nhưng nếu bụng dạ hẹp hòi, chuyện gì cũng tính toán thiệt hơn thì ai

yêu anh ta chỉ có xui xẻo. Bấy lâu nay Chỉ Quân vẫn không thể nào lý giải nổi, tính cách của Chung Lăng và Đường Tranh khác nhau một trời một vực, tại sao lại có thể chung sống hòa bình với nhau lâu như vậy.

Chung Lăng bình thản cười: “Bọn mình chia tay rồi”.

Quách Chỉ Quân cao hứng đến mức nhảy dựng lên: “Tuyệt quá, my darling, cuối cùng đầu óc cậu đã được khai thông. Chúc mừng cậu đã thoát khỏi biển khổ”.

“Có người nào an ủi kiểu như cậu không?” Chung Lăng bật cười.

“Thôi đi!” Chỉ Quân nhướn mày nói: “Trông cậu có vẻ không đến nỗi buồn quá đòi đi tự tử nhỉ”.

“Hiện giờ mình không còn đầu óc để nghĩ đến những chuyện này, cậu đừng lo bò trắng răng nữa, cái anh chàng Tống... gì đó, cậu để dành cho người khác đi.” Những rắc rối trong công việc và mối quan hệ không đầu vào đầu với đồng nghiệp khiến đầu Chung Lăng như muốn nổ tung, tâm trạng đầu để tính đến chuyện yêu đương.

“Thôi được.” Mặc dù không đồng tình với điều đó nhưng Quách Chỉ Quân tôn trọng tuyệt đối sự lựa chọn của Chung Lăng. “Nhưng mà nói đi phải nói lại, cậu không có chút thiện cảm nào với Tống Minh Chí à? Chưa nói đến việc người ta đẹp trai ngồi ngồi, chỉ riêng tay nghề thôi cũng đã đủ nể rồi, trong bệnh viện ngoài ông xã đây ra, anh ấy là nhân vật quan trọng thứ hai đấy.”

Chung Lăng thực sự không nhịn nổi liền phì cười. Đây rõ ràng là khen khéo Lâm Sâm, có thấy ai mặt dày như cô nàng này không.

Quách Chỉ Quân cười khúc khích nói: “Đừng cười nhé, hi hi”.

“Không có việc gì nữa mình cúp máy đây.”

“Sao vội thế?”, Chỉ Quân thôi không cười nữa, nghiêm giọng hỏi: “Đã liên hệ với ba cậu chưa?”.

Bàn tay Chung Lăng bất giác nắm lại, sắc mặt hơi tái đi: “Thì mình đã có thời gian làm gì đâu”.

“Ngài giám đốc, gọi cú điện thoại có mất bao nhiêu thời gian của ngài đâu.”

Chung Lăng thở dài nói: “Thôi thôi, mình gọi ngay đây”.

“Lăng Lăng.” Giọng Chỉ Quân nặng hơn: “Cái này là vì cậu chứ không phải vì mình”.

“Tuân mệnh, Quách nữ hiệp.” Đây là biệt hiệu mà Chung Lăng đặt cho Chỉ Quân, những lúc không đấu được với cô nàng, cô bèn sử dụng chiêu này.

“Có gì nhớ liên lạc nhé.”

Chung Lăng đi loanh quanh mấy vòng trong phòng ngủ, hít thở thật sâu như đang phải đối mặt với kẻ địch cuối cùng hạ quyết tâm bấm dây số mà cô đã thuộc lòng bàn tay.

Không phải ba nghe máy, tự nhiên Chung Lăng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Cô cả à?” Nghe giọng hình như là Lưu Duy Minh, trợ lý đặc biệt của ba.

“Vâng, ba tôi... dạo này có khỏe không?”

“Ồ, để chủ tịch đích thân nói chuyện với cô nhé.”

Chung Lăng không kịp ngăn, đầu bên kia đã vọng lại tiếng nói sang sảng: “Trong mắt mày còn có ba ư?”

“Ba, con...”

Đối phương không cho cô cơ hội giải thích gì thêm mà mắng như tát nước vào mặt: “Chuyện mày về nước được giấu kín như bưng, nếu ba không gọi cho Chỉ Quân thì mày định giấu ba đến bao giờ?”

Điều này Chung Lăng không có cách nào phân bua, vì đúng là cô cố tình làm như vậy. Không phải cô không muốn nói với ba, mà thực sự không biết phải nói thế nào.

“Mày bây giờ giỏi rồi, sự nghiệp lớn thế này không giữ nổi chân mày, đi làm thuê cho người khác vui lắm đúng không?”

Chung Lăng lặng lẽ đưa điện thoại ra xa hơn, lần nào gọi điện thoại chưa được hai câu đã bị ăn mắng, thảo nào cô không thích gọi điện về nhà.

Quát tháo được chừng mười phút, chắc ông cụ đã thấm mệt nên thở hổn hển nói: “Cuối tuần mày về nhà ăn cơm, thôi thế đã nhé”. Nói xong liền cúp máy. Giọng rất kiên quyết, già trưởng, đúng tác phong quân phiệt.

Một người cha như thế sinh ra cô con gái ngang ngạnh, cứng đầu cũng không có gì là lạ.

Chung Lăng ngồi phịch xuống ghế sofa trong trạng thái rã rời, cứ nghĩ đến chuyện cuối tuần phải về nhà, đầu cô chỉ muốn nổ tung.

Chuông cửa đột nhiên réo lớn, Chung Lăng vô cùng sửng sốt, cô dọn đến đây chưa đầy một tiếng đồng hồ, sao đã có người tìm cô nhỉ.

Đứng ngoài cửa là một cô gái tóc buộc cao, cười rất tươi. Mặc dù không phải sắc nước hương trời nhưng rất có duyên, đặc biệt là khi cười, đôi mắt cũng cười, khiến người ta cảm thấy ấm áp và tràn đầy hy vọng.

“Hi!” Cô gái vẫy cô.

Chung Lăng ngơ ngác hỏi: “Em là?”

Cô gái cười tủm tỉm nói: “Em ở phòng đối diện, nhưng mà...”, Cô gái ngượng nghịu nói: “Em quên mang chìa khóa, chị có thể cho em ngồi nhờ một lát được không?”.

“Ok, em vào đi.” Chung Lăng mời cô gái vào nhà.

Cô bé vui vẻ tìm một cái ghế ngồi xuống rồi tự giới thiệu “Em tên là Diêu Thiên Thiên, chị tên là gì ạ?”

“Chị tên là Chung Lăng.”

“Giống trong Thiên long bát bộ ạ?” Diêu Thiên Thiên chớp chớp mắt, tinh nghịch hỏi.

Chung Lăng liền hỏi lại: “Là cái gì vậy?”

“...” Bà này từ sao Hỏa đến ư, Diêu Thiên Thiên nghĩ bụng.

“Rốt cục là cái gì vậy?” Chung Lăng hỏi lại.

Diêu Thiên Thiên chống tay lên trán: “Là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết võ hiệp”.

“Vậy hả”, Chung Lăng giờ mới hiểu ra vấn đề, cô rất ít khi đọc loại tiểu thuyết giải trí, loại sách duy nhất mà cô thích là trinh thám, thích nhất là Keigo Higashino¹ và Agatha Christie².

Đôi mắt to tròn của Diêu Thiên Thiên chớp chớp, tò mò nhìn người hàng xóm mới, Chung Lăng xếp gọn lại mấy đôi giày đang đặt ngổn ngang, xoa xoa tay nói: “Vừa mới dọn đến, phòng ốc bừa bộn quá, em đừng cười nhé”.

Diêu Thiên Thiên xua tay: “Không sao, không sao, phòng em còn bừa bộn hơn”.

Nói đến đây, Chung Lăng chợt nhớ ra điều gì đó, bèn liếc cô hàng xóm hỏi: “Buổi chiều chị đến xem nhà, hình như chủ nhà của phòng đối diện là nam giới”.

1 Keigo Higashino (1958): Nhà văn trinh thám của Nhật Bản.

2 Agatha Christie (1890-1976): Nữ nhà văn trinh thám nổi tiếng của Anh.

Diêu Thiên Thiên liền cười: “Hóa ra là hai người đã gặp nhau rồi, đó là ông xã em”.

Chung Lăng chợt hiểu ra vấn đề, nhưng nhớ lại sự thay đổi rõ nét trong thái độ của Phương Nhiên hồi chiều, bất giác nghĩ thầm, mối quan hệ này rối rắm thật đấy. Rồi cô lại hỏi tiếp: “Thế sao em biết có người mới chuyển đến?”

“Bảo vệ ở dưới bảo với em, à, có việc gì chị cứ nhờ họ giúp, tiền dịch vụ ở đây hơi đắt nhưng họ làm việc khá trách nhiệm, lần trước em cũng không mang chìa khóa, suýt thì bảo vệ phải trèo qua ban công vào nhà.” Mặc dù chắc chỉ là nói đùa, nhưng vẫn khiến Chung Lăng bật cười.

Hai người lại nói chuyện thêm một lát, Diêu Thiên Thiên chợt nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, liền reo lên: “Chắc là chồng em về rồi, em về nhà đã. Chị Chung Lăng, em rất vui vì được làm quen với chị, hôm nào em lại sang chơi nhé”.

“Ok.” Chung Lăng mỉm cười, ở bên cô gái lạc quan, yêu đời như thế này, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Diêu Thiên Thiên vui vẻ nhảy chân sáo ra ngoài, một giọng đàn ông trầm ấm vừa thể hiện vẻ yêu thương, vừa tỏ ý trách móc liền cất lên: “Lại quên mang chìa khóa hả?”

Qua mắt thần Chung Lăng nhìn thấy người đàn ông đang khoác tay lên vai Diêu Thiên Thiên chính là anh chàng buổi chiều khiến mặt mày Phương Nhiên thất sắc. Cô vuốt vuốt lọn tóc trước trán, vẻ giấu cợt trên khuôn mặt có phần hà khắc.

Lau chùi dọn dẹp, thu gọn quần áo và đồ dùng xong xuôi, Chung Lăng mệt quá nằm vật ra giường. Nhưng cái bụng đói cồn cào đâu có chịu buông tha cho cô, cô đành phải mò dậy làm cái gì để ăn. Ngại ra ngoài mua đồ, cô lôi ra một gói mì ăn liền mà hôm trước về nước nhét đại vào va li, cho nước nóng vào ngâm rồi mang ra ăn ngấu nghiến, coi như đã lấy lại được sức.

Cô vừa đặt bát vào bồn rửa thì chuông cửa lại réo. Hôm nay đông vui thật, cô cười.

Người gõ cửa vẫn là Diêu Thiên Thiên, cô bé cười híp mắt: “Lại là em ạ”.

Chung Lăng ra hiệu cho cô bé vào phòng rồi trêu: “Sao vậy, lại bị nhốt ở ngoài à?”

“Dạ không”. Diêu Thiên Thiên cười khúc khích. “Là thế này ạ, tối nay nhà em ăn dấm, muốn đến xin chị ít cua”.

“Hả...” Chung Lăng trợn mắt.

“Oái, nói lộn rồi, hôm nay nhà em ăn cua, muốn sang xin chị ít dấm” Mặt Diêu Thiên Thiên đỏ bừng.

Chung Lăng mỉm môi cười: “Sorry em, chị vừa mới chuyển đến, chưa kịp mua những thứ đó”.

“Vậy hả!” Diêu Thiên Thiên lấy tay véo cằm. “Thế thì bọn mình đi siêu thị đi, chẳng nào thì chị cũng phải làm quen với đường sá ở đây”

Chung Lăng đã mệt rã rời, việc cô muốn làm nhất bây giờ là tắm nước ấm một trận thật đã rồi lên giường đánh một giấc ngon. Nhưng không cưỡng lại được lời mời nhiệt tình của Diêu Thiên Thiên, cuối cùng cô vẫn đồng ý.

“Để em về lấy ví, chị đợi em ở dưới nhé”.

Chung Lăng liền gạt đầu, nhìn mình đầu bù tóc rối trong gương, cô liền đi rửa mặt, thay bộ quần áo khác rồi mới ra cửa.

Diêu Thiên Thiên đeo một chiếc balo in hình hoạt hình, mặc áo nỉ chui đầu có mũ, trẻ trung như một cô học sinh cấp M chuẩn bị đi dã ngoại.

“Tuổi trẻ thích thật đấy.” Chung Lăng than.

“Nghe giọng chị cứ như năm nay bảy, tám mươi tuổi ấy.” Diêu Thiên Thiên nói lại.

“Ừ, độ tuổi tâm lý của chị phải hơn độ tuổi sinh lý ít nhất hai mươi tuổi”

Diêu Thiên Thiên không nói gì nữa, có lúc cô cảm giác không thể theo kịp tư duy của Chung Lăng.

“Còn không đi à?” Chung Lăng nói. “Đợi em mua xong thì đến giờ ăn đêm rồi.”

“Chị đợi chút ông xã em đang ra lấy xe, để anh ấy đi xách đồ và phụ trách đón rước” Diêu Thiên Thiên đắc ý chống tay ngang hông cười khúc khích.

Chung Lăng chống tay lên cằm than thở: “Có chồng thích thật đấy”.

Diêu Thiên Thiên nhìn cô với ánh mắt thắc mắc: “Chị xinh thế này mà không có người yêu à?”

“Không có.” Chung Lăng cười cười.

Mắt Diêu Thiên Thiên liền sáng lên, tay vỗ ngực nói “Chuyện đại sự trăm năm của chị cứ giao cho em, chắc chắn em sẽ giới thiệu cho chị một anh chàng không thể chê ở điểm nào”.

Chung Lăng cố nhịn cười nói: “Thế thì cảm ơn em quá”.

“Diêu Thiên Thiên, em chuyển sang nghề bà mối từ bao giờ đấy, nhưng anh thấy cũng có nét giống, châm thêm hai nốt ruồi đỏ trên mặt em thì chẳng phải hóa trang thêm gì nữa.” Một chiếc Volvo màu sẫm panh đã đỗ bên cạnh họ từ lúc nào. Người đàn ông Chung Lăng đã gặp hồi chiều đang tựa vào cửa xe, miệng mỉm cười, mắt nheo thành hình vòng cung, trông rất phong lưu, đàn ông.

Diêu Thiên Thiên liền đập chiếc balo vào mặt anh chàng: “Hạo Tử, anh muốn chết đúng không”.

“Này, ra ngoài ít nhiều em phải nể mặt anh chứ.”

Diêu Thiên Thiên tự mở cửa xe sau rồi gọi: “Chung Lăng, chị vào đi”.

Chung Lăng nhìn mà thấy lạ, đây là lần đầu tiên cô thấy một cặp vợ chồng nói chuyện với nhau như vậy.

Diêu Thiên Thiên chỉ tay nói: “Đây là anh Thẩm Hạo, ông xã em”.

Ý cười hiện rõ trong mắt Chung Lăng: “Rất hân hạnh được làm quen với anh”.

“Đâu dám, đâu dám.” Thẩm Hạo vội tiếp lời.

“Hai người đang chơi trò đồ chữ gì vậy?”

Cả hai liền nhất tề đồng thanh rất ăn ý: “Không có gì cả”. ,

Ánh mắt Diêu Thiên Thiên lộ rõ vẻ tra khảo, nhưng Thẩm Hạo đã nhanh chóng lảng sang chủ đề khác.

Cách khu nhà Chung Lăng ở không xa có một siêu thị tổng hợp lớn, Thẩm Hạo đỗ xe ở bãi đỗ ngầm, ba người đi thang máy lên tầng ba, Diêu Thiên Thiên nhanh nhẹn lấy ra hai chiếc xe đẩy rồi kéo Chung Lăng vào khu đồ ăn vặt, mua một đồng ô mai, khoai tây chiên, hạt hướng dương...

“Này, bọn mình đến đây mua dầm mà!” Diêu Thiên Thiên bỏ vào xe bao nhiêu, Thẩm Hạo lại nhặt ra ngoài bấy nhiêu.

Diêu Thiên Thiên liền gây gổ: “Anh đừng có quan tâm đến việc của em”.

Thẩm Hạo lại tiu nghỉu nhặt bỏ vào xe.

Chung Lăng lén ghé sát vào tai Diêu Thiên Thiên nói nhỏ: “Cao thủ, cao thủ!”

“Đâu có, đâu có.” Diêu Thiên Thiên liền khiêm tốn đáp.

Hai vợ chồng nhà này giọng điệu giống hệt nhau, thật xứng đôi vừa lứa.

Chung Lăng thì mua mấy túi sủi cảo đông lạnh và mì ăn liền, Diêu Thiên Thiên liền tặc lưỡi nói: “Chị toàn ăn mấy đồ này, thảo nào trông chị xanh xao như ốm đói vậy”.

Chung Lăng bắt giác sờ tay lên mặt: “Vậy hả?”

“Hi Hi”, Diêu Thiên Thiên bật cười. “Em trêu chị thôi.”

Chung Lăng lườm cô bé một cái, không phải cô thích ăn mấy cái đồ nhạt nhẽo và chẳng bổ béo gì này, nhưng mà thực sự cô không thích vào bếp nấu nướng, hay nói cách khác, ngoài việc biết nấu mì ăn liền, món tủ nhất của cô là cho quả cà chua hay quả trứng vào mì ăn liền.

“Chị Chung Lăng coi này, con búp bê này dễ thương không?!”

“Dễ thương.”

“Woa, con chó này mà đặt trên chiếc kệ đầu giường sẽ đẹp lắm đây.”

“Ừ.”

“Chị có thích con gấu này không? Để em mua tặng chị nhé.”

“Không cần đâu.”

Diêu Thiên Thiên tính vẫn còn rất trẻ con, tay mân mê các loại đồ chơi, phấn khích đến mức mặt mũi đỏ bừng.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh vừa bắt lặc đầu vừa nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng yêu chiều, dịu dàng.

Chung Lăng vừa ngưỡng mộ vừa thấy mừng cho cô bé.

Chung Lăng đang ngồi xổm dưới đất để thảo luận với Diêu Thiên Thiên loại thảm nào trải ở phòng khách thì hợp, chợt có một đôi bốt nữ mũi nhọn xuất hiện ngay trước mắt cô, người đó hỏi bằng giọng không chắc chắn lắm: “Có phải Chung Lăng không nhỉ?”

Chung Lăng giật mình, vội ngẩng đầu lên, bất giác nắm chặt bàn tay thành nắm đấm.

“Đúng là Chung Lăng rồi.”

“Vâng.” Chỉ trong tích tắc, Chung Lăng đã lấy lại được bình tĩnh.

“Về nước mà không gọi điện thoại thông báo với cả nhà, có biết ba ở nhà lo lắng thế nào không, lớn thế này rồi mà không hiểu biết gì cả.”

Diêu Thiên Thiên há hốc miệng, cô gái đứng trước mặt tuổi tác xấp xỉ Chung Lăng, tại sao nói chuyện giọng như bà mợ, kẻ cả thế nhỉ.

“Cuối tuần tôi sẽ về.” Chung Lăng cố gắng kìm chế cảm xúc trong lòng, bình thản đáp.

“Ừ, cuối tuần gặp nhé.”

Chung Lăng ưỡn thẳng người, hơi thở có phần gấp gáp.

Người đó đẩy chiếc xe đồ rê sang một góc khác rồi biến mất.

Thấy Diêu Thiên Thiên ngập ngừng như muốn hỏi điều gì đó, Chung Lăng liền cười: “Chắc là em rất muốn biết người đấy là ai đúng không?”

Diêu Thiên Thiên lắc đầu rồi lại gật đầu, vốn dĩ nhòm ngó chuyện đời tư của người khác chẳng hay ho gì.

Chung Lăng khẽ cười, nhưng giọng lại lạnh như băng: “Đó là mẹ kế của chị”.

3. Chương 3

Sáng thứ Bảy, Chung Lăng dậy rất sớm, nhà cô ở ngoại thành, mấy năm rồi không về nước, cộng với việc Thượng Hải đã thay đổi rất nhiều, phải lòng vòng hồi lâu cô mới tìm được chuyến xe chạy thẳng về nhà.

Chung Lăng mua vé, lên xe, kiếm một chỗ gần cửa sổ và ngồi xuống. Chuyến xe này không thể được như xe bus, đến giờ là chạy, lái xe phải đợi khách lên được hai phần ba mới khởi hành.

Đợi khoảng hơn mười phút, sau khi bị hành khách thúc giục, phàn nàn, cuối cùng lái xe miễn cưỡng nổ máy. Chung Lăng ngồi xe khách đường dài có tật say xe, vậy là cô liền, nhắm mắt cố gắng thiếp đi một giấc.

Xe chạy rất chậm, giữa đường còn liên tục mời chào khách, mất thêm không ít thời gian. Chung Lăng nhìn đồng hồ, chín giờ sáng, về đến nhà chắc đúng giờ cơm trưa, chắc chắn lại bị mẹ kế mĩa mai, cạnh khóe mấy câu.

Xe chạy thêm nửa tiếng nữa, trong lúc Chung Lăng đang ngủ lơ mơ thì lái xe đột nhiên phanh gấp, do không đề phòng, đầu cô liền va mạnh vào ghế trước, cô vừa xoa xoa trán, vừa thò cổ ngó ra ngoài cửa xe.

“Mất mù à!” Lái xe chửi lớn.

Người vừa qua đường kia làm mặt hề với lái xe rồi khệnh khạng bỏ đi.

Lái xe văng vẳng kia một hồi, Chung Lăng lắc đầu, lại một lần nữa phải than thầm vì văn hóa của người Trung Quốc.

Qua trạm thu phí, lại có người lên xe, lúc này trong xe đã hết ghế trống, và người lên xe lại là cụ già tóc bạc phơ, lưng còng, Chung Lăng đang định đứng lên nhường chỗ thì ghế trước đã có người đứng dậy, giọng có phần uể oải: “Cụ ơi, cụ ngồi xuống đi”.

Nghe thấy giọng quen quen, Chung Lăng liền ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải đôi mắt sáng ngời, cô chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Còn Hạ Dương vừa nhìn thấy cô liền mỉm cười rạng rỡ:

“Hi, Kiya, sao đúng lúc thế”. Sau đó liền nhét hết túi nhỏ túi lớn trong tay vào lòng cô một cách rất tự nhiên: “Cho tôi nhờ chút nhé”.

Chung Lăng khẽ quay mặt đi, chẳng buồn đếm xỉa đến anh chàng.

Hạ Dương được voi đòi tiên, thấy thế liền nhặt một cái bao dài dưới đất lên đưa cho Chung Lăng: “Đặt luôn dưới ghế của cô nhé”.

“Cái gì vậy?”

Hạ Dương liền đáp với vẻ đầy bí ẩn: “Không tiết lộ được”.

Chung Lăng bèn lấy chân đá thử mấy cái, Hạ Dương cười tủm tỉm: “Làm hỏng thì phải đền đấy”.

Chung Lăng thủng thẳng: “Chắc là đồ quý à?”

Hạ Dương chỉ nhướn mày, đáy mắt không hề gợn sóng.

Không nén được trí tò mò, Chung Lăng liền cúi xuống từ từ mở cái bao ra xem, bên trong là hai cái cần câu. Mắt cô chỉ liếc một cái rồi nói với vẻ không thèm chấp: “Tưởng gì, hóa ra là anh bước vào tuổi lên lão trước thời hạn”.

“Ai quy định chỉ có các cụ mới được tham gia hoạt động này?” Hạ Dương cười rất ranh mãnh.

“Chỉ có các cụ về hưu mới có thời gian lãng phí cho việc câu cá.” Chung Lăng bĩu môi.

Hạ Dương liền nở một nụ cười tươi rói: “Đây là trò giải trí rèn tính kiên trì, cô có thể thử xem”.

“Không dám, tôi không có nhiều thời gian rồi.”

“Vậy hả? Ở công ty có thấy cô bận đến mức bù đầu bù cổ đâu?” Miệng Hạ Dương khẽ mấp máy.

“Anh...” Rõ ràng là Hạ Dương đang chọc vào chỗ đau của cô, phương án marketing mà cô xây dựng không được thông qua, cũng không có cơ hội tham gia vào các dự án khác chính vì vậy trong công ty, cô là người thoải mái nhất.

Hạ Dương nhún vai một cách vô tội: “Tôi chỉ nói ra sự thật thôi”.

Chung Lăng liền lườm anh chàng một cái rồi cúi đầu tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi cụ già xuống xe giữa chừng, Hạ Dương đang định quay về chỗ cũ thì cô gái ngồi cạnh Chung Lăng đã nhanh nhẹn đưa tay vuốt tóc, cười nói: “Anh chị cứ ngồi đi, để em ghế trước”.

Hạ Dương không khách khí mà ngồi xuống luôn, mỉm cười rạng rỡ như gió xuân: “Cảm ơn em nhé”.

Cô gái liền hất mái tóc dài: “Không có gì”.

Chung Lăng liền vớt trả cái túi du lịch đang đặt trong lòng cô cho Hạ Dương: “Cầm lấy đồ của anh đi”.

Hạ Dương liền làu bàu: “Đúng là cô chẳng bao giờ chịu thiệt điều gì cả”.

Chung Lăng hằm hằm nguyền anh chàng một cái: “Xem ra anh rất thích chịu thiệt đúng không?”

Hạ Dương liền đáp trả luôn: “Tất nhiên rồi, các cụ nói chịu thiệt là phúc mà”.

“Vậy hả?” Chung Lăng vờ như trầm tư suy nghĩ, cười cười nhét luôn cả túi du lịch của mình vào lòng anh chàng: “Đã đến lúc để anh phát huy tinh thần quân tử rồi đây”.

Túi xách của Chung Lăng không to nhưng không hiểu sao rất nặng. Bị ném bất ngờ vào ngực, Hạ Dương trợn mắt, ho khan mấy tiếng, cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Gỡ lại được một bàn thua, Chung Lăng khoái chí vô cùng.

Xe chạy trên con đường đông đúc xe cộ, tốc độ mỗi lúc một chậm. Nghe lái xe nói đằng trước có vụ tai nạn nên ảnh hưởng đến việc tham gia giao thông.

Bắt đầu từ lúc xe đi được một đoạn lại dừng, Chung Lăng bắt đầu cảm thấy khó chịu, chóng mặt lợm giọng. Cô sợ say xe nên buổi sáng không dám ăn nhiều, nên không chắc đã nôn ra từ lâu rồi.

Bàn tay Chung Lăng bụm chặt miệng, sắc mặt tái nhợt đầu mảy cau lại, chỉ mong sớm đến trạm cuối cùng để được thoát khỏi cảnh khôn khổ sở này.

“Cô làm sao vậy?” Hạ Dương đã phát hiện ra sắc mặt nhợt nhạt của cô, trán thì lấm tấm mồ hôi, liền quan tâm hỏi.

“Không sao.” Chung Lăng yếu ớt đáp. Lúc này trông cô hoàn toàn khác với cô nàng ăn nói sắc sảo ban nãy.

Hạ Dương không khó phát hiện ra dấu hiệu say xe của cô anh liền móc ra một túi ô mai trong túi áo và nói: “Ngậm cái này sẽ dễ chịu hơn đây”.

Chung Lăng liền đớp lại với vẻ coi thường: “Anh là đàn ông mà cũng mang theo đồ ăn vặt à?”

Hạ Dương nói: “Đúng là làm phúc phải tội”.

Mặc dù miệng thì cạnh khỏe như vậy, nhưng trong lòng Chung Lăng vẫn cảm kích Hạ Dương, nhưng đã nói ra rồi, không thể rút lại được nữa, cô cũng không có ý định thỏa hiệp.

“Thôi thôi, nam tử không đấu với nữ nhi thường tình.” Hạ Dương cho cô cơ hội xuống thang, đồng thời cũng để tìm cái cớ ình.

Chung Lăng nhón một viên ô mai đút vội vào miệng, chưa kịp thưởng thức mùi vị thì xe bỗng phanh gấp, đầu cô thúc mạnh vào lòng Hạ Dương, cùng lúc đó, dạ dày như muốn lộn nhào, rồi cô nôn thốc nôn tháo vào người Hạ Dương, chưa kịp xin lỗi thì lại phụt ra một lần nữa, chiếc quần của Hạ Dương lập tức loang lổ vô cùng thảm hại.

Điều khiến Chung Lăng cảm thấy may mắn là buổi sáng cô chỉ ăn ít cháo, nếu là đậu phụ thôi... hic, thì hôm nay không còn mặt mũi nào.

“Cô... không sao chứ?” Hạ Dương không để ý lắm đến hình ảnh cá nhân lúc này mà lấy giấy ăn đưa cho Chung Lăng lau miệng.

Nôn xong, Chung Lăng cảm thấy dễ chịu hơn, điều khiến cô đau đầu là, cô không biết phải làm gì với chiếc quần bò mới toanh, thời thượng, mặc vào nhìn chân rất dài nhưng giờ đã không còn nhận ra màu gì nữa.

Cô nhìn túi giấy ăn trong tay, không kịp nghĩ gì mà lau ngay cho Hạ Dương. Sau khi hiểu ra vấn đề, Hạ Dương liền cuống quýt nói: “Để tôi tự lau”.

Chung Lăng ngừng một lát nhưng rồi vẫn tiếp tục lau, miệng nói: “Thật xin lỗi anh quá”.

“Thôi... cứ để tôi tự lau.” Hạ Dương giành lấy tờ giấy ăn trong tay Chung Lăng, mặt tự nhiên đỏ như quả cà chua.

Còn Chung Lăng vẫn không hay biết gì, nét mặt lộ rõ vẻ ngơ ngác.

Giữa đường, Chung Lăng lại nôn thêm một lần nữa, lần này Hạ Dương đã rút kinh nghiệm, chuẩn bị sẵn một cái túi nilon, thấy tình hình không ổn là đưa ngay cho cô.

Lúc xuống xe, sắc mặt Chung Lăng tái nhợt, chân đứng không vững.

Hạ Dương liền gom hành lý của hai người lại thành một, tay chỉ vào quầy cantin ở bên xe: “Tôi vào mua nước, cô đợi đây nhé”.

Chung Lăng chẳng còn chút sức lực nào nữa, tựa người vào tường, như sắp đứt hơi.

Hạ Dương đi rất nhanh, anh đưa một chai nước đã mở nắp đến gần miệng Chung Lăng, nói: “Cô súc miệng đi”.

Chung Lăng liền dốc ngay mấy ngụm vào miệng, suýt thì bị sặc.

“Ôn hơn rồi chứ?”

“Khá hơn nhiều rồi.” Chung Lăng đặt tay lên ngực thở dốc.

“Ừ, nếu không làm được thì để tôi chọc cho cô hai nhát là khỏi.” Hạ Dương nhặt một cành cây dưới đất lên, làm động tác nhét vào cổ họng.

“Biến đi.” Chung Lăng nghiêng răng ken két nói.

Thấy tinh thần cô đã phục hồi khá, Hạ Dương liền lôi ra một chiếc quần bò dưới đáy túi du lịch, chỉ về phía WC

Chung Lăng nhớ lại chuyện đáng xấu hổ ban nãy, mặt liền đỏ bừng.

Hạ Dương thay xong quần đi ra, cười hỏi: “Cô về đâu? Để tôi đưa cô về nhé”.

“Không cần đâu.” Chung Lăng gắng gượng xách túi du lịch, đi được mấy bước liền thở hổn hển.

Hạ Dương bèn lắc đầu, đưa tay giật ngay lấy: “Đến nước này rồi mà còn bày đặt làm anh hùng rơm”.

Chung Lăng cắn chặt môi, từ bến xe về nhà vẫn còn một đoạn, cô không dám gọi taxi, nếu đi bộ thì không thể xách theo hành lý, thế nên cũng không từ chối nữa.

“Về đâu?”

“Hoa viên Thanh Thủy.”

Hạ Dương liền mỉm cười: “Thế thì tiện đường”.

Chung Lăng nhìn anh chàng với ánh mắt thắc mắc, còn Hạ Dương thì cười tươi hơn bao giờ hết.

“Sao anh không tự lái xe về?” Đang đi đột nhiên Chung Lăng hỏi, những người có xe, tự lái xe đi chơi vẫn là tiện nhất.

Hiếm khi thấy Hạ Dương ngượng ngịu như vậy: “Xe tôi mang đi sửa rồi”.

“Vây hả.” Chung Lăng chợt hiểu ra vấn đề, con xe còm đó không thường xuyên trục trặc mới là lạ.

Mặc dù lâu rồi không về nhà nhưng cảnh tượng xanh mướt trước mắt đã nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của Chung Lăng. Tuy nhiên càng đi vào trong, nét mặt Hạ Dương lại càng kì lạ hơn, khi cô dừng lại trước ngôi biệt thự hai tầng, Hạ Dương liền thắc mắc: “Ồ, cô ở đây hả?”

Mấy năm gần đây giá nhà tăng chóng mặt, khi mua ngôi biệt thự này, cha Chung Lăng chỉ mất mấy vạn, hiện tại đã tăng gấp mười lần. Mặc dù không hài lòng với người cha, nhưng cô vẫn rất nể phục con mắt đầu tư của ông. Cô khiêu khích hỏi: “Sao cơ? Không được hả?”

Hạ Dương gãi đầu, đúng là trùng hợp lạ lùng thật. Anh chớp chớp mắt: “Tôi cũng đến ngôi nhà này”.

Chung Lăng vô cùng thắc mắc, nếu bảo không có âm mưu nào trong chuyện này thì cô không tin.

Hạ Dương mỉm cười rồi bước đến gõ cửa.

Sau cửa thấp thoáng bóng người rất nhanh nhẹn, nụ cười hiện rõ trên môi, đó là khuôn mặt Đông Gioăng có thể khiến người ta ngạt thở. Cậu ta giơ nắm đấm ra trước mặt Hạ Dương và nói: “Sao muộn thế?”

“Ồ, tắc đường.” Hạ Dương đáp gọn lỏn rồi nghiêng người, để lộ Chung Lăng ở phía sau.

“Chị cả?” Chàng trai trẻ trợn tròn mắt, dường như không tin vào mắt mình. Cậu quay đầu lại gọi lớn: “Ba, chị cả về rồi”.

Hạ Dương nhìn Chung Lăng một lượt từ đầu xuống chân cười nói: “Hóa ra cô chính là bà chị mà Chung Khải hay nhắc đến hả?”

Chung Lăng liền cười: “Đúng rồi Hạ tiểu đệ”.

Hạ Dương: “...” Bị trả đũa đau quá.

“Chị vào nhà đi.” Chung Khải hào hứng kéo Chung Lăng vào nhà, tiện thể thúi luôn một quả vào ngực Hạ Dương; “Ông cửa kéo chị tôi từ bao giờ vậy?”.

“Đừng nói linh tinh.” Chung Lăng vội cắt đứt ảo tưởng của cậu em rồi nói với vẻ chán chường: “Bọn chị vừa gặp nhau ở cổng”.

Chung Khải nhìn Chung Lăng hai tay đi không, còn Hạ Dương thì mỗi tay treo lủng lẳng một chiếc túi du lịch, liền hiểu vấn đề nói: “Gặp nhau ở cổng hả? Hạ Dương, cậu bắt chước tinh thần Lôi Phong làm việc tốt à?”.

Chung Lăng liền xòe tay ra: “Tin hay không thì tùy em”.

Một điều khó hiểu là Hạ Dương không phủ nhận cũng không thừa nhận, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

“Về bao giờ vậy?” Một giọng nói sang sảng từ đầu cầu thang tầng hai vọng xuống.

Chung Lăng đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, nhưng vẫn cố gắng lắm mới rặn ra được một nụ cười khó coi: “Ba, con về rồi ạ”.

” Hừ!” Ông Chung lạnh lùng đáp.

Chung Khải vội xoa dịu tình hình: “Ba làm sao vậy, chị cả không về thì ngày nào ba cũng nhắc, về rồi ba lại tỏ ra bức bối khó coi vậy sao?”

Bị cậu con trai vạch trần, ông Chung cũng hơi ngại, rồi ông đành phải hắng giọng một tiếng và chuyển sang chủ đề: “Thôi đi ăn cơm, mọi người đều đang đợi”.

Tường Viêm, mẹ kế của Chung Lăng không biết từ đâu ra, cười nhạt hỏi: “Lăng Lăng giỏi sắp xếp thời gian thật, về đúng giờ ăn cơm”.

“Cô bớt đi vài câu cũng không ai bảo cô bị câm đâu.” Chung Khải đáp lại với vẻ khó chịu.

“Ông coi đó, ông phải bảo con trai ông đi chứ.” Tường Viêm tỏ vẻ ám ức nói.

“Chung Khải mày có thôi đi không/” Ông Chung Đức Phúc bức bối quát.

Chung Lăng liền thở dài, hỏi cô còn ở nhà, gần như ngày nào gia đình cô cũng diễn vở kịch này, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao cô không muốn về nhà.

“Ba, nhà đang có khách, ba phải giữ cho con chút thể diện chứ.”

“Cháu chào bác.” Hạ Dương lịch sự chào.

Lúc này ông Chung Đức Phúc mới phát hiện ra sự có mặt của Hạ Dương, ông khẽ gật đầu: “Cháu đến rồi hả, dạo này công việc của cháu có bận lắm không? Lâu lắm không đến thăm bác rồi nhỉ”. Không hiểu tại sao, với cô con gái và cậu con trai của mình, ông luôn tìm cách hạ thấp, còn đối với Hạ Dương thì lại tỏ ra hết sức nể nang.

“Dạ cháu cũng hơi bận, nhưng có thời gian là cháu đến câu cá với bác ngay ạ.” Hạ Dương giờ bao đựng cần câu trong tay ra.

“Ha ha, chàng trai trẻ này rất khá đấy.” Dường như tâm trạng của ông Chung Đức Phúc đã khá lên rất nhiều.

Chung Khải liền lẩm bẩm: “Người nào không biết lại tưởng người là con ông ấy”.

Chung Lăng thì thấy quá bình thường, cô chưa bao giờ thấy ông Chung Đức Phúc nói câu nào nhẹ nhàng với hai chị em cô.

Chung Lăng vốn định ngồi xa một chút, nhưng khi rửa tay xong quay ra, chỉ còn ghế bên cạnh ông Chung Đức Phúc còn trống.

Cô ngần ngừ một lát, ông Chung Đức Phúc liền trợn mắt nói: “Vào đây ngồi, lại còn sợ ba ăn thịt mày à”. Thế là cô đành phải ngoan ngoãn an tọa.

Nhìn thấy cảnh đó, Tưởng Viêm liền phì cười rồi cao giọng nói với vẻ rất cạnh khỏe: “Ông nhìn thấy con gái cả là quên ngay con gái út mà”.

“Sao mình lại nói vậy, Lợi Lợi đâu, lại không chịu ăn cơm? Bế nó xuống đây”.

Ông Chung Đức Phúc vừa ra lệnh, Tưởng Viêm liền đứng dưới chân cầu thang gọi với lên, cô bé giúp việc liền bế Lợi Lợi xuống, Tưởng Viêm liền ôm con gái vào lòng, thơm mấy cái.

Tiểu Chung Lợi mới lên ba, đây là lần đầu tiên Chung Lăng gặp cô bé. Hai má phúng phính, đôi mắt tròn xoe, đen láy, đôi môi đỏ chúm chím, và cả má lúm đồng tiền xinh xinh, giống hệt Chung Lăng hồi nhỏ.

Cô bé thổ thổ gọi: “Chị ơi”. Nói rồi liền chạy về phía Chung Lăng.

Sau một lúc luống cuống, Chung Lăng liền bế cô bé lên. Cô véo mũi Lợi Lợi rồi cười tủm tỉm hỏi: “Sao em lại biết chị là chị gái em?”

Chung Lợi liền nhỏ nhẹ đáp: “Trên bàn làm việc của ba có ảnh chị mà”.

Đôi mắt Chung Lăng chợt sáng lên lấp lánh, cô từ từ ngẩng đầu lên, chạm đúng vào ánh mắt của ba cô.

Ông Chung ngại ngùng nhìn đi nơi khác.

“Lợi Lợi, sang ngồi chỗ mẹ này.” Nét mặt Tưởng Viêm tỏ ra không vui.

Lợi Lợi liền chu môi nói: “Con muốn ngồi chỗ chị cơ”.

Tưởng Viêm đang định nói tiếp thì ông Chung đã xen vào: “Thôi cứ để hai đứa nó ngồi với nhau”.

Tưởng Viêm cũng ngại không nói gì thêm nữa.

Chung Lăng liền bế Lợi Lợi lên đùi, dịu dàng hỏi: “Lợi Lợi thích ăn món nào?”

“Món này, món này, món này, cả món này nữa.” Lợi Lợi chỉ vào hết đĩa nọ đến đĩa kia, khiến tất cả mọi người đều cười ồ lên.

Chung Lăng nín cười: “Em ăn ít cá nhé”. Rồi cô gấp một miếng cá, cẩn thận bỏ hết xương ra rồi lấy thìa bón cho cô bé. Lợi Lợi mặt mày khổ sở như phải ra trận, miễn cưỡng ngậm lấy miếng cá, gần như không nhai mà nuốt chửng ngay.

Chung Khải vân vê ngón tay trên sống mũi, cười tủm tỉm nói: “Chị giỏi thật đấy”.

Chung Lăng nhìn mọi người với ánh mắt thắc mắc, chị giúp việc đứng bên cạnh liền cười giải thích: “Lợi Lợi ghét nhất là ăn cá”.

“Lợi Lợi có muốn xinh đẹp không, muốn xinh đẹp thì phải ăn nhiều cá.” Chung Lăng nhẹ nhàng dỗ dành rồi tranh thủ bón thêm một miếng to cho cô bé.

Lợi Lợi ra sức gật đầu: “Em muốn xinh đẹp như chị cơ”. Nói xong liền chủ động đưa tay ra cầm thìa.

Tưởng Viêm mặt không biểu lộ cảm xúc, còn ông Chung thì tay chống cằm cười rất hạnh phúc. Ý cười thoải mái hiện trong mắt Chung Khải: “Xem ra chị rất có kinh nghiệm dỗ trẻ con nhỉ”.

Chung Lăng mỉm cười, không nói gì.

Lợi Lợi ăn rất ít, mới được mấy miếng đã kêu no. Cô bé đưa bàn tay nhỏ nhắn lên dụi mắt, vừa dụi vừa ngáp.

“Đến giờ Lợi Lợi ngủ trưa rồi.” Cô giúp việc nói với vẻ có kinh nghiệm.

Tưởng Viêm liền cười khẩy nói: “Bình thường giờ này ngủ say rồi, hôm nay bị đảo lộn giờ giấc”. Lại một lần nữa tranh thủ nói kháy Chung Lăng.

Chung Lăng vờ như không nghe thấy, chẳng mấy khi về nhà, cô không muốn lãng phí thời gian vào việc cãi nhau.

Tưởng Viêm lại nói tiếp: “Đưa Lợi Lợi cho tôi, tôi phải bế nó lên tầng ngủ”. Rồi cô ta lại tiếp tục nói mát: “Lăng Lăng ăn nhiều vào nhé, thức ăn hôm nay toàn là những món cô thích đấy, tối qua ông nhà đã dọn nấu mà”.

Chung Lăng tiếp tục lặng thinh, ở nước ngoài nhiều năm, không học được gì nhiều, có điều đã quen với bài “bánh qui bơ”.

Chỉ có điều Lợi Lợi lại không chịu buông cô ra, cánh tay nhỏ xinh túm chặt eo cô, rõ ràng là ngáp liên hồi nhưng nhất định không chịu rời.

“Để tôi bế nó lên.” Cô nói.

Tưởng Viêm không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào khác, đành lạnh nhạt nói: “Thế thì làm phiền nhé”.

Chung Lăng khẽ thả lỏng rồi nói với cô giúp việc: “Em đi trước đi”.

Rời khỏi bàn ăn, Chung Lăng liền thở phào. Cả bữa cơm chẳng ăn được mấy miếng mà phải chịu bao nỗi ảm ức. Nếu tiếp tục thế này kiểu gì cũng mắc bệnh về đường tiêu hóa hoặc viêm loét dạ dày. Cũng không biết mấy năm qua Chung Lăng phải sống thế nào, nhưng nó cũng không phải là kẻ thù là cãi nhau chứ không chịu nín nhịn cho qua chuyện điểm này, nó rất giống với ông Chung.

Khó khăn lắm mới lừa được Lợi Lợi ngủ, Chung Lăng toát hết mồ hôi. Rồi cô lại hỏi: “Chăm một đứa trẻ chắc vất vả lắm nhỉ”.

Cô giúp việc thật thà trả lời: “Bình thường Lợi Lợi rất ngoan, rất biết nghe lời ạ”.

Nhìn Lợi Lợi ngủ say, bất giác Chung Lăng nhớ lại tuổi thơ của mình. Ngày nào cũng chạy nhảy như chú ngựa hoang, hai chị em suốt ngày gây họa, khiến ba mẹ vô cùng đau đầu. Đến khi cô vào đại học, quen Tưởng Viêm, những tháng ngày vô lo vô nghĩ, không biết buồn khổ là gì đó mới có sự thay đổi.

Đôi lúc cô thường tự đặt câu hỏi rằng, nếu năm đó, cô không đưa Tưởng Viêm về nhà thì phải chăng cuộc đời cô sẽ hoàn toàn khác với hiện tại.

“Cô ạ, phòng của cô mới được quét sơn lại rồi, cô có muốn sang ngó qua không?” Tiếng cô bé giúp việc đã cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Chung Lăng liền vuốt tóc, cười đáp: “ừ”.

Cô bé giúp việc ân cần dẫn đường, Chung Lăng cười cười, mặc dù rất lâu rồi cô không về nhà, nhưng không đến nỗi ngay cả phòng của mình cũng không nhớ nổi.

Đến khi vào phòng rồi, Chung Lăng mới sững sờ. Không biết ý tưởng của ai mà toàn bộ màu sơn đều là màu hồng phấn.

“Cô không thích ạ?” Cô bé giúp việc quan sát phản ứng trên mặt Chung Lăng rồi rụt rè hỏi.

Chung Lăng liền nhún vai, cô không có ý định ở đây lâu, nên việc thích hay không thích có ảnh hưởng gì đâu.

Xuống lầu đứng lúc nghe thấy Chung Lăng hỏi: “Lần trước nghe ông nói công ty ông mới có một vị nữ giám đốc, có phải cô nàng ba mươi mấy tuổi đầu mà chưa có ai rước đi không?”

Hạ Dương gãi gãi mũi, liếc về phía Chung Lăng, cười ma mãnh đáp: “Nghe nói cô nàng chưa đến ba mươi”.

“Tính tình thế nào?”

“Ngoài việc tám giờ sáng có mặt ở công ty, khiến nhân viên quây tiếp tân oán trời trách đất, tạm thời chưa phát hiện năng lực gì khác.”

Chung Lăng bước tới mà không có một tiếng động, cười cười nói xen vào: “Chung Khải, sao em lại quan tâm đến những tin vĩa hè thế nhỉ?”.

Chung Khải đáp tỉnh queo: “Chị không biết đó thôi, nếu gặp phải một bà sếp như Diệt Tuyệt sư thái thì Hạ Dương tha hồ mà linh đủ”.

Chung Lăng vỗ mạnh vào đầu Chung Khải: “Diệt Tuyệt cái đầu em ấy”.

Chung Khải ầm ỨC xoa đầu.

Hạ Dương cười khoái chí hơn bao giờ hết.

Sau bữa cơm trưa, theo ý nguyện của Chung Lăng, tuyệt nhất là lập tức cáo từ cho yên thân, nhưng cô không dám mở miệng nói ra điều đó. Có thể khẳng định, chỉ cần cô dám hé răng nửa lời, ông Chung sẽ lập tức cho cô biết tay.

“Chị đi dạo cùng ba đi.” Chung Khải đưa mắt ra hiệu cho cô.

Chung Lăng ngần ngừ một lát rồi nói: “Ừ”.

Trên đường đi, Chung Lăng rất kiệm lời, gần như là ông Chung hỏi cô, cô mới trả lời một vài câu. Mặc dù vậy, vẫn có thể nhận thấy ông Chung rất vui, rất phấn chấn.

Lúc quay về, dường như ông vờ vô tình hỏi: “Về nước rồi con định có kế hoạch gì?”

“Ba”, Chung Lăng ngừng một lát, “Con có công việc của con”,

“Ba biết là mày có công việc.” Ông Chung bực bội nói “Vị trí cao đến đâu cũng giải quyết được gì, vẫn chỉ là làm thuê cho người khác.”

Chung Lăng cười buồn: “Ba, con có mơ ước riêng trong sự nghiệp”.

“Mơ ước thì ở đâu mà chẳng thực hiện được? Về giúp ba một tay mà khó khăn đến thế sao?”

Chung Lăng chống tay lên trán, tại sao cứ có cảm giác là không thể nói rành mạch với ông chuyện này. Đây không phải là lần đầu tiên hai cha con thảo luận chủ đề này, xem ra cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

“Cũng có điểm khác ba ạ.”

“Khác ở chỗ nào?” Ông Chung không thể lý giải, tại sao gia nghiệp lớn như thế này lại không có người chịu kế thừa, con trai không chịu, con gái cũng không buồn để mất.

Chung Lăng im lặng hồi lâu, một lát sau cô mới nói: “Không phải ba có mỗi mình con đâu, Chung Khải thông minh hơn con, chắc là sẽ giúp được ba mà”.

“Thằng nhóc đó tính còn ngang hơn mày, làm sao ba thuyết phục được nó.” Ông Chung hậm hực đáp.

“Thế thì giao cho... Tưởng Viêm tiếp quản, không phải từ lâu cô ấy rất muốn tham gia vào công việc của công ty đó sao? “. Giọng Chung Lăng không hề tỏ ra có thiện cảm, thậm chí còn lộ rõ ý mỉa mai.

Ông Chung lặng lẽ nhìn cô. Ông quá hiểu con gái ông, từ trước đến nay Chung Lăng chưa bao giờ tin rằng Tưởng Viêm lấy ông là vì tình yêu. Trong mắt cô, một cô gái trẻ trung xinh đẹp chịu lấy một người đàn ông gần như bằng tuổi cha mình, không vì tiền bạc thì vì cái gì.

“Nói thật là ba rất thất vọng về con.” vẻ u ám lộ rõ trong ánh mắt ông.

Chung Lăng hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ba à, lúc về đến nhà con đã luôn phải tự nhủ với mình rằng không được cãi nhau với ba, nhưng con vẫn không làm được điều đó”. Đúng là cô đã rất nỗ lực, nhưng kết quả lại càng tồi tệ hơn.

Ánh mắt Chung Đức Phúc lạnh lùng xoáy vào cô, kèm thêm một chút buồn bã: “Bao nhiêu năm rồi, mày...”

Chung Lăng lập tức ngắt lời ông: “Con... về trước đây” Vết thương vẫn còn rỉ máu trong trái tim cô, không phải không nhắc đến sẽ không tồn tại nữa.

“Lặng Lặng, Lặng Lặng.”

Bất chấp người cha đứng gọi sau lưng, Chung Lăng sải bước mỗi lúc một nhanh. Cô đi một mạch về đến biệt thự, vợ lấy túi đồ rồi ra khỏi nhà.

Lúc quay đầu, không hiểu Hạ Dương đã đứng chặn trước mặt cô từ lúc nào.

“Tránh ra.” Chung Lăng lạnh lùng nói.

Hạ Dương túm chặt cánh tay cô: “Cô ra đây đi”.

“Anh buông tay ra.” Chung Lăng nổi khùng.

Hạ Dương lôi cô đến chỗ không một bóng người, buông tay ra, bình thần đứng chấp tay sau lưng: “Kiya, nếu cô vẫn muốn quan hệ của hai cha con căng thẳng thế này cho đến hết đời thì cô có thể đi ngay bây giờ”.

Chung Lăng sững lại, khoanh tay trước ngực đứng hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

“Ý cô là muốn một mình ra đi, từ nay về sau không bao giờ quay lại nữa hay là một vài năm sau lại lặp lại chuyện của ngày hôm nay?” Hạ Dương nói, mặc dù giọng rất gay gắt nhưng không phải là không có lý. “Tất cả những điều này đều không thể giải quyết được vấn đề gì.”

Chung Lăng lạnh lùng liếc anh một cái nhưng không

Hạ Dương không hề e dè nói tiếp: “Nếu tôi là cô, chẳng thà tôi sẽ tìm một cơ hội phù hợp để nói chuyện với ông, hai cha con đâu có thể thù nhau mãi được”.

“Rất tiếc anh không phải là tôi.” Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống, giọng rất lạnh đậm.

Hạ Dương không chịu bỏ cuộc: “Hai người chỉ thiếu sự chuyện trò, tâm sự mà thôi”.

Chung Lăng phì cười: “Đã có người nào nói với anh rằng anh rất giống ông tổ trưởng dân phố không?”

Hạ Dương không hề ngại ngùng: “Chung Khải nói tôi là Trưởng ban hòa giải”.

Chung Lăng: “...”

Ý cười hiện rõ trên môi Hạ Dương, ánh nắng chiếu xuống mặt anh vô cùng rạng ngời.

Chung Lăng khẽ thở dài: “Có phải chưa bao giờ anh coi tôi là sếp của anh đúng không?”

“Ở công ty cô là sếp của tôi, nhưng hiện tại không phải là giờ đi làm.” Hạ Dương vô tư đáp lại.

Chung Lăng giấu đi ý cười: “Anh không sợ tôi sẽ thù anh à?”

Hạ Dương nhún vai, cười rất vô tội: “Tùy cô thôi”, rồi anh lại bổ sung thêm một câu: “Nếu cô là người không biết đúng sai thì tôi cũng chẳng có cách nào hơn”.

“...”

Một lát sau, Chung Lăng hỏi: “Anh có rượu không?”

“Tôi không có thói quen mang rượu đi chơi.” Đôi mắt sáng ngời của Hạ Dương không hề gợn sóng.

“Thế thì thôi vậy.”

Hạ Dương liền cười: “Ra cổng rẽ phải là có siêu thị, đi thôi”.

Chung Lăng vội xòe tay ra: “Tôi không mang chứng minh thư, anh có mang không?”

Hạ Dương vừa móc ví vừa tò mò hỏi: “Chứng minh thư làm gì?”

Chung Lăng ngẩn tò te nhìn anh chàng: “Mua rượu chứ còn làm gì nữa!”

“Mua rượu thì cần gì chứng minh thư?” Hạ Dương vặn lại,

“...” Chung Lăng ngẩn người: “Mua rượu không cần chứng minh thư à?”

Hạ Dương không biết phải nói gì: “Cô từ sao Hỏa đến à?”

Chung Lăng lẩm bẩm: “Nhưng ở Anh muốn mua rượu phải có chứng minh thư”.

Hạ Dương há hốc miệng, hồi lâu mới thốt lên được một câu: “Tôi hiểu rồi!”

“Hiểu gì?”

“Tôi đoán chắc hồi nhỏ cô bị người ngoài hành tinh bắt cóc, sau đó thả xuống nước Anh, thế nên cô chẳng hiểu gì về Trung Quốc cả.” Hạ Dương châm chọc, ánh mắt sáng ngời.

“Anh có biến ngay không!” Chung Lăng nghiêng răng ken két nói. Mỗi khi không đâu nổi gã này, cô bèn tung độc chiêu cuối cùng.

Hai người nhàn tản ngồi trên thảm cỏ, không nói chuyện gì, chỉ chạm lon bia với nhau rồi uống. Không biết đã uống hết bao nhiêu lon, đột nhiên Hạ Dương lên tiếng: “Muốn mượn giải sầu à? Nên nhớ rằng “nâng chén tiêu sầu càng sầu đầy”.

“Không phải”, Chung Lăng lắc đầu, “mượn rượu để lấy can đảm thôi”.

Hạ Dương không hiểu lắm, nhưng Chung Lăng không giải thích gì thêm.

Mấy phút nữa lại trôi qua, Chung Lăng thò tay tìm bia trong túi nylon nhưng không mò được gì, lúc này cô mới thở dài: “Trên đường về nhà, tôi đã tự nhủ nhiều lần với mình là hôm nay tuyệt đối không được để ba bực mình, anh cũng thấy rồi đấy, chẳng giải quyết được vấn đề gì cả”.

“Ờ ờ, hai cha con ở bên nhau như sao Hỏa đâm vào Trái Đất. Các cụ bảo cha hợp với con gái, nhưng đối với trường hợp của cô thì không đúng tí nào.”

Chung Lăng liền lườm một cái sắc lẹm: “Anh không thể nói dễ nghe hơn một chút à?”

Hạ Dương vui vẻ đáp: “Được thôi, cô muốn tôi nói dễ nghe thế nào?”

Chung Lăng nhìn Hạ Dương một hồi từ đầu đến chân rồi đầu hàng: “Thôi, anh cứ nói toạc ra đi”.

Hạ Dương liền đưa cho cô lon bia cuối cùng chưa bật nắp đang cầm trên tay: “Có uống nữa không?”

“Sao vậy, định chuốc cho tôi say hả?” Chung Lăng liếc xéo, đôi mắt đẹp chớp nhẹ, sắc sảo và quyến rũ.

Hạ Dương cười cười: “Đâu dám, đây là địa bàn của cô mà”.

“Ồ, biết thời biết thế mới là anh hùng,” Chung Lăng buột miệng nói.

“... Cô chơi chữ cũng giỏi đó.”

“Quá khen.”

“...” Trước người ngoài hành tinh, lần này thì Hạ Dương thực sự cứng họng.

“Cảm ơn anh đã nói chuyện với tôi lâu như vậy, tâm trạng của tôi đã khá hơn nhiều rồi.” Chung Lăng mỉm cực kỳ dịu dàng.

“Đừng khách khí, tôi là trưởng ban hòa giải mà.” Hạ Dương đáp mĩa.

“Xí!” Chung Lăng đứng dậy, phui cổ khô bám vào quần áo: “Về thôi”.

“Về đâu?” Hạ Dương cố tình hỏi.

Chung Lăng chỉ cười mà không đáp.

Trước khi bước chân vào ngôi biệt thự, Hạ Dương liền cười nói: “Tôi tưởng cô có chuyện gì khác muốn nói cơ”.

Nụ cười của anh vô cùng rạng rỡ, hút hồn, khiến Chung Lăng thất thần trong giây lát. Haiz, trước đây không nhận ra thực ra gã này trông rất sát gái. “Cũng có thể, lần sau nhé.” Cô bình thần đáp, rõ ràng là biết không nên bộc lộ nhiều suy nghĩ cá nhân trước mặt cấp dưới, nhưng đối với Hạ Dương, hình như chẳng bí mật nào cô có thể giấu nữa.

“Ừ.” Giọng anh trầm ấm cất lên.

Thấy Chung Lăng quay trở lại, ông Chung mừng vô cùng. Ông vỗ vỗ vai Hạ Dương với vẻ đầy cảm kích.

Còn Tường Viêm thì để lộ rõ vẻ mĩa mai trên khuôn mặt. Cô ta thủng thẳng nói mát: “Phòng đã cho người thu dọn rồi đấy, xem ra tôi rất có con mắt dự đoán vấn đề”.

Chung Lăng khách khí nói lời cảm ơn, hàng lông mày thanh tú chột cau lại.

Cảnh tượng đó đều lọt vào mắt Hạ Dương, một cảm giác xót xa trào dâng trong lòng anh.

Bụng chứa bao nhiêu là bia, dĩ nhiên không thể ăn cơm tối được nữa, Chung Lăng lấy có mệt trốn vào phòng đi ngủ, ai ngờ ngủ đến nửa đêm, bụng lại réo o o vì đói.

Bụng đói khó chịu, không thể ngủ tiếp. Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng Chung Lăng vẫn quyết định mò dậy tìm cái gì ăn tạm.

Bên cạnh là phòng Lợi Lợi, sợ làm con bé tỉnh giấc, cô đi rón rén ra khỏi phòng ngủ.

Ánh trăng hắt vào cửa sổ, một bóng người hiện ra.

Có người! Chung Lăng giật thột, vội hỏi: “Ai vậy?”

“Lăng Lăng à?”

Chung Lăng thở phào: “Hóa ra là ba à”. Rồi cô đưa tay bật công tắc đèn treo tường.

Ông Chung tay cầm cốc nước lọc, đang bỏ thuốc vào miệng

“Ba mệt à?” Chung Lăng bước đến.

“Không.”

Lúc này Chung Lăng đã nhìn rõ dòng chữ trên lọ thuốc. Chính là thuốc an thần, nó không xa lạ với cô, có một thời gian, cô cũng phải dựa vào nó mới ngủ được. Cô cau mày: “Ba, sao ba lại uống cái này?”

“Ừ, không ngủ được.”

Chung Lăng im lặng hồi lâu: “Cô ấy có biết không?”

Mặc dù không hỏi thẳng tên, nhưng ông Chung cũng biết “cô ấy” ở đây là ai. Ông cười: “Chuyện nhỏ mà, không muốn để cô ấy phải lo”.

Chung Lăng nở một nụ cười khinh miệt, bao cảm xúc trào dâng trong lòng, cố gắng mãi mới kìm chế để không thốt ra lời.

“Sắp đến ngày giỗ mẹ con rồi”, ông Chung tỏ vẻ như vô tình nhắc đến. Chung Lăng cảm thấy đầu óc choáng váng. Bao năm qua, cô đã cố gắng lựa chọn cách lãng quên, thực ra là cô không chịu chấp nhận sự thật này.

“Ra thăm mẹ con đi, nói chuyện với bà ấy một lúc. Lâu lắm rồi con không về nước, chắc là mẹ nhớ con lắm.”

Nghe thấy vậy, Chung Lăng chỉ đáp một tiếng: “Vâng”.

Chung Lăng như người mất hồn, xuống tầng một lại không nhớ là mình phải làm gì nữa.

Mãi cho đến khi một mùi thơm ngào ngạt lọt vào mũi cô.

Cô khịt khịt mũi, đi về phía bếp, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Hình như là mùi mì tôm trứng”.

“Đoán rất chuẩn.” Hạ Dương đang khoanh tay trước ngực, lưng tựa vào khung cửa với dáng vẻ phởn phơ.

Còn Chung Khải, em trai cô thì đang ngồi xồm trong góc tường với dáng vẻ rất tội nghiệp, tay chống cằm nhìn chằm chằm vào nồi mì thơm đặc mùi đó, nước miếng chỉ chực văng ra tứ phía.

Chung Lăng lấy ra một cái bát, một đôi đũa một cách rất tự nhiên rồi hất hàm hỏi: “Lát nữa chín nhớ cho tôi một bát”.

“Ok.” Hạ Dương cười nói.

Chung Khải liền dẩu môi: “Vốn đã không đủ ăn, giờ lại thêm một nhân nữa đến tranh”.

Chung Lăng không buồn liếc em mà nói trực tiếp với Hạ Dương: “Anh cứ liệu liệu mà giải quyết”.

Hạ Dương không hề đắn đo mà múc ngay một bát đầy cho Chung Lăng, Chung Lăng liền đưa mắt nhìn Chung Khải với vẻ rất thách thức.

“Người là kẻ trọng sắc khinh bạn, đồ ăn cây táo rào cây sung.” Chung Khải hậm hực gãi đầu.

Chung Lăng liền phì cười, giơ tay lên: “Sorry nhé”.

Nụ cười uể oải hiện trên môi Hạ Dương: “Hai chị em nhà người đều là cao thủ trong trò chơi chữ”.

“Xì.” Chung Lăng bĩu môi.

“Dĩ nhiên rồi.” Chung Khải nhận ngay lời khen, mặt không hề biến sắc.

Hai người phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Hạ Dương cười cười rồi tiếp tục gấp mì vào bát.

Chung Khải đón lấy rất tự nhiên, mặt rầu rĩ nói: “Cho thêm ít nữa đi”.

“Hết rồi.” Hạ Dương không hề khách khí.

“Quá bất công!” Chung Khải liếc bát Chung Lăng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Đợi đến khi nào cậu làm sếp của tôi rồi tính sau.” Hạ Dương gấp nốt chỗ mì còn lại vào bát mình.

“Hả!” Chung Khải trợn tròn mắt, như gặp ma giữa ban ngày.

Chung Lăng lấy dưa gõ vào đầu cậu ta: “Chị mày chính là nhân vật Diệt Tuyệt sư thái mà mày nhắc đến đó”.

Chung Khải tái mặt, ôm đầu cãi bậy: “Em có nói gì đâu”.

Hạ Dương vừa húp mì vừa nhìn hai chị em họ cãi nhau lòng vui rộn ràng.

Ba người ăn xong mì liền vớt bát dưa vào bồn rửa.

“Cơm no rượu say rồi, ta đi ngủ đây”.

Hạ Dương bèn đá cậu ta nói: “Đã nói là tôi nấu mì, cậu rửa bát rồi mà!”

“Để tôi rửa.” Chung Lăng bình thản nói, Hạ Dương cũng không nói gì thêm.

“Anh cũng đi ngủ đi.” Chung Lăng giục.

“Vừa ăn xong đã đi ngủ để mà thành con gì à.”

Chung Lăng ngẫm nghĩ hồi lâu mới bật cười.

Hạ Dương tựa người vào khung cửa trông rất mất hình tượng, miệng mỉm cười nhìn cô chăm chăm.

Chung Lăng khẽ hắng giọng, tìm chủ đề để nói: “Tối đến hai người cũng không ăn no à?”

“Chung Lăng và dì của cô cãi nhau mấy câu, mọi người chẳng ai muốn ăn.”

“Anh nghe cho rõ đây, cô ta không phải là dì của tôi.” Chung Lăng ngắt lời Hạ Dương với vẻ rất khiêu khích.

Sau một hồi im lặng khó xử, Hạ Dương bèn xoa dịu bầu không khí: “À, từ lâu tôi đã muốn hỏi cô một chuyện, tên cô là Chung Lăng, có phải vì ba cô rất thích đọc Thiên Long bát bộ không?”

Chung Lăng ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Thiên Long bát bộ là cái gì?” Cái tên này hình như nghe có vẻ rất quen.

“...” Trong tích tắc, Hạ Dương không biết phải dùng từ gì để đáp lại.

Chung Lăng đặt chồng bát dưa đã tráng nước nóng bàn, Hạ Dương vội lấy khăn sạch lau khô rồi úp vào tủ bát.

“Xem ra anh còn thành thạo việc nhà tôi hơn cả tôi” Giọng Chung Lăng lộ rõ ý mỉa mai.

Hạ Dương vờ như không hiểu ẩn ý trong câu nói của Chung Lăng mà đáp lại rất nghiêm túc: “Đến nhiều lần thì quen thôi”.

“Tôi về phòng đây” Chung Lăng nói như một cái máy.

“See you tomorrow.” Giọng Hạ Dương bình thản.

“See you tomorrow.”

Về đến phòng, vừa nằm xuống giường Chung Lăng đã ngủ thiếp luôn, cả đêm không có giấc mơ nào.

Ai ngờ, ngay sáng sớm hôm sau, Chung Lăng đã bị bàn tay nhỏ mềm mại véo mũi đánh thức.

“Chị ơi, chị sâu lười ai, mau dậy đi thôi.” 1

Chung Lăng gạt bàn tay đó ra, nhưng đối phương vẫn không chịu bỏ cuộc. Cô đành phải mở mắt ra, trước mắt là Lợi Lợi với nụ cười rạng rỡ.

“Chị mau dậy đi, ba gọi chị đi câu cá kìa.”

Chung Lăng liền vùi đầu vào gối, trò của mấy ông già, đâu có hợp với cô.

Lợi Lợi liền kéo chân cô ra, hai tay chọc vào nách cô rồi đếm: “Một, hai, ba”.

Bị Lợi Lợi cù nhột quá, Chung Lăng vừa cười vừa xin tha mạng: “Chị dậy ngay đây!”

Lợi Lợi gạt đầu như bà cụ non: “Hi hi, em đã nói với anh Hạ Dương rồi, giao cho em nhiệm vụ, chắc chắn em sẽ hoàn thành mà”.

Chung Lăng rửa thềm, tại sao lại dính líu đến con người ấy nhỉ.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi rồi xuống lầu, những người khác đã ăn xong, chỉ còn đợi cô.

Chung Lăng lờm Hạ Dương một cái, đánh nhanh gọn suất bánh mì và sữa rồi uể oải nói: “Đi thôi”.

Lợi Lợi hào hứng sà ngay vào lòng Chung Lăng, Hạ Dương thì tự giác vác cần câu, ông Chung rần rỏi đi đầu tiên.

Chung Lăng cố tình đi chậm lại hỏi Hạ Dương: “Chung Khải đâu?”

“Còn đang ngủ.”

Chung Lăng tức lắm, nghiêng răng liếc xéo: “Thế tại sao lại gọi tôi dậy?” Bình thường chưa đến bảy giờ cô đã phải dậy, tưởng cuối tuần được ngủ bù, không ngờ còn khổ hơn cả đi làm.

Đôi mày rậm của Hạ Dương liền cau tị: “Cô bị ba cô điểm mặt chỉ tên mà”.

” Hả...” Chung Lăng không nói được gì thêm.

Bên ngoài khu biệt thự trong hoa viên Thanh Thúy có một hồ nhân tạo phong cảnh rất đẹp. Chung Lăng còn nhớ hồi mới chuyển về đây, nước hồ vừa bắn vừa hôi, xung quanh chất đầy gạch đá, giờ đây nước hồ trong vắt, mấy năm vừa rồi công tác cải tạo môi trường làm cũng không tệ.

Hạ Dương nhanh nhẹn chọn một địa điểm, dựng cần lên, ông Chung nhàn nhã tung lưỡi câu ra xa, ngoái đầu lại nói “Ta thì một hiệp nhé?”

Hạ Dương còn chưa đáp lời Lợi Lợi đã vỗ tay hoan hô: “Hay quá, hay quá”.

Chung Lăng cũng hào hứng nói: “Để con làm trọng tài”.

Trận đấu bắt đầu, thời gian thi đấu là hai tiếng đồng hồ.

Hạ Dương và ông Chung đều là người rất kiên nhẫn mấy lần rõ ràng Chung Lăng nhìn thấy lưỡi câu đã nhúc nhích, đó là dấu hiệu cho thấy cá đã đớp mồi, nhưng cả hai đều không vội vàng, đợi đến khi chắc chắn rồi mới nhấc cần, lên lần nào, được lần ấy.

Sau này được Hạ Dương giải thích, Chung Lăng mới biết trước đó lưỡi câu động nhẹ là do cá đang thăm dò, nếu lúc này nhấc cần lên thì gần như toi công.

Chung Lăng xem được một lát rồi uể oải ngáp ngắn ngáp dài.

Lội Lội thì vô cùng phấn khích, lúc thì chạy đến ghé sát tai ông Chung Đức Phúc thì thầm mấy câu, lúc lại hào hứng chạy sang chỗ Hạ Dương chỉ chỉ trỏ trỏ, hai má đỏ hồng miệng cười khúc kha khúc khích.

Rốt cuộc ông Chung là người đã có tuổi, không thể ngồi lâu, ông liền vẫy Chung Lăng lại: “Ngó hộ ba nhé, ba ra chỗ kia hoạt động gân cốt một lát”.

Chung Lăng đành phải đồng ý: “Vâng”.

Hạ Dương liền cười cười: “Đừng có để bác Chung mất mặt nhé, lần nào tôi cũng bại trận dưới tay bác ấy đấy”.

“Cứ đợi đấy.” Chung Lăng đâu có dễ dàng chịu thua. Cô thông minh hơn người, nhìn qua là hiểu vấn đề, ngoài việc hơi thiếu kiên nhẫn, động tác và cách thức không có gì sai.

Chung Lăng phát hiện, Hạ Dương giật cần không mấy lần liền, nhưng rồi anh lại dừng đỉnh cắm thêm mồi vào lưỡi câu và thả xuống hồ. Bất giác cô cười thầm: “Trình độ của người cũng chỉ đến thế mà thôi”. Đúng vậy, số cá trong xô của cô đã vượt Hạ Dương.

Hạ Dương chỉ mỉm cười mà không nói gì. Không hiểu tại sao, anh lại để cá ăn hết mồi rồi mới giật cần, rồi lặp lại động tác ban nãy.

“Anh làm gì vậy?” Chung Lăng tò mò hỏi.

Nụ cười của Hạ Dương lộ rõ vẻ bí hiểm: “Thả dây dài câu cá to”.

Chung Lăng bĩu môi tỏ vẻ không thêm chấp.

Quá đúng không sai, sau đó không lâu, đột nhiên Hạ Dương lại cười: “Cá đớp mồi rồi”. Nhưng giọng thì rất bình thản.

Chung Lăng nhìn theo hướng Hạ Dương đang theo dõi, không biết tên con cá vừa bị câu lên là gì, nhưng chắc cũng phải ba, bốn kilogam, có lẽ còn nặng hơn tất cả số cá trong xô của cô, cô ngoái đầu lại, gọi nhỏ: “Lội Lội, thử đếm xem cá của ai nhiều”.

Hồi lâu không có tiếng đáp lại.

Cô sững sốt quay lại, chỗ Lội Lội đứng ban nãy trống không.

Chung Lăng lập tức toát hết mồ hôi hột.

“Lội Lội, Lội Lội”, Chung Lăng thực sự lo lắng. Con bé mới ba tuổi, có thể chạy đi đâu, trừ phi... Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Hạ Dương bình tĩnh hơn cô nhiều: “Đừng cuống, chắc là Lội Lội chạy đi đâu chơi thôi, mình chia hai ngả tìm xem”.

“Liệu có khả năng...” Chung Lăng liếc mắt hồ không một gợn sóng, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Không thể, chúng ta đều ngồi ở đây, có nghe thấy tiếng gì rơi xuống hồ đâu, cô đừng có thần hồn nát thần tính.”

Đúng là sợ quá nên nghĩ quẩn, Chung Lăng cũng đỡ lo phần nào.

“Thôi, tôi đi đường này, cô đi đường kia, có gì liên lạc qua điện thoại.” Hạ Dương bình tĩnh phân công nhiệm vụ, Chung Lăng vội gật đầu.

Chung Lăng cuống quýt tìm quanh hồ, vừa đi vừa gọi tên Lội Lội, dù ghét Tường Viêm đến đâu, con bé chỉ là đứa trẻ vô tội, hưởng hồ Lội Lội lại thông minh, lanh lợi như vậy. Cô thực lòng yêu mến con bé.

Đột nhiên, Chung Lăng dừng chân. Cô nhìn thấy có chiếc mũ nhỏ hình Hello Kitty đang trôi trên mặt hồ. Cô cảm thấy như có sét đánh ngang tai, chiếc mũ này là của Lội Lội, trước khi ra khỏi nhà, cô còn đích thân đội cho con bé.

Cô run rẩy bấm điện thoại cho Hạ Dương, rằng đánh lập cập nói: “Hình như xảy ra chuyện không may rồi”.

“Cô cứ đứng nguyên chỗ đó, tôi sẽ đến ngay.”

Hạ Dương chạy ngay tới, Chung Lăng mặt cắt không còn giọt máu, răng đánh lập cập, chỉ tay xuống hồ, Hạ Dương mặt cũng biến sắc.

“Cô đừng cuống, báo cảnh sát trước.”

Chung Lăng không có kinh nghiệm gì trong những vụ như thế này, đầu óc đã rối từ lâu, được Hạ Dương nhắc vậy, cô chợt bừng tỉnh. Đến khi gọi điện thoại báo xong địa chỉ, quay sang thì thấy Hạ Dương đã cởi áo ngoài, nhanh như cắt nhảy ngay xuống hồ.

“Này, anh cẩn thận đấy.”

“Biết rồi.”

Hạ Dương lặn ngụp ở dưới nước một lát rồi lại thò đầu lên thở mấy nhịp, sau đó lại lặn xuống.

Chung Lăng như kiến bò trên chảo, nếu cô biết bơi thì chắc cô nhảy xuống lâu rồi, dù gì cũng tốt hơn là đứng ở trên bờ sốt ruột như lúc này.

Cô liên tục nhìn đồng hồ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Dương lặn xuống hồ hết lần này đến lần khác, lần nào cũng thất vọng ngoi lên.

Nhân viên cứu nạn đến nhanh hơn cô tưởng, sau khi nhận được điện thoại, mấy viên cảnh sát liền có mặt ngay, hỏi vị trí cụ thể xong, không nói thêm câu nào mà nhảy ngay xuống hồ tìm kiếm.

Chung Lăng đi đi lại lại không biết bao nhiêu vòng trên bờ, tay nắm chặt thành nắm đấm nhọt nhọt. Cô biết thời gian càng kéo dài thì khả năng sống sót của Lợi Lợi càng thấp, Hạ Dương và mọi người không bỏ cuộc, chắc chắn cô cũng không thể bỏ cuộc.

Tưởng Viêm đầu tóc xõa xượi lao đến như điên, cô túm ngay vạt áo Chung Lăng hét lớn: “Lợi Lợi đâu?”

“Có thể Lợi Lợi bị ngã xuống hồ, tôi đã báo cảnh sát, họ đang cứu trợ, cô đừng sốt ruột.” Vừa nãy Chung Lăng không dám nói rõ trong điện thoại.

Tưởng Viêm sắc mặt tái nhợt, tay bóp chặt cổ Chung Lăng gào khóc: “Chính mày đã đẩy nó xuống hồ đúng không?”

Chung Lăng không thở được, nhưng vẫn cố gắng đi với giọng nhẹ nhàng: “Cô bình tĩnh lại đi”.

Tưởng Viêm lắc người Chung Lăng như một kẻ lên cơn điên: “Mày là con hồ ly tinh, tại sao mày lại quay về, tao chỉ có một đứa con gái mà mày cũng không chịu buông tha cho nó”. Cô ta vừa gào vừa khóc, hai mắt đỏ như hai hòn lửa, mặt mày gớm ghiếc.

Bị lắc mạnh, Chung Lăng cảm thấy đầu óc quay cuồng mắt mũi hoa lên, cô ra sức ho, nhưng trước cơn thịnh nộ lên đến cực điểm của Tưởng Viêm, cô không thể thoát ra nổi.

May mà Chung Khải kịp thời chạy đến, cậu đẩy ngã Tưởng Viêm ra, để Chung Lăng đứng sau lưng: “Bà định bóp chết chị ấy hả?”

Tưởng Viêm chỉ thẳng vào Chung Lăng như lên cơn điên móng tay nhọn gần như đâm thẳng vào má Chung Khải “Nếu Lợi Lợi có mệnh hệ gì thì tao sẽ không ày được sống yên ổn đâu .

“Chị cứ mặc kệ mẹ ta.” Chung Khải vỗ lưng cho Chung Lăng để thở hơn.

Chung Lăng thở hổn hển nói: “Chị không sao”.

“Để em xuống xem thế nào, chị cẩn thận con mẹ điên này đấy.” Chung Khải vẫn không yên tâm nên nhắc thêm.

Chung Lăng vội gật đầu.

Tưởng Viêm lo cho con gái, mấy lần bắt chấp nguy hiểm định lao xuống tìm, nhưng đều bị Chung Lăng túm lại: “Cô không biết bơi, lẽ nào còn muốn để mọi người phân tâm cứu cô nữa ư?”

Thế là cô ta mới chịu thôi, tay ôm chặt đầu, chân giậm thỉnh thoảng, lúc thì nhìn xuống hồ, lúc lại nhìn chăm chăm Chung Lăng, khiến cô sồn hết gai ốc.

Không biết đã đợi bao lâu, Hạ Dương, Chung Khải và một viên cảnh sát khác ừ ừ lên bờ, trước ánh mắt chờ đợi Chung Lăng và Tưởng Viêm, ánh mắt họ đều né tránh rồi lắc đầu.

Tưởng Viêm òa khóc, lao vào Chung Lăng như điên, may Chung Khải đã có sự chuẩn bị tinh thần từ trước, các cú đánh của Tưởng Viêm đều rơi vào người cậu.

“Chung Lăng, mày đền con gái cho tao, đền con gái cho tao!” Tưởng Viêm ngồi phịch xuống đất, lấy hết sức bình sinh

Chung Lăng chết lặng một bên, mặt mày vô cảm, trong lòng chứa vô vàn cảm xúc.

“Mấy người đang làm gì vậy?” Một giọng ồm ồm cất lên sau lưng họ.

Chung Lăng vội quay đầu lại, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là Lợi Lợi đang đắc ý ngồi vắt vẻo trên cổ ông Chung, vừa cười vừa túm chặt mái tóc hoa râm của ông miệng còn đang ngậm một cái kẹo mút.

“Anh Hạ Dương, anh Chung Khải, sao các anh ướt hết vậy?” Rồi cô bé ngây thơ nói tiếp: “Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc? Chị ơi, sao chị cũng khóc vậy?”

Chung Lăng mặt ướt đầm nước mắt, đưa tay lên lau nhưng không thể lau sạch.

Tưởng Viêm lao đến như mũi tên, ôm chặt con gái: “Con gái yêu, con gái ngoan của mẹ, con làm mẹ sợ quá đi thôi”.

Chung Lăng thở phào, chân mềm nhũn, cũng may Hạ Dương đỡ cô kịp thời, ý cười ranh mãnh hiện trong đáy mắt: “Tôi sẽ không thấy phiền nếu cô mượn tạm bờ vai của tôi để dựa”.

Chung Lăng không còn đầu óc nào để cãi nhau với anh.

Chung Đức Phúc là người từng trải, vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, bèn vội nói với viên cảnh sát: “Một sự hiểu lầm, xin lỗi các anh nhé, để các anh phải mất công mất buổi quá”.

“Không sao, quan trọng nhất là cháu bé không xảy ra chuyện gì.”

Sau khi hết lời cảm ơn mấy viên cảnh sát và tiễn họ về, ông Chung quắc mắt nhìn Tưởng Viêm, nhưng cô ta dắt tay Lợi Lợi như không có chuyện gì xảy ra rồi để lại một cái bóng ngạo mạn cho tất cả mọi người.

”Ba, ba đưa Lợi Lợi đi mua đồ mà sao không nói với bọn con một tiếng.” Giọng Chung Lăng tỏ ý trách móc, mà vẫn còn tim đập chân run.

Ông Chung không biết phải trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói với con gái rằng ông cố tình để cô và Hạ Dương có cơ hội nói chuyện riêng với nhau. “Lúc đầu tưởng sẽ quay lại ngay nhưng Lợi Lợi nhìn thấy thú nhún lại thích quá, không chịu về, đành phải cho nó chơi, không ngờ lại để mọi người phải lo lắng như vậy”.

“Cũng là do bọn cháu sơ ý, đáng lẽ phải nghĩ đến việc bác dắt Lợi Lợi theo.” Nụ cười kín đáo hiện trên môi Hạ Dương.

Chung Lăng liền cau mày hỏi: “Thế cái mũ của Lợi Lợi là thế nào?”

“Có thể là do con bé không cẩn thận nên đánh rơi, ba cũng không để ý lắm.”

Chung Lăng khẽ “vâng” một tiếng.

“Để các con một phen hú hồn đúng không.” Ông Chung nắm tay cô, Chung Lăng sờ tay lên cổ mà vẫn chưa hết sợ.

“Tưởng Viêm... cũng vì lo cho Lợi Lợi, con đừng trách cô ấy”.

Giọng Chung Lăng có phần khinh mạn: “Con đâu có tư cách để trách mẹ của Lợi Lợi?”

Ông Chung không biết phải nói gì hơn. Đúng lúc này Hạ Dương hắt xì hơi một cái rất kịp thời, khiến chủ đề khó xử lập tức được gạt đi một cách khéo léo.

Chung Lăng liền tung cho anh chàng một gói giấy ăn.

Hạ Dương cười tươi đón lấy: “Cảm ơn nhé”.

Chứng kiến cảnh đó, ông Chung cười rạng rỡ, các nếp nhăn trên mặt đều hiện rõ mồn một.

Chuyện xảy ra lúc sáng khiến Chung Lăng không còn tâm trạng nào mà ở lại, cơm trưa xong xuôi không lâu, cô liền cáo từ cha mình.

Ánh mắt ông Chung liền sầm xuống: “Có việc gì gấp à? Ăn cơm tối xong hãy về”.

Chung Lăng kiên quyết lắc đầu.

“Thế để Duy Minh đưa con về.”

Nghĩ đến cảnh sống dở chết dở khi ngồi xe khách đường dài, Chung Lăng ngần ngừ một lát rồi cũng đồng ý.

Chung Lăng nhét đại đồng quần áo vào chiếc túi du lịch, tần ngần nghĩ một lát rồi rút một cuốn album mỏng ở ngăn kéo cuối cùng của bàn học ra, nhét giữa hai chiếc áo, kéo khóa lại rồi xách chiếc túi ra khỏi phòng.

Lưu Duy Minh cung kính đứng bên cạnh: “Cô chủ”.

Chung Lăng không nhìn anh ta, chỉ ậm ừ đáp một tiếng.

“Cô có thể đi được chưa ạ?” Lưu Duy Minh đón lấy túi hành lý trên tay Chung Lăng một cách rất tự nhiên.

“Đi thôi.” Chung Lăng ngoái đầu lại: “Ba, con đi đây ạ”.

“Ừ.” Ông Chung ngồi trên ghế sofa vờ tập trung đọc báo rồi khua tay.

Lưu Duy Minh mời Chung Lăng lên xe trước rồi bỏ túi hành lý vào cốp xe.

Chung Lăng mở cửa xe ra liền sững lại: “Hai người cũng đi à?”

Chung Khải khẽ mím môi: “Vâng, em quay về công ty”.

“Có xe chùa, sao lại không đi kè nhỉ?” Hạ Dương nhướn mày, cười tươi như hoa.

Chung Lăng nhún vai tỏ vẻ không buồn quan tâm, xe chạy một lúc cô bắt đầu buồn ngủ. Suốt chặng đường cô ngủ ngon lành, bù cho việc dậy sớm và sự khiếp đảm xảy ra trong sáng nay.

Xe chạy vào trung tâm thành phố, Chung Khải liền lấy chiếc kính đen ra đeo.

Chung Lăng bĩu môi: “Người tưởng người là ngôi sao điện ảnh hay sao mà còn học đòi cool?”

Mọi người đều nhất loạt quay lại nhìn cô.

“Mọi người sao vậy?” Chung Lăng tròn mắt hỏi.

Hạ Dương khẽ thở dài, nói: “Ta đã nói chị người là người ngoài hành tinh mà”.

Chung Khải nhún vai: “Thôi chị nên quay về sao Hỏa thì hơn, Trái đất quá nguy hiểm đối với chị”.

Lưu Duy Minh nói vắn khách khí hơn: “Cô chủ, cô không xem ti vi, không xem các bản tin giải trí à?”

Chung Lăng nghiêng răng ken két: “Rốt cuộc là mấy người đang chơi trò đồ chữ gì vậy?”

“Bớ tay, ngay cả chút hóm hỉnh tối thiểu chị cũng không có.” Trông Chung Khải có vẻ rất buồn khổ và chán nản.

Hạ Dương chỉ một mực cười, cười đến nỗi khiến Chung Lăng không hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Lưu Duy Minh liền đưa cho cô một cuốn tạp chí: “Hình như là ở trang 48 và 58 , nói rồi quay sang tiếp tục chăm chú lái xe.

Đây là cuốn tạp chí giải trí, không hiểu tại sao trên xe ông Chung lại có thứ này.

Chung Lăng thờ ơ lật sang trang 48, trong ảnh Chung Khải đang cười rất rạng rỡ, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp có thể quảng cáo cho bất cứ sản phẩm bảo vệ răng miệng nào, các nét quyết rũ, đáng dấp như người mẫu, từ cháu bé tám tuổi đến bà già tám mươi tuổi, ai ai cũng phải ngất ngây.

Bài viết giới thiệu cụ thể kể từ khi vào nghề cho đến nay Chung Khải đã quay những đoạn phim quảng cáo nào, phim điện ảnh nào và bộ phim truyền hình nào. Xem ra cậu đã trở thành thần tượng thế hệ mới của nhiều fan hâm mộ trong nước

“...” Chung Lăng tròn tròn mắt.

“Chị chẳng quan tâm đến em gì cả.” Chung Khải ai oán than thở.

Chung Lăng tròn mắt nhìn cậu ta một cái: “Mày toàn thích những cái trò lông bông thôi”, dừng một lát, đột nhiên lại cười: “Không ngờ mình lại có thằng em là ngôi sao điện ảnh, xem ra từ ngày mai, mình cũng phải đeo kính đen ra đường thôi”.

“Chị nói đùa mà khiến người ta lạnh gáy.” Chung Khải rùng mình.

Ánh mắt Hạ Dương lộ rõ vẻ thích thú. Trên đường, có thể là do buổi sáng ngâm dưới hồ lâu quá, đến giờ hơi lạnh mới dần dần ngấm vào người, Hạ Dương bắt đầu hắt xì hơi liên hồi.

“Duy Minh, anh cho xe vào bệnh viện đã.” Chung Khải nhắc.

“Không cần đâu.” Hạ Dương đã kịp ngăn trước khi Lưu Duy Minh đánh lái rồi lấy giấy ăn bịt mũi, nói giọng ồm ồm: “Không phải tiểu thư thế đâu, lát nữa vào hiệu thuốc mua viên thuốc uống là được”.

“Hơ, người với chị ta giống hệt nhau, đều không thích đi khám bác sĩ.”

“Đó là do hẩn giấu bệnh ngại chứ, đừng có đem ra so sánh với ta.” Chung Lăng và Hạ Dương đồng thanh đáp.

Chung Khải mỉm cười, giọng không cao không thấp, nhưng vừa đủ để hai bọn họ nghe thấy: “Ăn ý thế nhỉ”.

Chung Lăng liền đá một cái vào chân Chung Khải, còn Hạ Dương thì rút hết tờ giấy ăn này đến tờ giấy ăn khác, chẳng còn thời gian đếm xỉa đến cậu ta.

“Anh dừng xe bên đường hộ một lát nhé.”

Chung Khải nhìn Hạ Dương bước vào hiệu thuốc rồi đẩy Chung Lăng một cái: “Chị thấy gã Hạ Dương thế nào?”

“Thế nào là sao?” Chung Lăng không hiểu.

“Ấn tượng của chị về gã có tốt không?” Chung Khải vẫn không chịu buông tha, nhất quyết phải khai thác được thôn tin nóng hổi từ Chung Lăng.

Chung Lăng đâu phải kẻ ngốc, Chung Khải và ba cô có ý đồ gì, cô đã đi guốc trong bụng họ. Cô chỉ cười đáp: “Ý mày là chị và anh ta có cơ hội phát triển sâu hơn không hả?”

“Vâng.” Chung Khải gật đầu như gà mổ thóc.

“Không thể.” Chung Lăng không hề do dự.

“Vì sao?”

Chung Lăng liền nhếch mép: “Tính cách không hợp”.

“...”

Chung Lăng không nói gì nữa, có một số chuyện không cần phải nói với người khác, tự mình hiểu là được. Hạ Dương thích những cái thuộc về truyền thống, ví dụ câu cá, còn cô thì cho rằng đó là những trò vô vị. Sách mà Hạ Dương đọc li những cuốn tiểu thuyết giải trí như Thiên long bát bộ, vì Diêu Thiên Thiên và anh ta đều hỏi về tên cô, vừa nãy cô phải lên mạng search mới biết Chung Linh1 là ai, vì loại sách này cô không bao giờ động đến. Điều quan trọng nhất là, cô là sếp của Hạ Dương, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cho người có vị trí thấp hơn mình cơ hội.

1 Cách phát âm của hai tên “Chung Lăng” và “Chung Linh” giống nhau, đều là Zhong Ling. Diêu Thiên Thiên và Hạ Dương đều hiểu nhầm tên Chung Lăng là Chung Linh – nhân vật trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của nhà văn Kim Dung.

Nhà Hạ Dương gần nhất, Lưu Duy Minh cho anh xuống ở cổng, lúc vẫy tay tạm biệt mọi người, Hạ Dương lại hắt xì hơi thêm ba cái nữa.

Chung Lăng cau mày nói: “Nếu thấy người không khỏe thì mai anh cứ nghỉ ở nhà, tôi sẽ ký giấy nghỉ ốm cho anh”.

Hạ Dương giơ tay tỏ ý “Ok”.

Chung Khải cười cười, ánh mắt lộ rõ vẻ ranh mãnh: “Chị, chị quan tâm đến gã đó mà”.

“Đó là do chị sợ hấn lây sang mọi người.” Chung Lăng mím môi. “Huống hồ chị đâu có phải là bà sếp không biết điều” Cô ngừng một lát: “Hơn nữa anh ta cũng vì Lợi Lợi nên mới ốm mà”. Nói xong, cô lườm Chung Khải một cái: “Tại sao chị phải giải thích cho cậu nhiều thế nhỉ, tốn công, phí nước bọt”.

“...”

Sau khi đưa Chung Khải đến công ty điện ảnh, trên xe chỉ còn lại Chung Lăng và Lưu Duy Minh, không ai chịu lên tiếng, bầu không khí trong xe vô cùng ngột ngạt.

“Thôi đỗ ở đây đi.”

“Vẫn chưa đến mà.” Mặc dù nói vậy nhưng Lưu Duy Minh vẫn phanh xe gấp.

“Đây là đường một chiều, vòng sang không tiện” Chung Lăng bình thản đáp.

“Vâng”.

“Bye bye.” Chung Lăng đóng cửa, không hề ngoái đầu lại.

“Cô chủ.”

Chung Lăng vẫn không ngoái đầu lại: “Có chuyện gì vậy?”

“Cô chủ, chủ tịch rất quan tâm đến cô.”

“Đó là ba tôi, tôi tin là tôi hiểu ông ấy hơn anh.” Giọng Chung Lăng vô cùng lạnh lùng.

“Cô nên thường xuyên về thăm ông.”

“Tôi làm thế nào không cần anh phải chỉ tay năm ngón.”

“Cô chủ.” Lưu Duy Minh giật giọng.

Chung Lăng còn lâu mới sợ anh ta, cô cao giọng nói “Lưu Duy Minh, nếu anh đã gọi tôi là cô chủ thì mong anh hãy tự giác làm bề dưới”. Cô nhấc gót bước mạnh lên bậc thang rồi biến mất.

Lưu Duy Minh rút ra một điều thuốc và châm lửa, khuôn mặt trở nên mông lung, mơ hồ giữa làn khói thuốc.

4. Chương 4

Hôm sau, Chung Lăng đến công ty chưa được bao lâu thì Hạ Dương gọi điện thoại đến xin nghỉ ốm, trợ lý của Chung Lăng đã vui vẻ đồng ý.

Cô mở máy tính, ngón tay gõ trên bàn phím nhanh như máy. Hiện nay, vị thế của cô ở công ty chưa vững, không những thế còn rất lung lay. Cô biết cấp trên sẽ không cho cô nhiều thời gian, thế nên cô phải nhanh chóng đề ra một phương án marketing xuất sắc để khẳng định bản thân.

Tối giờ ăn trưa, cô vẫn ăn cơm một mình, bình thường có Đới Hiểu Lam ăn cùng, nhưng hôm nay cô bé lại mang cơm, Chung Lăng một mình, lẻ loi vô cùng.

Hồi còn ở Anh, cô thường xuyên bận đến mức không có thời gian ăn cơm, thường phải nhờ trợ lý mua bánh sandwich, ăn vội vàng cho đỡ đói. Còn hiện tại, trong tay không có dự án nào, ngồi trong phòng làm việc mãi cũng thấy chán, thôi thì đi ra ngoài vậy.

Tám năm rồi cô không về nước, Thượng Hải đã có rất nhiều thay đổi, cảm giác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc đó cứ bám riết lấy cô. Chung Lăng vốn là người rất kém trong khoản nhớ đường, cộng với việc vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, suýt thì lạc, quay về công ty đã gần hai giờ chiều.

Cô hỏi Đới Hiểu Lam có ai hoặc có việc gì gọi cô không, câu trả lời không nằm ngoài dự đoán, cô cười buồn.

Từ WC đi ra, cô nhìn thấy một bóng người không nên xuất hiện ở công ty hôm nay, anh ta một tay xách laptop, một tay cầm giấy ăn lau mũi, thỉnh thoảng lại ho vài tiếng.

Chung Lăng bước đến sau anh ta rồi hỏi nhỏ: “Sao anh lại đi làm?”

Hạ Dương hơi bị khan tiếng: “Khách hàng gọi, không đến không được”.

“Bộ phận chăm sóc khách hàng đâu phải chỉ có mình anh, anh cử người khác đi không được à, việc gì phải lao tâm khổ tứ như vậy?” Mặc dù là người làm việc nhiều nhưng Chung Lăng đã quen với cách giải quyết công việc của người phương Tây, tách bạch rõ ràng công việc và sinh hoạt, lúc cần nghỉ ngơi, cô không bao giờ để công việc ảnh hưởng đến mình.

“Khách hàng quan trọng, không thể để mất lòng.” Hạ Dương cười cười.

Chung Lăng liền ngược mắt lên nhìn anh.

Hạ Dương thôi không cười nữa mà nghiêm mặt nói: “Mấy thiết bị mới chuyển cho khách hàng có chút sự cố, tôi sợ người khác không làm được”.

“Ồ”.

“Thế nhé.” Hạ Dương cười đầy ẩn ý.

“Đợi một lát”, Chung Lăng chạy vào khu làm việc, nói với đám nhân viên bộ phận thị trường: “Mọi người xem cử ai đi cùng Hạ Dương tìm hiểu sơ qua tình hình”.

Mấy người đó tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đều không nói gì.

Chung Lăng liền nheo mắt, giọng gay gắt hơn: “Khách hàng này do ai phụ trách?”

Cuối cùng cũng đã có người lên tiếng, Đới Hiểu Lam nói nhỏ: “Giám đốc, khách hàng này là do trưởng phòng Phương Nhiên trực tiếp làm việc, nhưng hôm nay chị ấy đi công tác Bắc Kinh rồi”.

“Những người khác đi cũng được mà”, ánh mắt Chung Lăng chiếu vào ai, người đó lại cúi đầu xuống.

“Giám đốc, buổi chiều em đã có hẹn với khách hàng”.

“Tôi có một bản kế hoạch phải hoàn thành trong ngày hôm nay.”

“Em đang đợi điện thoại của một khách hàng quan trọng.”

“...”

Mỗi người một lý do, nhưng đều khiến Chung Lăng không thể phản bác. Cô thầm cười khẩy rồi quay sang nói với Hạ Dương: “Thôi, để tôi đi vậy”.

“Cũng được”, Hạ Dương mỉm cười nhắc: “Nhớ mang theo danh thiếp”.

Nếu Hạ Dương không nhắc thì Chung Lăng đã quên hẳn chuyện này. Nhìn vẻ khó xử của Đới Hiểu Lam, cô lập tức hiểu, danh thiếp đã được mang đi in hơn nửa tháng, nhưng lúc này e rằng vẫn đang nằm trong xưởng in.

Hạ Dương vẫn lái con xe còm đó, mỗi lần nhìn thấy, Chung Lăng đều không nhịn được cười.

Điểm mà họ cần đến là công ty Micro nằm ở Ngoại Cao Kiều, khu Bảo Thuế sau khi qua đường ngầm Diêm An, nhìn các tòa nhà thương mại mọc san sát, Chung Lăng lại một lần nữa phải than thầm về sự phát triển chóng mặt của Thượng Hải.

Hạ Dương mím môi, đột nhiên dừng xe bên vệ đường.

“Đến rồi hả?” Chung Lăng đưa tay ra mở cửa, Hạ Dương đã túm nhẹ cánh tay cô, lắc đầu nói: “Chưa đến, tôi có chuyện muốn nói với cô”.

Không hiểu sao, mặt Chung Lăng lại đỏ ửng trong giây lát. Cô ngồi ngay ngắn lại hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Là thế này”, đôi mắt sâu của Hạ Dương nhìn Chung Lăng chăm chú, “cô có làm phật ý ai trên tổng công ty không?”.

Chung Lăng liền chớp mắt: “Thế có nghĩa là gì?”

Ánh mắt Hạ Dương càng trở nên xa xăm hơn: “Tóm lại là cô nên cẩn thận”. Vừa nãy Hạ Dương sang phòng làm việc của phó tổng giám đốc tìm Hướng Huy để xin ý kiến giải quyết vấn đề nảy sinh ở công ty Micro, đi đến hành lang thì nghe thấy anh ta đang nói chuyện qua điện thoại. Mặc dù có một số ý không rõ lắm, nhưng trực giác mách bảo anh, chuyện này có liên quan đến Chung Lăng.

Chung Lăng chưa rõ hẳn ý: “Anh có thói quen nói chuyện úp úp mở mở à? Thế thì chẳng thà không nói còn hơn”.

Hạ Dương nhìn cô hồi lâu: “Trước khi biết được đáp án chính xác tôi không thể tiết lộ gì hơn với cô”.

Chung Lăng cau mày, Hạ Dương nhìn mà cũng cảm thấy lòng như thắt lại, anh cố gắng đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi cho xe nổ máy.

Đến công ty Micro, sau khi kiểm tra giấy tờ, bảo vệ cho hai người vào.

Trưởng phòng phụ trách bộ phận mua sắm của công ty này là một ông già hói đầu hơn năm mươi tuổi, xem ra tính tình rất nóng nảy, thô lỗ, vừa nhìn thấy Hạ Dương, không nói không rằng mà lôi ngay anh đi vào phòng sạch1.

Chung Lăng vội vàng theo sau, Hạ Dương ngoái đầu lại cười: “Ông Triệu, cô này là...”

Ánh mắt của ông già ngang ngạnh đó chỉ liếc vội về phía Chung Lăng, giọng rất gay gắt: “Tôi không cần biết cô ta là ai, Hạ Dương, tôi nói cho cậu biết nhé, thiết bị phải dùng một ngày sẽ gây thiệt hại vài triệu tệ đấy, cậu cứ liệu mà tính”.

Nét mặt Hạ Dương không có gì thay đổi, ôm vai bá cổ ông ta nói: “Ông yên tâm, đám máy móc này nhìn thấy tôi là hết cấu ngay thôi”.

1 Phòng sạch (clean room): Là phòng kín, trong đó lượng bụi trong không khí được hạn chế ở mức thấp nhất nhằm tránh gây bẩn cho các quá trình nghiên cứu, chế tạo và sản xuất.

“Cậu đừng có mà cợt nhả, nếu hôm nay cậu không giải quyết được thì đừng hòng giành được đơn đặt hàng của quý sau.” Ông già cau có nói.

“Đây là phần việc của bộ phận thị trường, không liên quan đến tôi.” Hạ Dương tranh thủ cơ hội nháy mắt với Chung Lăng.

Ông già liền gạt tay Hạ Dương ra: “Tóm lại vẫn là việc của công ty cậu”.

Hạ Dương cười cợt đám lưng cho ông già: “Sếp lại không tin tôi à?”

“Cậu thôi cái trò bẻm mép đó đi.” Nét mặt ông già vẫn tỏ ra không thèm chấp, nhưng có thể nhận thấy, kể từ lúc Hạ Dương có mặt, thần sắc ông ta đã thoải mái hơn khá nhiều.

Hạ Dương và Chung Lăng mặc áo bảo hộ chống tĩnh điện trước cửa phòng sạch rồi theo ông Triệu vào trong.

“Máy này.” Ông Triệu chỉ vào một cỗ máy công kênh nói.

“Cụ thể bị làm sao?” Giọng Hạ Dương bình thản.

Ông Triệu liền giải thích: “Sau khi khởi động không lâu thì chết máy, kỹ thuật viên không phát hiện được sự cố nằm ở đâu”.

Hạ Dương gạt đầu, mở chiếc máy tính nối với cổ máy ra, ngón tay gõ thoăn thoắt trên bàn phím.

Chung Lăng phát hiện ra anh có đôi tay khá đẹp, các ngón tay thon dài, khớp nhỏ, bàn tay này chỉ gõ bàn phím mà không chơi piano thì hơi đáng tiếc.

Nụ cười trên môi anh ta lúc nào cũng cao ngạo, phớt đời, thỉnh thoảng lại thờ ơ liếc bạn một cái, nhưng lúc này đây anh ta không còn nở nụ cười cợt nhả đó nữa mà rất tập trung vào công việc, nhìn khá hợp hồn. Thực ra mắt anh ta cũng khá đẹp, sáng ngời, trong trẻo như pha lê.

Mình đang nghĩ tẩn tẩn đầu tẩn đầu vậy, Chung Lăng ý thức được ánh mắt cô đã theo dõi Hạ Dương quá lâu, bèn vội quay đi chỗ khác.

Nụ cười thoáng qua trên môi Hạ Dương: “Kiya, giúp tôi”.

Ánh mắt Chung Lăng sầm xuống: “Gì vậy?”

“Lấy hộ tôi quyển sổ trong cặp. “

Đó là quyển sổ bình thường in logo của công ty, Chung Lăng đưa cho Hạ Dương, anh đang bận phân tích số liệu trong máy tính, tay không ngừng lướt trên bàn phím. Hạ Dương cười khê: “Làm phúc cho trót, gửi đến trang bốn mươi”.

Chung Lăng liền mở ra xem, trong sổ ghi chép dày đặc các thuật ngữ chuyên ngành và những điều cần lưu ý, cô liếc Hạ Dương mấy cái rồi làm theo lời anh.

“Để sát vào chút”, Hạ Dương nheo nheo mắt, “Tôi nhìn không rõ”.

Chung Lăng cố gắng kìm chế để không cho hấn cái tát, đưa cuốn sổ lại gần hơn.

Hạ Dương nhập vào một dãy số liệu, tranh thủ lúc máy tính vận hành, anh hỏi: “Có bút không?”

“Có.” Chung Lăng cố gắng chịu đựng.

Hạ Dương kín đáo cười cười: “Tôi đọc một lần, cô ghi lại hộ tôi nhé”.

“Hạ Dương.” Chung Lăng hậm hực lườm anh một cái rồi liếc sang ông Triệu đang đứng bên cạnh, nói nhỏ: “Anh đừng có mà được đằng chân, lân đằng đầu”.

Giọng Hạ Dương trầm ấm, rõ ràng: “Haiz, giám đốc không chịu giúp thì đành phải tự viết vậy”. Anh đang định cầm bút thì máy tính đã vận hành xong, không còn dư tay nào để ghi nữa, chỉ cười bình thản, ánh mắt lộ rõ vẻ tự tin.

“Thôi, để tôi ghi vậy.” Chung Lăng thở dài, không biết cô đã biến thành trợ lý của Hạ Dương từ lúc nào.

Cô không ngờ rằng Hạ Dương nói tiếng Anh rất hay và chuẩn, giống như quý tộc Anh thời Trung cổ, điềm đạm, nho nhã.

“Cô cười gì vậy?” Hạ Dương tò mò hỏi, ý cười lộ rõ trong mắt Chung Lăng, rõ ràng là đã nghĩ đến chuyện gì buồn cười.

Nụ cười trên môi Chung Lăng hơi khựng lại, mặt cô đỏ ửng. Dĩ nhiên là cô không thể nói cho anh chàng biết rằng tự nhiên cô lại nhớ đến hồi học cấp ba, cô tham gia kỳ thi hùng biện tiếng Anh, đối thủ của cô là một nam sinh khác trường, cũng nói tiếng Anh hay như thế, đó là lần thất bại duy nhất của cô, và lần thất bại này không những không khiến cô nản lòng, mà còn khiến cô có ý chí và nghị lực để vươn lên. Cô đáp với vẻ rất không tự nhiên: “Không có gì”.

Hạ Dương lại tủm tỉm cười.

Nụ cười đó khiến cô rất khó chịu: “Anh lại cười cái gì vậy?”

“Ồ, chỉ vì tôi thấy vui thôi mà.”

Ông Triệu liền nhìn sang, vẻ mặt tỏ ra rất không vui: “Máy hỏng mà cậu còn thấy vui à?”

Hạ Dương liền nhún vai đáp: “Sếp đừng hiểu lầm, nguyên nhân khiến tôi vui là vì... đã tìm ra phần lỗi”.

“Tốt quá, vậy thì sửa ngay đi.” Ông Triệu nhìn đồng hồ nói: “Nhỡ mất nửa ngày rồi”.

“Thấy chưa, đây chính là bộ mặt của nhà tư bản.” Hạ Dương tỏ vẻ bất lực, hơi thở của anh phả nhẹ vào má Chung Lăng.

Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống: “Có cần phải ghi lại không?”

“Thiết bị xảy ra sự cố là vì mấy nguyên nhân sau...” Vừa nói đến việc công, ánh mắt sâu thẳm của Hạ Dương nghiêm túc trở lại, khí chất khác người, câu nào ra câu đấy.

Chung Lăng chăm chú lắng nghe và ghi hết tất cả vào cuốn sổ.

Hạ Dương ngoái đầu liếc một cái: “Ồ, chữ cũng gọn gàng đấy”.

Chung Lăng: “...”

“Ok rồi đấy”, Hạ Dương vỗ nhẹ vào một công tắc, cỗ máy đã bãi công mấy giờ lại bắt đầu khởi động.

“Nhóc con, khá thật đấy.” Ông Triệu lau mồ hôi trên trán, thụi mạnh một quả vào ngực Hạ Dương. “Tôi đã nói với sếp rồi mà, có cậu ra tay chắc chắn là ổn.”

Hạ Dương liền hắng giọng mấy tiếng: “Vừa nãy sếp đâu có nói như thế”.

“Haiz, thì tôi dùng chiêu kích tướng mà.” Ông Triệu cười trừ.

“Tôi phải ôm bệnh xuất chinh đấy nhé, ông nhớ là nợ tôi một bữa cơm đó.” Hạ Dương lại nở nụ cười lưu manh cố hữu, khác hẳn với thái độ làm việc chăm chú ban nãy.

Ông Triệu liền khua tay: “Biết rồi, cậu có thể về được rồi”

“Ông đúng là người qua cầu rút ván.” Hạ Dương cười rất vô tư.

“Tôi phải đi báo cáo công việc với sếp đây, không tiện nữa nhé.” Dường như hai người đã quá thân thuộc, nói chuyện với nhau không hề khách khí.

Lúc thay quần áo ở ngoài cửa, không hiểu ông Triệu đã nói gì với Hạ Dương, mắt ông ta liếc về phía Chung Lăng, cười hiền lành.

Sau khi lên xe, mặc dù đã cố gắng kìm chế nhưng cuối cùng Chung Lăng vẫn tò mò hỏi: “Anh với ông Triệu có vẻ biết nhau lâu rồi nhỉ?”

Hạ Dương lùi xe ra khỏi nhà để xe xong mới “ừ” một tiếng.

Chung Lăng cắn môi, nhìn Hạ Dương chằm chằm.

Hạ Dương theo dõi hết mọi phản ứng của cô rồi cười tủm tỉm: “Trước đây tôi có giúp ông ấy một lần”.

“Vậy hả?” Chung Lăng nhướn mày hỏi: “Nói nghe xem nào”.

“Hồi ông ấy còn ở công ty cũ, ông ấy chưa là khách hàng của tôi, chỉ quen biết sơ sơ. Cũng là vì máy móc xảy ra sự cố, lúc ấy tất cả thợ sửa chữa đều không có ở đó, và công ty lại có quy định, nếu thiết bị xảy ra sự cố mà không được sửa chữa trong vòng hai mươi tư giờ thì mọi trách nhiệm đều do người mua thiết bị phải gánh chịu.”

Chung Lăng liền cắt ngang: “Và thế là anh đã giúp ông ấy?”

“Đúng thế.” Hạ Dương lại tủm tỉm cười.

“Nhưng hôm nay trông ông ta chẳng có vẻ gì là biết ơn anh cả.” Chung Lăng nói với vẻ không thêm chấp.

Hạ Dương không nói gì, chỉ cười trừ cho qua.

“Thế có nghĩa là”, đầu óc Chung Lăng vẫn rất linh hoạt, chỉ trong tích tắc đã nắm bắt ngay từ khóa, “hợp đồng làm ăn với công ty Micro là do anh kéo về”.

Hạ Dương khiêm tốn đáp: “Đâu có, đâu có, tôi chỉ là bắc cầu trung gian mà thôi”.

“Nhưng tiền hoa hồng đều thuộc về trưởng phòng Phương Nhiên, anh chẳng được xu nào.” Chung Lăng mỉm cười.

“Tôi không đòi hỏi nhiều, mời ăn bữa cơm là được.” Ánh mắt Hạ Dương trong sáng, đáp bằng giọng rất tùy ý.

“... Xin hỏi, anh là thùng nước gạo à?”

Hạ Dương: “...”

“Này, trước khi về, ông Triệu nói gì với anh vậy?” Chung Lăng cau mày, vừa này cô định hỏi chuyện này, chẳng hiểu sao lại nói sang chuyện khác.

“Nói gì nhỉ?” Dù biết rất rõ, Hạ Dương vẫn cố tình hỏi.

“Lúc thay quần áo và giày ở cửa, hai người còn cười rất mờ ám, anh đừng nói với tôi rằng anh mới có tí tuổi đầu mà đã mắc bệnh đãng trí nhé!” Chung Lăng ném sang Hạ Dương một ánh mắt cảnh cáo, kiểu như nếu anh không nói sẽ nuốt sống anh.

“À, hóa ra là cái đó hả.” Hạ Dương vờ hiểu ra vấn đề.

“...”

“Cô muốn biết thật à?” Hạ Dương cười tươi như hoa hỏi.

“Lắm điều.” Chung Lăng bực bội nói. Cô đã đánh hơi thấy có âm mưu gì đó ẩn trong chuyện này, đột nhiên một linh cảm chẳng lành ập tới.

“Ông ấy nói là”, Hạ Dương cố tình ngừng lại, “con bé trợ lý kia của cậu trông khá đấy”.

Chung Lăng tức muốn hộc máu.

Hạ Dương lái xe đến cửa một nhà hàng, nụ cười ranh mãnh vẫn đậu trên môi: “Mời tôi ăn cơm chứ hả?”.

“Đề nghị nêu lý do.” Chung Lăng gõ ngón tay lên lưng ghế, nở một nụ cười rất quan cách.

“Thứ nhất, tôi làm việc trong lúc đang nghỉ ốm, không có công lao thì cũng phải có khổ lao; thứ hai, tôi vất vả như vậy cũng là cống hiến cho bộ phận thị trường, nếu như nhận được điện thoại tố cáo, chắc chắn vị giám đốc thị trường như cô cũng bị phê bình.” Ý cười lộ rõ trong mắt Hạ Dương: “Thế đã đủ chưa?”

Chung Lăng cười cười rồi mở cửa xe: “Đi thôi”.

Hạ Dương chưa kịp hiểu ra vấn đề: “Đi đâu?”

“Ăn cơm chứ còn đi đâu.”

Hạ Dương uể oải dựa vào cửa xe, nhìn cô hồi lâu với ánh mắt vô cùng hào hứng.

Chung Lăng thấy sồn hết gai ốc: “Tranh thủ lúc tôi chưa thay đổi ý kiến...”

Hạ Dương đâu có chịu cho cô cơ hội lật lọng, anh nhảy phắt xuống xe, tay rút túi quần bỏ, nhìn cô với vẻ rất lắc cắc.

Chung Lăng lườm anh một cái rồi đóng cửa đánh rầm.

“Oái, cô nhẹ tay chút chút.”

Chung Lăng cười lớn, nhìn vẻ xót của hiện trên mặt Hạ Dương, cô cảm thấy vô cùng khoái chí.

Chung Lăng đã bước vào cửa xoay, vừa nói câu “Không được gọi món đắt nhất” thì phát hiện ra Hạ Dương không đi theo cô.

Cô ngoái đầu lại, thấy Hạ Dương đang ngồi xổm dưới đất, chăm chú nói gì đó với một cô bé. Trí tò mò nổi lên, cô liền bước nhanh tới.

Thực ra bên cạnh cô bé còn có một người nữa, chỉ có điều vì đứng khuất nên vừa này Chung Lăng không nhìn thấy.

Anh ta để tóc dài, xoa trên vai, cố gắng thể hiện ta đây là nghệ sĩ, chỉ tiếc rằng mặt nung núc toàn thịt, nhìn rất dữ, trực giác mách bảo cô đây không phải là người tốt.

Giọng anh ta tỏ ra rất thiếu thiện cảm: “Tôi nói cho cậu biết, tôi là chú nó”. Anh ta cũng ngồi xuống, móc từ trong túi ra một cái kẹo mút, lắc trước mặt cô bé: “Về nhà với chú nhé”.

Bọn bắt cóc trẻ con! Đây là phản ứng đầu tiên của Chung Lăng.

Cô bé lắc đầu, chỉ khóc và gọi mẹ.

Anh chàng thô kệch kia rất nhẹ nhàng với cô bé: “Ngoan nào, đừng khóc nữa, để chú bế nhé”.

Bị Hạ Dương chặn lại: “Ông định làm gì vậy?”

Gã kia trợn mắt: “Đừng có xen vào chuyện của người ta. Mà là cảnh sát hả, có giấy tờ gì không?”

“Chúng tôi là người dân tốt bụng.” Chung Lăng xen vào.

“Đồ thần kinh.”

Hạ Dương giấu cô bé ra sau lưng, nhẹ nhàng hỏi: “Em gái à, nhà em ở đâu?”

Chung Lăng liền lườm một cái, sao mà xưng ngọt thế tự nhiên lại trẻ được ra mấy tuổi, nhưng như thế khác gì là bề dưới của gã kia.

Cô bé chỉ một mực khóc, không chịu nói gì.

Chung Lăng lấy giấy ăn lau nước mắt cho cô bé, phát huy tối đa vẻ nữ tính của mình.

Gã đàn ông kia vẫn đòi đưa cô bé đi, dĩ nhiên là Hạ Dương kiên quyết ngăn lại, một bên muốn đi, một bên không cho đi, hai bên đều căng, suýt nữa thì đánh nhau. Trong lúc lộn xộn, Chung Lăng đã tranh thủ ôm chặt cô bé vào lòng.

Đột nhiên, cô bé bật cười, gọi lớn: “Mẹ ơi” rồi giằng khỏi vòng tay Chung Lăng, sà vào lòng người phụ nữ trẻ đang hốt hải chạy từ phía đường đối diện sang.

Hạ Dương liền thở phào, anh chỉ vào gã kia: “Chị à, chị có quen người này không?”

Người phụ nữ xoa đầu dỗ dành cô con gái đáp: “Đó là chú của con bé, cảm phiền anh chị quá”.

Chung Lăng và Hạ Dương đưa mắt nhìn nhau, nét mặt gã kia lộ rõ vẻ coi thường, nhìn chỉ muốn tấn ột trận.

“Xin lỗi chị.” Chung Lăng ngượng ngùng nói rồi đưa mắt ra hiệu cho Hạ Dương mau đi ngay. Đến chỗ không có ai, hai người liền nhìn nhau cười lớn.

“Anh đúng là lảm chuyện.” Chung Lăng cười, cô thích nhất là được chứng kiến cảnh Hạ Dương mất mặt. Nhưng cô không hề nghĩ rằng bản thân cũng tham gia vào vụ này.

Hạ Dương im lặng một lát rồi đáp: “Nếu không tán thành quan điểm của tôi thì cô can thiệp làm gì?”

Chung Lăng tỏ ra không thèm chấp, mắt nhìn đi chỗ khác: “Đâu có, đâu có!”

Hạ Dương bật cười.

Trong lúc đợi thức ăn đưa lên, một ý cười thích thú thoáng hiện trong ánh mắt Hạ Dương: “Nghe nói hồi nhỏ cô rất hay khóc nhè phải không?”

“Hả?” Chung Lăng nhấp một ngụm trà, ngược mắt lên nhìn.

“Hình như thấy bảo cô là cô bé vô cùng mít ướt, chẳng có việc gì cũng dùng chiêu này để bắt người khác rủ lòng thương. Còn nữa, có một lần đi đường bị lạc, cô khóc như xé trời luôn.” Trên môi Hạ Dương vẫn là nụ cười trông rất lưu manh, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm.

Chung Lăng ngượng ngùng: “Ai to gan dám bêu giễu bản cô nương vậy?” Thực ra dùng đầu gối nghĩ cũng có thể đoán được kẻ tội đồ đó là ai.

Mặt cô đỏ bừng, luống cuống lời điện thoại ra, tìm số của Chung Khải rồi bấm máy, chuông đổ hai hồi là có người nhắc máy, một giọng nữ rất ngọt vang lên: “Xin chào”.

Chung Lăng sững lại, vội nhìn màn hình theo phản xạ, lúc này mới yên tâm hơn, nói: “Tôi tìm Chung Khải”.

“Anh ấy đang làm việc, hiện tại không tiện nghe máy.”

“Cô là ai?” Chung Lăng hỏi với giọng rất không thiện cảm.

“Tôi là Lâm Giai Viện, trợ lý của anh ấy.” Giọng đầu bên kia vừa khách khí vừa lạnh nhạt.

“Vậy hả, thế lát nữa cô bảo Chung Khải gọi lại điện cho tôi.”

Lâm Giai Viện liền hỏi một câu rất chuyên nghiệp: “Xin hỏi quý danh của chị?”

Chung Lăng vẫn chưa hết bực, gắt: “Tôi nghĩ nó xem lịch sử cuộc gọi sẽ hiểu”

“...”

Rồi Chung Lăng cúp máy cái rụp.

“Xem ra có vẻ nóng tính nhỉ.” Hạ Dương cười cười.

Lúc này các món ngon lành, nóng hổi đã được đưa lên, Chung Lăng có vẻ rất đói, cúi đầu ăn miệt mài, không rảnh mà đáp lời Hạ Dương nữa. Cô cắn chặt đũa như đang xả hận, trong lòng vẫn chưa hết bực vì Chung Khải dám bán đứng cô.

Một lát sau, Chung Khải gọi lại, hỏi rất hồ hởi: “Chị cả, nhớ em rồi hả?”

Chung Lăng hạ thấp giọng: “Từ nay về sau em đừng có nói xấu chị linh tinh với người khác”.

“Hả?” Chung Khải ngơ ngác như chú nai con.

Chung Lăng liền liếc Hạ Dương một cái, thấy anh đang chăm chú đối phó với món canh cá, liền sẵn giọng: “Việc của chị không cần thiết phải cho người ngoài biết”.

Chung Khải chợt hiểu ra vấn đề, bèn đáp với giọng châm chọc: “Hạ Dương đầu phải người ngoài, cậu ta là anh họ của Giai Viện, cũng là bạn thân của em, có khi sau này lại trở thành anh rể em cũng chưa biết chừng. Chị yêu quý, chị có nghĩ như vậy không?”

Chung Lăng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt vô lại liếc mắt nhếch mày của Chung Khải ở đầu bên kia điện thoại, dĩ nhiên cô cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, cô cười khẩy hỏi: “Giai Viện? Gọi ngọt quả nhỉ, người yêu hả?”

Chung Khải lập tức như bánh đa nhúng nước, cười hề hề hai tiếng rồi lảng sang chuyện khác: “Ấy, chị đang ở đâu vậy, để em mời chị ăn cơm nhé”.

“Không cần.” Còn lâu Chung Lăng mới mắc mưu.

Chung Khải tiu nghỉu cúp máy.

Cùng lúc đó, điện thoại của Hạ Dương có tiếng chuông báo tin nhắn. Anh cười cười trả lời tin nhắn rồi mới nói với Chung Lăng: “Chung Khải hỏi tôi có biết cô đang ở đâu không?”

“Anh trả lời thế nào?” Chung Lăng mặt lạnh như tiền hỏi.

Hạ Dương cười rất hồn nhiên: “Dĩ nhiên là phải nói thật rồi, chẳng bao giờ nói dối ai vốn là ưu điểm của tôi mà”.

“...”

Chung Lăng nho nhả lau miệng bằng khăn ăn rồi mỉm cười vẫy tay: “Thanh toán”.

Hạ Dương liền móc ví ra trước, Chung Lăng cau mày: “Đã bảo là tôi mời rồi cơ mà?”

“Tự nhiên tôi nghĩ bữa hôm nay rẻ quá, để cô mời thật không kinh tế chút nào, lần sau tôi phải tìm nhà hàng nào đắt đắt mới được.” Hạ Dương cười rất xảo trá.

Chung Lăng không muốn cho anh ta cơ hội tổng tiền nữa, bèn vội rút thẻ ra đưa cho nhân viên phục vụ. Khi được lựa chọn giữa quẹt thẻ và tiền mặt, dĩ nhiên là nhân viên sẽ chọn tiền mặt. Đây chính là thói quen của người Trung Quốc.

Hạ Dương cười rất đắc ý.

“Sao không đợi Chung Khải? Cậu ta bảo sẽ đến ngay.” Hạ Dương vẫn tủm tỉm.

Chung Lăng thờ ơ đáp: “Lịch làm việc của tôi được xếp kín rồi, không có thời gian gặp nó”. Nói xong liền đưa tay ra bắt xe.

“Để tôi đưa cô về nhé.” Hạ Dương cười hỏi.

Chung Lăng nhướn mày: “Không cần đâu, anh về viết bản báo cáo cụ thể về sự cố thiết bị hôm nay, sáng mai nộp ngay cho tôi”.

“...”

Hơn mười phút trôi qua, Chung Lăng vẫn chưa bắt được xe, cô không chịu bỏ cuộc.

Hạ Dương đứng dựa vào thân xe, tay xoa xoa mũi hỏi: “Thế nào? Hay là để tôi đưa cô về?”

Chung Lăng ngang ngạnh lắc đầu.

“Thời điểm này rất khó bắt xe.” Hạ Dương lựa lời khuyên nhủ.

Cuối cùng Chung Lăng cũng xuống thang: “Kể cả anh đưa tôi về thì báo cáo vẫn phải nộp”.

Hạ Dương không giấu nổi nụ cười: “No vấn đề”.

Một chiếc Audi Q7 vô cùng bắt mắt đột nhiên rẽ đến và đỗ ngay trước mặt họ.

Một anh chàng đeo kính đen ngồi trong xe vẫy tay: “Hi”.

Chung Lăng nheo mắt nhìn vào trong xe, bên cạnh cậu ta là một cô gái trông rất thanh tú, ngồi ngay ngắn. “Cô bé kia là Lâm Giai Viện, em họ anh ư?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Sau khi có được câu khẳng định của Hạ Dương, Chung Lăng bình thản xuống xe. Gõ “cộc cộc cộc” vào cửa kính, để lộ nụ cười đầy hiểm ý: “Chung Khải, xuống xe đi”.

Sau khi Chung Khải tần ngần xuống xe, Chung Lăng liền cao giọng nói với Lâm Giai Viện: “Mượn một lát nhé”. Cô cố tình quay lưng vào cửa xe, nhưng lại bá vai Chung Khải thăm thì chuyện trò.

Trong mắt Hạ Dương, động tác của bọn họ quá đổi bình thường, nhưng đối với Lâm Giai Viện, độ thân mật của hai người đã vượt quá mức độ cho phép, sắc mặt cô mỗi lúc một khó coi, cuối cùng không chịu được nữa liền đóng sầm cửa lại, bỏ đi với một tốc độ nhanh đến khó tin.

“Cô ấy làm sao vậy?” Chung Khải không hiểu đầu của tai nheo thế nào. Hạ Dương là kẻ lưu manh, vừa nhìn là hiểu ý đồ “hiểm ác” của Chung Lăng. Anh đẩy mạnh Chung Khải một cái: “Còn không đuổi theo à?”

“Chị nhớ đợi em nhé.” Chung Khải huých cùi trỏ vào Chung Lăng.

Chung Lăng cố nhịn cười, hào phóng phẩy tay: “Đi đi”.

Đợi đến khi Chung Khải đi rồi, cô mới chống tay lên cằm cười khoái chí.

“Thảo nào mẹ tôi thường nói với tôi rằng, phụ nữ mà trả thù thì vô cùng đáng sợ.” Hạ Dương cố giấu ý cười trong đáy mắt.

Chung Lăng liền đáp trả bằng ánh mắt đằng đẵng sát khí.

Hạ Dương nhận xét rất trúng vấn đề: “Đằng sau khuôn mặt thiên thần là một trái tim gây họa cho trần gian”.

Chung Lăng: “...”

Chung Lăng nói Hạ Dương inh xuống xe trước cổng Ngân Nhân City, Hạ Dương không phản đối, vui vẻ làm theo.

Cô rảo bước rất nhẹ nhàng, tâm trạng vô cùng thoải mái, mọi nỗi u ám của mấy ngày hôm trước đã bị cuốn trôi.

Có một người đang đợi trước lối vào, Chung Lăng khá bất ngờ.

Ánh mắt người đó lộ rõ vẻ vui mừng.

Chung Lăng sửng sốt hỏi: “Ồ, sao anh lại ở đây?”

“Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?” Nụ cười của Tống Minh Chí đầy ẩn ý, nhưng nét mặt lại khá thần nhiên.

“Hả?” Ý của Chung Lăng là nói thật hay nói dối cứ thử nói ra xem sao.

“Nói dối là chúng mình có duyên với nhau.” Về mặt Tống Minh Chí rất bình thản, mắt cũng không hề chớp.

“Nói thật là, anh đến để thử vận may xem có gặp được em không.”

Chung Lăng cười khúc khích, không cần phải nói, chắc chắn là Chỉ Quân đã bán đứng địa chỉ của cô.

“Không biết anh có vinh hạnh được mời em đi uống cà phê không?” Đã bị từ chối khá nhiều lần, Tống Minh Chí vẫn không nản lòng.

Chung Lăng cười đáp: “Tôi không thích uống cà phê”.

Thần sắc Tống Minh Chí u ám đi mấy phần, Chung Lăng lại nói tiếp: “Nếu anh không ngại mời tôi uống rượu..

“Dĩ nhiên là không ngại rồi”, Tống Minh Chí hiểu ý nói: “Anh biết có một quán bar rất ổn”.

Chung Lăng cười trừ, cô làm như vậy coi như là có câu trả lời cho Chỉ Quân.

Chung Lăng không ngờ quán bar mà Tống Minh Chí đưa cô đến lại chính là Atlantic Bar and Grill. Cô cười mỉm nói: “Anh rất biết thưởng thức nhỉ”.

Tống Minh Chí vui vẻ đón nhận lời khen.

“Tôi uống một ly double whisky.” Chung Lăng không hề tỏ ra khách khí.

Nhân viên bưng đồ uống lên rất nhanh, Chung Lăng nheo mắt nhấp một ngụm rồi cau mày. Đây là loại rượu mà Đường Tranh thích uống nhất, vị rất lạ, không hiểu anh ta thích nó ở điểm nào.

Không hiểu sao, đến quán bar quen thuộc này, Chung Lăng lại nhớ đến Đường Tranh và những chuyện không vui mà cô gặp phải trong ngày đầu tiên đi làm, và cả hôm nay nữa, đám nhân viên ở bộ phận thị trường không để ý gì đến cô. Thật đáng buồn biết bao.

Một nỗi buồn khó tả trào dâng trong đáy mắt, cô vô cùng hối hận vì đã nhận lời mời của Tống Minh Chí, tâm trạng vốn rất vui vẻ đã bay đi mất tiêu. Cô nâng ly uống liền một hơi rồi lại gọi thêm ly nữa.

Tống Minh Chí thấy thế liền nói nhỏ: “Em có tâm sự à?” Giọng rất chắc chắn, thể hiện sự quan tâm.

Đầu tiên Chung Lăng im lặng, hai ly rượu đã vào bụng, cô bắt đầu nói nhiều hơn. Sự bài xích của đồng nghiệp, sự chống đối của cấp dưới, cô chưa tâm sự với ai những rắc rối này, kể cả Quách Chỉ Quân, cô bạn thân nhất của cô ở Thượng Hải. Nhưng hôm nay, trong bầu không khí này, cô lại bày tỏ nỗi lòng với Tống Minh Chí, người mới có duyên gặp gỡ đôi lần, và cô không hề cảm thấy đường đột.

Tống Minh Chí không nói xen vào mà cứ lặng lẽ lắng nghe.

Chung Lăng gần như tìm được cánh cửa để trút bỏ hết mọi nỗi phiền muộn, luyện thuyên hồi lâu mà chưa hết chuyện. Cô rất cần một người bạn để tâm sự, và Tống Minh Chí đã xuất hiện rất đúng lúc để bù đắp sự thiếu hụt này.

Chung Lăng là một cô gái thông minh bẩm sinh, vẻ ngoài ưa nhìn, thế nên dù là ở trường học, gia đình hay sau này ra nước ngoài du học, làm việc, cô luôn là niềm tự hào của mọi người, chưa gặp thất bại như thế

bao giờ. Có lẽ là do cô coi Tống Minh Chí là người qua đường không bao giờ gặp lại nữa nên cô không hề giấu diếm, thao thao bất tuyệt liên hồi, đến bản thân cô cũng không biết có nhiều câu cô nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần.

Ánh mắt Tống Minh Chí thoáng hiện vẻ đã hiểu mọi vấn đề, lúc thì anh cau mày, lúc lại mỉm cười hỏi chuyện.

Chuyện trò đến nửa đêm, Chung Lăng mới ngại ngừng nói: “Xin lỗi đã làm mất nhiều thời gian của anh”.

“Nói ra được rồi, em có thấy nhẹ lòng hơn không?” Tống Minh Chí cười.

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tống Minh Chí mỉm cười: “Thực ra cảm giác được làm thùng rác nghe người khác trút bày nỗi lòng cũng khá thú vị đấy”.

Chung Lăng: “...”

5. Chương 5

Được ngủ một giấc ngon lành, tỉnh dậy Chung Lăng cảm thấy vô cùng sáng khoái. Cô liếc điện thoại di động, đồng hồ sinh học đã được hẹn trước, dù đi ngủ muộn đến đâu, cô như người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế¹, cứ đến giờ này là không tài nào ngủ được nữa. Chỉ có điều, hôm qua cô ngủ rất ngon, nên lúc này tinh thần phấn chấn, khí sắc hồng hào.

1 Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) là một dạng trong nhóm bệnh rối loạn lo âu. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được

Vệ sinh xong xuôi, bất ngờ cô nhận được điện thoại của Tống Minh Chí.

“Xin chào.”

“Xin chào.” Phản ứng đầu tiên của Chung Lăng là vừa mới sáng ra anh ta gọi điện thoại đến, chẳng lẽ cô lại để quên cái gì trên xe anh ta ư?

Tống Minh Chí cười nói: “Anh đi làm, tiện thể đón em nhé”. Chung Lăng ngẩn người, chuyện gì vậy nhỉ?

“Không lẽ em quên rồi ư?” Tống Minh Chí bật cười thành tiếng.

Anh chàng nói như vậy, Chung Lăng vội lục lại trong đầu, dường như, phải chăng, có lẽ cô đã hứa với anh chàng một số chuyện. Cô cười hơ hơ mấy tiếng, Tống Minh Chí bắt lực nói: “Thử nghĩ lại đi”.

Chung Lăng ngồi xuống lục lại ký ức. Tối qua cô và Tống Minh Chí uống rượu ở quán Atlantic Bar and Grill đến nửa đêm, cô đã nói rất nhiều điều đáng lẽ không nên nói, sau đó anh đưa cô về nhà, trên xe, Tống Minh Chí nói muốn để cô thấy trong công việc, anh là người như thế nào.

“Nghĩ ra chưa?”

“Ồ.” Chung Lăng cười hồn nhiên, “Thực ra không cần thiết phải phiền hà như vậy”.

“Không phiền đâu.” Tống Minh Chí khẳng định.

Tống Minh Chí nói, trong bệnh viện anh là vị thần mặt sắt nổi tiếng, từ y tá đến bệnh nhân đều sợ khi nhìn thấy bộ mặt sắt đó của anh. Chung Lăng không tin, ấn tượng của cô đối với anh từ trước tới giờ đều là ôn hòa, nhã nhặn, thế nên trí tò mò nổi lên, muốn xem thực hư thế nào. “Thôi được.” Cô nói. Không hiểu tại sao, tự nhiên cô lại nhớ đến Hạ Dương, thái độ nghiêm túc trong công việc hoàn toàn khác với vẻ lãng tử lúc rảnh rỗi.

“Anh đứng dưới đợi em, em cứ bình tĩnh, không phải vội.”

Chung Lăng bỏ điện thoại xuống rồi ra ban công ngó, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe Honda màu đen của Tống Minh Chí đang đỗ dưới sân.

Cô thay quần áo đi xuống, Tống Minh Chí vội vàng dập đầu thuốc lá rồi cười hiền lành.

“Làm bác sĩ nhiều lúc cũng phải giải tỏa stress, tôi hiểu mà.” Chung Lăng xuề xòa.

Tống Minh Chí ngáp ngừng trong giây lát: “Anh vốn tưởng rằng phụ nữ phải mất không dưới một tiếng đồng hồ cho việc ăn mặc, trang điểm rồi mới ra khỏi nhà”.

Chung Lăng mỉm cười: “Xem ra anh có vẻ hiểu phụ nữ nhỉ”. Vừa dứt lời cô đã thấy hối hận, câu nói này nghe sặc mùi kích tướng, việc anh ta đã từng đợi bao nhiêu cô gái có liên quan gì tới cô.

Dường như Tống Minh Chí đã cảm nhận được một sự ám thị nào đó, anh nhướn mày: “Em quan tâm đến điều đó lắm hả?”

Chung Lăng liếc nhìn vai, nhếch mép: “Đó là chuyện tốt, chứng tỏ anh tôn trọng phụ nữ”.

“Đúng là em rất khác người.”

“Anh quá khen.” Chung Lăng cười đáp.

Một người vốn rất nhẹ nhàng, điềm đạm như Tống Minh Chí, sau khi thay sang chiếc áo blu, dường như được phủ thêm một khí chất khác người, Chung Lăng đã từng nghe Quách Chỉ Quân nói về cái gọi là bị hút hồn bởi một loại đồng phục nào đó, bản thân cô ấy đã bị Lâm Sâm bỏ bùa mê theo cách đó.

“Em vẫn chưa tưởng tượng ra cảnh trông anh dữ dằn với bộ mặt sắt thì sẽ như thế nào?” Chung Lăng cười nói.

“Lát nữa em sẽ thấy thôi.” Tống Minh Chí nghiêm nghị cầm tập bệnh án lên rồi kẹp một chiếc bút bi vào túi áo ngực.

Anh vừa bước vào phòng bệnh, bệnh nhân và người nhà họ vốn đang chuyện trò rôm rả liền im bật như thóc đổ bồ.

Tống Minh Chí lạnh lùng liếc sang, Chung Lăng phát hiện thấy một số người yếu bóng vía còn hơi run run.

Cuối cùng cũng có người lên tiếng: “Chào bác sĩ Tống”.

Những người còn lại liền lú lú rú rú bắt chước chào theo.

Tống Minh Chí đến gần giường bệnh trong góc: “Hai ngày rồi chưa đi vệ sinh hả?”

Bệnh nhân A là một người đàn ông hơn 50 tuổi, đứng trước mặt Tống Minh Chí trẻ hơn mấy chục tuổi, không còn chút hào khí nào, ông ta cúi đầu: “Vâng ạ”.

“Những điều tôi dặn bác, bác đã thực hiện nghiêm túc chưa?”

Bệnh nhân A đáp lí nhí: “Miệng ăn chẳng thấy ngon gì cả, hôm qua phải bảo thằng con đi mua cho lọ tương ớt...” Giọng ông ta mỗi lúc một nhỏ hơn, đến cuối chẳng nghe thấy tiếng gì nữa.

Tống Minh Chí lập tức nổi nóng: “Tôi đã nói với bác bao nhiêu lần rồi, bác phải kiểm soát cái miệng của mình”.

Bệnh nhân A gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Dạ, dạ, lần sau sẽ không thế nữa ạ”.

Tống Minh Chí quay đi, bệnh nhân B nhũn nhặn nói: “Bác sĩ Tống, tôi đã nghiêm túc thực hiện mọi lời dặn dò của bác sĩ rồi ạ.”

“Vậy hả?” Tống Minh Chí nhìn bệnh án. “Báo cáo chức năng thận của anh vừa mới có đây, mấy chỉ số đều vượt quá giới hạn cho phép.” Giọng anh không to, nhưng toát lên một uy lực khiến người ta rất sợ.

“Có thể, có thể là...” Bệnh nhân B luống cuống, không biết phải đáp thế nào.

Bệnh nhân C vội vàng báo cáo: “Bác sĩ Tống, người nhà cậu ấy mang cơm đến cả tuần, hôm thì thịt bò xào lẫn, hôm lại thịt lợn xào thập cẩm, à đúng rồi, hôm qua thấy còn ăn ba ba nữa”.

Bệnh nhân B trợn mắt nhìn anh ta rồi ngượng ngùng lấy tay sờ sờ cánh mũi.

“Anh coi lời dặn của bác sĩ như gió thoảng qua hả?” Đột nhiên Tống Minh Chí cao giọng hỏi.

“Không dám, không dám ạ.”

Tống Minh Chí sầm mặt: “Mời anh ra viện cho, anh có coi sức khỏe của anh ra cái gì đâu, tôi sốt ruột gì chứ”.

Bệnh nhân B mặt mày rầu rĩ: “Bác sĩ Tống, từ nay trở đi tôi hứa là sẽ không thế nữa”.

“Lần sau không được tái phạm đâu đấy.”

“Dạ, chắc chắn, chắc chắn.”

Tống Minh Chí đến giường bệnh thứ ba, chiếc bàn bên cạnh đặt PSP1, máy tính xách tay, ngoài ra còn có một số đồ ăn vặt như khoai tây chiên, ô mai...

1 Playstation Portable: máy chơi game cầm tay của SONY.

Vừa chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Tống Minh Chí, bệnh nhân C vội đưa mắt ra hiệu cho con gái thu lại.

“Cô đến để chăm sóc người bệnh chứ không phải đến chơi.” Tống Minh Chí chỉ vào cô bé 17,18 tuổi nói.

Cô bé vốn nhút nhát, mặt đỏ như gấc, gật đầu liên hồi, sợ rúm người lại.

“Nếu lần sau còn thế này thì tôi sẽ bảo y tá mời ra ngoài đấy.”

Cô bé như muốn bật khóc, Tống Minh Chí vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng đó.

Bệnh nhân A và bệnh nhân B ngồi ngoài chứng kiến với vẻ rất thích thú, quên mất rằng mình cũng vừa mới bị Tống Minh Chí quật ột trận.

Chung Lăng thực sự choáng, mọi thứ hoàn toàn trái với sự tưởng tượng của cô.

“Ba anh ăn sáng xong nhớ gọi bác sĩ đến truyền nước, đã nghe rõ chưa nhỉ?”

“Dạ rõ rồi ạ, bác sĩ.” Ba người đồng thanh đáp.

Tống Minh Chí gật đầu với vẻ hài lòng.

Ánh mắt Chung Lăng nhìn anh lộ rõ vẻ không tin.

Tống Minh Chí mỉm cười hiền lành: “Anh phải nghỉ một lát trước khi vào phòng bệnh thứ hai”.

“Vừa nãy, tôi có cảm giác như hoàn toàn không quen biết anh.”

“Có phải cảm thấy anh như người mắc chứng rối loạn nhân cách không?”

1 Rối loạn nhân cách (Personality disorders) là tập hợp các trạng thái để biệt định các đối tượng có cách sống, cách cư xử và cách phản ứng hoàn toàn khác biệt với người thường nhưng lại không đủ các triệu chứng của một bệnh lý tâm thần đặc trưng.

Chung Lăng chậm rãi lên tiếng: “Giả vờ như thế không mệt à?”

Tống Minh Chí lắc đầu: “Hồi mới tốt nghiệp vào làm trong bệnh viện này, anh cũng muốn tạo quan hệ tốt với bệnh nhân, dùng sự chân thành để thuyết phục họ, nhưng anh đã nhầm, em càng nhũn nhặn, hòa nhã với họ, họ càng coi em không ra gì. Nếu em kiên trì, ăn nói nghiêm khắc, họ lại nể trọng em hơn. Họ tin rằng vị bác sĩ nào càng nóng tính thì càng có trình độ cao”.

“Vậy hả?” Chung Lăng trầm ngâm hỏi: “Thế hôm nay anh đưa tôi đến đây...”

“Em thông minh như vậy, chắc chắn đã đoán được từ lâu, giám đốc.” Tống Minh Chí mỉm cười.

“Như thế có thực sự ổn không?” Chung Lăng vẫn tỏ thái độ nghi ngờ.

“Phong cách lịch lãm của người Anh không thể áp dụng ở Trung Quốc được. Em càng lịch sự, nhã nhặn, người khác càng cảm thấy em dễ bắt nạt những lúc cần răn, em phải răn.”

Chung Lăng đứng thẳng người, mỉm cười đáp: “Tôi nghĩ nên thử cách này xem thế nào”.

“Chúc em mã đáo thành công.” Tông Minh Chí nhìn cô, mắt nheo lại.

Ánh mắt Chung Lăng lộ rõ vẻ cảm kích: “Thôi tôi không làm phiền việc thăm khám của anh nữa”, rồi cô ranh mãnh chỉ ra cầu thang: “Tôi phải về đây”.

Ánh mắt Tông Minh Chí lộ rõ vẻ nhiệt tình và tán thưởng.

Đúng chín giờ Chung Lăng mới có mặt ở công ty, Hạ Dương cũng vừa bước vào, anh nhìn cô với ánh mắt sững sốt: “Lạ thật, sao hôm nay cô cũng đi làm muộn thế”.

“Ồ.” Chung Lăng cảm thấy không cần thiết phải giải thích với anh ta.

Hạ Dương lại cười cười ghé sát hơn: “Không đến mức vì nợ tôi một bữa cơm mà mất ngủ cả đêm chứ?”

Chung Lăng liền nhắc: “Đúng chín rưỡi tôi thu báo cáo”.

“...” Hạ Dương hậm hực, “Cô không nói được cái gì thú vị hơn à”.

Chung Lăng liền liếc anh chàng một cái: “Không”.

Hạ Dương mỉm cười, bất lực đáp: “Ok, giám đốc”.

Chung Lăng mở máy tính được một lát thì nhận được email của Hạ Dương.

Bản báo cáo sự cố thiết bị của công ty Micro, một bản tiếng Trung, một bản tiếng Anh, viết rất chi tiết, dài hai trang, trong đó còn bao gồm một số kiến nghị quan trọng về việc nên cải tiến thế nào. Chung Lăng mỉm cười, cái này giúp được cô rất nhiều trong việc triển khai công việc tiếp theo.

Điện thoại nội bộ đổ chuông, Chung Lăng vẫn còn đang say sưa với bản báo cáo, thờ ơ nghe máy: “Hello, tôi là Kiya”.

“Hài lòng với bản báo cáo chứ?” Giọng nói trầm ấm, uể oải của Hạ Dương vang lên.

Chung Lăng bĩu môi: “Tạm đạt”.

Hạ Dương thủng thẳng nói: “Yêu cầu cao nhỉ”.

Chung Lăng không đáp.

“Cô lại nợ tôi một bữa cơm nữa nhé”.

“Lý do gì chứ?” Chung Lăng cảm giác lần nào nói chuyện với Hạ Dương luôn phải đề cao cảnh giác nếu không sẽ rơi vào bẫy của anh ta.

Nụ cười của Hạ Dương rất hờ hững: “Nếu bản kế hoạch của cô mà có thêm được những thông tin này, tôi tin sếp Hướng Huy chắc chắn sẽ không còn gì để phản bác”.

“Ok.” Việc gì quan trọng, việc gì không, Chung Lăng tách bạch rất rõ ràng, cô vui vẻ đồng ý.

Hạ Dương cười rất thích thú.

Nick chat của Quách Chỉ Quân nhấp nháy hồi lâu dưới góc phải màn hình máy tính, Chung Lăng mới mở ra.

Lăng Lăng: Có việc gì vậy, đang bận lắm.

Quân tử nhất ngôn bực bội đáp: Cụ vẫn sống hả cụ.

Chung Lăng cười đáp: Khi chưa hoàn thành công việc, không có tư cách chết.

Quách Chỉ Quân lườm: Cậu chỉ biết đến công việc thôi, trong lòng còn có mình nữa hay không?

Chung Lăng bụm miệng cười: Cậu mà để Lâm Sâm nghe thấy câu này, chắc chắn là tương cậu và mình có gì mờ ám rồi lấy đầu mình mất.

Quân tử nhất ngôn: Mờ ám thì mờ ám, cậu nói đi, cậu về Thượng Hải bao lâu như vậy mà đến thăm mình được mấy lần?

Chung Lăng bấm đốt ngón tay, đúng là ít thật. Cô nói: Sorry nhé.

Ai ngờ Quách Chỉ Quân lại chuyển ngay sang chủ đề khác, cười rất ranh mãnh: Nghe nói hôm nay cậu đưa bác sĩ Tống Minh Chí đi làm hả?

Lăng Lăng: Thông tin nhanh nhạy thật, nhưng không chính xác, gã phóng viên Lâm Sâm làm ăn vớ vẩn quá.

Thích nghe chuyện người khác vốn là bản tính của phụ nữ, Chỉ Quân cũng không nằm ngoài số đó, cô giục già: Kể nghe xem nào.

Đúng lúc này Chung Lăng thấy có email mới, mở ra xem thì hóa ra là thư của Johnson ở trụ sở chính tại Anh, cô không còn thời gian tán gẫu với Chỉ Quân nữa mà vội vàng tắt khung chat.

Lá thư dùng những ngôn từ rất gay gắt để bày tỏ sự thất vọng đối với việc Chung Lăng sau khi về chi nhánh Thượng Hải không hề có thành tích gì nổi bật, tuy nhiên vẫn khẳng định năng lực của cô, hy vọng cô có thể đưa ra một bản kế hoạch marketing xuất sắc trong thời gian ngắn nhất.

Chung Lăng chăm chú đọc mấy lần, cuối cùng thở dài thườn thượt.

Cô về Thượng Hải chưa đầy một tháng, các đồng nghiệp ở bộ phận thị trường lại rất không nhiệt tình hợp tác, trong bối cảnh này, xác suất để gặt hái thành tích gần như là con số không. Cô biết thời gian tổng công ty dành cho cô không còn nhiều, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ bị điều về sớm. Đây không phải là kết quả mà cô muốn. Cô không muốn quay về đối mặt với Đường Tranh, chắc chắn là về mặt anh ta sẽ thể hiện rõ thông điệp coi thường: Làm sao mà em tồn tại ở đó được. Dĩ nhiên là cô có thể lựa chọn cách từ chức, nhưng cô càng không muốn bị ba cô đánh giá thấp, nghiêm nhiên ép cô quản lý cái doanh nghiệp của gia tộc mà từ nhỏ cô đã không có hứng thú.

Điều khiến Chung Lăng bức bối hơn là, lá thư này còn được gửi cho cả Hướng Huy, như thế chẳng khác gì tát thẳng vào mặt cô một cái.

Chung Lăng ôm đầu, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Quân tử nhất ngôn: Alo, alo.

Lăng Lăng uể oải đáp: Vừa bị ăn chửi đây này.

Quách Chỉ Quân hào hứng hỏi: Ai mà dám to gan lớn mật như vậy ?

Thôi tạm dừng đã nhé, hôm nào ta mời người ăn cơm.

Ok.

Ăn cơm xong, Chung Lăng tiếp tục đau đầu với phương án marketing. Có thể là do cá của nhà hàng phía dưới không được tươi ngon, bụng thấy hơi khó chịu, Chung Lăng phải chạy ra wc mấy lần.

Cũng chính vì lẽ đó, cô đã nghe thấy những điều đáng lẽ không nên nghe.

“Chưa đến tám giờ bà la sát đã có mặt ở công ty, khiến sắc đẹp em thiệt hại ít nhất một tiếng đồng hồ vì thiếu ngủ.” Giọng này hình như là của Lo Lo trực quầy.

“Lần trước bà la sát ép chị ăn đậu phụ thối, báo hại chị về đánh răng ba lần mà vẫn bị chồng chê.”

“Yên tâm đi, cô ta không tồn tại ở đây được lâu đâu.”

“Gì cơ, chị có thông tin nội bộ gì à?”

“Ồ, vô tình chị nghe được điện thoại của sếp Huy, đại loại như cô ta sẽ sớm bị điều về thôi. Mọi người thử nghĩ mà xem, không là cô ta thì còn ai vào đây nữa?” Giọng này Chung Lăng không quen lắm, nhưng theo sự suy đoán của cô, chắc chắn là Tôn Vi, thư ký của Hướng Huy.

“Tuyệt quá, những ngày cực khổ sắp kết thúc rồi.”

Mấy cô nàng đang chuyện trò rôm rả, đột nhiên liền dừng lại, Lo Lo hỏi nhỏ: “Không biết có phải cô nàng nghe thấy không nhỉ?” Cô ta chỉ vào hai căn phòng đang kín cửa.

“Làm sao có chuyện đó.”

Nụ cười khinh miệt hiện trên môi Chung Lăng, vừa định đẩy cửa thì cửa phòng bên cạnh đã bị mở ra trước: “Có gan nói xấu người khác sau lưng thì đừng sợ người khác nghe thấy nhé”.

Mấy người sợ sệt nói: “Giám đốc làm bọn em giật cả mình”.

Thích Đình Đình véo cằm, ánh mắt sâu thẳm: “May mà là đây, đây sẽ không mách lẻo đâu”.

Lo Lo nịnh rất đúng lúc: “Sếp đâu phải là loại người đó, dĩ nhiên là bọn em rất tin tưởng rồi”.

Thích Đình Đình liền cười: “Mau ai về chỗ đó làm việc đi”.

“Tuân lệnh.” Đình Khiết còn tinh nghịch thè lưỡi.

Sau khi Thích Đình Đình đi, ba người vẫn tiếp tục chuyện trò rôm rả.

Chung Lăng không thể chịu được nữa, liền đẩy cửa bước ra.

Trong tích tắc, tất cả đều lặng im như tờ.

Nụ cười đầy ẩn ý hiện trên môi Chung Lăng: “Nói chuyện vui quá nhỉ, tiếp tục đi chứ”.

“Giám đốc, bọn em...” Lo Lo sợ sệt nói.

“Có ý kiến gì về tôi có thể nói trực tiếp.” Ánh mắt Chung Lăng lộ rõ vẻ sắc lạnh.

Ba người nem nép dạ dạ vâng vâng.

“Lần sau tôi không muốn nghe thấy những lời bình phẩm của mọi người sau lưng đâu đấy.” Giọng Chung Lăng rất kiên quyết.

“Dạ, giám đốc.”

Cuối cùng ánh mắt lạnh lùng của Chung Lăng liếc vào Tôn Vi: “Chị là thư ký của phó tổng giám đốc, càng cần phải chú ý đến lời ăn tiếng nói của mình”.

Bị chỉ mặt đặt tên, Tôn Vi mặt thoát đỏ tía tai, không biết phải đáp gì.

“Đề nghị ai vào việc người nấy đi.”

Cả đám như trút được gánh nặng, lao ngay ra ngoài, chỉ mong được mọc hơn người khác thêm đôi chân nữa.

Từ trước tới nay, Chung Lăng không phải là người ghê gớm, người không phạm ta, ta không phạm người; nhưng cô cũng không phải là chú dê con dễ bị bắt nạt, nếu người phạm ta, ta ắt phạm người.

Chỉ Quân nói rất đúng, nếu cậu không thể hiện sự uy nghiêm của cậu thì bọn họ sẽ tưởng cậu là Hello Kitty.

Từ chồng giấy tờ dày cộp, Chung Lăng ngẩng đầu lên, suy nghĩ một lát, cô lấy ra một tập và bước ra khỏi phòng làm việc.

Cô đặt mạnh tập giấy tờ lên bàn làm việc của Lăng Nguyệt, nhân viên bộ phận thị trường, nghiêm giọng nói: “Làm lại bản khác, trước khi hết giờ làm việc nộp cho tôi”.

Lăng Nguyệt nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc, nói: “Giám đốc, có vấn đề gì không ạ?”

Chung Lăng lạnh lùng nói: “Giữ nguyên bản kế hoạch của quý trước, không chỉnh sửa gì mà nộp lên ư, cô cũng biết cách làm biếng nhỉ?”

Lăng Nguyệt mặt hơi tái đi, biết mình đuối lý, không dám ho he gì thêm nhưng trong lòng lại không cam tâm tình nguyện, vô cùng hậm hực.

Chung Lăng không đếm xỉa gì đến chị ta nữa, cô quay sang Từ Vinh, cũng là nhân viên bộ phận thị trường, nói: “Tôi cần hợp đồng tiêu thụ của tập đoàn Thuộc Phong năm năm gần đây, phiền anh lấy giúp”.

“Tập đoàn Thuộc Phong...” Từ Vinh ngập ngừng một lát rồi gãi đầu.

“Đó là khách hàng anh phụ trách mà.” Chung Lăng hảo tâm nhắc anh ta.

Trước khi gãi toạc da đầu, cuối cùng Từ Vinh cũng đã nhớ ra: “Sếp à, gần đây chúng ta không có quan hệ nghiệp vụ gì với Thuộc Phong cả”.

Chung Lăng không hề nhượng bộ: “VẬY xin anh cho biết, đang yên đang lành tại sao họ lại dừng hợp tác với chúng ta?”

Sắc mặt Từ Vinh có sự thay đổi rất kín đáo: “Sếp ạ, đây là điều tôi không thể kiểm soát”.

“Ok, tạm thời không thảo luận việc này, anh cung cấp tài liệu cho tôi.” Chung Lăng nói rất cứng rắn.

Từ Vinh đáp với giọng rất khoa trương: “Giám đốc, khối lượng nghiệp vụ của ta với tập đoàn Thuộc Phong vốn không lớn, giờ hà tất gì phải lãng phí thời gian, công sức vào họ?”

Đinh Khiết đã từng bị lĩnh chiêu, thấy vậy liền đưa mắt ra hiệu cho Từ Vinh nhưng anh ta không nhận ra.

Ánh mắt Chung Lăng thoáng hiện lên vẻ khinh miệt và lãnh đạm: “Đừng nói là khách hàng nhỏ, kể cả là khách hàng tiềm ẩn chúng ta cũng phải cố gắng giành lấy”.

Từ Vinh cứng họng, hồi lâu mới bậm bụng nói: “Giám đốc, tôi còn đang dở việc, chị bảo người khác tìm không được à?”

Đinh Khiết len lén kéo ống tay áo Từ Vinh, ra hiệu cho anh ta dừng thoái thác nữa, lúc này anh ta mới phát hiện ra điều gì đó, liền hạ giọng hỏi: “Gì vậy?”

Ánh mắt Chung Lăng sắc lạnh, ném sang phía Đinh Khiết một cái nhìn sắc lẹm, Đinh Khiết lập tức ngoan ngoãn rút tay về.

“Từ Vinh”, Chung Lăng cười khẩy, bình thản buông một câu: “Nghiệp vụ ở khu vực Hoa Đông mặc dù tôi không quen thuộc bằng anh, nhưng rất tiếc tôi là cấp trên của anh, anh có thể thử nghĩ xem, nếu tôi muốn ột nhân viên thôi việc, liệu sếp tổng có không nể mặt tôi không?”

Từ Vinh cứng họng, miệng há ra rồi ngậm lại, cuối cùng chậm rãi đáp: “Tôi sẽ tìm cho sếp ngay”.

Chung Lăng dường như đang cười, nhưng ánh mắt không hề để lộ ý cười, cô thờ ơ nói: “Lát nữa mang sang phòng làm việc của tôi”.

Rồi cô quay về phòng, Lăng Nguyệt, Từ Vinh vừa bị trúng đạn liền thẫn thờ to nhỏ với đám còn lại: “Hôm nay hình như giám đốc ăn nhầm thuốc súng thì phải?”.

Chỉ có Đối Hiểu Lam ghé sát vào bình thản nói: “Cuối cùng hồ đã giương uy”.

Chung Lăng đứng ở góc rẽ thở phào, trước đây cô không bao giờ dùng cấp bậc để o ép người khác, nhưng hiện tại cung đã giương lên, không thể không bắn, nói xong cô lại thấy hối hận, làm như thế liệu có làm tổn thương lòng tự trọng của người ta không nhỉ?

“Hôm nay lửa bốc mạnh nhỉ?” Không biết Hạ Dương từ xó xỉnh nào chui ra, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

Chung Lăng định thần, nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh nghe thấy hết rồi hả?”

“Nói lớn như vậy, tường cách âm tốt đến mấy cũng lọt.” Hạ Dương trêu chọc, đáy mắt tĩnh lặng như nước hồ thu.

Chung Lăng cười cười, không nói gì thêm nữa.

Vừa về chỗ ngồi được một lúc thì Từ Vinh cầm bản photo các hợp đồng mà tập đoàn Thuộc Phong ký với tập đoàn Hiến Dịch, đồng thời còn tạc lổ bằng cách kèm theo cả bản báo cáo tiêu thụ.

Cuối cùng Chung Lăng nở một nụ cười tự đáy lòng: “Cảm ơn anh”. Nhưng cô lập tức nhớ ngay đến lời Tổng Minh Chí, liền nghiêm mặt trở lại: “Anh ra làm việc tiếp đi”.

“Vâng, Giám đốc.”

Chung Lăng đang ngồi đối chiếu số liệu thì có người trên MSN đưa ra lời mời kết bạn với cô.

Eric Xia? Chung Lăng thoáng chút suy nghĩ rồi ấn nút chấp nhận.

Hạ Dương đi thẳng vào vấn đề, không hề dài dòng: Đối với cấp dưới cô có thể áp dụng biện pháp mạnh, nhưng với người đồng cấp thì sao?

Chung Lăng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cô hỏi: Anh nghĩ thế nào?

Cô không muốn trở thành kẻ thù của họ đúng không?

Chung Lăng thẳng thắn đáp: Dĩ nhiên là không muốn rồi.

Hạ Dương nói với vẻ đầy ẩn ý: Nếu không muốn làm kẻ thù thì hãy cố gắng trở thành bạn đi.

Có nghĩa là sao?

Ba bữa cơm

Hả? Chung Lăng ngẩn người.

Nợ tôi ba bữa cơm. Hạ Dương tươi tỉnh nói.

Anh...đúng là cái thùng nước gạo. Chung Lăng nghiêng răng nói.

Hạ Dương không giấu nổi nụ cười: Thế tức là cô đồng ý rồi đúng không?

Ok. Chung Lăng giận mình vì luôn sập bẫy anh ta mà không hề hay biết.

Ồ, thôi không cần chọn ngày đâu, ngay tối hôm nay đi. Hạ Dương cười cười.

Chung Lăng nhướn mày: Cứ theo ý anh.

Đi đâu tùy cô quyết định, giờ tôi phải đến chỗ khách hàng, nếu không có gì bất thường thì trước sáu giờ sẽ về.

OK. Chung Lăng bực bội nghĩ, hắn ta lại điều khiển mình như trợ lý của hắn.

Chung Lăng đã xa Thượng Hải nhiều năm, thực sự không thông thạo môi trường xung quanh, đành phải gọi điện thoại cho Chỉ Quân.

“Chỉ Quân, cậu có biết phía Tây đường Nam Kinh có nhà hàng nào ổn ổn không?”

Chỉ Quân ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Cậu thích ăn món kiểu gì? Món ăn Quảng Đông, Thượng Hải, Đông Bắc hay Tứ Xuyên?”

“Tứ Xuyên đi.” Chung Lăng đáp

“Dĩ nhiên lựa chọn đầu tiên phải là nhà hàng Tần Hương Hội rồi, nhưng phải đặt trước hai tuần, cậu đi bây giờ thì ít nhất phải xếp hàng ba tiếng đồng hồ.” Nói đến chuyện ăn uống Chỉ Quân sành hơn bất kỳ ai.

Nghe thấy thế Chung Lăng đã mất hứng: “Đổi nhà hàng khác đi”.

“Nhà hàng phong vị Thượng Hải trên đường Thạch Môn cũng ổn đấy, nhưng nằm trong ngõ, không biết cậu có tìm được không”.

“Hừu xạ tự nhiên hương, no vấn đề.” Chung Lăng bèn ghi lại tên nhà hàng vào tờ giấy nhớ.

Quách Chỉ Quân phì cười: “Vốn tiếng Trung của cậu càng ngày càng giỏi nhỉ”.

“Thế đã nhé, cúp máy đây.”

“Ê, hẹn mấy giờ?”

“Hả?” Chung Lăng ngớ người.

“Chẳng phải cậu hẹn mình đi ăn cơm đó sao?” Quách Chỉ Quân đã phát hiện ra có điều gì đó bất thường.

Chung Lăng sờ tay lên mũi ngượng ngùng đáp: “Ồ, không phải cậu, bữa nay mình nợ, lần sau sẽ trả nhé”.

“...” Quách Chỉ Quân tức đến nỗi đom đóm mắt.

“Sorry, mình chỉ muốn hỏi ý kiến cậu thôi.”

“Nhà người tưởng ta là 1141 hả?” Quách Chỉ Quân sững sờ.

1 Dịch vụ 114 ở Trung Quốc tương tự như dịch vụ 1080 ở Việt Nam.

Tranh thủ lúc cô nàng chưa nổi cơn tam bành, Chung Lăng vội vàng cúp máy trước.

Quách Chỉ Quân vẫn không chịu buông tha, một lát sau lại lên MSN tra khảo Chung Lăng: Khôn hôn thì khai ra đi, có phải hẹn với chàng Đông Giao Tống Minh Chí không?

Đâu có. Chung Lăng phủ nhận ngay. Đừng có nghĩ linh tinh.

Woa, có tình yêu mới hả. Bình thường Chỉ Quân luôn dụ dăng, chỉ có khi nói chuyện với Chung Lăng mới ngổ ngáo như vậy.

Chả buồn nói với cậu nữa. Mặc dù cha cô và Chung Khải cố tình vun vén cho cô và Hạ Dương, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ về chuyện đó.

Hê hê, cậu không nói mình cũng có cách để biết. Quách Chỉ Quân ngẫm nghĩ một lúc rồi nảy ra ý định.

Vậy hả? Mình đồng tai lắng nghe đây.

Bản cô nương ắt có diệu kế, dĩ nhiên thiên cơ không thể tiết lộ. Nói cứ như đùa, bây giờ mà nói ra thì khác gì để Chung Lăng có cách đề phòng, cô không ngốc đến mức đó.

Chung Lăng đáp: Giỏi lắm.

Quách Chỉ Quân không phải vừa: Giỏi thì sao nào? Có người thích là đủ rồi.

Chung Lăng bật cười: Cậu quản Lâm Sâm cũng chặt gớm nhỉ.

Dĩ nhiên. Chỉ Quân dương dương tự đắc nói, đột nhiên lại cấp tốc đánh thêm một dòng: Hết giờ rồi, về nhé, bye bye.

Chung Lăng chưa kịp tạm biệt cô nàng thì avatar của Chỉ Quân đã biến thành màu xám.

Quách Chỉ Quân làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, ngày nào đến bốn giờ ba mươi phút chiều là được về nhà, thật đúng là ghen tỵ chết đi được.

Công việc là do mình chọn, thế nên không có quyền hối hận, Chung Lăng ngưỡng mộ đến mức thần người ra một lát rồi lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cửa phòng làm việc có tiếng gõ nhẹ.

“Mời vào.” Chung Lăng lên tiếng.

Người vừa bước vào có dáng đi nhanh nhẹn, giọng nói rất thoải mái: “Xin hỏi giám đốc có biết hoàng đế Ung Chính chết như thế nào không?”

Chung Lăng không ngẩng đầu lên: “Biết chứ, trường hợp đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc chết vì lao lực quá độ”.

“Biết mà cô vẫn lấy sức khỏe của mình ra đánh cược à? Từ nhỏ thầy cô giáo không dạy cô sao, phải biết lao động, nghỉ ngơi hợp lý.” Hạ Dương uể oải dựa vào chiếc ghế sofa với một tư thế rất không thẩm mỹ và ngáp.

Chung Lăng liếc đồng hồ dưới góc phải màn hình: “Ồ, đã bảy giờ rồi à”.

“Cả văn phòng chỉ còn lại một mình cô thôi.” Hạ Dương nhún vai.

“Thì tôi đang đợi anh đó thôi, nói mời anh đi ăn mà, tôi đã nói là làm.” Chung Lăng vừa dọn đồng giấy tờ trên bàn vừa nói: “Anh về muộn như vậy mà cũng không gọi điện thông báo cho tôi?”

Nét mặt Hạ Dương ảm áp như chú khuyển bị bắt nạt: “Tôi có gọi mà, nhưng điện thoại của cô tắt máy”.

Chung Lăng móc điện thoại trong túi ra xem: “Sorry, hết pin rồi” .

Nét mặt Hạ Dương càng tỏ ra ai oán hen: “Tôi tưởng là bị cô bỏ rơi cơ”.

“...” Chung Lăng cố gắng không trợn mắt lườm đối phương: “Anh có thể gọi máy bàn”.

“Gọi hồi lâu mà thấy máy bận suốt.” Hạ Dương xoe tay ra với vẻ rất tội nghiệp, nhìn vừa tức vừa buồn cười.

Cả buổi chiều cô không động đến điện thoại bàn, chẳng lẽ... quả nhiên, sau khi kiểm tra, Chung Lăng ngại ngùng nói: “Sorry, điện thoại để kênh”.

Hạ Dương xoa xoa sống mũi, cố tình thở dài thườn thượt một cách rất khoa trương.

Nét mặt Chung Lăng có vẻ luống cuống, cô chu miệng nói: “Đi thôi, đi ăn thôi”.

Bất giác Hạ Dương nở một nụ cười trên môi.

“Cô chắc chắn là nhà hàng đó nằm trên đường Thạch Môn chứ?” Nửa tiếng sau, Hạ Dương hỏi với vẻ đầy nghi hoặc. Chung Lăng gật đầu một cách quả quyết.

“Cô không nghe sai địa chỉ đó chứ?” Lại nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Hạ Dương hỏi một lần nữa, nét mặt càng tỏ ra nghi ngờ hơn.

Chung Lăng liếc anh chàng với vẻ không thềm chấp: “Chỉ số IQ của tôi là 130, liệu có thể ghi sai địa chỉ không?”

Hạ Dương cười cười: “Thực ra trí nhớ và chỉ số IQ không có liên quan nhiều với nhau, thông thường suy giảm trí nhớ là một trong những biểu hiện của chứng mất trí tuổi già”.

“...” Chung Lăng cứng họng hồi lâu rồi “xí” một tiếng.

Một tiếng đồng hồ sau, Hạ Dương đành bỏ cuộc, anh vừa lái xe vừa nghiêng đầu tìm nhà hàng “hữu xạ tự nhiên hương” của Chung Lăng, tìm đến lúc cổ đã mỏi nhừ mà không thấy bóng dáng đâu.

Chung Lăng cười cười tỏ ý biết lỗi, nhưng vẫn không chịu thừa nhận mình là kẻ ngờ nghệch trong chuyện nhớ đường hoặc tai hai nghiêng ngàng.

“Nếu trông chờ vào cô thì chắc bữa tối thành bữa đêm rồi” Miệng thì tỏ vẻ lầu bầu trách móc, nhưng ánh mắt Hạ Dương lộ rõ vẻ thích thú: “Ngồi yên nhé, tôi đưa cô đến một nơi”.

“Vậy hả?” Biết mình đuối lý, Chung Lăng không chống đối anh chàng nữa.

“Nếu chán thì có thể nghe nhạc. Ở đây có nhiều CD lắm, thế nào cũng có đĩa hợp với cô.” Hạ Dương cười thoải mái nói.

Chung Lăng nhìn anh chàng: “Anh không làm việc ở công ty quảng cáo thì thật là đáng tiếc”.

“...” Hạ Dương lẩm bầm: “Làm phúc phải tội”. Hạ Dương vẫn giữ nụ cười trên môi: “Thế cô thích nghe gì?”.

“Yesterday, Think of me, Bleeding love, All I ask of you.”

Hạ Dương gật đầu, thầm ghi nhớ trong đầu.

Xe lên cầu vượt không lâu thì điện thoại của Hạ Dương đổ chuông, anh đeo tai nghe vào nghe một lát, nét mặt có vẻ trầm tư hơn.

Vừa cúp máy, Chung Lăng liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hạ Dương cười thiếu não: “Xem ra bữa cơm này không được ăn rồi”.

“Xảy ra chuyện gì à?” Rất ít khi Chung Lăng nhìn thấy vẻ suy tư đó trên khuôn mặt Hạ Dương, trong lòng cũng có phần thấp thỏm.

“Micro gọi đến, thiết bị mà chúng ta cung cấp, ngoài cái máy sửa hôm qua, mấy cái khác đều xảy ra sự cố tương tự.” Hạ Dương cau mày, môi mím chặt.

Chung Lăng cúi đầu trầm tư.

“Để tôi đưa cô về trước rồi đến Micro.” Hạ Dương xuống đường cao tốc ở lối rẽ gần nhất rồi cho xe quay đầu.

Chung Lăng quả quyết nói: “Không cần đâu, để tôi đi với anh”.

Hạ Dương mỉm cười: “Ok”.

Trên đường đi, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không ai nói chuyện gì nữa.

Hạ Dương đỗ xe ở cổng công ty Micro, tay chống cằm nói: “Đến nơi rồi” .

Chung Lăng đưa tay mở dây an toàn, lần thứ nhất không mở được. Lúc này Hạ Dương đã đứng bên ngoài xe đợi cô. Chung Lăng toát hết mồ hôi vì cuống, tay càng kéo mạnh hơn, nhưng không hiểu tại sao, càng cuống càng không mở được. Cô cắn chặt môi, đành phải cầu cứu Hạ Dương: “Này, hộ cái”.

Hạ Dương lại phải chui vào xe, thấy Chung Lăng trong tình trạng dở khóc dở cười, bất giác miệng lại nhếch lên.

Chung Lăng trợn mắt: “Cười cái gì mà cười, tại con xe còm của anh đấy”.

Hạ Dương nhẹ nhàng nói: “Đúng, đúng”. Rồi anh cúi xuống, tay cầm hai đầu dây an toàn và kéo nhẹ. Một lần, hai lần, vẫn không được.

“Rốt cuộc anh có làm được không?” Chung Lăng bực bội hỏi.

“Đừng cuống, sẽ ổn ngay thôi.”

Cơ thể Hạ Dương thoang thoảng mùi hương bạc hà xen lẫn hương trà thơm mát, vì khoảng cách rất gần nên Chung Lăng cảm nhận được rất rõ. Đột nhiên mặt cô đỏ bừng, cô cao giọng hỏi để giấu đi vẻ ngượng ngùng: “Anh xong chưa vậy?”

“Xong ngay đây.” Hạ Dương cũng đang rất cuống.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Một ánh đèn chói mắt chiếu lên cửa kính ô tô, Chung Lăng nheo mắt lại, vội đưa tay lên che mắt theo phản xạ.

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng “cạch”, cuối cùng dây an toàn đã được mở ra.

Chung Lăng thở phào một tiếng.

Cửa xe mở ra, một ông già tuổi đã cao nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ: “Hai người vừa làm gì trong xe vậy?”

Hạ Dương luống cuống đáp: “Cởi dây an toàn”.

“Vậy hả?” Nét mặt ông già lộ rõ vẻ không tin.

Hạ Dương chẳng buồn giải thích với ông ta, khóa xe rồi đi thẳng vào trong.

Chung Lăng bị kéo đi loạng choạng, liền thắc mắc: “Ông ta tưởng chúng ta đang làm gì chứ?”

Câu hỏi này lập tức khiến Hạ Dương mặt đỏ tía tai.

Lần này vẫn là ông Triệu, trưởng phòng mua sắm máy móc đón tiếp họ. Chỉ có điều lần này, sắc mặt ông ta rất khó coi, khi Hạ Dương vỗ mạnh vào vai, ông ta không nói gì với anh nữa.

Không đợi Hạ Dương lên tiếng, Chung Lăng tự giác lấy bút và sổ ra ghi chép. Cô ngồi xổm dưới đất, ghi hết các số liệu vào cuốn sổ, đồng thời cũng truyền đạt một số thông tin quan trọng cho Hạ Dương, Hạ Dương lại phản hồi những kết luận có được trong máy tính cho cô, hai người phối hợp rất nhịp nhàng.

Đột nhiên Hạ Dương ghé sát vào tai cô nói: “Không ngờ sự cố lần này lại kinh động đến tại của giám đốc mua sắm của Micro”.

Chung Lăng dừng tay, nhìn theo hướng Hạ Dương đang ngó, trước cửa phòng sạch, có một người đàn ông chừng trên dưới ba mươi tuổi đang đứng, mũi điều hâu, ánh mắt sắc lạnh.

Đường như nhiệt độ xung quanh anh ta cũng giảm đi mây độ, Chung Lăng ác khẩu nói: “Gã kia hoặc là bị tảo bón kinh niên, hoặc là dây thần kinh trên mặt bị làm sao đó”.

Hạ Dương cố gắng nhin cười, vai hơi rung lên, nhin cười khá vất vả.

Chung Lăng bình thần liếc anh chàng một cái: “Có gì là đáng cười đâu”.

Hạ Dương thôi không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Đúng là không có gì đáng cười, chẳng qua vì thấy hiếm khi cô khô hài như vậy, tôi phải cố vũ chứ”.

“Anh đừng có bẻm mép nữa, có thể nhận thấy anh chàng giám đốc kia rất không hài lòng với anh.”

“E rằng anh ta không hài lòng với cả tập đoàn Hiển Dịch chứ không phải chỉ một mình tôi đâu.” Hạ Dương mỉm cười, nhưng cũng không giấu nổi vẻ lo lắng.

Chung Lăng lại nhìn ra phía ngoài, phát hiện thấy người đó đã bỏ đi.

Vì sự cố giống như lần trước nên Hạ Dương đã nhanh chóng tìm ra vấn đề, sau khi điều chỉnh lại, thiết bị hoạt động trở lại bình thường.

Sau khi ký tên trên giấy bảo trì, dường như ông Triệu muốn nói gì đó với Hạ Dương, nhưng ngập ngừng một lát lại thôi.

Sau khi lên xe, Hạ Dương hỏi: “Tôi về công ty, còn cô thì sao?”

“Chúng ta cùng chung ý nghĩ đây, mau lên thôi.” Chung Lăng muốn liên hệ ngay với tổng công ty, báo cáo tình hình cụ thể, mặc dù nói hiện tại vẫn chưa có công ty nào tố cáo sự cố của thiết bị, nhưng hàng loạt vấn đề xảy ra ở công ty Micro đã đủ để phải đề cao cảnh giác.

Luân Đôn và Thượng Hải chênh lệch nhau tám tiếng đồng hồ, bây giờ đang là ba giờ chiều bên đó, Chung Lăng nổi mẹn và nói chuyện qua màn hình với Johnson.

Đầu tiên cô tường thuật lại khái quát tình hình sự cố xảy ra liên tục trong những ngày qua tại công ty Micro, thực ra hôm qua cô đã báo cáo nội dung cho trụ sở chính, nhưng rõ ràng việc này vẫn chưa được coi trọng.

Khi phân tích nguyên nhân xảy ra sự cố, gặp những thuật ngữ khó giải thích hoặc những chỗ Chung Lăng không hiểu, Hạ Dương liền bổ sung kịp thời, ở Hạ Dương toát lên vẻ tự tin rất tự nhiên, không hề tỏ ra sợ hãi trước sếp lớn của tổng công ty. Giọng anh từ đầu đến cuối rất bình thản, không rụt rè, không cao ngạo, nụ cười luôn nở trên môi.

Chung Lăng bắt giác tự hỏi, không hiểu anh chàng là người như thế nào.

Mãi cho đến khi cuộc đối thoại giữa Hạ Dương và Johnson kết thúc, dường như Chung Lăng vẫn chìm trong dòng suy tư của riêng mình.

“Ê, cô nhìn tôi chăm chăm năm phút mà chưa hề chớp mắt rồi đây, trông ghê quá.” Hạ Dương bình thản ngắ người xuống ghế, giọng châm chọc.

Lúc này Chung Lăng mới trở về với thực tại, mặt hơi đỏ nói: “Nói xong rồi à?”

“Ừ, Johnson hỏi cô có muốn nói gì thêm nữa không, hỏi ba lần mà cô chẳng có phản ứng gì, thế là tôi liền kết thúc cuộc gọi thay cô.”

Chung Lăng vô cùng thiếu nảo, tại sao trong thời điểm quan trọng lại thất thần chứ.

Thấy cô ngắ tò te, Hạ Dương liền phì cười: “Trêu cô đấy”.

“Anh...” Chung Lăng chỉ muốn cho ngay anh chàng cái bạt tai.

Hạ Dương né tránh ánh mắt đắ đắ sát khí của cô: “Nhưng Johnson nói, có thể ông ấy sẽ liên lạc với chúng ta bất cứ lúc nào, sẽ hơi vất vả đây, hôm nay đừng rời khỏi công ty”.

“Ok, chuyện này no vấn đề.” Thức đêm làm thêm giờ đã từng là chuyện như cơm bữa đối với Chung Lăng, cô thấy quá đỗi bình thường.

Hạ Dương rút máy tính xách tay đặt trên bàn làm việc, sau đó nghiêm nhiên bá chiếm chỗ ngồi của Chung Lăng.

“Này, này.”

Hạ Dương xòe tay với vẻ rất vô tội: “Để tiện cho công việc, thôi cô chịu khó vậy”.

Đây mà là tiện cho công việc ư, chẳng khác gì cướp trắng trợn địa bàn của cô. Chung Lăng đành phải dịch máy xách tay ra rồi ngồi lọt vào một góc như cô vợ trẻ mới bị bắt về nhà chồng.

Ai làm việc người ấy, không ai nói gì với ai.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Hạ Dương nghe thấy bụng sôi “ục” một tiếng. Anh ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải vẻ mặt rất không bình thường của Chung Lăng, đột nhiên hiểu ra vấn đề bèn nói: “Cô đói nhé”.

Lúc ở công ty Micro, tinh thần tập trung cao độ, quay về văn phòng, thần kinh cũng căng thẳng không kém, hoàn toàn không có cảm giác đói, hiện giờ bình tĩnh trở lại, mới sực nhớ ra cả tối chưa ăn gì, ngay cả nước cũng chẳng uống ngụm nào.

Chung Lăng không giống với các cô gái khác, có thói quen đó bỏ đồ ăn vặt và bánh quy trong ngăn bàn làm việc, cùng lắm là tích trữ ít trà hoặc cà phê bột nhưng công ty không có máy pha cà phê nên dần dần cô cũng cai cả cà phê.

Chỉ một lát Hạ Dương đã trở lại, tay cầm hai bát mì ăn liền thơm sực nức.

Chung Lăng phấn khởi, tặc lưỡi nói: “Lúc đói có cái này nhét vào bụng chẳng khác gì được thưởng thức cao lương mỹ vị”.

Hạ Dương đưa cho cô đôi đũa dùng một lần, cười nói:

“Thưởng thức cao lương mỹ vị thôi”.

Chung Lăng không ngại ngần mà đón lấy ngay, gấp một miếng mì lên ăn, ai cũng biết mì ăn liền ngửi thì thơm, nhưng ăn vào lại thấy vô cùng nhạt nhẽo, và thế là cô lẩm bẩm: “Giá mà có cái gì ăn kèm thì miễn chê nhỉ”.

Hạ Dương vỗ đùi tay lên trán, đặt bát mì xuống rồi lại chạy ra ngoài, lần này anh mang vào hai chiếc xúc xích. “Lấy trong tủ lạnh đấy”, nói xong lại móc ra hai quả trứng muối đựng trong túi hút chân không như làm ảo thuật.

“Anh định ngủ đông hay sao vậy? Tích lũy lắm lương thực thế.” Chung Lăng nheo mắt cười.

Hạ Dương gãi đầu: “Đột trước hay phải làm thêm giờ, bụng đói thì đầu gối phải bò thôi”.

Chung Lăng bóc túi ra, động tác vô cùng nhàn nhã, dường như đang thưởng thức món ăn của Pháp, không hề hấp tấp vội vàng.

“Cô thú vị thật đấy” Hạ Dương buột miệng nói.

Chung Lăng liền hất hàm ra ý muốn hỏi.

“Ồ, biết tiến biết lùi, không nóng vội, biết chịu khổ, là em bé ngoan.”

“...” Chung Lăng suýt sặc, “Xin hỏi, anh đang viết bản tổng kết cuối kỳ hả?”.

Hạ Dương nhìn thẳng vào cô nhưng không cười.

Trước cái nhìn lạnh lẽ của Hạ Dương, hai má Chung Lăng dần dần đỏ ửng, rồi cô đành cúi đầu.

“Mì nguội rồi kia, thôi ăn đi.” Hạ Dương quay mặt đi, cười chỉ vào bát mì.

Chung Lăng khẽ “ờ” một tiếng, không biết trong lòng đang hựt hẫng hay đang thâm thở phào.

Ăn xong bát mì ăn liền với xúc xích và trứng muối, không biết nên gọi là bữa tối hay bữa đêm, Hạ Dương tranh phần lau bàn và vứt bát đũa ra thùng rác. Còn Chung Lăng thì nhàn hạ thanh thoi.

Thu dọn xong xuôi, Hạ Dương lại lục lại một hồi trong tủ đựng giấy tờ chung, cười tủm tỉm nói: “Tìm thấy rồi”.

“Gì vậy?” Chung Lăng hỏi.

“Sạc pin.” Hạ Dương cười cười nói: “Chắc là điện thoại của cô dùng được”, rồi anh bổ sung: “Nhờ người nhà, bạn bè có việc cần tìm lại không tìm được sẽ lo đây”.

Chung Lăng thấy cảm động trước sự tận tâm của anh, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Chẳng có ai tìm đâu”. Mặc dù nói vậy, cô vẫn móc điện thoại ra cắm vào ổ sạc.

Trong tích tắc mở máy, chuông báo tin nhắn đổ liên hồi, nụ cười trên môi Hạ Dương lại càng hiện rõ hơn.

Khóe mép Chung Lăng bắt gặp giật giật.

Trong hòm thư đến có bảy, tám tin nhắn chưa đọc, ngoài mấy tin rác của công ty viễn thông, tin cho vay lãi, cung cấp hóa đơn, còn lại đều là tin nhắn của Quách Chỉ Quân.

“Cậu đến nhà hàng chưa?”

“Thế hẹn người ta mấy giờ?”

“Muốn chết hả, dám tắt máy ư”.

“Cậu nhớ đấy, mình sẽ cho cậu một trận biết tay.”

Thời gian nhận tin nhắn là 6 giờ 34 phút, 7 giờ 30 phút, 8 giờ 15 phút, cuối cùng là 9 giờ đúng.

Chung Lăng không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, kể cả là cô hẹn hò với người khác thì cũng không đến mức phải kích động như vậy chứ. Cô không định gọi điện thoại giải thích với Chỉ Quân, gần sáng rồi, nhớ mà phá đám giây phút tình chàng ý thiếp của vợ chồng người ta thì thất đức quá.

Cô một lòng một dạ nghĩ cho Quách Chỉ Quân, nhưng người ta lại không chịu buông tha cho cô. Vừa uống được ngụm trà sữa do Hạ Dương pha, chưa kịp thưởng thức hương vị thì tên Chỉ Quân đã nhấp nháy trên màn hình điện thoại.

Tiếng chuông nghe rất vang trong không gian tĩnh mịch, Chung Lăng liếc Hạ Dương một cái rồi lặng lẽ nghe máy.

“Alô.”

“Đồ chết tiệt, sao bây giờ mới chịu nghe máy.”

Tiếng quát như tiếng gào thét của sông Hoàng Hà làm Chung Lăng giật mình, suýt thì làm rơi điện thoại xuống đất, Chung Lăng ngượng ngùng hắng giọng, lại liếc Hạ Dương cái nữa, anh chàng vẫn đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, dường như không nghe thấy động tĩnh phía bên cô.

“Có gì thì cứ bình tĩnh nói xem nào, bạn Quách Chỉ Quân.” Chung Lăng cười giả lả, chơi với nhau lâu rồi, cô biết rất rõ mỗi khi Chỉ Quân lên cơn điên thì tuyệt đối không được gây gổ.

“Tại sao cậu lại xảo quyệt như vậy, thay đổi địa chỉ đi ăn mà không thông báo ình, báo hại mình đợi hơn ba tiếng đồng hồ, lại còn vứt Lâm Sâm ở nhà một mình nữa, cậu đối xử với mình thế hả?” Quách Chỉ Quân nổ một tràng dài như bắn súng liên thanh, không hề dừng lại giữa chừng.

Chung Lăng khóc dở mếu dở: “Tiểu thư ơi, sao dạo này nàng ăn nói gì mà uyên thâm thế, tha lỗi cho sự ngu dốt của mình, mình chẳng hiểu gì cả”.

Sau khi nghe Chỉ Quân giải thích một hồi, cuối cùng Chung Lăng đã hiểu đầu đuôi sự việc.

Sau khi tan sở, Quách Chỉ Quân đã có mặt từ sớm ở nhà hàng để phục kích, muốn chiêm ngưỡng nhân vật mà Chung Lăng đã hẹn. Ai ngờ, nước trà uống hết ấm này đến ấm khác, bị nhân viên nhà hàng lườm hết lần này đến lần khác mà vẫn không thấy bóng dáng Chung Lăng đâu. Đến khi đói mờ mắt định gọi mấy món ăn cho bổ tước thì phát hiện ra vì đi vội quá, quên cả ví tiền ở bàn làm việc, cuối cùng đành phải tiu nghỉu chuồn mất trước ánh mắt nãy lửa của nhân viên nhà hàng.

Không nghe thì thôi, nghe xong Chung Lăng liền cười ngặt nghẽo.

“Còn cười được à?” Chỉ Quân cay cú nói.

Chung Lăng vui không sao kể xiết: “Ai bảo cậu thích nhòm ngó chuyện của người khác như vậy, đáng đời”.

Quách Chỉ Quân nói: “Nếu cậu nói sớm thì mình đã không xui xẻo như thế*”.

Chung Lăng tưởng tượng ra cảnh cô nàng Chỉ Quân vốn rất sĩ diện mà phải tiu nghỉu bỏ về trước ánh mắt coi thường của bá quan văn võ như thế nào, không thể nhịn nổi cười.

Hạ Dương ngẩng đầu lên nhìn Chung Lăng, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô cười rạng rỡ như thế.

Quách Chỉ Quân cười gằn: “Chung Lăng, cậu muốn chết đúng không?”

“Không dám, muộn thế này rồi mà cậu còn chưa ngủ à?” Chung Lăng vội lảng sang chủ đề khác.

“Một là không gọi được cho cậu cũng thấy lo, hai là sau khi về nhà lại lòi Lâm Sâm đi ăn đêm xả hận, đang đợi cho ngót bụng đây”

Chung Lăng biết Chỉ Quân quan tâm đến cô thật lòng, cũng hiểu chỉ trước mặt cô, Chỉ Quân mới có thể nói chuyện thoải mái, không nề hà bất kỳ điều gì như vậy. Cô ái ngại đáp: “Điện thoại hết pin, không phải cố tình không nghe điện thoại của cậu đâu”.

“Thôi thôi, biết lỗi là tốt rồi.” Quách Chỉ Quân hào hứng nói, gạt ra khỏi đầu mọi nỗi ảm ức.

“Muộn rồi, mau nghỉ đi thôi.”

“Ok, cậu cũng ngủ sớm đi.”

Chung Lăng chưa kịp mừng thầm thì Chỉ Quân lại nói tiếp: “Đừng tưởng mình mắc chứng bệnh đang trí của người già, ta phải lấy lại sức để ngày mai còn hỏi tội cậu. Phụ nữ không ngủ đủ sẽ nhanh già lắm, chúc ngủ ngon”.

“...” Chung Lăng lấy tay giật tóc, lần thứ “n” tự đặt dấu hỏi kết bạn với cô nàng này rốt cục là niềm hạnh phúc hay nỗi bất hạnh đây. Cô thở phào một tiếng, tiếp tục uống cốc trà sữa đã nguội.

“Rất hiếm khi thấy cô cười thích thú như vậy.” Hạ Dương nhướn mày.

Chung Lăng mỉm cười: “Vậy hả?”

Hạ Dương chợt đứng phắt dậy rồi tiến lại gần cô, miệng cười tủm tỉm.

Chung Lăng có cảm giác như tim đập nhanh hơn.

Hạ Dương đã rút ngắn khoảng cách giữa hai người, đưa tay lên, Chung Lăng cảm thấy người run bắn lên.

“Miệng cô dính cái gì kia.” Ánh mắt Hạ Dương sâu thẳm, anh lấy giấy ăn thấm nhẹ lên môi cô.

Chung Lăng vội vàng đưa tay ra: “Để tôi tự lau”. Tim đập loạn xạ, dường như mỗi lúc một mạnh hơn.

Ý cười dịu dàng trong mắt Hạ Dương lan tỏa: “Ừ”.

Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống, lau đi lau lại, trái tim vẫn không nằm trong phạm vi kiểm soát của cô.

Hạ Dương ngồi xuống, miệng vẫn mỉm cười.

Chung Lăng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, tay nắm con chuột nhưng đầu óc lại để đâu đâu.

“Cô ngủ một lát đi, nếu Johnson gọi, tôi sẽ giải quyết, nếu không đối phó được, tôi sẽ gọi cô.” Hạ Dương nói rất thấu tình đạt lý.

Chung Lăng trầm ngâm một lát: “Mình có thể thay phiên nhau trực, ba giờ anh gọi tôi dậy nhé”.

“Tôi không ngủ, tuần tới có một lô thiết bị mới về. Tôi phải đi lắp ráp, chạy thử, bây giờ đang có thời gian, tôi tranh thủ xem ít tài liệu.” Hạ Dương vừa nói vừa cười mỉm.

“Vậy à.” Chung Lăng nheo mắt, không nói thêm gì nữa.

Hạ Dương chỉ vào quầng mắt đen của cô nói: “Bạn cô nói đúng đấy, con gái phải quan tâm đến vấn đề chăm lo cho sắc đẹp.” Giọng anh chàng vô cùng chân thành nhưng Chung Lăng vẫn thấy hận lắm, sự quan tâm và chu đáo của Hạ Dương không thể che giấu bản chất ác khẩu của anh ta.

Chung Lăng hậm hực tắt máy rồi nằm xuống sofa.

Hạ Dương nở một nụ cười dịu dàng, đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao hơn mấy độ rồi tắt đèn.

Chung Lăng yên tâm nhắm mắt lại rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

6. Chương 6

Sáng sớm, Chung Lăng thức giấc giữa giai điệu êm ái, du dương.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói dịu dàng, dễ nghe từ trên đỉnh đầu vọng lại.

“Xin chào.” Chung Lăng dịch người, chiếc áo đắp trên người rơi xuống, phảng phất hơi thở ấm áp quen thuộc.

Hạ Dương chỉ vào bộ đồ vệ sinh cá nhân đầy đủ trên bàn: “Đi đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng”.

Chung Lăng hơi ngơ ngác trước cảnh tượng này, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào WC.

Lúc quay vào, một bát cháo cá thơm nức, khói bốc nghi ngút đã đặt trên bàn, ngồi là muốn ăn.

“Ở văn phòng mà nấu được món này hả?” Chung Lăng thắc mắc.

“Dĩ nhiên là không rồi, tôi mua ở nhà hàng phía dưới.” Hạ Dương bật cười thành tiếng: “Muốn ăn cháo tôi nấu hả? Sẽ có cơ hội”.

Chung Lăng lườm anh chàng một cái, xúc một thìa cháo chậm rãi thưởng thức, mặt nhăn lại: “Cho nhiều mì chính quá”.

Hạ Dương cau mày: “Đừng kén cá chọn canh, có cái ăn là tốt rồi”.

Chung Lăng kéo dài giọng đáp: “Ờ”.

Hạ Dương tinh thần phấn chấn, khí sắc ngời ngời, không hề nhận ra dấu vết vừa mới thức đêm, còn cô vừa này đã nhìn thấy mắt mình sưng húp trong gương, sắc mặt nhợt nhạt, nếu không dùng lớp phấn nền che đi, e rằng không dám vác mặt đi gặp ai nữa. Cô thầm nghĩ: Sao cùng là con người mà lại khác nhau thế nhỉ.

Dĩ nhiên là Hạ Dương không biết cô đang nghĩ gì, vẫn nở nụ cười hiền lành trên môi.

“Johnson không có chỉ thị gì à?”

Hạ Dương lắc đầu.

Chung Lăng nói với vẻ đầy lo lắng: “Đến giờ vẫn chưa có thông tin gì, xem ra không ổn đâu”.

Hạ Dương chớp mắt: “Cô đừng kỳ vọng mười hai giờ đêm Johnson vẫn chưa đi ngủ, tuổi già không chịu được đâu”.

Chung Lăng bật cười trước giọng điệu nghiêm túc của anh chàng: “Johnson ghét nhất bị nói là già, ông ta mà nghe thấy anh nói như vậy chắc chắn sẽ mời anh đi tìm việc chỗ khác ngay lập tức”.

Hạ Dương cười lớn, vẫn giữ nguyên dáng vẻ lãng tử đó.

Sắp đến giờ làm, Hạ Dương thu dọn đồ đạc của mình: “Tôi về phòng đây, có việc gì cần giúp cứ gọi nhé”.

Chung Lăng mỉm cười: “Ok”.

Một câu nói của anh đã nhẹ nhàng xóa bỏ nỗi bất an trong lòng cô, sự quan tâm và chu đáo của anh khiến cô đã có sự thay đổi lớn trong cái nhìn về anh.

Cấp trên vẫn chưa có thông tin gì, mãi đến bốn giờ chiều, Tôn Vi, thư ký của Hướng Huy mới gọi điện thoại thông báo cho Chung Lăng sang phòng phó tổng giám đốc ngay.

Chung Lăng vội nhắn tin cho Hạ Dương trên MSN: Sếp Hướng tìm tôi, chắc là chuyện của Micro.

Eric Xia: Chuyện này sếp biết cũng là điều bình thường.

Không hiểu tại sao, Chung Lăng cảm thấy có cái gì đó rất sợ Hướng Huy. Có lẽ là do anh ta nắm quyền sinh quyền sát trong tay.

Tôi sang trước đây, có gì sẽ trao đổi với anh sau.

Ok.

Đây là lần đầu tiên Chung Lăng nhìn thấy Tôn Vi kể từ hôm phê bình cô ta trước mặt bá quan văn võ.

Phòng làm việc của phó tổng giám đốc nằm ở vị trí trong cùng, bình thường không có chuyện gì, Chung Lăng sẽ không sang đây. Bản thân cô cũng không muốn tiếp xúc với cô ta, ngoài lúc họp hành, cả tuần không gặp cũng là điều bình thường.

Nét mặt Tôn Vi tỏ rõ vẻ ngại ngùng, chắc là vẫn nhớ chuyện lần trước. “Giám đốc, sếp đang có việc phải ra ngoài một lát, chị cứ vào phòng anh ấy ngồi nhé.”

“Ok.” Chung Lăng cười rất bình thản, chuyện lần trước cô không có gì sai, thế nên trước mặt Tôn Vi, cô không hề tỏ ra áy náy.

“Chị uống cà phê hay trà?”

“Không cần đâu, cô cứ bận việc của cô đi.” Chung Lăng khách khí đáp.

Phòng làm việc của Hướng Huy rộng rãi và đơn giản, gần như không có vật bài trí gì thừa. Trên bàn có hai chiếc máy tính, một cốc uống trà, một cuốn sổ cũ và một chiếc bút ký tên. Công văn giấy tờ được xếp rất gọn gàng ở góc bàn, mặt bàn sạch bóng, có thể nhận thấy chủ nhân là người rất thích sạch sẽ.

Trên bàn phím máy tính có đặt một chiếc điện thoại di động, kiểu cách khá đơn giản. Phía dưới là một dây đeo mảnh, Chung Lăng giật mình dụi mắt, nhìn kỹ lại, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đó là sợi dây đeo điện thoại cổ bốn lá hết sức giản dị chỉ cần bỏ ra mười tệ là có thể mua ở các cửa hàng nhỏ.

Cô ngần ngừ hồi lâu, rồi từ từ đưa tay ra cầm chiếc điện thoại lên.

Dây đeo điện thoại rất bình thường, nhưng vì một chiếc lá trong đó đã gãy mất một miếng nên trông rất xấu xí.

Nụ cười trên môi Chung Lăng lập tức tắt ngấm, mặc dù sự việc đã trôi qua lâu lắm rồi, nhưng cô vẫn nhớ, hồi ấy cô đã từng hỏi người sở hữu chiếc điện thoại rằng tại sao lại móc sợi dây bị sút một miếng này vào điện thoại.

Anh ấy không trả lời, nhưng nét mặt đượm vẻ buồn bã, cô đơn, có thể thấy tầm quan trọng của sợi dây này với anh ấy.

Chung Lăng cắn chặt môi, vấn đề từ lâu chưa thể làm rõ, lúc này đã hai năm rồi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa, không kịp nghĩ gì, cô vội đặt chiếc điện thoại trở về chỗ cũ.

Hướng Huy đẩy cửa bước vào, Chung Lăng hít một hơi thật sâu.

“Để cô phải đợi lâu quá.” Giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm, rất giống phong cách nho nhã của anh ta.

“Không, không sao.” Tự nhiên Chung Lăng không dám nhìn vào đối phương.

Hương Huy cầm chiếc điện thoại lên, vân vê một cách vô thức rồi chậm rãi nói: “Vừa nãy Johnson gọi điện cho tôi, chuyện bên Micro hơi rắc rối”.

Chung Lăng cố gắng gạt hết những chuyện khác ra khỏi đầu: “Sếp, tình hình cụ thể thế nào?”

Hương Huy bắt giác cau mày: “Micro đưa ra yêu cầu bồi thường vì đã làm lỡ công việc của họ, dĩ nhiên chuyện này vẫn là chuyện nhỏ, nhưng họ đòi hủy bỏ đơn đặt hàng đã ký nhưng chưa xuất hàng.”

Chung Lăng sửng sốt đứng bật dậy: “Việc này...”

“Thế nên Johnson và tôi đều rất đau đầu, doanh thu là thứ yếu, nếu quả thực hợp đồng bị hủy chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tên tuổi của Hiên Dịch trong ngành.” Giọng Hương Huy có vẻ nghẹn lại, chuyện này đúng là rất đau đầu.

Chung Lăng gật đầu hỏi: “Thế sếp đã có kế hoạch gì chưa?”

Hương Huy đáp: “Từ trước tới nay mọi việc ở Micro vẫn do Phương Nhiên phụ trách, nhưng lúc này cô ấy đang ở Bắc Kinh chưa thể về ngay được. Và lần này sự cố bên Micro do cô và Hạ Dương đi giải quyết, hai người sẽ nắm rõ tình hình hơn, tôi muốn nhờ cô và Hạ Dương đến nói chuyện với vị giám đốc bộ phận mua sắm của Micro, cố gắng giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất”.

Chung Lăng liền nhận lời ngay: “Ok”.

“Ừ, cố gắng giải quyết là tốt nhất, nếu không được tôi sẽ đích thân sang. Tôi và tổng giám đốc của Micro có quen biết nhau, nhưng không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn động chạm đến tình cảm riêng tư.” Hương Huy bình thản nói, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽ.

Câu này khiến Chung Lăng yên tâm hơn, cô im lặng một lát rồi đáp: “Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức”.

Hương Huy nhìn cô: “Truyền đạt ý kiến của tôi cho Hạ Dương, không nên chần chừ nữa, sáng mai phải đi ngay”.

“Ok.”

Sự việc đã được trao đổi xong xuôi, nhưng lần đầu tiên Chung Lăng không muốn đi ra ngoài ngay.

Chung Lăng lại đưa mắt nhìn cô: “Cô còn chuyện gì à?”

Chung Lăng lấy hết can đảm nói: “Sếp, có chuyện tôi muốn hỏi”.

“Cứ thoải mái, nếu biết sẽ trả lời ngay.” Hương Huy nở một nụ cười ấm áp.

Chung Lăng chỉ vào chiếc điện thoại hỏi: “Chiếc dây đeo điện thoại này sếp dùng khá lâu rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, có chuyện gì không?”

“Kiểu dáng cũ kỹ, hơn nữa lại bị nứt một miếng, tại sao sếp vẫn mang theo bên người?” Giọng Chung Lăng khá sắc, cô không phát hiện ra rằng thực ra câu hỏi của mình rất bất lịch sự.

Ánh mắt Hương Huy lóe lên.

“Dĩ nhiên sếp có thể lựa chọn không trả lời, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của sếp.”

“Ok.” Hương Huy đáp ngắn gọn.

“...” Chung Lăng không biết phải nói gì thêm.

“Còn vấn đề gì nữa không?” Nét mặt Hương Huy dường như đã có phần mất tự nhiên.

Đột nhiên Chung Lăng không còn can đảm nhìn anh ta, cô quay mặt đi hỏi nhỏ: “Sáu năm về trước, có phải sếp sống ở Anh không?”

Im lặng hồi lâu. Trong lúc Chung Lăng tưởng rằng Hương Huy sẽ không lên tiếng nữa thì anh ta lại đáp rất nhỏ: “Đúng vậy”.

Chung Lăng khẽ thở dài: “Cảm ơn sếp”.

Hương Huy nhìn cô ra ngoài, mệt mỏi xoa xoa cánh mũi, nghĩ ngợi hồi lâu rồi bấm điện thoại gọi sang Anh, sau khi đầu bên kia nhắc máy, anh nói: “Đường Tranh, có lẽ... Chung Lăng đã nhận ra tôi rồi”.

Đối với Chung Lăng, đó là những ký ức đen tối, tồi tệ. Nếu Hương Huy không xuất hiện thì e rằng cô sẽ không bao giờ muốn nhớ lại quãng thời gian đó.

Khi vừa sang Anh, cuộc sống của cô vô cùng tồi tệ, thậm chí có thể dùng từ hỗn loạn để miêu tả. Trốn tiết, hút thuốc, nghiện rượu, kết bạn với đủ mọi loại đàn ông.

Quách Chỉ Quân khuyên nhủ nhưng cũng chẳng ăn thua, không còn cách nào khác, Chỉ Quân châm chọc rằng số bạn trai của Chung Lăng có thể tập hợp thành một quân đoàn.

Nhưng may mà mới chỉ là kết bạn, cô vẫn chưa đòi bại đến mức lấy cơ thể của mình ra làm trò đùa.

Đêm hôm đó, như bao đêm khác, cô một mình lang thang trên đường, cho đến tận đêm khuya, cô bước vào quán bar có tên Claridges. Cô đã đến đây nhiều lần và rất thích loại rượu mạnh Tequila của Mexico được sản xuất từ nhựa hay nước ép của cây Agave Americana¹, có lẽ là do được hưởng gen di truyền từ người cha, tửu lượng của cô khá tốt. Không dễ say, nhưng cảm giác ngà ngà đủ để khiến cô quên hết mọi nỗi ưu phiền, bao gồm chuyện tình vô liêm sỉ của Tưởng Viêm – một thời từng là bạn thân nhất của cô – với ba cô.

¹ Loài cây được trồng đầu tiên ở Mexico và được thuần hóa khá nhiều ở trong vùng Địa Trung Hải, các đảo của Đại Tây Dương, Nam Phi Châu, Ấn Độ và các nước Đông Dương. Cây Agave Americana được sử dụng để sản xuất các dạng đồ uống chứa cồn ở khu vực Trung Mỹ như bia pulque và rượu mezcal, trong khi các loài khác có giá trị để lấy sợi.

Khi ấy cô vừa mới qua sinh nhật tuổi hai mươi ba, trẻ trung, xinh đẹp, không má phấn môi son nhưng ăn mặc rất ***y, cộng với đôi mắt to tròn, long lanh, khiến bao ông bướm rập rờn vây quanh.

Cô thích được đàn ông bao vây, cũng thích cảm giác được đàn ông nâng niu trong lòng.

Chỉ có điều cô thay bạn trai như thay áo, tốc độ nhanh đến khó tin, thường là bạn bè trong lớp chưa kịp biết tên bạn trai của cô thì cô đã thay người mới rồi.

“Hi”, một anh chàng đáng vẻ như lưu học sinh lên tiếng chào cô. “Anh có thể ngồi ở đây được không?” Anh chàng chỉ vào vị trí đối diện với cô.

Thực ra trong quán bar vẫn còn rất nhiều chỗ trống, nhưng anh ta cứ đòi ngồi ở đây, Chung Lăng thừa hiểu ý đồ của đối phương. Nhưng cô không quan tâm mà nhún vai đáp: “Tùy thôi”.

“Anh là Ben, còn em tên gì?” Anh chàng hỏi bằng tiếng Anh.

Chung Lăng cũng đáp bằng tiếng Anh: “Kiya”.

“Người Nhật hay người Hàn Quốc vậy?”

Chung Lăng sững lại trong giây lát rồi đáp: “Người Trung Quốc”.

“Vậy hả”, Ben nói, nụ cười tỏ ra rất tự hào.

“Còn anh thì sao?”

“Anh là người Nhật Bản.” Anh ta ưỡn ngực nói.

Chung Lăng khinh miệt cười khẩy: “Thảo nào”.

“Sao vậy?” Anh chàng thắc mắc.

“Chiều cao của anh mà ở Trung Quốc thì chẳng khác gì nhóm tàn tật loại hai.” Chung Lăng gằn từng chữ một.

“...”

Chung Lăng vui vẻ nâng ly.

Sau đó Quách Chỉ Quân đã tò mò hỏi rằng: “Nếu anh chàng đó là người Hàn Quốc thì cậu sẽ trả lời thế nào?”

Chung Lăng không hề đắn đo mà đáp luôn: “Tớ sẽ nói rằng anh đã đi giải phẫu thẩm mỹ ặt mấy lần rồi?”

Hồi ấy, cô luôn nói năng sỗ sàng, không nề mặt ai như vậy. Dĩ nhiên, cô cũng không thể ngờ rằng, chính câu nói mỉa mai này đã gây tai họa cho cô.

Không hiểu sao, tới hôm đó tự nhiên Chung Lăng lại cảm thấy chán ngấy cuộc sống lông bông, tạm bợ. Cô uống nốt nửa ly rượu cuối cùng, đặt mấy bản lên mặt quầy rồi chuẩn bị ra về.

Đúng lúc này điện thoại của cô lại đổ chuông.

Chung Lăng thờ ơ nhắc máy: “A lô, ai đấy?”

“Chị à?” Giọng Chung Khải vang lên ở đầu bên kia điện thoại.

Chung Lăng ậm ừ đáp: “Ừ, có chuyện gì không?”

Hồi lâu không thấy ai trả lời, Chung Lăng đang thắc mắc thì dường như ổng nghe lại được chuyển cho ai đó: “Thôi để ba nói với nó”.

“Lăng Lăng, ba đây. Có một việc, ba buộc phải nói với con.” Dường như ông Chung đang cố gắng kìm chế cảm xúc, giọng khản đặc.

Đột nhiên, một linh cảm chẳng lành ập tới.

“Mẹ con đã mất từ ba hôm trước rồi.”

Chung Lăng bình tĩnh lắng nghe.

“Ba biết hôm nay con có một môn thi quan trọng, sợ ảnh hưởng đến con nên giấu tận đến bây giờ mới nói cho con biết. Mẹ con đi rất thanh thản, không hề đau đớn, con yên tâm...”

Chung Lăng không nghe hết mà cúp máy luôn, hai dòng nước mắt trào ra. Cô không tham gia kỳ thi chết tiệt nào cả, cô sang Anh du học chỉ là cái cớ, chỉ là chạy trốn mà thôi.

Tại sao ông ta lại giấu cô chuyện mẹ cô qua đời, tại sao?

Cái chết của mẹ cô, chẳng phải ông ta có thể quang minh chính đại đến với Tưởng Viêm đó sao, đáng lẽ ông ta phải vui mới đúng?

Chung Lăng đau khổ ôm chặt đầu, nước mắt tuôn trào như suối.

“Em không sao chứ?” Nhân viên pha chế đưa cho cô hai tờ giấy ăn.

Chung Lăng lau nước mắt, vuốt lại mái tóc rối bù đáp: “Tôi không sao, phiền cho tôi thêm một ly nữa”.

Một thời gian rất dài, Chung Lăng phải sống trong sự giày vò và hối hận.

Nếu cô không kết bạn với Tưởng Viêm, thì những chuyện sau này đã không xảy ra.

Nếu cô không đưa Tưởng Viêm về nhà chơi, thì cô ta đã không có cơ hội quyến rũ và cấu kết với ba cô.

Nếu không phải cô là người tận mắt chứng kiến chuyện ba cô say nắng và đưa ra những lời lẽ nặng nề thì mẹ cô đã không nghe thấy, uất quá rồi lâm bệnh.

Nếu cô không trốn tránh sự thật bằng cách ra nước ngoài thì có thể mẹ cô đã không sớm từ giã cõi đời như vậy.

...

Tất cả, tất cả đều là do cô. Chính cô là người đã hủy hoại gia đình này, cô là kẻ tội đồ đáng bị trừng phạt.

Chung Lăng chìm trong nỗi ăn năn, tự trách, cô uống hết ly này đến ly khác, chỉ mong có thể làm tê liệt hệ thần kinh, làm tê liệt trái tim tan nát.

Cô cũng không biết mình đã uống bao nhiêu ly, mãi cho đến khi tai ong ong, hai mắt mờ đi, đến lúc không thể chịu được nữa, cô mới loạng choạng đứng dậy, vơ lấy túi xách.

“Anh đưa em về nhé.” Một giọng nói quen quen vang lên, Chung Lăng nhìn thấy có hai bóng người chồng lên nhau. Cô cười sảng sặc hỏi: “Anh là ai hả?”

“Anh là Ben, em không nhận ra anh à?”

Chung Lăng nghiêng đầu nghĩ một lát, cười nói: “Ok, đi thôi”.

Ra đến cửa, họ bị người khác chặn lại.

Chung Lăng say mèm, không thể mở mắt ra, chỉ loáng thoáng nghe thấy hai người nói chuyện với nhau.

“Anh là gì của cô ấy?”

“Tôi là gì thì liên quan gì tới cậu?”

“Anh định đưa cô ấy đi đâu?”

“Tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất là đừng tham gia vào chuyện của người khác.”

“Anh không buông cô ấy ra, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Nhóc con, mày muốn chết hả?”

Rồi hai bên lập tức ra tay. Đầu đau như búa bổ, Chung Lăng ôm chặt đầu, nhìn hai kẻ đang quần thảo trước mặt chỉ cười như ngốc, dường như mọi chuyện không liên quan đến cô.

Chiếc cốc bị đập vỡ rơi vào đùi cô, hơi đau, cô cúi người xuống, nhếch miệng quệt đi vết máu.

Lại có bàn ghế bị hất tung, cô trốn vào một góc, đầu vẫn đau kinh hoàng, không còn sức để quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Kể trước đó có ý đồ đưa cô đi đã phải bỏ chạy, trước khi đi còn ném lại một câu: “Thằng nhóc, giỏi thì đừng chạy, mày cứ đợi đấy”.

Cậu thanh niên cứu Chung Lăng chậm rãi bước đến trước mặt cô, đỡ cô dậy: “Em không sao chứ?”

Chung Lăng định thần nhìn anh ta, trong lúc mơ màng, cô không thể nhìn rõ dung nhan của anh ta, cô vẫn hỏi lại câu đó: “Anh là ai?”

“Anh làm thuê trong quán bar.”

“Vậy hả.” Chung Lăng vừa đứng dậy thì cảm thấy bụng dạ cồn cào, cô “ọc” một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo vào người thanh niên kia.

“Sorry.” Chung Lăng chưa mất hết tỉnh táo, cô vẫn còn biết xấu hổ, nhưng rồi lập tức lại nôn tiếp, sắc mặt vô cùng khó coi.

Người thanh niên khẽ trách: “Sao uống nhiều rượu thế?”

Chung Lăng nôn xong, người thanh niên cho cô cốc nước, cổ họng đã dễ chịu hơn đôi chút, nhưng dạ dày vẫn chưa hết cồn cào, khó chịu.

“Em ở đâu? Để anh đưa em về.” Người thanh niên ngồi xuống bên cạnh cô, nhẵn nại hỏi.

Chung Lăng gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Hơ hơ”, người thanh niên cười. “Say đến mức này cơ à.” Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Anh đưa em ra phòng nghỉ ngồi một lát đã nhé”. Anh biết dù có trưng cầu ý kiến của cô cũng chẳng để làm gì, bèn tự kéo cánh tay cô, nửa dìu nửa kéo cô sang bên đó.

Có lẽ là do động tác hơi mạnh, chiếc điện thoại trong túi anh liền rơi ra, Chung Lăng nhanh tay nhặt lên, lấy ngón tay vịn về chiếc dây đeo điện thoại hồi lâu, tần ngần hỏi: “Sao anh lại đeo chiếc dây đeo sứ một miếng này vào điện thoại như bảo bối vậy?”

Người thanh niên không trả lời, chỉ lặng lẽ đón lấy chiếc điện thoại rồi đút cẩn thận trở lại vào trong túi, nét mặt lộ rõ vẻ đau buồn khó tả.

Khi tỉnh giấc, Chung Lăng phát hiện thấy mình đang nằm trên ghế sofa trong phòng nghỉ của quán bar.

Mọi chuyện đêm hôm qua dần dần tái hiện trong đầu, Chung Lăng sợ quá ngồi bật dậy, suýt thì cắn cả vào lưỡi.

May mà quần áo trên người dù dính đầy vết nôn, nhưng không hề suy chuyển.

Cô liền thở phào, vị thần may mắn vẫn mỉm cười với cô, cô đã thoát được đại nạn.

“Em dậy rồi hả?” Chủ nhân của giọng nói trầm ấm, dễ nghe kia chính là Đường Tranh.

Rất lâu sau này, khi đã trở thành bạn gái của Đường Tranh, Chung Lăng đã từng hỏi về chuyện sợi dây đeo điện thoại đó.

Đường Tranh nói đã vứt đi lâu rồi, đồng thời anh cũng thẳng thắn nói rằng vứt đi món đồ đó chính là gạt bỏ mọi chuyện trong quá khứ.

Và hiện tại, Chung Lăng lại nhìn thấy nó trong phòng làm việc của Hướng Huy.

Thời gian đầu Chung Lăng cũng từng nghi ngờ cô đã nhận nhầm đối tượng để báo ơn, vì mỗi lần cô hỏi về các tình tiết xảy ra trong quán bar đêm hôm đó, Đường Tranh đều trả lời rất sơ sài.

Nhưng chuyện Đường Tranh làm thuê ở quán bar Claridges là sự thật. Và cũng chính vì giúp Chung Lăng mà anh đã khiến đồ đạc trong quán bar bị phá hỏng, tối hôm đó có năm nhân viên phục vụ bị nghỉ việc.

Chung Lăng rất áy náy, đồng thời trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Tình cảm của cô đối với Đường Tranh một phần xuất phát từ sự cảm kích, mặc dù trong quá trình yêu nhau, từ lâu cô đã phát hiện ra hai người không có tiếng nói chung, hai người không thể đối xử nhẹ nhàng, thấu hiểu cho nhau, cô thường xuyên phải nhượng bộ hết lần này đến lần khác để duy trì mối tình này.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, mệt cả về thể xác lẫn tâm hồn.

“Nghĩ gì mà thất thần vậy?” Hạ Dương gõ cửa mấy lần nhưng Chung Lăng không có phản ứng gì, anh liền tự xoay nắm đấm cửa, vừa vào thì thấy Chung Lăng đang nhìn chăm chăm vô thức vào màn hình máy tính.

Chung Lăng trở về với thực tại: “Không có gì cả”, nét mặt có phần mất tự nhiên: “Anh ngồi đi”.

Hạ Dương liền ngồi xuống, đặt tập giấy tờ trên tay xuống bàn.

“Sếp tổng muốn anh và tôi ngày mai sang công ty Micro, thuyết phục giám đốc bộ phận mua sắm của họ tiếp tục thực hiện hợp đồng.”

“No vấn đề.” Hạ Dương nhìn cô: “Khoảng mấy giờ?”.

“Sáng ra là phải sang đó ngay, phải cho người ta cơ hội thể hiện chứ.” Chung Lăng chống tay lên trán, chuyển công du này không hề dễ chơi.

Hạ Dương mỉm cười: “Ok”.

Chung Lăng lấy tài liệu của Micro ra: “Có một số chi tiết tôi muốn nói chuyện thêm với anh, để ngày mai không xảy ra trục trặc gì”.

“Ngay bây giờ ư?” Hạ Dương giơ tay lên nhìn đồng hồ.

“Anh có việc gì à?”

“À không, bắt đầu đi thôi.” Hạ Dương khẽ cười.

Chung Lăng tạm thời gạt đi mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, tập trung tinh thần vào công việc.

Đến khi ngẩng đầu lên đã là tám giờ tối.

Chung Lăng nói với vẻ biết lỗi: “Sorry, không làm lỡ việc của anh chứ?”

Hạ Dương nhìn đồng hồ: “Vẫn kịp, không có việc gì nữa thì anh về trước nhé”.

“Ok.” Chung Lăng mím môi: “Lái xe cẩn thận”.

“Chắc chắn rồi.” Hạ Dương ngừng một lát rồi quay lại: “Cùng đi nhé, tiện đường đưa em về”.

“Không cần đâu, tôi vẫn muốn ngồi thêm lát nữa.” Có một số vấn đề cô vẫn chưa hiểu hết, cô cần yên tĩnh một mình để suy nghĩ.

“Ok.” Hạ Dương ra khỏi phòng làm việc và đóng cửa lại.

Chung Lăng cắn bút, ngồi một lát mà một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Đầu óc rối như tơ vò, lúc thì nhớ lại chuyện ở Anh sáu năm về trước, lúc lại loay quanh với việc ngày mai phải đối phó như thế nào trước sự cứng rắn của Micro, cuối cùng cô thấy mắt hoa lên, gần như không thể suy nghĩ được nữa, bèn bực bội gạt đồng giấy tờ sang một bên, thất thần nằm gục xuống bàn một lúc, tâm trạng mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ ngoài cửa. “Mời vào”.

Cửa mở ra, cô hơi sững lại: “Sếp tổng?”

“Tôi thấy đèn phòng làm việc của cô vẫn sáng nên gõ cửa.” Hướng Huy bình thản nói. “Muộn thế này rồi mà còn chưa về à?”

Chung Lăng mỉm cười đáp: “Có một ít việc vừa giải quyết xong”.

“Vậy hả.” Hướng Huy ngáp ngừng trong giây lát: “Bây giờ về chứ, để tôi đưa cô một đoạn”.

Chung Lăng không suy nghĩ gì mà đồng ý ngay: “Ok, cảm phiền sếp đợi một lát nhé”.

“Ừ.” Hướng Huy ngồi trên ghế sofa đối diện với cô đợi cô xếp lại giấy tờ trên bàn làm việc, rất nhiều cảm xúc len lỏi trong lòng Chung Lăng, cô không biết nên mừng vì cuối cùng Hướng Huy đã thay đổi thái độ với cô, hay nên oán than cho sự thật đến muộn này.

“Có thể đi được rồi.” Giọng Chung Lăng rất nhỏ.

Hướng Huy liền cười: “Cô khóa cửa, tôi ra bấm thang máy”.

Chung Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt vô cảm, màn đêm mịt mù, mưa bay lất phất bên ngoài.

Xe chạy xuống cầu vượt, đột nhiên cô lên tiếng: “Sếp chưa ăn cơm đúng không? Nếu không phiền thì tôi muốn mời sếp đi ăn tối”.

“Không phiền gì cả, nhưng để tôi mời.” Hướng Huy vui vẻ nhận lời, dường như anh cũng có điều gì muốn nói với Chung Lăng nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Hướng Huy lái xe khá chậm, vừa lái vừa ngó các nhà hàng ở hai bên đường vừa hỏi Chung Lăng: “Cô thích ăn gì?”

“Ngoài đồ Tây ra, cái gì cũng được.” Chung Lăng tự giễu: “Ăn tám năm, ngấy lắm rồi”.

Hướng Huy đỗ xe bên vệ đường: “Ăn gì có nước nhé, tốt cho dạ dày”.

Chung Lăng không phản đối, nhiều năm ăn uống không đúng giờ giấc, e rằng dạ dày cô đã loét thảm hại từ lâu.

Nhà hàng Điều Ký chuyên về các món canh bổ dưỡng đã có lịch sử mấy chục năm ở Thượng Hải, khá có tên tuổi, Hướng Huy gọi mấy món rồi hỏi ý kiến Chung Lăng.

Cô lắc đầu, cô ăn gì cũng được, hơn nữa trong lòng lại đang có chuyện, ăn cũng chẳng có cảm giác gì.

“Thôi cứ thế đã, không đủ sẽ gọi sau.” Hướng Huy lịch sự trả thực đơn cho nhân viên nhà hàng và dặn mang đồ ăn lên sớm.

Chung Lăng nhìn xuống đầu ngón chân mình, nét mặt tỏ vẻ khó xử: “Sếp à”. Cuối cùng cô đã quyết định sẽ hỏi cho ra vấn đề.

Hương Huy ngược mắt lên nhìn cô, bốn mắt chạm vào nhau, Chung Lăng hắng giọng với vẻ mắt tự nhiên, tim hơi thất lại. Cô hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Sáu năm trước tại Anh, người đã cứu tôi là sếp đúng không?”

Hương Huy cười ôn hòa: “Sao có chuyện đó được, ở Anh tôi đâu có gặp cô”.

“Thế sếp giải thích thế nào về sợi dây đeo điện thoại của sếp?” Giọng Chung Lăng đột nhiên nghiêm lại: “Đừng nói những câu như chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, tôi sẽ không tin đâu”.

Nụ cười của Hương Huy vô cùng ảm áp: “Sợi dây đeo điện thoại này rất đổi bình thường, hơn nữa cô nghĩ tôi là loại người làm việc tốt mà không để lại tên ư?”

“Vì bạn không hẳn là không thể làm chuyện đó.”

Hương Huy im lặng một lát, đột nhiên cười nói: “Tôi không hiểu cô đang nói gì”.

Đột nhiên Chung Lăng chuyển sang chủ đề khác: “Anh có quen Đường Tranh không?”

“Không quen.” Hương Huy đáp không hề do dự.

Chung Lăng không hỏi thêm gì nữa, anh ta đã không chịu thừa nhận, tra hỏi thêm nữa cũng chẳng giải quyết được gì.

Thức ăn lần lượt được đưa lên, Chung Lăng ăn mấy miếng rồi đặt đũa xuống. Hương Huy liền hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

“Không, ăn không thấy ngon.”

Hương Huy định nói gì đó xong lại thôi.

Chung Lăng lại mỉm cười rất độ lượng, chậm rãi nói: “Tôi sẽ không ngang ngạnh tra khảo đâu, sếp nói không quen thì không quen, có sao đâu. Tôi đang lo cho chuyện của Micro, nói thật là tôi không dám chắc sẽ thuyết phục được vị giám đốc bộ phận mua sắm bên đó”.

“Ba năm trước khi cô còn đang là một trưởng phòng tiêu thụ sản phẩm bình thường, bộ phận của cô ba quý liền tiếp giành được vị trí đầu bảng về doanh thu, chắc là cô chưa quên chứ.” Hương Huy mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Chung Lăng ngại ngùng cúi đầu: “Sếp cũng biết chuyện này à?”

“Cấp trên cử cô về hỗ trợ với tôi, tôi cũng phải tìm hiểu chứ.” Giọng Hương Huy âm trầm, nụ cười ảm áp nở trên môi.

“Ồ, biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.” Nói xong Chung Lăng mới phát hiện ra ý thách thức ẩn trong câu nói của mình, nhưng đã trót nói rồi, không thể rút lại.

Hương Huy cười hiền lành. “Hồi đầu một thân một mình chui vào công ty AMP nghe nói là còn mấy lần chặn tổng giám đốc ở nhà để xe, chỉ là để giới thiệu sản phẩm của Hiên Dịch, giờ lại sợ vị giám đốc bộ phận mua sắm chẳng có tiếng tăm gì ư? Huống chi ta còn có hợp đồng trong tay nữa mà.”

Chung Lăng không hề tỏ ra đắc ý trước lời khen của Hương Huy mà rầu rĩ nói: “Ngày mai nếu sự việc không được giải quyết một cách trọn vẹn thì e rằng tổng công ty sẽ không cho tôi thời gian ở lại chi nhánh Thượng Hải”.

Hương Huy nín thở im lặng một lúc rồi nói: “Tại sao cô lại muốn ở lại Thượng Hải như vậy?”

“Gia đình và bạn bè tôi đều ở Thượng Hải, đây là nơi tôi sinh ra và lớn lên” Đột nhiên, cô hiểu ra vấn đề, cô đã chạy trốn tám năm, như thế còn chưa đủ sao, cô vốn thuộc về chốn này, đâu phải chỉ có người già mới có quan niệm lá rụng về cội.

“Tôi nghe nói”, Hương Huy ngập ngừng giây lát, dường như rất khó mở lời, “Bạn trai cô vẫn đang ở Anh?”.

“Chúng tôi chia tay rồi, vì anh ấy mà tôi đã từng phải từ bỏ rất nhiều thứ, nhưng anh ấy không thể vì tôi mà nhượng bộ một lần” Nói đến Đường Tranh, Chung Lăng cảm thấy như trút được gánh nặng, lòng nhẹ hơn rất nhiều.

Hương Huy lại im lặng, anh vốn là người có khiếu ăn nói, nhưng đứng trước Chung Lăng dường như lại không biết phải nói gì.

Đột nhiên Chung Lăng bật cười: “Kể cả ngày mai đàm phán thất bại cũng không sao, cùng lắm là rời Hiền Dịch, Thượng Hải lớn như vậy, kiểu gì chẳng có chỗ đứng cho tôi”. Rồi cô tinh nghịch chớp chớp mắt: “Đơn từ chúc tôi cũng viết xong rồi”.

Trong lòng Hương Huy rối như tơ vò, vô cùng khó nói.

“Nói nhiều như vậy, tôi thấy như trút được gánh nặng.” Chung Lăng đứng dậy: “Chắc là tôi không có duyên cho lắm, không sống chan hòa được với đồng nghiệp, họ sẽ không phải đề phòng tôi mọi lúc mọi nơi nữa”. Cô mỉm cười, “Thôi, tôi về đây, cảm ơn sếp đã khoản đãi”.

“Đợi đã”, Hương Huy thanh toán với tốc độ nhanh nhất: “Để tôi đưa cô về”.

“Ok, cảm ơn sếp” Chung Lăng nghiêng đầu, ý cười lấp lánh trong đáy mắt.

Đêm nay, Chung Lăng ngủ không ngon, nằm xuống được một lúc thì trằn trọc đến tận khi trời sáng.

Cô lo ình một bữa sáng đơn giản, bê chiếc ghế ra ngoài ban công rồi chậm rãi thưởng thức.

Các cụ già tập thể dục buổi sáng người thì lắc hông, người thì vận mình, vẩy tay, ai nấy đều hồng hào tràn đầy sức sống, cũng có một số người chạy bộ quanh khu dân cư, trong đó có một đôi vợ chồng trẻ khiến người khác phải chú ý.

Chính là vợ chồng Diêu Thiên Thiên và Thẩm Hạo ở nhà đối diện với Chung Lăng.

Chung Lăng đã không dưới một lần nhìn thấy Diêu Thiên Thiên bị Thẩm Hạo lôi ra khỏi nhà lúc sáng sớm, gọi bằng một cái tên mỉa mai là tắm trong nắng mai, hít thở bầu không khí trong lành. Mỗi lần nhìn thấy Thẩm Hạo dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho Thiên Thiên, trong lòng Chung Lăng luôn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đang hào hứng theo dõi thì một chiếc ô tô từ từ đi vào trong cổng khu chung cư, kiểu xe và biển số trông khá quen, Chung Lăng đột nhiên trợn tròn mắt. Quả nhiên chỉ mấy phút sau, điện thoại của cô liên đống chuông.

“Lăng Lăng, ba đây”

“Có chuyện gì không ba?”

Giọng ông Chung trầm ngâm: “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ con, ba muốn cùng con ra thăm mẹ”.

Người Chung Lăng run lên.

“Ba đang ở dưới sân rồi, con chuẩn bị rồi xuống luôn nhé.”

Một nét buồn thoáng hiện trên khuôn mặt Chung Lăng, hàng mi dài của cô rung rung, giọng trầm xuống: “Ba, hôm nay con có một việc rất quan trọng phải làm, con không thể đi cùng ba được”.

Một lúc lâu không có động tĩnh gì, lâu đến mức Chung Lăng tưởng ông Chung đã cúp máy. Một lát sau, giọng ông lại cất lên buồn buồn: “Lăng Lăng, ba biết con vẫn còn trách ba, nhưng hôm nay là ngày giỗ của mẹ con, hai cha con ta có thể cùng ra thăm mẹ được không?” Giọng ông dường như từ nơi xa xăm vọng lại, trầm và khàn.

Vẻ chua chát hiện lên trên đôi mắt Chung Lăng: “Ba, con không nói dối ba và cũng không muốn tranh cãi với ba, con có việc quan trọng nên không thể vắng mặt, không tin ba có thể hỏi Hạ Dương”.

Im lặng.

Chung Lăng đành nói tiếp: “Xong việc con sẽ cố gắng đến”.

Cuối cùng ông Chung lặng lẽ thở dài: “Thôi tùy con”.

Chung Lăng nhìn thấy chiếc xe quay đầu, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng kêu chói tay rồi nhanh chóng lao vút đi, cô chống tay lên trán, cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Sau khi Chung Lăng và Hạ Dương đến công ty mang hết các tài liệu có liên quan đi, Hạ Dương lái xe chở cô đến công ty Micro.

Hai người được mời vào phòng hội nghị, chỉ có điều thời gian chờ đợi không phải là ngắn.

Chung Lăng bắt đầu sốt ruột, liên tục nhìn đồng hồ.

“Bình tĩnh đi, đừng sốt ruột.” Hạ Dương nói. “Em cũng nói rồi đấy, phải cho họ cơ hội ra oai chứ.”

Chung Lăng há miệng nhưng không nói gì.

Cuối cùng, dưới sự hộ tống của một đám người, giám đốc bộ phận mua sắm của công ty Micro ới lưng thưng bước vào.

Ông Triệu giới thiệu: “Đây là giám đốc bộ phận mua sắm của chúng tôi Lawrence Vương”.

“Xin chào giám đốc Vương.” Chung Lăng đưa tay ra trước, nhưng vẻ mặt gã Lawrence lại tỏ ra rất cao ngạo, không thèm nhìn cô mà quay sang nói với Hạ Dương: “Một mình anh đến thôi sao? Tại sao giám đốc thị trường của các anh không đến? Coi thường công ty nhỏ của chúng tôi ư?”

Chung Lăng có phần ngại ngùng, nhưng cô phản ứng rất nhanh, lập tức đưa danh thiếp ra.

Lawrence thờ ơ liếc qua, nét mặt lập tức thay đổi rõ rệt.

Ông Triệu cũng cầm trên tay tấm danh thiếp đó, mắt nhìn Chung Lăng với vẻ không tin, tranh thủ lúc mọi người không chú ý, liền liếc xéo Hạ Dương một cái, anh chàng liền trêu môi với vẻ rất vô tội.

Lawrence, ông Triệu cùng mấy vị trợ lý khác ngồi ở đầu bên kia bàn hội nghị, Chung Lăng và Hạ Dương ngồi phía đối diện với họ, nhân lực tuy hơi mỏng nhưng Chung Lăng rất có kinh nghiệm trong những vụ như này nên không hề tỏ ra sợ hãi.

Ông Triệu khẽ hắng giọng rồi đi thẳng vào vấn đề: “Giám đốc Chung Lăng, trưởng phòng Hạ Dương, thiết bị do quý công ty cung cấp liên tục xảy ra sự cố, khiến lãnh đạo của chúng tôi rất không hài lòng”.

Chung Lăng nói: “Đây đúng là trách nhiệm của bên chúng tôi, tôi rất xin lỗi vì đã để xảy ra những vấn đề này”.

“Vậy thì”, Mắt Lawrence sáng lên, “chắc là giám đốc Chung Lăng không phản đối trước yêu cầu của chúng tôi đúng không?”.

“Yêu cầu gì ạ?” Chung Lăng cười rất vững tâm. “Nếu yêu cầu đó hợp lý và nằm trong phạm vi khả năng của chúng tôi thì chắc chắn chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Trước hết là bồi thường vì đã ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi.” Lawrence chậm rãi nói.

“Vấn đề này thì đương nhiên rồi.” Chung Lăng vui vẻ đồng ý.

Lawrence liếc cô một cái, gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Thứ hai, mấy hợp đồng tiếp theo không cần phải thực hiện nữa”.

Nụ cười trên môi Chung Lăng không hề thay đổi: “Mi uốn phá hợp đồng?”

“Đó cũng là do bên công ty quý vị gây ra, hậu quả phải tự chịu” Lawrence bực bội đáp.

Chung Lăng bình thản mỉm cười: “Tạm thời chưa nói đến khoản tiền phạt nếu phá hợp đồng, vì có thể các anh không quan tâm đến khoản tiền này, nhưng không biết giám đốc Vương đã nghĩ đến việc phá hợp đồng sẽ ảnh hưởng lớn đến trong ngành như thế nào hay không?”

“Đó là việc của quý công ty, không liên quan gì đến Micro.” Lawrence thản nhiên đáp.

Chung Lăng nhẹ nhàng nói: “Mặc dù đúng là sự cố đã gây rắc rối cho quý công ty, nhưng thiệt hại không phải là quá lớn, hà cớ gì giám đốc Vương lại cứ khẳng khái bảo lưu ý kiến này”.

Ông Triệu bèn xen vào: “Giám đốc Vương, trưởng phòng Hạ Dương đã kịp thời có mặt để sửa chữa thiệt bị, giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất”.

Lawrence bèn liếc ông Triệu một cái sắc lẹm, ông Triệu lập tức không dám ho he gì nữa.

Qua lời nói và hành động, Chung Lăng phát hiện ra vị giám đốc họ Vương này cố tình muốn gây chuyện. Các công ty trong nước có quyền lực rất lớn khi lựa chọn nhà cung cấp cho hoạt động mua sắm, cô nghe nói rất nhiều người dựa vào phần trăm hoa hồng để quyết định lựa chọn nhà cung cấp nào, đây có thể đã trở thành thói quen bất thành văn, không biết có phải vị giám đốc này cũng có suy nghĩ như thế hay không, nhưng chắc chắn cô sẽ không tạo ra tiền lệ này. Chung Lăng mỉm cười, giọng rất nhẹ nhàng: “Thực ra việc phá hợp đồng sẽ không gây thiệt hại gì cho công ty chúng tôi”.

Lawrence cau mày ngắt lời: “Như thế không phải rất tốt hay sao, chúng ta đã đi đến được thống nhất chung rồi”.

“Thiết bị của chúng tôi cũng chỉ có mấy quy cách, mẫu mã đó, sau khi cắt hợp đồng với quý công ty, chúng tôi vẫn có thể cung cấp cho các công ty đang cần, không tồn tại vấn đề tồn hàng.” Chung Lăng ngừng lại một lát, mỉm cười nói tiếp: “Nhưng theo như tôi được biết, quý công ty mới nhận một lô đơn đặt hàng mới, trong vòng ba tháng phải giao hàng. Nếu như không có thiết bị của công ty chúng tôi, làm sao quý công ty có thể hoàn thành đúng thời hạn?”

“Giám đốc Chung hiểu rất rõ về công ty của chúng tôi, khiến tôi phải thực sự nể phục.” Đường như Lawrence đã có nhiều thay đổi trong cách đánh giá về Chung Lăng, không còn thể hiện thái độ cao ngạo nữa. Rồi ông ta lại đột ngột chuyển hướng: “Trong nước đâu chỉ có mỗi tập đoàn Hiên Dịch, chúng tôi tin rằng chỉ cần gọi tới thì có rất nhiều nhà cung cấp tranh nhau đến, lúc đó còn sợ không tìm được hãng nào phù hợp ư?”

Chung Lăng không hề e ngại mà nụ cười trên môi còn tươi hơn: “Nhà cung cấp mới có thể đảm bảo chất lượng không? Sản phẩm của Hiên Dịch mặc dù không dám tự xưng là số một, nhưng cũng được coi là có tiếng tăm trong ngành. Huống chi...”, cô hít một hơi thật sâu, giọng rất bình tĩnh: “Chắc giám đốc Vương biết rất rõ rằng thời gian để sản xuất loại thiết bị này là ba tháng trở lên, hiện tại thị trường cung không đủ cầu, hàng phải đặt trước nửa năm, huống chi là những công ty không quá quen thuộc”.

Nét mặt Lawrence không hề thay đổi: “Việc này giám đốc Chung không cần phải lo lắng”.

Chung Lăng nghĩ bụng, hay là ông ta có cách khác thật cũng nên, không thể dồn ông ta vào đường cùng. Lòng bàn tay cô rịn mồ hôi, nhưng nét mặt vẫn bình thản nói: “Tôi chỉ muốn phân tích tình hình cụ thể để giám đốc Vương biết thêm thôi, còn việc nên làm thế nào thì chắc chắn giám đốc phải tự quyết định rồi”.

“Dĩ nhiên là tôi sẽ phải quyết định.” Mặc dù nét mặt vẫn khó khăn, nhưng giọng đã có vẻ xuống thang hơn.

Chung Lăng tranh thủ thời cơ tấn công tiếp: “Có một điểm chắc giám đốc Vương không biết, thiết bị cùng quy cách, thời gian bảo hành có thể nối tiếp nhau, hay nói cách khác là, sau khi lô thiết bị cuối cùng được chuyển đến, quý công ty được hưởng ba năm sửa chữa miễn phí”.

Đầu mày Lawrence khẽ cau lại, nét mặt trịnh trọng hơn vài phần.

Chung Lăng đưa mắt nhìn Hạ Dương, từ này đến giờ anh chưa hề nói câu nào. Lúc này Hạ Dương mới lên tiếng: “Giám đốc Vương, hai tư trên hai tư gọi lúc nào đến lúc ấy, và còn cam kết sẽ có mặt trong vòng một tiếng đồng hồ, dịch vụ chăm sóc khách hàng như thế này không phải nhà cung cấp nào cũng có thể làm được”.

Chung Lăng giơ tay ra hiệu tỏ ý khen ngợi dưới gầm bàn. Hạ Dương kết hợp rất ăn ý, thực sự nằm ngoài dự đoán của cô.

Ông Triệu cố tình không nhìn về mặt của Lawrence, kịp thời nói: “Mấy lần trưởng phòng Hạ Dương đến sửa đều là do tôi gọi lúc nửa đêm, về điểm này đúng là các công ty khác không làm được”.

Lawrence suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Lát nữa tôi còn có một cuộc họp quan trọng, hôm nay tạm thời bàn đến đây đã, tôi suy nghĩ thêm rồi sẽ trả lời quý công ty sau?”

Giọng Chung Lăng rất chậm rãi: “Dạ được, vậy chúng tôi xin cáo từ trước”.

Lawrence gật đầu coi như thay lời đáp.

Trên đường về, thỉnh thoảng Hạ Dương lại quay sang liếc Chung Lăng cười.

Chung Lăng thấy sồn hết gai ốc trước nụ cười của anh chàng, liền hỏi: “Gì vậy?”

“Vừa nãy điệu bộ của cô rất giống chuyên gia đàm phán.” Hạ Dương cười cười.

Chung Lăng cũng cười: “Vây hả”. Vì cuộc đàm phán này mà cô đã phải chuẩn bị rất nhiều.

Hạ Dương nhìn cô chăm chú hồi lâu, nụ cười vẫn đọng trên môi.

Chung Lăng bắt đầu tỏ ra luống cuống: “Đến chỗ rẽ thì dừng xe, về công ty anh báo với sếp Hường là tôi xin nghỉ, cứ nói là tôi có một số chuyện riêng cần phải giải quyết, hôm nay không đến công ty nữa”.

Hạ Dương uể oải cười: “Đi đâu vậy? Để tôi đưa đi”.

“Không cần.” Chung Lăng quả quyết.

Hạ Dương biết không đấu nổi với cô, đành phải cho cô xuống ở ngã tư.

Chung Lăng bắt một chiếc taxi rồi chạy thẳng đến phần mộ của mẹ cô.

Không biết trời mưa lất phất từ lúc nào. Mưa bụi bay bay, thỉnh thoảng có cơn gió xuất hiện, thổi bay về tiêu điều của ngày đông, ý xuân tràn ngập đất trời, nhưng không cuốn đi được nỗi cô đơn và lẻ loi len lỏi trong lòng Chung Lăng.

Lúc này đây, cô đang một mình đi đi lại lại trước cổng nghĩa trang Phúc Thọ Viên của Thượng Hải, ngần ngừ hồi lâu, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi đi vào bên trong.

Cô đặt một bó hoa tươi trang nhã xuống, thì thầm điều gì đó, ngón tay vuốt nhẹ tấm bia đá cẩm thạch màu đen, lau đi lau lại rất tỉ mỉ.

Nước mắt lăn dài trên má, đã nhiều năm trôi qua, cô lại một lần nữa có mặt ở chôn này, nhưng cô vẫn không thể làm chủ được cảm xúc của mình.

Tiếng bước chân lạo xạo dừng lại bên cạnh Chung Lăng, cô chưa kịp ngẩng đầu lên thì một tờ giấy ăn thoang thoang mùi hoa oải hương đưa ra trước mặt cô, ngược đôi mắt nhạt nhòa lên, bên tai là giọng nói trầm âm: “Cô chủ”.

Chung Lăng vội quệt nước mắt, cố gắng rặn ra một nụ cười: “Sao anh vẫn chưa về?”

“Chủ tịch bảo tôi đến đón cô.” Lưu Duy Minh châm một điếu thuốc, ngọn lửa màu xanh nhạt bốc lên, khiến trong giây lát cô có cảm giác như lại được quay trở về với những năm tháng vô lo vô nghĩ đó.

Chung Lăng lặng lẽ nhìn khói thuốc tỏa ra xung quanh, ánh mắt mơ màng.

Lưu Duy Minh cúi người vãi một vãi trước bia mộ rồi quay lại nói: “Mưa mỗi lúc một to, để tôi đưa cô về”.

Chung Lăng lắc đầu: “Tôi vẫn muốn ở đây một lát nữa, anh về trước đi”.

Sắc mặt Lưu Duy Minh sầm xuống, sau đó lại nhanh chóng trở lại bình thường. Anh đưa chiếc ô đang cầm trên tay cho Chung Lăng: “Cô cầm lấy đi”, đầu không ngoảnh lại biến mất trong màn mưa.

Chung Lăng sững sờ nhìn theo bóng Lưu Duy Minh, anh vẫn dịu dàng, chu đáo như trong ký ức.

Nụ cười của mẹ trên tấm bia vẫn như ngày nào, dường như mọi nỗi phiền muộn, rắc rối nơi trần thế đều không liên quan đến bà.

Chung Lăng thở dài một tiếng, nước mắt lại một lần nữa ứa nhòe.

Cùng lúc đó, Lưu Duy Minh lái chiếc xe màu đen chạy quanh cổng Phúc Thọ Viên hết vòng này đến vòng khác, sự trở về của Chung Lăng khiến trái tim vốn đang bình yên của anh lại bắt đầu gợn sóng, những ký ức xưa như thủy triều trào dâng trong lòng.

Hóa ra, anh chưa thể quên được cô.

Đổi phó một cách nhẹ nhàng chỉ là bề ngoài giả tạo được giấu rất kỹ, chỉ vì tự ti mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ dám giành cô lại ình.

Trong gương chiếu hậu, trời mưa như trút nước, một hình bóng mỏng manh quen thuộc từ xa tiến lại gần, Lưu Duy Minh rít một hơi thuốc sâu rồi ném đầu mẩu đi, đánh lái từ từ lùi lại.

Anh kéo cửa xuống nói: “Cô lên xe đi”. Tự như một lời mời rất tùy ý, nhưng trái tim lại đập thành thịch.

“Không cần đâu, tôi gọi taxi, tiện mà.” Chung Lăng liền từ chối.

Lưu Duy Minh không mời thêm nữa, nhưng anh vẫn cho xe chạy bên cạnh Chung Lăng, cô đi nhanh thì anh lái nhanh, đi chậm thì anh lái chậm, mãi cho đến khi Chung Lăng không thể chịu được nữa, làm mặt lạnh lườm Lưu Duy Minh một cái, anh mới lên tiếng: “Đoạn đường này rất dài, trời mưa nên rất khó bắt xe, tội gì cô phải làm khó với chính mình?”

Anh mở cửa xe, Chung Lăng cắn môi, nhìn vẻ thảm hại ướt từ đầu đến chân của mình, nghĩ một lát rồi chui vào xe.

Trong xe mịt mù hơi nước, Chung Lăng bắt giắc hắt xì hơi, Lưu Duy Minh vội đưa cho cô một cái khăn mặt sạch: “Cô lau ngay đi”.

Chung Lăng lặng lẽ đón lấy, hai người lại chìm trong im lặng, bầu không khí trong xe vô cùng ngột ngạt.

Ánh mắt Lưu Duy Minh lúc tối lúc sáng, anh đột nhiên hỏi: “Có phải cô vẫn còn trách tôi không?”

Nét mặt Chung Lăng sững lại trong giây lát, nụ cười trên môi vô cùng khó đoán: “Hả? Anh từng làm chuyện gì có lỗi với tôi à?”

Lưu Duy Minh như bị nghẹn lại, hồi lâu không thốt được lời nào.

Ánh mắt sâu thẳm của Chung Lăng sầm xuống, bao nhiêu năm đã trôi qua, cho dù trong lòng vương vấn đến đâu cũng đã gác lại rồi, chỉ có điều năm xưa bị từ chối thẳng thừng như vậy, ít nhiều cảm thấy mất mặt mà thôi.

Lưu Duy Minh đưa mắt nhìn xuống hỏi: “Cô về nhà, về công ty hay đến thăm chủ tịch?”

“Về nhà.” Cả đêm hôm qua Chung Lăng ngủ không ngon, giờ đã giải quyết được vấn đề của Micro, cô có thể ngủ một giấc yên lành.

“Vâng.” Lưu Duy Minh nhẹ nhàng gật đầu, giống như việc giữa họ chưa bao giờ xảy ra tranh cãi hay mâu thuẫn.

Chung Lăng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tiếng chuông đổ hết hồi này đến hồi khác, không hề biết mệt, dường như không được nhắc máy, điện thoại cứ đổ chuông quyết không chịu thôi.

“A lô.” Giọng cô lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đối phương dừng lại một lát rồi hỏi dò: “Ngủ sớm thế? Người không khỏe à?”

“Đêm qua ngủ không ngon.” Chung Lăng dụi mắt hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao?” Tống Minh Chí bật cười thành tiếng. “Anh muốn mời em đi ăn thôi mà.”

“Lần sau nhé, em ngại đi lắm.” Chung Lăng đang yên vị trong bộ quần áo ngủ, được nằm cuộn tròn trong chăn mềm là điều tuyệt vời biết bao, thực sự không muốn trở dậy.

“Nếu em không ngại thì anh có thể mang đến nhà.” Tống Minh Chí vui vẻ nói.

Lúc đầu Chung Lăng không hiểu, liền ngăn người hỏi:

“Gì cơ?”

Tống Minh Chí cười vui vẻ: “Em thích ăn gì để anh mua rồi mang đến nhà em”.

Chung Lăng vội ngồi ngay ngắn dậy: “Em nấu tạm ít mì ăn là được, không phải phiền thế đâu”.

“Nếu anh không thấy phiền thì sao?”

Chung Lăng không biết phải đáp lại thế nào, anh chàng đã nói đến nước đó rồi, cô cũng ngại từ chối lần nữa.

“Nửa tiếng đồng hồ nữa anh sẽ có mặt.” Đã đạt được mục đích, Tống Minh Chí cười tủm tỉm nói.

Tống Minh Chí đến nhà hàng gọi mấy món đặc sản rồi bảo họ đóng hộp, vừa lái xe vừa vui vẻ hát nhảm theo mấy giai điệu trong CD đang nghe.

Mặc dù nhan sắc của Chung Lăng không đến mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khí chất hơn người, ánh mắt cô toát lên vẻ kiên cường không chịu thua kém các đấng mày râu, không giống với tất cả những cô gái mà trước đây anh đã từng tiếp xúc, hơn nữa Chung Lăng luôn tỏ thái độ xa cách với anh, khiến anh thấy rất khó quên.

Chung Lăng đã đồng ý cho anh đến nhà chơi, thế có nghĩa là không phải cô không có thiện cảm với anh.

Nghĩ đến đây, ý cười lại hiện lên trong mắt anh, tâm trạng vô cùng phấn chấn.

Chung Lăng vội vàng dọn dẹp qua loa phòng ốc, không hẳn là cô coi trọng Tống Minh Chí, mà là thói quen tốt đã được rèn sau nhiều năm sống ở Anh, người Anh rất chú trọng lễ nghĩa.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, cô chỉnh đốn lại quần áo và đầu tóc rồi mới đi ra mở cửa.

“Haiz, chị có nhà thật là may quá, em lại quên mang chìa khóa.” Diêu Thiên Thiên hậm hực đi vào phòng rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

Chung Lăng mỉm cười tỏ vẻ thông cảm.

“Em không làm phiền chị chứ ạ?” Diêu Thiên Thiên ngó sang trái rồi lại ngó sang phải.

“Không đâu, em có thể yên tâm đợi đến khi Thẩm Hạo sang đón về.” Chung Lăng mỉm môi trên chọc.

“Hi hi.” Diêu Thiên Thiên cười rất vô tư.

“Uống gì nhé?” Chung Lăng mở tủ lạnh rồi ngoái lại hỏi.

“Coca.” Diêu Thiên Thiên tính vẫn còn rất trẻ con.

“Ồ, không có Coca.”

“Thế Sprite vậy?”

“Cũng không có.”

Diêu Thiên Thiên bật cười: “Thế chị có cái gì?”

Chung Lăng gãi đầu: “Thực ra chỉ có nước lọc đóng chai của nhiều hãng khác nhau thôi”.

“Cũng được.”

Chung Lăng rót đầy một cốc cho Diêu Thiên Thiên, khiến cô bé thích thú vỗ tay liên hồi.

“Lát nữa đợi Thẩm Hạo về, bắt anh ấy phải mời chị đi ăn, suốt ngày làm phiền chị như thế này, em thấy ngại quá.” Diêu Thiên Thiên cười khúc khích nói.

“Em mà khách khí như vậy thì sau này nếu có muốn nhờ Thẩm Hạo thay hộ cái bóng đèn, đường ống nước gì đó thì sao chị dám mở miệng.” Chung Lăng vui vẻ đáp, môi mím chặt.

Diêu Thiên Thiên tinh nghịch làm mặt hề với Chung Lăng: “Chị cứ thoải mái sai, anh ấy mà dám chống đối, em sẽ xử lý giúp chị”.

Đây chính là điểm đáng yêu của Diêu Thiên Thiên, chân thành, thoải mái, dễ dàng chiếm được thiện cảm của người khác. Tiếp xúc với cô ấy thấy rất dễ chịu, ai cũng cảm thấy dễ gần.

Khi chuông cửa lại một lần nữa đổ, Chung Lăng và Diêu Thiên Thiên đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Tống Minh Chí chỉ sững lại trong tích tắc rất ngắn rồi lịch sự gật đầu với Diêu Thiên Thiên: “Chào em”. Sau đó lại hạ thấp giọng hỏi: “Em có khách à?”.

“Vâng.” Chung Lăng không giải thích gì thêm.

“Thế... anh không làm phiền em nữa nhé, hôm nào anh sẽ đến sau.” Tông Minh Chí biết ý liền đặt ngay chiếc túi nilon đang cầm trên tay xuống dịu dàng nói: “Em tranh thủ ăn đi cho nóng”.

Chung Lăng mỉm cười tỏ ý biết lỗi: “Vâng”.

Tiền Tông Minh Chí về rồi, không hiểu sao Chung Lăng lại thở phào. Cô luôn nghĩ rằng giữa cô và anh chưa đi đến bước đó, tự nhiên cho anh vào nhà, cảm thấy có cái gì đó không ổn lắm.

Quay vào thì thấy Diêu Thiên Thiên nháy mắt hỏi: “Bạn trai chị hả?”

“Bạn bình thường thôi.” Giọng Chung Lăng rất bình thản, rồi cô vào bếp lấy đĩa và đưa ra. “Em có số được ăn ngon nhé, ngồi ăn luôn cùng chị đi.”

Diêu Thiên Thiên không hề khách khí mà gấp ngay miếng thịt vịt da giòn lên ăn, cười tươi để lộ hàm răng trắng muốt: “Nếu có chai bia nữa thì càng tuyệt”.

Chung Lăng bật cười, neho mắt xoa xoa mái tóc ngắn tinh nghịch của cô bé.

Diêu Thiên Thiên là người rất dễ hài lòng với những gì mình có, niềm vui đơn giản của cô bé cũng đã nhanh chóng lây sang Chung Lăng.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Chung Lăng đến công ty không lâu thì Hạ Dương đã xông vào phòng làm việc của cô, hào hứng nói: “Kiya, vừa nãy ông Lawrence Vương của Micro gọi điện thoại cho sếp tổng, nói là sẽ tiếp tục thực hiện hợp đồng, đề nghị chúng ta giao hàng đúng giờ”.

Kết quả này nằm trong sự dự đoán của Chung Lăng, cô chỉ bình thản đáp: “Vâng”.

“Hình như cô không coi trọng kết quả lắm thì phải?” Ánh mắt Hạ Dương sáng ngời.

“Đây vốn là trách nhiệm của bộ phận thị trường, chẳng có gì đáng tự hào cả.” Chung Lăng chớp mắt. “Dĩ nhiên nếu không giải quyết được ổn thỏa thì việc từ chức do không làm tròn trách nhiệm cũng là chuyện thường tình.”

Bị nói lại như vậy, Hạ Dương không nản chí, nụ cười trên môi vẫn rất hòa nhã, dễ chịu.

Nét mặt Chung Lăng dịu đi đôi phần: “Tối anh có rỗi không? Mời bù anh bữa cơm lần trước”.

“Cô đang hẹn hò với tôi hả?” Hạ Dương không kịp phản ứng vì quá bất ngờ.

“Thế anh có đi không?” Chung Lăng cười bình thản.

“Đi chứ, dĩ nhiên là phải đi rồi.” Hạ Dương buột miệng.

Chung Lăng cười rất tươi: “Việc đặt chỗ giao cho anh nhé”.

Hạ Dương ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “No vấn đề”.

Chung Lăng lại vui đầu vào công việc, Hạ Dương đi ra rồi lại ngoái đầu nhìn cô, cô luôn vô tình để lộ vẻ u buồn như thế anh không làm phiền cô nữa mà nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cả buổi sáng Chung Lăng dành thời gian để chuẩn bị bản kế hoạch mới, có được sự trợ giúp đắc lực của Hạ Dương, cô tin rằng lần này nhất định sẽ thành công. Lần này cô chủ động mời anh đi ăn là muốn bày tỏ lời cảm ơn của mình.

Vừa ăn trưa quay về đến phòng thì cô nhận được điện thoại, số máy được hiển thị là số của phòng Hướng Huy. Cô hơi sững lại, vì những lần trước mỗi lần tìm cô, Hướng Huy đều để thư ký Tôn Vi sang truyền đạt, hôm nay đích thân gọi điện thoại sang, đúng là hiếm khi gặp.

“Chung Lăng, hết giờ làm việc cô ở lại một lát nhé.” Hướng Huy nói rất ngắn gọn.

Chung Lăng ngập ngừng trong giây lát: “Sếp có việc tìm tôi à?” Phản ứng đầu tiên của cô là bản kế hoạch của cô một lần nữa bị trả lại.

“Ừ, hết giờ làm việc cô cứ sang thẳng phòng tôi.” Giọng Hướng Huy khá lạnh lùng, Chung Lăng nghe mà thấy trong lòng thấp thỏm không yên.

“Vâng.” Cấp trên đã ra chỉ thị, cô chỉ biết chấp hành thôi.

Chỉ có điều, có việc không nói luôn bây giờ đi, sao cứ phải đợi đến hết giờ làm việc, Chung Lăng không tài nào lý giải được, đành phải tạm gác sang một bên.

Đến khi sắp hết giờ làm, Chung Lăng nhận được một cú điện thoại lạ, cô a lô hồi lâu mà đầu bên kia không trả lời, cuối cùng đành nhún vai cúp máy.

Nghĩ một lát rồi cô vào MSN để lại lời nhắn cho Hạ Dương, bảo anh đợi cô một lúc.

Ra khỏi phòng làm việc, đám người đang đứng ở cửa đợi quẹt thẻ nói chuyện rất hăng vừa nhìn thấy cô liền lập tức im bặt, mặc dù vậy, cô vẫn nghe được một số thông tin.

Cũng chỉ là mấy tin vĩa hè, ví dụ vừa nãy có một anh chàng đến gặp Hướng Huy, nhìn rất đẹp trai, phong độ, mọi người dò đoán quan hệ giữa hai người...

Chung Lăng ngược mắt lên mỉm cười, kể từ buổi cô ra oai lần trước, sức uy hiếp vẫn không hề suy giảm, tất cả mọi người đã biết giữ mồm giữ miệng hơn trước, không còn dám phát ngôn linh tinh nữa, biết cách né tránh là điều rất tốt cho cô.

Cô gõ cửa phòng làm việc của phó tổng giám đốc, Hướng Huy không bắt cô phải đợi lâu, chỉ tay vào bên trong nói: “Đường Tranh đang đợi, hai người cứ nói chuyện đi nhé”. Cô chưa kịp phản ứng thì Hướng Huy đã đi ra, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại sau lưng cô.

“Chung Lăng, anh đây.” Một giọng nói chậm rãi, trầm ấm xa cách từ lâu cất lên.

Sắc mặt Chung Lăng thoát biến đổi, lưng áp sát vào tường, lòng bàn tay rịn mồ hôi: “Sao... anh lại đến đây?”

“Anh đến tìm em.” Khuôn mặt điển trai, hơi gầy của Đường Tranh vẫn vô cùng hút hồn, ánh mắt bình thản nhìn cô chăm chú.

Chung Lăng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh và nói: “Vậy hả? Em nhớ là khi rời Anh, em có nợ tiền anh đâu”.

Đường Tranh mỉm cười: “Em hóm hỉnh thật đấy”.

Chung Lăng cười khan mấy tiếng: “Có việc gì anh nói nhanh lên, em còn có hẹn”.

“Hủy đi.” Đường Tranh cau mày, nói rất quả quyết.

Chung Lăng hận nhất là thái độ luôn coi mình là nhất của anh ta: “Anh đang ra lệnh cho tôi hả? Hình như anh không có tư cách để nói điều đó với tôi”.

“Chung Lăng...” Đường Tranh đang nói dở thì bị cô quả quyết ngắt lời. “Nếu tôi nhớ không nhầm thì mình đã chia tay rồi”.

“Nóng vội xốc nổi vốn không phải là bản tính của em.” Đường Tranh lắc đầu, định thân mật vuốt má cô, cô liền vội vã né tránh.

Một vẻ lạnh lùng, chán chường thoáng hiện trên nét mặt Đường Tranh.

Chung Lăng liền than: “Rốt cuộc là anh muốn gì đây?”

“Theo anh sang Anh nhé?” Đôi môi Đường Tranh khẽ mấp máy, giọng rất khản thiết.

“Không.” Chung Lăng im lặng một lát rồi nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi sẽ ở lại, cho dù anh dựng nhiều rào cản đến đâu, cho dù anh ép tôi rời Hiền Dịch, tôi sẽ vẫn ở lại Thượng Hải”.

“Em... biết hết rồi ư?” sắc mặt Đường Tranh tái đi, vẻ luống cuống sau khi bị vạch trần bộ mặt.

Thực ra lúc đầu Chung Lăng cũng không dám chắc đây là trò mèo do Đường Tranh dựng lên, mãi cho đến khi anh ta xuất hiện ở đây, mọi vấn đề được kết nối với nhau, cô lập tức hiểu ra. Cô lạnh lùng nhìn anh ta: “Không biết tôi có nên chúc mừng vì anh có một người anh em hết lòng vì bạn hay không?”

Đường Tranh mỉm cười tự giễu nói: “Anh làm như vậy chỉ vì muốn em quay về với anh”.

Chung Lăng bắt giác cười khẩy.

Bầu không khí vô cùng nặng nề, Đường Tranh cũng không còn gì để nói.

Chung Lăng buông tiếng thở dài.

Đột nhiên Đường Tranh túm chặt cánh tay cô, hạ giọng: “Nếu anh từ bỏ sự nghiệp ở Anh và ở lại Thượng Hải với em, em có tha thứ cho anh không?”

Bầu không khí lập tức trở nên vô cùng khó xử.

Lòng Chung Lăng mơ hồ chùng xuống, nếu sự thật chưa được vạch trần, Đường Tranh hẳn nhìn được như vậy, chắc chắn cô sẽ vui vẻ đồng ý, tuy nhiên hiện tại... Cô thầm hít một hơi thật sâu, nụ cười trên môi dịu dàng khác thường:

“Năm ấy ở Claridges, người cứu em là Hướng Huy, không phải anh, đúng không?”

Bầu không khí lại một lần nữa chìm trong im lặng.

Khi Đường Tranh ngẩng đầu lên, giọng lộ rõ vẻ giễu cợt: “Chung Lăng, hồi đầu em đến với anh, rốt cuộc là vì yêu anh hay chỉ xuất phát từ lòng biết ơn? Nếu em có tình cảm với anh thì không nên trách anh. Em phải biết rằng kể cả anh gạt em thì cũng là vì anh yêu em mà thôi”.

Đôi môi Chung Lăng tái nhợt, hai vai run lên vì tức: “Lấy danh nghĩa tình yêu để lừa bịp, lý thuyết của anh có sức thuyết phục lắm, tôi không muốn nghe anh nói thêm câu nào nữa”. Nói xong, cô liền quay ra định xoay nắm đấm cửa.

Đường Tranh chống mạnh tay vào cánh cửa, có lẽ là do không thể chấp nhận những lời mỉa mai của Chung Lăng, anh ta vừa tức vừa xấu hổ, tay đỡ cằm Chung Lăng, ánh mắt toát lên vẻ khó hiểu: “Chung Lăng, em đừng nói với anh rằng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, em đã có được niềm vui mới rồi nhé”.

Chung Lăng cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh ta, miệng đắng nghét: “Anh có tư cách gì mà quản việc đó”. Cô cũng không biết mình lấy đâu ra sức mà có thể đẩy Đường Tranh ra, mở cửa rồi lao ra ngoài.

Cô vội vàng vợ lấy túi xách rồi bỏ chạy, đúng lúc đó liên đâm sầm vào Hạ Dương cũng đang vội vã chạy đến. Chung Lăng không kịp xoa trán mà kéo Hạ Dương ra ngoài ngay, không muốn ở lại thêm một giây nào nữa.

Lên xe rồi Hạ Dương mới bình thản hỏi: “Cô sao vậy?”

Chung Lăng nhếch mép một cách đầy khó khăn nhưng không thể cười được. Hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Không sao. Chúng ta đi ăn ở đâu đây?”

Hạ Dương quay sang đáp: “Lát nữa cô sẽ biết”.

Chung Lăng mỉm cười và không hỏi gì thêm nữa.

Một lát sau, Hạ Dương dừng xe, mở cốp ra, nụ cười trên môi hiện rõ hơn: “Ra giúp tôi một tay đi”.

Chung Lăng cười cười, miệng lẩm bẩm: “Không biết lại trò gì nữa đây”. Đến nơi cô hơi sững lại, Hạ Dương lôi ra một loạt thực phẩm như dưa chuột, cá tươi, thịt lợn, nấm, củ từ và một ít hoa quả.

Chung Lăng tắc lưỡi: “Anh định làm gì vậy?”

“Tự mình vào bếp, cơm no rượu say.” Hạ Dương cười nói.

“Hả?”

Hạ Dương xách hai cái túi lên, khóa xe rồi nói: “Đi thôi”.

Chung Lăng đi theo nhưng vẫn chưa hết thắc mắc, cô theo Hạ Dương vào một quán ăn nhỏ có tên Canh Ngon Thảm Thị.

Hạ Dương nói với chủ quán: “Chú Thảm, cháu mượn bếp của chú một lúc nhé”.

“Cứ tự nhiên.” Ông chủ cười ha ha đáp rồi tò mò liếc trộm Chung Lăng.

Hạ Dương thoăn thoắt dẫn Chung Lăng đến khu giếng trời ở sân sau, để cô ngồi xuống, pha một ấm trà hoa nhài và nói: “Cô cứ ngồi đây một lát, sẽ có đồ ăn nhanh thôi”.

Chung Lăng đưa tay ra ngăn lại: “Đã nói là tôi mời anh rồi mà”.

“Không sao, lát nữa cô đưa cho tôi tiền mua thức ăn là được.” Giọng Hạ Dương rất thản nhiên, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Chung Lăng khóc dở mếu dở.

Gian bếp nhỏ nằm ngay bên cạnh, Chung Lăng cũng thấy ngại nếu chỉ ngồi đợi ăn mà không làm gì, nghĩ một lát cô liền tự giác chạy vào hỏi xem có cần giúp gì không.

Hạ Dương liền hỏi: “Cô biết nấu món gì?”

Chung Lăng ậm ừ đáp: “Phụ việc gì đó cũng được mà”.

“Vậy cô mang rau ra rửa nhé.” Hạ Dương không hề khách khí mà sai luôn, một điều chết người là Chung Lăng cũng không cảm thấy có gì là không ổn.

Chung Lăng rửa xong rau, Hạ Dương tươi cười đón lấy, cho đậu phụ, măng tươi, mộc nhĩ, nấm hương, xúc xích thái hạt lựu vào nồi hầm; cho thịt lợn, hành tươi, gừng thái lát vào nồi nước đã sôi đun chín, sau khi vớt ra liền ngâm một lúc trong nước nguội, đợi cho ráo nước. Anh vo ít gạo tẻ lẫn gạo nếp, đợi cho ráo nước rồi cho nước vào nấu trong nồi cơm điện. Trong lúc đợi, anh lại gọt vỏ củ từ, thái thành miếng nhỏ, đập một miếng đường phèn ra, rồi lấy dao rọc mấy đường lên mình con cá đã được rửa sạch, rắc muối và gia vị vào cho ngấm.

Mỗi động tác của anh đều rất bình tĩnh, vẻ mặt thoải mái, miệng hơi mỉm cười, nhìn có nét trẻ con, ánh mắt chăm chú, sáng ngời.

Chung Lăng cảm thấy như có một luồng sáng rơi vào đôi mắt của mình, rồi cô lại phát hiện ra không biết Hạ Dương đã đeo chiếc tạp dề hình Hello Kitty từ lúc nào, bất giác bật cười. Vẻ nhàn tản của Hạ Dương kết hợp với chiếc tạp dề ngộ nghĩnh trông không đến nỗi tệ.

Chẳng mấy chốc Hạ Dương đã phát hiện ra ánh mắt cô, anh mỉm cười, vội đưa tay ra cởi chiếc tạp dề.

Chung Lăng nở một nụ cười dịu dàng: “Đừng cởi, trông ngộ lắm”.

“Vậy hả.” Ánh mắt Hạ Dương rạng ngời: “Nếu cô thích thì tôi sẽ tiếp tục đeo”.

Giọng anh rất nhẹ nhàng, Chung Lăng cảm giác như trong lòng có cơn gió nhẹ thổi qua, bèn mỉm cười vu vơ.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, Hạ Dương đã nấu xong món thịt xào chua ngọt, cá sốt cà chua, canh chua cay, củ từ xào đường và sushi cuốn dưa chuột, cuối cùng xào thêm đĩa rau và bưng ra.

Những món ăn đó chỉ nhìn thôi đã thấy thèm, Chung Lăng muốn động đũa lắm rồi nhưng vẫn tỏ vẻ nói: “Nhiều đồ ăn quá, sợ hai người ăn không hết”.

“Ăn không hết cho cô bỏ hộp mang về.” Hạ Dương cười, để lộ hàm răng trắng.

“Không biết mùi vị thế nào” Chung Lăng cười.

Hạ Dương nháy mắt: “Cô nếm thử xem sao”, rồi anh lại nháy mắt tiếp: “Không phải tự nhiên mà tôi nấu mời người khác ăn đâu nhé, hôm nay là cô có điểm phúc được ăn ngon đấy”.

Vẻ ngạc nhiên và luống cuống hiện rõ trên nét mặt Chung Lăng.

Hạ Dương đã phát hiện ra những thay đổi kín đáo trên khuôn mặt cô.

Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống, giả vờ không hiểu:

“Tôi đói lắm rồi không làm khách nữa”. Nói rồi cô chậm rãi gấp một miếng thức ăn đưa lên miệng, không tiếc lời khen:

“Tay nghề khá lắm”.

“Cảm ơn cô.” Mặc dù miệng vẫn đang cười, nhưng nụ cười ấy có nét gì đó hơi buồn.

“À...”

“À, lần trước anh nói...”

Hai người cùng lên tiếng một lúc, rồi cả hai lại nhìn nhau cười.

“Anh nói trước đi.” Chung Lăng nhẹ nhàng nói.

“Lady first.” Hạ Dương lịch lãm đáp.

Chung Lăng cười rất tinh nghịch: “Lần trước anh nói muốn giúp tôi và các đồng nghiệp khác trở thành bạn bè, giờ anh có thể dạy tôi được rồi đấy”.

“Tôi cũng đang định nói với cô chuyện này.” Hạ Dương dừng một lát, ánh mắt hiện lên vẻ luống cuống: “Thực ra chỉ cần trở thành bạn của tôi, những người khác đều không cần phải để ý”.

Chung Lăng không hề chịu thua đáp: “Hóa ra chúng ta vẫn chưa là bạn hử, xem ra tôi vẫn phải tiếp tục cố gắng”.

Hạ Dương mỉm cười: “Sống với mọi người cần coi trọng hai chữ chân thành, họ không phải là những người xấu, chỉ có điều tính hơi chảnh một chút, cộng với tâm lý bài xích người ngoài, luôn nghĩ rằng cấp trên cử cô xuống để giám sát họ, thế nên họ mới tỏ thái độ chống đối cô như vậy. Muốn chung sống hòa bình với họ thì cô buộc phải hiểu rõ tính cách từng người, bệnh nào dùng thuốc đấy”.

“Tôi sẵn sàng lắng nghe.” Chung Lăng làm động tác đóng tai, Hạ Dương liền cười lớn.

“Tôi nói chuyện của người khác sau lưng có vẻ như không hay lắm.” Chung Lăng đang chăm chú nghe Hạ Dương giảng bài, đột nhiên anh buông ra câu đó, khiến cô vừa tức vừa buồn cười: “Không phải nói xấu, chỉ là để tôi hiểu thêm về họ thôi”.

Hạ Dương liền gật đầu: “Thích Đình Đình thanh cao tự phụ, Phương Nhiên tính hơi bảo thủ, Tư Mẫn thì là người chuyên săn đồ trên Taobao”.

“Anh nói chung chung quá”, Chung Lăng không hài lòng lắm với câu trả lời này.

“Thế còn chưa đủ à? Tôi cũng chỉ biết được từng đó.”

Chung Lăng lườm Hạ Dương một cái rồi nghĩ bụng, Thích Đình Đình kiêu căng, không phải dễ đối phó; cô đã từng lĩnh giáo sự bảo thủ của Phương Nhiên; còn về trang web mua sắm Taobao, hồi ở nước ngoài cô cũng đã từng được nghe nói, shopping vốn là sở thích chung của phụ nữ, xem ra cũng có tiếng nói chung, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, trong lòng cô đã có được giải pháp.

Trong lúc Chung Lăng nở nụ cười rạng rỡ trên môi, Hạ Dương liền hỏi: “Xem ra cô đã có cách”.

Chung Lăng đáp rất thẳng thắn: “Tôi là người coi trọng năng suất lao động”.

Ánh nhìn chăm chú của Hạ Dương có cái gì đó phức tạp, khó hiểu.

Cơm no rượu say, eo đã to thêm vài phân, Chung Lăng mới dừng đĩa. Cũng không biết đã bao lâu rồi cô không được ăn bữa cơm bình dân như thế này.

Ợ một tiếng rất thỏa mãn, rồi cô lại khẽ thở dài.

“Sao cô lại thở dài vậy? Tôi lại tưởng đồ ăn không hợp với khẩu vị của cô.” Ý cười lộ rõ trong mắt Hạ Dương.

Chỉ cần nhìn chồng đĩa đã được đánh sạch bay là biết Chung Lăng ăn ngon như thế nào, lời châm chọc của Hạ Dương khiến cô cũng cười trừ theo.

“Đi loanh quanh một lát cho đỡ no rồi về ăn hoa quả.” Hạ Dương đề nghị.

Lại ăn, Chung Lăng bĩu môi, mặc dù không nói gì nhưng Hạ Dương đã đoán ra, anh nhếch miệng cười: “Có thực mới vực được đạo mà”.

“Dường như tôi chẳng bao giờ thắng được anh.”

“Cô biết thế là tốt.”

Từ ngoài nhìn vào thấy lời nói, động tác của hai người rất thân mật, chú Thẩm chủ quán và bà vợ không biết chui ra từ lúc nào đứng trốn mắt nhìn, hai người va cả vào nhau mà không hề hay biết.

“Mau gọi điện thoại cho con trai bà đi.”

“Để tôi gọi, để tôi gọi.”

Trên con đường rợp bóng mát có một chiếc giày đá bóng không biết do con nhà ai làm rơi, Chung Lăng nổi hứng giơ chân đá ngay về phía thùng rác bên đường, nhưng cô không phải là thiên tài bóng đá, chiếc giày bay chệch sang sân nhà người ta.

Hạ Dương phì cười: “Động tác vừa rồi của cô khiến tôi nhớ đến một món ăn trước đây đã từng ăn”.

Chung Lăng tò mò hỏi: “Món gì?”

Hạ Dương một mực cười, mãi không chịu trả lời.

Chung Lăng trốn mắt lườm, Hạ Dương cười thật đã mới trả lời: “Lần trước tôi và sếp tổng đi công tác Bắc Kinh, lúc ăn cơm ở một quán ăn nhỏ thì thấy một món ăn tên là “Bóng đá Trung Quốc”, trí tò mò nổi lên, bọn tôi liền gọi ngay món đó”.

“Sau đó thì sao?”

Hạ Dương cố tình làm ra vẻ huyền bí: “Cô đoán xem món được đưa ra là gì?”

“Tôi làm sao biết được”.

“Đậu phụ thối hầm chân giò1 . Hạ Dương quay mặt đi, cười hai vai rung lên bần bật.

1 Đậu phụ thối hầm chân giò khiến người Trung Quốc liên tưởng đến hình ảnh thối chân. Bóng đá nam Trung Quốc nhiều năm không có sự tiến bộ dù được đầu tư rất lớn, dùng hình ảnh “thối chân” để miêu tả tình trạng kém cỏi của bóng đá nam Trung Quốc.

Sau ba giây suy nghĩ, Chung Lăng cũng bật cười thích thú, mãi mới dừng lại được, nghĩ một lát không nhận được lại cười tiếp.

Hạ Dương cười mắt tạo thành hình vòng cung: “Cô đừng có nói trước mặt sếp tổng, anh ấy là fan của bóng đá Trung Quốc, cẩn thận anh ấy sẽ thù cô đó”.

Nhắc đến Hương Huy, vẻ mặt Chung Lăng liền sững lại. Cô đưa mắt nhìn xuống, nhếch mép lên, nụ cười rất khó coi. Một lát sau, đột nhiên cô mới hiểu ra: “Chắc là anh đang nói kháy tôi thối chân đúng không?”

Hạ Dương đã ôm bụng cười ngặt nghẽo, vội vàng nói: “Không dám, không dám”.

Chung Lăng tức đến nổi đom đóm mắt, hồi lâu mới nghĩ ra cách phản bác: “Anh mới là đồ thối chân”.

Hạ Dương chỉ cười, không nói được gì.

Chung Lăng hận quá nghiêng răng ken két.

Đang đi thì trời bắt đầu lát phát mưa. “Về thôi, mưa tuy không to nhưng ngấm vào người dễ cảm lạnh” Hạ Dương quan tâm nói.

Chung Lăng chỉ thích chống đối: “Không khí trong lành biết bao, anh thật chẳng biết thưởng thức gì cả”.

Hạ Dương đành phải chiều theo: “Thế thì cứ đi tiếp vậy”.

Chung Lăng hùng hồn đi trước, Hạ Dương dõng theo bóng cô với cái nhìn da diết.

Chỉ một lát sau, Chung Lăng đã thấy hối hận vì sự ngang ngạnh của mình, một trận mưa như trút nước đổ xuống, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì toàn thân đã ướt như chuột lột. Hạ Dương vội cởi áo ngoài ra chụp lên đầu cô, tay ấn mạnh lên vai cô: “Chạy vào khu nhà đằng trước tránh mưa nhanh lên”.

Chung Lăng đi giày cao gót nên không thể chạy được nhanh, Hạ Dương không còn giữ ý gì nữa mà nắm chặt tay cô, đầu ngón tay lạnh lạnh tự nhiên cảm thấy ấm áp hơn, tim Chung Lăng đập thình thịch, hai má nóng bừng.

Khó khăn lắm mới chạy được đến nơi, hai người đều đã ướt sũng.

Chung Lăng lấy từ trong túi xách ra một gói giấy ăn, rút ra một tờ đưa cho Hạ Dương, Hạ Dương đón lấy, không lau mình mà nhẹ nhàng lau nước mưa đọng trên mặt cô, Chung Lăng vội vàng nói: “Để tôi tự lau”.

Hạ Dương vẫn không chịu, đôi mắt đen ánh lên vẻ cương nghị và quả quyết.

Sự ngần ngại của Chung Lăng chỉ kéo dài trong nửa giây rồi bỏ cuộc.

Nét mặt Hạ Dương rất chăm chú, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng ngần không tì vết của cô.

Chung Lăng cúi đầu: “Anh cũng lau đi kẻo lạnh đây”.

Hạ Dương ngẩng đầu lên, ý cười hiện rõ trong đáy mắt.

Làm sao Chung Lăng lại không hiểu ý anh, cô ngần ngại đưa tay ra, chưa kịp chạm đến má anh, Hạ Dương đã nắm chặt lấy tay cô.

“Chung Lăng.” Ý cười trên môi Hạ Dương mỗi lúc một rõ hơn.

Lúc này đây Chung Lăng liền đưa mắt nhìn ra chỗ khác, né tránh bằng cách khẽ hắng giọng một tiếng: “Hình như mưa nhỏ hơn rồi”.

Hạ Dương lặng lẽ nhìn cô.

Lúc này dưới mái hiên đã có khá nhiều người đứng trú mưa, cơn mưa đến quá bất ngờ, không ai có sự chuẩn bị, mọi người đều chui vào đây để tránh mưa. Chung Lăng không muốn trở thành tiêu điểm trước bao bà quan văn võ, cô định rút tay lại, nhưng Hạ Dương lại nhất quyết không chịu buông ra.

“Chị gái dễ thương ơi”, đột nhiên có người kéo ống tay áo cô, Chung Lăng nhìn xuống, hóa ra là một cô bé tầm hơn chục tuổi.

Cô vội tranh thủ ngay cơ hội rút tay lại, hỏi: “Có chuyện gì vậy em gái?”

“Chị xinh đẹp quá”, cô bé liền nhìn sang Hạ Dương: “Anh ơi, bạn gái anh xinh đẹp như vậy, anh mua bó hoa tặng chị ấy đi ạ”.

Chung Lăng vỗ tay lên trán, bé như thế mà đã hiểu các chiến thuật marketing rồi, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là kỳ tài thương mại.

Thấy cô không phủ nhận, vẻ vui mừng thoáng hiện trong đáy mắt Hạ Dương: “Em thích hoa gì?”

Cô bé liền nhanh nhẩu: “Dĩ nhiên là phải tặng hoa hồng rồi”.

Chung Lăng lên tiếng: “Không cần đâu”.

Cô bé chu môi nói: “Đây là tình cảm mà anh tặng cho chị, chị phải nhận chứ”. Cô bé cứ bám riết lấy Chung Lăng, ra sức lắc tay cô, đôi mắt to tròn trông rất tội nghiệp, kiểu như không đạt được mục đích quyết không chịu buông xuôi.

Chung Lăng thấy đầu óc như hoa lên vì bị lắc liên hồi, cô vội đáp: “Tùy anh”.

Hạ Dương nhìn vẻ căng thẳng của Chung Lăng mỉm cười.

Cô bé liền hoan hô nhiệt liệt: “Anh chị đều là người tốt, hoa hồng của em vừa tươi vừa rẻ”.

Hạ Dương vui vẻ nói: “Anh sẽ mua hết chỗ hoa này của em”.

Cô bé liền cười híp mắt, cẩn thận nhặt ra từng bông hoa rồi đếm, vui mừng nói: “Đúng ba mươi bông”. Rồi cô nhét hết vào tay Hạ Dương: “Anh có biết ngôn ngữ của ba mươi bông hồng là gì không?” Rồi cô bé ghé sát vào tai Hạ Dương nói nhỏ mấy câu.

Chung Lăng lẩm bẩm đáp: “Hãy đón nhận tình yêu của anh”. Năm xưa theo đuổi cô, Đường Tranh cũng đã dùng chiêu này.

Cô bé liền ra sức đẩy Hạ Dương: “Anh ơi, anh vẫn không hiểu à”.

Hạ Dương trả tiền, gỡ đầu, lòng bàn tay lại rịn mồ hôi. Buồn cười quá, anh lại bèn lên giống một chàng trai trẻ mười bảy, mười tám tuổi, chỉ sợ bị Chung Lăng từ chối.

Chung Lăng quay đi, thò tay ra ngoài mái hiên, cố tình lãng sang chuyện khác một cách thoải mái: “Hết mưa rồi, mình về thôi”.

“Ừ.” Hạ Dương lơ ngơ ôm bó hoa, đi bên cạnh Chung Lăng.

Thực ra Chung Lăng cũng đang đấu tranh tinh thần không kém gì Hạ Dương, cô quay sang liếc anh, thấy miệng anh hơi mỉm cười, không hề tỏ ra ngại ngùng, cũng không hề tỏ ra chán nản, có lẽ là do anh biết cách giấu đi suy nghĩ thật của mình, cũng có thể là do cô nghĩ quá nhiều.

Hạ Dương lái xe chở Chung Lăng về nhà, xe dừng dưới sân, anh hỏi: “Hành lang khá tối, anh đưa em lên nhé”.

“Có đèn cảm ứng mà.” Chung Lăng bình thản nói.

“VẬY HẢ?”

Chung Lăng mở cửa: “Bye bye”.

“Chung Lăng”, Hạ Dương kéo cửa kính xuống, khẩn thiết nói: “Hoa của em, đừng quên cầm nhé”.

Tim Chung Lăng đột nhiên đập thành thịch, câu nói của Đường Tranh tựa cơn gió thoảng bên tai cô: “Chung Lăng, em đừng nói với anh rằng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi em đã có được niềm vui mới rồi nhé”. Cô cắn chặt môi, lắc đầu nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Nụ cười trên môi Hạ Dương chợt tắt.

Trái tim Chung Lăng như bị kim châm đau nhói.

“Em lên nhà rồi tranh thủ tắm ngay nước ấm, tốt nhất nên uống một cốc trà gừng.” Hạ Dương cố gắng nở một nụ cười yếu ớt.

“Vâng, anh về đi, cũng muộn rồi.”

Hạ Dương hơi cúi đầu: “Anh đợi em lên rồi về, nếu không anh không yên tâm”.

Một cảm giác cay cay thoáng hiện trên sống mũi, Chung Lăng thở dài, yên lặng một lát rồi nói: “Mai gặp sau nhé”.

8. Chương 8

Sáng hôm sau trời vẫn chưa ngớt mưa, Chung Lăng bắt taxi mãi, may mà có một người đàn ông lịch lãm nhường cho, mới đến được công ty đúng giờ.

Thấy cửa thang máy chuẩn bị đóng, cô vội nói: “Phiền đợi một chút ạ” rồi nhanh chân bước vào, có người đưa tay ra chặn cửa, cô liền nói “Cảm ơn”.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện ra trong thang máy chỉ có hai người, cô và Hạ Dương.

Cảnh tượng tối hôm qua vẫn hiện rõ trong đầu, Chung Lăng tỏ ra rất ngại ngùng, còn Hạ Dương thì vẫn như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thái độ từng tưng, mỉm cười rất đúng mực: “Chào em”.

“Chào anh.” Chung Lăng có vẻ yên tâm hơn, nhưng không hiểu sao trong lòng lại trào lên một nỗi buồn khó tả.

“Tối qua em ngủ ngon không?”

“Rất ngon, còn anh thế nào?”

“Không tệ.”

Hai người rơi vào im lặng.

Chung Lăng chạy vào phòng làm việc như kẻ đang bỏ trốn, thăm hại như người tối hôm qua bị từ chối là cô chứ không phải Hạ Dương.

Cô khê thở hổn hển, đầu óc cứ để đâu đâu.

Lúc điện thoại đổ chuông, cô vội đứng bật dậy, chạm vào tập giấy tờ trên bàn và rơi hết xuống đất.

Màn hình hiển thị số điện thoại của Hướng Huy, cô lấy lại bình tĩnh rồi nghe máy: “Sếp ạ”.

“Chung Lăng, tôi đã xem bản kế hoạch hôm qua cô nộp, rất khá.” Hướng Huy đi thẳng vào vấn đề: “Cô cố gắng tranh thủ triển khai đi nhé”.

Có lẽ là do sau một thời gian dài, sự nỗ lực của cá nhân đã được khẳng định, Chung Lăng thở phào nhưng không cảm thấy quá đổi phấn chấn mà chỉ bình thản đáp: “Vâng”.

Đầu bên kia điện thoại lặng yên trong giây lát: “Chung Lăng, cô và Đường Tranh...”

“Sếp ạ”, Chung Lăng ngắt lời Hướng Huy, “Sếp có công việc gì nữa không?” Cô cố tình nhấn mạnh hai chữ “công việc” để chặn họng Hướng Huy lại.

Hướng Huy im lặng một lát rồi đáp: “Hết rồi”.

Chung Lăng liền mỉm cười: “Vậy tôi bắt đầu đây, có tiến triển gì mới tôi sẽ báo với sếp”.

“Ok.”

Đặt điện thoại xuống, Chung Lăng lập tức vui đầu vào công việc.

Cùng lúc đó, Hướng Huy gọi điện cho Đường Tranh, cười thiếu não nói: “Chung Lăng nhất quyết không chịu, tôi cũng bó tay trước cô nàng, cậu tự nghĩ cách giải quyết đi”.

Đường Tranh im lặng hồi lâu, giọng khàn đi: “Trước đây tôi giấu diếm Chung Lăng như vậy có phải rất hoang đường không?”

Tình yêu là đề tài quá uyên thâm, Hướng Huy mỉm cười nói: “Trong chuyện tình cảm không có đúng và sai, chỉ có yêu hay không yêu mà thôi, nếu cậu thích Chung Lăng thật lòng thì không nên bỏ cuộc, nếu cô ấy vẫn yêu cậu, chắc chắn sẽ không so đo chuyện trước kia đâu”.

“Vậy hả, tôi thấy cô ấy ngày càng xa rời tôi hơn.”

Hướng Huy không biết phải an ủi Đường Tranh như thế nào. Năm xưa khi còn ở Anh, đúng là anh đã cứu Chung Lăng tại quán bar để cô không bị sỉ nhục. Sáng sớm, anh về trường vì có tiết học, bèn nhờ Đường Tranh chăm sóc Chung Lăng sau một đêm say rượu. Sau đó, Đường Tranh và Chung Lăng yêu nhau, Đường Tranh năn nỉ anh giấu chuyện đêm hôm đó, bản thân anh cũng thấy không có gì nên đã đồng ý. Anh cũng đã từng lựa lời khuyên nhủ Đường Tranh, hai người yêu nhau nên thẳng thắn với nhau, nhưng chỉ sợ Đường Tranh hiểu lầm nên không dám nói nhiều. Sau đó thì anh về nước.

Một thời gian dài, anh và Đường Tranh không liên hệ gì với nhau, mãi cho đến khi Chung Lăng được tổng công ty cử về làm giám đốc bộ phận thị trường ở chi nhánh Thượng Hải. Và thế là Đường Tranh lại năn nỉ, muốn để Chung Lăng phải lùi bước trước khó khăn, mặc dù anh không gây khó dễ nhiều cho cô, nhưng cũng khiến cô phải suy nghĩ.

Anh thở dài, năm xưa ở Anh, trong lúc khó khăn nhất may mà có sự giúp đỡ của Đường Tranh, xuất phát từ sự quan tâm và lòng cảm kích đối với bạn, anh đã cố gắng hòa giải mâu thuẫn giữa hai người, chỉ tiếc rằng hiệu quả không đạt được là bao.

“Dần dần cô ấy sẽ tha thứ cho cậu thôi.”

Đường Tranh thở dài: “Hy vọng là như vậy”.

Giờ nghỉ trưa, Chung Lăng chạy sang phòng làm việc của Tư Mẫn rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.” Lúc nhìn thấy Chung Lăng, Tư Mẫn tỏ ra vô cùng sửng sốt.

“Có một số vấn đề muốn hỏi cậu một chút, mình ngồi được chứ?” Chung Lăng khách khí nói.

“Dĩ nhiên là ok.” Tư Mẫn vội dọn dẹp đồ đạc trên ghế sofa ra: “Giám đốc ngồi đi”. Mặc dù không cùng bộ phận, nhưng cô cũng đã từng được nghe nói đến bàn tay sắt của Chung Lăng, không dám coi thường.

“Cứ gọi mình là Chung Lăng hoặc Kiya là được rồi, chẳng lẽ mình và cậu vẫn phải một điều giám đốc, hai điều giám đốc?” Chung Lăng nhìn thẳng vào mắt Tư Mẫn, khẽ mỉm cười.

“Hơ hơ, vậy thì, Kiya muốn hỏi gì cứ hỏi đi?” Tư Mẫn luôn có cảm giác Chung Lăng là người khá lạnh lùng, độc đoán, lại được tổng công ty cử đến, thanh cao ngạo mạn, tính cách này khá giống Thích Đình Đình, không ngờ cô lại là cô gái khá dịu dàng, thân mật.

“Là thế này”, Chung Lăng tỏ ra ngại ngùng trong giây lát, “mình ngắm được một sản phẩm chăm sóc da trên mạng Taobao, nhưng không biết chất lượng thế nào, hãng đó không biết có đáng tin cậy không, nghe nói cậu thường xuyên shopping trên Taobao, mình muốn hỏi ý kiến cậu”.

Câu hỏi này đánh trúng vào sở trường của Tư Mẫn, mắt cô liền sáng lên: “Cậu tìm đúng chuyên gia rồi đấy, cậu ngồi sát vào đây, sản phẩm nào, để mình chọn cho”.

Chung Lăng liền bê một cái ghế ngồi bên cạnh Tư Mẫn, chỉ vào màn hình máy tính nói: “Kem BB này này, đây, chính là mẫu sản phẩm này”.

“Cái này không tốt đâu, tớ giới thiệu cho cậu mẫu này, tớ dùng rồi, màu sắc và hiệu quả che phủ rất tốt, rất tự nhiên, lại còn kiểm soát dầu nữa.” Tư Mẫn dương dương tự đắc nói, nói đến chuyện sản đồ trên Taobao, nếu cô nhận là người sành thứ hai thì công ty này chẳng ai dám nhận là người sành nhất.

“Ok, còn gì hay giới thiệu tiếp đi?” Chung Lăng mỉm cười, xem ra cô đã chơi trúng bài tử của đối phương.

Tư Mẫn cười híp mắt nói: “Lát nữa cậu add tớ trên MSN, tớ sẽ gửi cho cậu địa chỉ cửa hàng tớ hay mua đồ”.

Chung Lăng liền gật đầu.

Tư Mẫn đảo mắt rồi nói tiếp: “Gần đây sành kiểu mua chung, chơi bởi ăn uống thậm chí là spa, giảm béo, tập Yoga đều được, tớ có một trang web mua chung rất hay, lát nữa sẽ cho luôn cậu, đây là tài sản riêng của tớ đấy”.

“Mình còn một vấn đề nữa muốn hỏi cậu, đừng cười mình ngớ ngẩn nhé.”

Tư Mẫn liền vỗ vai cô: “Cứ hỏi thoải mái đi”. Hai người nói chuyện rất hợp gu, Tư Mẫn sẵn sàng chia sẻ những kinh nghiệm sản đồ trên mạng cho cô bạn cùng sở thích với mình.

“Thế dịch vụ thanh toán Alipay dùng thế nào nhỉ?” Chung Lăng ngại ngần hỏi.

“Vô cùng đơn giản, đầu tiên dùng email để đăng ký, sau đó liên kết với ngân hàng, nếu có Chinabank thì dùng càng tiện hơn.” Tư Mẫn nói một hồi, Chung Lăng đã ghi nhớ, rồi cô mỉm cười nói: “Cảm ơn cậu nhé”.

“Đừng khách sáo, có gì hay nhớ chia sẻ nhé.” Tư Mẫn cười tươi đến nỗi mắt biến thành hình vòng cung.

“Chắc chắn rồi.” Chung Lăng cười khúc khích. “Thôi mình về đã nhé”

“Ừ, nhớ add tớ trên MSN.” Tư Mẫn trịnh trọng nói.

Chung Lăng add Tư Mẫn trên MSN, cô vốn rất ít mua đồ trên mạng, nhưng từ khi kết thân với Tư Mẫn, cô đã biến thành fan cuồng của Taobao, còn để xảy ra rất nhiều chuyện buồn cười, những chuyện này sẽ nói sau.

Hết giờ làm việc, trước lời mời nhiệt tình của Quách Chỉ Quân, Chung Lăng liền bắt xe đến nhà cô bạn ăn cơm.

Chỉ Quân ở khu Đại Hoa, cách công ty không xa, nhưng đang là giờ cao điểm, mặc dù đã rất cố gắng nhưng Chung Lăng vẫn đến muộn hơn giờ hẹn.

Quách Chỉ Quân hùng hổ nói: “Lát nữa nhớ phải tự giác, phạt ba chén, mình sẽ không gây khó dễ cho cậu nữa”.

Chung Lăng giả vờ không nghe thấy: “Lâm Sâm đâu?”

“Có ca mổ gấp phải làm thêm giờ, bọn mình mặc kệ lão ta, cứ ăn trước đi.” Chỉ Quân cời tạp dề và bưng ra món ăn cuối cùng.

“Trông bộ dạng của cậu khá giống con gái nhà lành.” Chung Lăng xoa xoa cằm, nhìn Chỉ Quân một lượt từ đầu xuống chân vừa nói.

Chỉ Quân nhìn cô chằm chằm: “Đây vốn là con gái nhà lành, sao có chuyện giống hay không giống được”.

“À nói nhầm, là mẹ hiền vợ đảm.” Chung Lăng vội giải thích, nếu không móng vuốt của cô nàng đã chọc vào nách cô rồi.

“Thế nghe còn tạm tạm.” Quách Chỉ Quân gấp một miếng đùi gà vào đĩa Chung Lăng: “Thịt gà xào hạt dẻ, món cậu thích nhất đấy, ăn nhiều vào”.

“Cậu vẫn nhớ sở thích của mình hả?”, không phải Chung Lăng không cảm động, thực ra cô và Quách Chỉ Quân chỉ học với nhau một năm ngắn ngủi, nhưng không hiểu sao, hai người như đã quen nhau mười mấy năm.

Chỉ Quân xoa má Chung Lăng: “Coi cậu này, vừa gây vừa tiêu tụy”.

Chung Lăng liền nói: “Chứ sao nữa, bị nhà tư bản bóc lột mà”.

Quách Chỉ Quân liền đặt đũa xuống: “Lâu quên mất không hỏi cậu đang làm cho công ty nào? Đã làm giám đốc rồi thì việc cứ sai cấp dưới làm, tội gì phải để mình vất vả như vậy”.

“Tình hình hơi phức tạp.” Chung Lăng cười bình thản. “Một lúc một nhát chưa thể nói hết được.”

May mà những ngày vất vả nhất đã trôi qua.

Chung Lăng không muốn để bạn phải lo lắng nên không nói nữa, Quách Chỉ Quân cũng không nghĩ gì thêm, chỉ nói: “Cho mình một tấm card của cậu, lúc nào đi qua đó sẽ gọi cậu cùng ăn trưa”.

“Ok.” Chung Lăng gật đầu, lấy từ trong túi ra hộp đựng card visit rất xinh xắn.

Mắt Chỉ Quân liền sáng lên: “Hộp đựng card visit của cậu đẹp nhỉ”. Cô không đón lấy tấm danh thiếp của Chung Lăng mà lại tỏ ra rất có hứng thú với chiếc hộp, bèn nịnh nọt: “Tặng mình đi”.

Chung Lăng lườm cô nàng một cái: “Đừng có mơ”.

Chỉ Quân không thèm đếm xỉa, rút hết card visit ra trả lại cho Chung Lăng rồi trấn lột ngay hộp đựng card, cười như nắc nẻ.

“Cậu đâu có dùng đến, sao lại cướp của mình.” Chung Lăng giả vờ gây gổ.

“Kể cả không dùng đến, bỏ vào túi xách cũng thấy thích, không được sao?” Chỉ Quân không hề nhượng bộ.

“Trả lại ỉnh.”

“Không trả đấy.”

Hai cô nàng tuổi cộng vào đã gần sáu mươi đuổi bắt nhau ở phòng khách, cười đùa khúc khích cứ như trẻ con.

Lúc mở cửa bước vào nhà, đập vào mắt Lâm Sâm là cảnh tượng đó. Anh lắc đầu, cười rồi nhặt đám card đang nằm la liệt dưới đất lên.

Chỉ Quân bước tới, cười nói: “Anh đói lắm rồi hả, mau rửa tay vào ăn cơm.”

Lâm Sâm không hề nề mặt Chung Lăng, cúi xuống hôn nhẹ lên trán vợ yêu.

Mặc dù mặt dày nhưng Chỉ Quân vẫn đỏ bừng mặt, đẩy anh một cái tỏ vẻ ngượng ngùng.

Chung Lăng thấy mừng vì Chỉ Quân đã tìm được người yêu thương cô thật lòng, nhưng vẫn không quên buông lời châm chọc: “Hai người bắt nạt tôi thân cô thế cô, thật là quá đáng”.

Ý cười lộ rõ trong đáy mắt Lâm Sâm, anh đưa lại cho cô những tấm card vừa nhặt lên, mắt liếc qua: “Ấy, em làm ở tập đoàn Hiển Dịch hả?”

Chung Lăng liền đáp: “Vâng, có gì không ạ?”

Lâm Sâm liền quay đầu sang hỏi: “Hình như Hường Huy cũng làm ở Hiển Dịch đúng không nhỉ?”

Chỉ Quân liền bật cười: “Vòng vo một hồi, cuối cùng hóa ra toàn người quen”.

Chung Lăng sững lại: “Hai người quen Hường Huy à?”

“Còn ai quen hơn vào đây nữa”, nói xong, Chỉ Quân liền liếc Lâm Sâm bằng ánh mắt châm chọc.

Lâm Sâm liền háng giọng để che giấu: “Bao nhiêu năm trôi qua rồi mà em vẫn ghen hả”.

Chung Lăng sững sốt đến nỗi đứng thẳng người lên: “Cậu và Hường Huy...”

Chỉ Quân biết cô đã hiểu lầm, liền gõ ngón tay vào trán cô, ôm bụng cười lớn: “Cậu nghĩ gì vậy”.

Chung Lăng ầm ức đáp: “Hai người nói chuyện làm tôi hiểu lầm”.

Lâm Sâm quyết tâm không đếm xỉa đến hai cô nàng tư tưởng rất không trong sạch này, cúi đầu miệt mài ăn.

“Này, các món em nấu cho Chung Lăng, sao anh chỉ ăn một mình vậy.”

“Thế thì em phải chịu khó tiếp bạn thôi, toàn nói những chuyện linh tinh.”

“Sao em lại không tiếp chứ, anh xem em toàn nấu những món Chung Lăng thích ăn nhất.”

“Hóa ra trong lòng em anh chỉ đứng ở vị trí thứ hai, thật là đau lòng.”

Chung Lăng cố gắng nhịn cười, nhìn hai vợ chồng họ đấu khẩu với nhau thật thích thú.

Ăn xong cơm, Chung Lăng định giành quyền dọn dẹp, liền bị Chỉ Quân ấn xuống ghế sofa: “Sao có chuyện bắt khách phải lao động chứ”.

Lâm Sâm cười hề hề: “Hai em cứ nói chuyện đi, để anh rửa bát”.

Chỉ Quân bổ cam, táo và kiwi thành một đĩa lớn rồi đặt lên tràng kỷ: “Ăn hoa quả đi”.

Chung Lăng liền vỗ bụng nói: “Tớ thấy nếu đến nhà cậu thêm mấy lần nữa thì chắc chắn quần áo tớ phải mua tăng thêm một size”.

Chỉ Quân che miệng cười khúc khích.

Xem ti vi chán, không hiểu sao hai người lại nói đến Hường Huy.

“Cậu còn nhớ lần trước đến bệnh viện thăm mình và gặp Diệp Từ không?”

Chung Lăng gật đầu, dĩ nhiên là cô còn nhớ.

“Cô ấy chính là vợ của Hường Huy” Chỉ Quân vừa cắt móng tay vừa nói. Diệp Từ là mối tình đầu của Lâm Sâm, câu “bao nhiêu năm rồi mà em vẫn còn ghen hả” Lâm Sâm nói lúc này chính là bắt nguồn từ đó.

Biết tin Hường Huy đã có gia đình, không hiểu sao Chung Lăng lại thở phào một cái. Cô vừa quay chiếc bút trên bàn vừa nói: “Chỉ Quân, mình vừa mới biết người cứu mình ở Anh năm xưa là Hường Huy chứ không phải Đường Tranh”.

“Hả!” Quách Chỉ Quân còn sững sốt hơn cả cô khi vừa biết sự thật.

“Tình hình cụ thể thế nào mình cũng chưa rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, hai người đó chơi rất thân với nhau.” Chung Lăng mỉm cười.

Quách Chỉ Quân phản ứng rất nhanh: “Thế cậu với Hường Huy... các cậu...” Tình cảm của Chung Lăng dành cho Đường Tranh xuất phát từ sự đáp ơn, Chỉ Quân rất hiểu điều này nên mới hỏi như vậy.

Chung Lăng đưa mắt nhìn xuống, mỉm cười đáp: “Vừa nãy cậu nói anh ấy đã kết hôn, mình liền thở phào”.

“Mình cũng thở phào.” Quách Chỉ Quân mỉm cười, uể oải nằm xuống ghế sofa. “Nếu không mình cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa.”

“Cậu còn không hiểu mình à, cho dù yêu một người nào đó sâu sắc đến đâu, mình cũng sẽ không chen chân vào gia đình người ta, huống chi giữa mình và anh ấy không có gì cả.” Tưởng Viêm làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình Chung Lăng, khiến cô vô cùng khốn khổ, chắc chắn cô sẽ không cho phép mình làm chuyện như vậy.

“Ừ, trăm cũng thấy yên lòng rồi.” Quách Chỉ Quân vỗ vai cô tỏ ý khen ngợi.

“Xí!” Chung Lăng xắn tay áo lên véo má cô nàng một cái: “Ba ngày không bị ăn đánh, nhà người càng được đà lẩn tới rồi đấy”.

Quách Chỉ Quân luôn miệng xin tha: “Đại nhân khoan dung độ lượng, xin hãy bỏ qua cho tiểu nữ lần này”. Lúc này Chung Lăng mới buông tha cho cô nàng.

Chỉ mất mấy ngày Chung Lăng và Tư Mẫn đã trở nên thân mật, cô mới hiểu Tư Mẫn hơn. Thực ra Tư Mẫn là người rất dễ sống, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, không như nhiều người việc không liên quan đến mình liền thờ ơ cho qua. Khi cô ấy đã chịu coi bạn là bạn thì cô ấy sẽ đối xử với bạn bằng cả tấm lòng. Nếu ở thời cổ đại thì chính là hiệp nữ lấy chữ nghĩa làm đầu.

Tư Mẫn cũng đã nói thật lòng mình với Chung Lăng, kể từ khi thành lập cho đến nay, chi nhánh Thượng Hải của Hiên Dịch chưa từng có giám đốc thị trường, phó tổng giám đốc phụ trách mọi việc, các bộ phận làm tốt chức năng của mình, ai làm việc người nấy rồi báo cáo công việc lên phó tổng giám đốc. Sự xuất hiện của Chung Lăng đã đảo lộn mọi trật tự trước đó, rất nhiều người lầm tưởng rằng cô đến để chia quyền hoặc giám sát mọi người, dĩ nhiên là có ấn tượng xấu đối với cô, hơn nữa với tư cách là giám đốc thị trường, tuổi tác của cô cũng hơi trẻ, thế nên mọi người mới đối xử với cô như vậy. Đối với mọi người, tất cả mọi việc đều cần một quá trình để thích nghi, thời gian dài sẽ thấy quen mà thôi.

Trước những lời này, Chung Lăng chỉ mỉm cười mà không nói gì. Cô có cách đối nhân xử thế của riêng cô, sẽ không vì sự gây khó dễ của người khác mà bỏ cuộc, cũng sẽ không vì sự đối xử nhẹ nhàng của người khác mà thấy thoải mái.

Hôm nay, Tư Mẫn hào hứng chat với Chung Lăng trên MSN: Thông báo cho cậu biết một tin vui nhé, hàng gửi đi từ Thanh Đảo, chỉ sau một ngày là đến Thượng Hải.

Chung Lăng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao: Cái này thì có liên quan gì đến việc bán thiết bị?

Bị Tư Mẫn ném sang một cái nhìn khinh bỉ: Đang nói là shopping Online.

Không phải là nói quá nhưng đích thực là tất cả những vấn đề liên quan đến shopping Online, cô nàng cuồng Taobao này đều biết tuốt. Chung Lăng cười nói: Tìm được cái gì ngon bổ rẻ nhớ cho đây biết nhé.

Tư Mẫn: Yên tâm đi.

Chung Lăng đang chăm chú xem tài liệu thì Phương Nhiên, vị đồng nghiệp lâu ngày không lộ diện, gõ cửa vào nói nhỏ: “Giám đốc, tôi về rồi”.

Chuyến đi vừa rồi của Phương Nhiên kéo dài hơn hai tháng, nghe nói cô xin thường trú ở chi nhánh Bắc Kinh nhưng bị Hướng Huy ngăn lại. Chung Lăng không dă động gì chỉ hỏi: “Việc ở Bắc Kinh đã giải quyết ổn thỏa rồi chứ?”

“Cũng ổn ổn rồi ạ.”

Chung Lăng mỉm cười: “Ở đây rất cần cô, và cô cũng biết rằng nhân sự ở bộ phận thị trường vẫn đang thiếu”.

“Giám đốc cứ giao phó.”

“Phần này sẽ giao cho cô nhé.” Chung Lăng đưa tập giấy tờ cho Phương Nhiên: “Cứ tiến hành, cố gắng làm nhanh”.

“Dạ vâng.”

Hạ Dương nói Phương Nhiên là người bảo thủ, quả nhiên không sai. Và nguyên nhân khiến cô xin đi, Chung Lăng cũng đã đoán được phần nào.

Dù là người phụ nữ giỏi giang đến đâu, gặp phải những vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm đều không thể gác lại được.

Chung Lăng lặng lẽ thở dài.

Gần đến giờ tan sở, Chung Lăng có một vấn đề về kỹ thuật muốn hỏi ý kiến Hạ Dương, bèn bấm số máy nội bộ, trợ lý của Hạ Dương nói rằng hôm nay Hạ Dương không đi làm.

Chung Lăng liền cau mày: “Có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói là sếp ốm, sếp đã xin sếp tổng nghỉ rồi ạ.” Có lẽ là do sợ Chung Lăng nổi cáu, cô bé trợ lý tỏ ra rất rụt rè, nhưng vẫn cố thanh minh.

Ồm ư, Chung Lăng sững lại.

“Hình như là bị cảm nặng ạ.”

Chẳng lẽ là di chứng của trận mưa hôm đó? Đã mấy ngày trôi qua rồi, thời gian ủ bệnh cũng dài lắm. Chung Lăng nghĩ bụng.

Cô đấu tranh tư tưởng nửa ngày trời, không thể tập trung tinh thần làm việc, cuối cùng lấy hết can đảm, lấy cớ có vấn đề kỹ thuật quan trọng cần phải xin ý kiến Hạ Dương, xin phòng nhân sự địa chỉ nơi anh ở.

Lúc này đây Chung Lăng đang đi đi lại lại trước cửa khu nhà ở hoa viên Lư Loan.

Cô có thể nói dối phòng nhân sự là vì việc công, nhưng rõ ràng cái cớ này không thể lừa Hạ Dương. Cô phải tìm lý do đằng hoàng gì để che giấu sự thật đây. Kể cả may mắn che được mắt Hạ Dương thì cũng không thể lừa dối được bản thân. Sự thật ở đây là cô quan tâm đến Hạ Dương, trong tích tắc nghe thấy anh bị ốm, trái tim cô rối như tơ vò.

Cô cứ đi đi lại lại như vậy, việc này phức tạp hơn nhiều so với những khó khăn mà cô gặp trong công việc.

Có lẽ là do đứng trước khu nhà quá lâu, anh bảo vệ tốt bụng đã để ý đến cô và lịch sự hỏi: “Tôi có thể giúp được chị việc gì không?”

“À, tôi tìm người quen, tôi lên ngay đây.” Chung Lăng nắm chặt mẫu giấy ghi số phòng của Hạ Dương trong tay rồi vội vã đi vào tìm thang máy, lên tầng 12.

“Phòng 1208, cô nhủ thầm rồi hít một hơi thật sâu, một hơi thật sâu nữa.

Khi chuông đổ, tự nhiên Chung Lăng lại không cảm thấy thấp thỏm nữa.

“Ra ngay đây”, bên trong vọng ra giọng nói ngọt mũi nặng, xem ra anh chàng ốm không phải là nhẹ.

Cửa được mở ra, vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng hiện rõ trên nét mặt Hạ Dương.

Chung Lăng bất giác đưa tay xoa xoa mũi: “Nghe nói anh ốm, em đến thăm”. Cô cố gắng nói với giọng tỉnh bơ.

Hạ Dương liền cười: “Có ai đến thăm người ốm mà đi tay không như em không?”

“Tại sao lại không chứ? Em không biết anh thích gì, nhờ đồ mua đến không hợp ý anh thì lãng phí quá.” Chung Lăng hùng hổ, câu nói tiếp theo lại càng kinh khủng hơn: “Nhờ chẳng may anh ốm chỉ còn chút hơi tàn thì cũng không cần ăn gì nữa...”

Chưa nói dứt lời cô đã bị Hạ Dương kéo vào phòng, trợn mắt la: “Em rửa anh hả?”

Chung Lăng không hề để tâm đến vẻ bặm trợn của Hạ Dương: “Đây là cách tiếp khách của anh ư, đến cốc trà cũng chẳng có”.

“Anh là bệnh nhân.” Hạ Dương uể oải nói rồi tiếp tục cuộn mình trên ghế sofa. “Thích uống gì thì vào tủ lạnh mà lấy.”

Chung Lăng nhìn xung quanh, căn hộ độc thân của Hạ Dương sạch sẽ quá mức, còn gọn gàng, ngăn nắp hơn cả phòng cô, cô cảm thấy bất bình, mày nhướn lên, miệng thì hứ với vẻ không thèm chấp.

Vào đến bếp, trong lòng Chung Lăng cũng cảm thấy đỡ hơn phần nào. Trong bồn rửa cũng có bát đĩa đang ngâm, trên kệ bếp còn có mấy bát mì ăn liền ăn dở, nụ cười trên môi cô dần dần hiện rõ hơn, cô cởi áo khoác ngoài, bỏ sang một bên, xắn tay áo lên và nhanh nhẹn dọn dẹp.

Đầu tiên là rửa sạch bát đĩa, sau đó lại cọ rửa bồn rửa bát một hồi, cuối cùng thu hết rác vào một cái túi nilon, đặt ở cửa, định lát nữa về sẽ xách xuống.

Hạ Dương đợi mãi mà không thấy Chung Lăng đâu, liền tò mò đi vào, thấy bóng dáng mảnh dẻ của cô đang bận rộn trong bếp, miệng còn hát ngân nga.

Nắng vàng hắt sáng nửa khuôn mặt cô, tạo thành một hình vòng cung dịu nhẹ, cái miệng xinh xắn nở nụ cười ấm áp, tựa như một bà nội trợ trẻ, yên tĩnh, nhẹ nhàng.

Dường như phát hiện ra ánh mắt của Hạ Dương, Chung Lăng ngẩng đầu lên, liền chạm phải ánh mắt dịu dàng như nước của anh, cô then thùng mặt đỏ bừng.

Nụ cười hiện rõ trên môi Hạ Dương, rồi anh không hề nề nang mà nói: “Em đến làm giúp việc theo giờ cho anh hả”.

Chung Lăng nở một nụ cười bất lực: “Đằng nào thì cũng đã làm trợ lý cho anh rồi, giúp việc theo giờ thì có sao”. Sau đó cô lại chỉ vào mấy bát mì ăn liền: “Ăn món này không có lợi cho bệnh tình của anh đâu”.

“Thế thì ăn gì?” Tài năng giả nai của Hạ Dương luôn là số một.

“Ăn cháo gà tốt hơn.”

Hạ Dương liền giở trò lưu manh: “Thế em nấu cho anh ăn đi”.

Chung Lăng đã lĩnh giáo đủ cái gọi là tự chuốc lấy oan nghiệt, chạy đằng giời cũng không thoát.

“Trong tủ lạnh có nguyên liệu đấy, đành phải trông cậy hết vào em, anh đi ngủ đây, có cháo sẽ dậy ăn.” Hạ Dương cười hềnh hếch.

Được đà lấn tới hả, Chung Lăng liền xòe tay ra, thật thà nói: “Em không biết nấu”.

“Không biết nấu thì đi mua, không bị bỏ đói là được.”

Chung Lăng hỏi: “Quanh đây có tiệm cháo nào không?”

Hạ Dương thực sự đầu hàng trước cô nàng: “Thôi để anh nấu vậy”.

“Nhưng anh đang ốm mà.” Chung Lăng liếc Hạ Dương một cái.

Hạ Dương liền đáp ngay: “Nhìn thấy em hết cả ốm rồi”.

Mặc dù là câu nói đùa, nhưng Chung Lăng cảm thấy trong lòng dậy sóng, đợi anh chàng nói tiếp nhưng Hạ Dương lại không nói thêm gì nữa.

Chung Lăng không còn xa lạ với trình độ nấu ăn điêu nghệ của Hạ Dương, chẳng mấy chốc, một xoong cháo gà nhỏ thơm phức đã ra lò.

Chung Lăng múc một bát bê ra phòng khách: “Cẩn thận không nóng đấy”.

Hạ Dương ăn rất ngon lành, cơn thèm trong bụng Chung Lăng trôi dạt, nhưng ăn tranh của người ốm e rằng không ổn lắm, cô bèn cố gắng nuốt nước bọt.

Hạ Dương biết rõ bụng dạ cô nhưng không chịu mở lời, ăn xong lại vui vẻ đưa bát cho cô: “Múc hộ anh bát nữa”.

Nể tình anh ta đang ốm, cô đành nhịn vậy.

“Haiz, ăn no quá!” Cuối cùng lương tâm cắn rứt, Hạ Dương liền vờ vô tình hỏi: “Em cũng chưa ăn tối đúng không, nếu không ngại...”

“Không ngại.” Không đợi anh nói hết, Chung Lăng đã lao thẳng vào bếp.

Hạ Dương cười rất khoái chí.

Chung Lăng rửa xong bát đĩa đi ra, hỏi Hạ Dương: “Anh uống thuốc chưa?”

Hạ Dương hắt hàm về phía tràng kỷ, Chung Lăng liền cầm lên xem, một hộp thuốc cảm Kangtaike và một hộp Paracetamol đều đã hết hạn sử dụng.

“Không còn thuốc gì khác à?”

Hạ Dương lắc đầu: “Lười đi mua”.

Chung Lăng nghĩ ngợi một lát rồi mở túi xách ra, lấy ra một miếng cạo gió bằng sừng trâu: “Cạo gió đi, đảm bảo hết ốm ngay lập tức”.

Hạ Dương giật mình: “Em mang theo cả cái đồ này hả?”

“Chứ sao, cái này tốt hơn uống thuốc nhiều.”

Hạ Dương sống chết không chịu: “Không cạo đâu”.

“Anh tưởng em lừa anh à, trò này hoàn toàn có căn cứ đấy. Những mẹo người xưa để lại hay lắm”.

Hạ Dương cười giả lả: “Thế ai cạo cho anh? Tay anh đâu có dài”.

Lúc này Chung Lăng mới ý thức được đến vấn đề, mặt đỏ bừng.

“Trừ phi em giúp anh.” Hạ Dương nheo mắt, giọng như có ma lực.

Cổ họng Chung Lăng khô khốc, không phát ra âm thanh nào.

“Em tự đề nghị, hay là em sợ hả?” Chiêu kích tướng quả là hữu dụng.

Chung Lăng liền ưỡn thẳng lưng: “Cạo thì cạo, sợ gì”.

Hạ Dương cười càng phần khởi hơn.

“Cởi áo ra.” Mặt Chung Lăng nóng như quả bom sắp nổ, cô quay mặt đi, tim đập thình thịch.

Đang là tháng Sáu, Hạ Dương mặc một chiếc áo thể thao mỏng ở nhà, anh cởi ngay ra.

Chung Lăng quay mặt lại thì thấy anh để trần, cơ bắp rắn chắc, cân đối, không hề giống với hình ảnh dong dỏng gầy gầy ngày thường.

Nhiệt độ trong phòng tự nhiên như tăng thêm mấy độ, vẻ luống cuống hiện rõ trên khuôn mặt Chung Lăng. Ánh mắt cô dừng lại trước phần ngực để trần nhẵn mịn của anh, đầu óc quay cuồng loạn xạ.

“Chẳng bao giờ nghe thấy người ta cạo gió bằng cách đứng nhìn cả.” Hạ Dương bật cười nói.

Chung Lăng xấu hổ đáp: “Anh quay lưng ra đây!”

Hạ Dương ngoan ngoãn làm theo.

Chung Lăng mặt nóng như chảo lửa, tay cầm miếng cạo gió mà luống cuống không biết phải bắt đầu từ đâu.

Khi bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn của cô đặt lên bờ vai Hạ Dương, người anh run lên.

Bàn tay cảm nhận được sự săn chắc của cơ bắp anh, tự nhiên Chung Lăng thấy bất bình, gã này da còn đẹp hơn cả cô, làm sao cô chịu nổi.

Dĩ nhiên là Hạ Dương không hiểu những suy nghĩ trong lòng Chung Lăng, thực ra anh cũng căng thẳng không kém gì cô, mấy giọt mồ hôi trên trán rõ xuống.

“Đau không?” Chung Lăng hỏi nhỏ.

Động tác nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, không đau mà thấy hơi tê tê, Hạ Dương vui như mở cờ trong bụng, nhưng lại muốn lưu giữ cảm giác ngọt ngào, giầy vò này.

“Xong rồi.” Một lát sau, Chung Lăng thở phào.

Hạ Dương liền quay phát lại, nửa trên cơ thể lọt hẳn vào mắt cô.

“Anh... không mặc áo vào luôn đi.” Chung Lăng luống cuống, hai má đỏ bừng.

Mặc dù để trần nhưng khí chất của Hạ Dương vẫn rất nho nhã, cuốn hút. “Ừ”, anh đáp rồi từ từ mặc áo vào, đôi mắt đen sáng ngời.

Chung Lăng nhìn anh, chợt nhớ đến câu thơ miêu tả người đàn ông đẹp thời cổ đại: Phong tư trạc trạc như xuân nguyệt liễu, Nhung nhan lạn lạn như nham hạ điện (Phong thái tươi tắn như liễu đùa gió xuân, đôi mắt sáng ngời căng tràn nhựa sống).

Cái gọi là vẻ đẹp nam tính hút hồn người khác chắc là như vậy.

“Em... em phải về đây, nếu thấy chưa khỏe hẳn thì ngày mai anh cứ nghỉ thêm.” Chung Lăng không dám nhìn Hạ Dương nữa, cô chỉ sợ nếu ở thêm một giây nữa, mọi suy nghĩ của cô sẽ bị lộ tẩy hết.

Hạ Dương từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chú vào mắt cô mà không nói lời nào.

Chung Lăng cúi đầu, lòng rối như tơ vò, nếu anh tỏ tình một lần nữa thì cô sẽ trả lời thế nào, từ chối hay đón nhận, tình cảm và lý trí của cô đã tách xa nhau kể từ giây phút cô bước chân vào căn phòng này.

Đợi một lúc lâu mà Hạ Dương vẫn không lên tiếng, Chung Lăng càng nghĩ càng tức, cô đã thừa nhận tình cảm của mình rồi mà anh vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra. Có phải đàn ông đều ngờ nghệch thế không, chuyện này phụ nữ nhất định phải nói ra trước ư? Bị từ chối một lần rồi bỏ cuộc luôn ư? Cô hậm hực nói: “Em về đây”.

Cô đưa tay mở cửa, Hạ Dương liền đứng sau lưng cô gọi khẽ: “Chung Lăng”. Một bóng đen ập xuống, tay Hạ Dương đã đóng cửa lại, cánh tay còn lại đã khóa chặt cô trong không gian chật hẹp.

Người Chung Lăng gần như đã bị anh ôm trọn trong lòng, xung quanh toàn bộ là hơi thở của anh.

“Chung Lăng.” Anh mất Hạ Dương da diết, hơi thở ấm áp phả vào tai cô: “Anh yêu em”.

Một cảm giác vui mừng len lỏi trong lòng Chung Lăng, nhưng miệng vẫn cứng rắn: “Chúng ta không hợp nhau”.

Hạ Dương đưa mắt nhìn xuống: “Có rất nhiều thứ chưa thử thì không thể biết hợp hay không, ví dụ khi chưa ăn thử đậu phụ thối em không thích, ăn rồi em sẽ nghiệm.”

“Thôi đi”, Chung Lăng rùng mình vì cách so sánh của Hạ Dương. “Anh ví anh như miếng đậu phụ thối, em không có ý kiến, nhưng anh đừng có lời em vào.”

“Em rất ghét anh hả?” Hạ Dương cao giọng ở cuối câu, nét mặt có vẻ hệt hăng. Như con cún nhỏ bị bỏ rơi, trông rất tội nghiệp.

Chung Lăng sợ nhất là nhìn thấy vẻ đáng thương đó của anh, giọng liền dịu đi hẳn: “Cũng không hẳn là ghét”.

Ánh mắt Hạ Dương hiện lên vẻ ranh mãnh vì gian kế đã thành công: “Thế có nghĩa là thích đúng không?”

“Anh bảo phải thì phải.” Chung Lăng không còn chạy trốn nữa.

Hạ Dương cũng không cho cô cơ hội chạy trốn, hơi thở xen lẫn hương bạc hà và hương trà xanh ập xuống, Chung Lăng nhanh nhẹn né đầu sang một bên: “Em là người mang virus viêm gan B...”

“Cùng lắm thì sau này chết cùng nhau.” Hạ Dương bắt chấp đặt xuống một nụ hôn.

Chung Lăng thở hổn hển: “Anh còn đang bị cảm, đừng để lây sang em”.

Hạ Dương đâu còn cho cô cơ hội bẻm mép nữa, anh nâng cằm cô lên và đôi môi ập tới.

Trong tích tắc môi chạm môi, dường như có một dòng điện chạy vụt qua, đó là nụ hôn da diết đã được chờ đợi từ lâu, mạnh mẽ hơn những gì hai người tưởng tượng.

Chung Lăng dần dần tan chảy trong nụ hôn nồng nàn của anh, tựa như thanh socola Dove ngọt ngào tan chảy trong tim. Đôi môi anh ghì siết lấy môi cô, hết lần này đến lần khác, cướp đi toàn bộ sinh lực của cô.

Đôi mắt Chung Lăng như bị một màn sương bao phủ, cam tâm sa đọa.

Mãi cho đến khi Chung Lăng sắp nghẹt thở, Hạ Dương mới buông tha cho cô, dường như còn chép miệng vì chưa thật toại nguyện.

Chung Lăng vì thiếu oxy nên thở không đều, cô ra sức hít thở bầu không khí trong lành.

Hạ Dương phần chần rớt cho cô một cốc nước.

Chung Lăng đón lấy và uống một hơi hết sạch, tim vẫn đập thành thịch vì nụ hôn cháy bỏng, lồng ngực phập phồng.

Quay sang thì vô tình nhìn thấy bó hoa hồng hôm trước đặt trên thành cửa sổ. Hoa lá đã héo khô.

“Anh vẫn còn giữ à?” Chung Lăng hỏi nhỏ.

Hạ Dương ai oán đáp: “Ai bảo em không chịu nhận, báo hại anh buồn mấy ngày liền”.

Chung Lăng tủm tỉm cười.

Hạ Dương lại ôm cô vào lòng, gian phòng yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng tim đập của hai người.

Dường như có một cảm xúc đã bị kìm chế lâu ngày từ trong trái tim chảy ra, Chung Lăng nhìn thẳng vào mắt Hạ Dương, chủ động gửi lại nụ hôn ngọt ngào như hoa đình hương.

Thiên hậu Vương Phi đã từng hát rằng: Đẳng nào cuối cùng ai cũng cô đơn, nhưng có người sẵn sàng đánh cược, dùng sự đau khổ của cả cuộc đời để đổi lấy giây phút ngọt ngào sâu lắng ngắn ngủi.

Có thể trong tương lai phải đối mặt với nhiều sóng gió, có thể đến cuối cùng vẫn phải cô đơn, kể cả ngày đó sẽ tới, cô sẵn sàng chấp nhận.

Rất lâu sau, một lần đột nhiên Chung Lăng hỏi: “Có phải lần đó anh cố tình giăng bẫy để lừa em không?”

Hạ Dương cố tình lơ đi, nhưng trước lời ép cung, tra khảo của Chung Lăng, cuối cùng anh đã thừa nhận.

Chung Lăng không giận, chỉ hỏi: “Tại sao anh lại khẳng định là chắc chắn em sẽ đến?”

“Rõ ràng trong lòng em rất thích anh, nếu anh không nhận ra điều đó thì chúng tôi mất đúng là có vấn đề.” Hạ Dương đáp mà không hề ngước mắt lên.

Chung Lăng thực sự bó tay, gặp phải anh chàng mặt dày hơn cả tường thành này còn có thể nói được gì nữa đây.

Trong lúc còn đang chìm trong cảm giác lâng lâng thì chuông cửa đổ.

Chung Lăng chưa kịp nói gì, Hạ Dương đã ra mở cửa.

Chung Khải từng từng đi vào: “Giai Viện nói cậu ốm, bảo tôi đến ngó xem sao”. Đột nhiên cậu chàng sững lại, miệng há hốc có thể nuốt cả quả trứng gà: “Chị, sao chị lại ở đây?”

Nét mặt Chung Lăng vô cảm, nói với giọng rất dửng dưng: “Cấp trên xuống thăm cấp dưới ốm có gì là lạ đâu”. Rồi cô khua tay như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Thôi về đây, ngày mai nhớ đi làm đúng giờ”.

Hạ Dương chỉ cười.

Đóng cửa lại, Chung Lăng chưa kịp thở phào thì đã nghe thấy Chung Khải sững sốt hỏi: “Ấy, Hạ Dương, sao gây cậu chỗ tím chỗ xanh vậy, bà chị yêu quý của ta bạo hành tình dục với người hả?”

Chung Lăng thực sự không còn mặt mũi nào, chỉ muốn tìm ngay một tảng đậu phụ đâm đầu chết quách cho rồi.

9. Chương 9

Hai người yêu nhau không cần sự khởi đầu ầm ĩ, không cần sự lãng mạn kinh thiên động địa, chỉ cần được ở bên nhau đã là thỏa mãn lắm rồi.

Chung Lăng bắt đầu nhớ đến Hạ Dương những lúc rảnh rỗi. Mỗi lần nhớ đến anh, cô lại tủm tỉm cười, cảm giác ngọt ngào đó trào dâng trong lòng, không thể giấu nổi.

Tư Mẫn cũng nói: “Chung Lăng, nhìn nhà người hạnh phúc như một cô nàng đang sống trong tình yêu”. Chung Lăng không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ đưa tay lên má tự hỏi: “Có thật là rõ mồn một như vậy không nhỉ?”

Những lúc hợp hành, hai người không hẹn mà luôn ngồi đối diện với nhau. Chỉ một ánh mắt, một nụ cười đã có thể thay cho ngàn lời muốn nói.

Buổi trưa hẹn nhau ở một quán ăn nhỏ cách công ty bốn, năm con đường để tận hưởng giây phút dành riêng cho nhau.

Những lúc có thời gian rỗi, nhắn tin, gọi điện thoại hoặc lên MSN chat với nhau vài câu, hoặc lợi dụng việc công thành việc riêng, gọi đối phương sang phòng làm việc của mình, kể cả không nói gì, được nhìn nhau một lát cũng là tốt rồi.

Bản thân Chung Lăng không thể ngờ rằng mình lại rơi vào chuyện tình công sở trước bao con mắt của đồng nghiệp. Mặc dù công ty không có quy định giấy trắng mực đen không cho phép nhân viên yêu nhau, nhưng cũng đã có một trường hợp, một trong hai người bị khuyên là nên xin chuyển công tác.

Trước vấn đề này Hạ Dương cũng không để tâm, anh nói với giọng rất bất cần rằng, nếu một người buộc phải chuyển thì anh sẽ đi, đi đâu chẳng tìm được cơ hội phát triển, dù gì cũng tốt hơn là cứ lén lút lút lút thế này. Nhưng Chung Lăng lại kiên quyết phản đối, một là cô không muốn công khai mối quan hệ của họ sớm như vậy, hai là công việc của hai người bận như vậy, giả dụ mỗi người một nơi thì e rằng cả tuần chẳng được gặp nhau một lần.

Chung Lăng đã nói như vậy thì Hạ Dương đành chiều theo ý cô, những ngày tháng sống trong nỗi thấp thỏm và hồi hộp vẫn phải tiếp tục kéo dài.

Trong một thời gian khá dài, Đường Tranh không có động tĩnh gì. Chung Lăng chỉ nhận được một tin nhắn của anh ta: Nếu chịu bỏ cuộc ở đây thì đó không phải là anh. Mặc dù là số điện thoại lạ, nhưng Chung Lăng biết chắc chắn là tin nhắn của Đường Tranh.

Ngoài tin nhắn đó ra, Đường Tranh như người bốc hơi khỏi trần gian, tạm thời biến mất trước tầm nhìn của Chung Lăng.

Chung Lăng đã quen với việc hằng ngày sau khi hết giờ làm việc, đi một vòng xa đến đằng sau siêu thị đợi Hạ Dương, sau đó lén lút lên ô tô như làm việc gì mờ ám, rồi đến một siêu thị nằm khá sâu để mua đồ ăn, sau đó về nhà Hạ Dương, anh phụ trách nấu nướng, cô đảm nhận phụ bếp. Ăn cơm, nghe nhạc, xem DVD, những lúc vui vẻ lại xuống sân đi dạo, đi xem phim hoặc ra quán cà phê ngồi một lúc, cuối cùng Hạ Dương đưa cô về nhà.

Thế nên mới nói thói quen là một sự tồn tại đáng sợ, đến nỗi khi Hạ Dương bị cử đi công tác ở Tây An, Chung Lăng tự nhiên mất phương hướng.

Nói thực là trong lòng cô rất không muốn để Hạ Dương phải đi xa, nhưng nhân viên kỹ thuật ở chi nhánh Tây An không thể phát hiện ra sự cố của máy cổ máy đó, Hạ Dương đành phải đích thân ra trận.

Chung Lăng lè mề hồi lâu ở văn phòng mới về nhà, vừa bước vào cổng khu nhà liền bị Diêu Thiên Thiên đang tung tăng chân sáo túm ngay lại: “Chị Chung Lăng ăn cơm chưa?”

“Chị chưa.” Chung Lăng đáp.

Diêu Thiên Thiên liền vỗ ngực: “Đi theo em, em mời chị ăn cơm”.

Chung Lăng chưa kịp đứng vững thì đã bị kéo đi, vừa đi cô vừa ngó xung quanh: “Anh chàng Thẩm Hạo của em đâu, sao không đi cùng em?”

“Đi công tác rồi.” Diêu Thiên Thiên nói với vẻ rất tội nghiệp. “Mau lên chị, em sắp chết đói rồi.”

Hóa ra đồng bệnh tương liên, Chung Lăng đành cười.

Diêu Thiên Thiên giơ tay vẫy một chiếc taxi, Chung Lăng cười hỏi: “Em đói quá hoa mắt à, sao không tìm một nhà hàng nào gần gần ăn luôn cho tiện?”

“Tại Thẩm Hạo nhà em chiều quá nên em sinh hư, đồ ăn bình thường em không ăn được.” Mặc dù miệng thì trách móc, nhưng trong lòng Diêu Thiên Thiên lại vui hơn bao giờ hết.

Chung Lăng liếc cô bé một cái: “Cứ nũng nịu đi tiểu thư”.

Diêu Thiên Thiên không hề tỏ ra ngại ngùng: “Em đang đợi ngày phản công đây”.

Mặt Chung Lăng đỏ ửng, rốt cuộc là mặt cô không dày bằng mặt Diêu Thiên Thiên.

Nơi Diêu Thiên Thiên đưa Chung Lăng đến, càng nhìn càng thấy quen.

Mãi cho đến khi chủ quán cười tươi như hoa đón họ vào trong, cô mới hiểu ra vấn đề, đây chính là quán Canh Ngon Thẩm Thị mà lần trước Hạ Dương đưa cô đến.

Quả đại bác mà Diêu Thiên Thiên bắn ngay sau đó đã khiến Chung Lăng choáng váng. Cô bé nói với chủ quán: “Ba, con làm phiền ba quá”.

Rõ ràng là chủ quán cũng đã nhận ra Chung Lăng, ông ghé vào tai Diêu Thiên Thiên nói nhỏ mấy câu, cô bé liền há hốc miệng, vội hỏi: “Bạn gái của Hạ Dương là chị hả?”

Chung Lăng chết điếng, sự việc khiến cô phải vất vả đủ đường để che giấu đã bị vạch trần một cách dễ dàng. May mà Diêu Thiên Thiên và cô không cùng một công ty, chưa đến mức tồi tệ nhất.

Diêu Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào Chung Lăng hồi lâu, lúc thì mặt mày hớn hờ, lúc thì miệng lại cười cười, một lúc sau lại bùm miệng cười thâm, khiến Chung Lăng sờn hết gai ốc.

“Muốn biết chuyện gì em cứ hỏi, đừng cười nữa.” Chung Lăng chống tay lên trán thở dài.

“Hi hi hi, ha ha ha, hê hê hê, hơ hơ hơ...” Diêu Thiên Thiên cười như sắp ngã lăn ra đất. “Từ lâu em rất muốn giới thiệu anh Hạ Dương cho chị, lần trước ba em bảo Hạ Dương có người yêu rồi, em còn thắc mắc hồi lâu, hóa ra hai người có duyên với nhau thật.”

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Chung Lăng còn chưa hết sững sốt, không biết phải tiếp lời thế nào.

Diêu Thiên Thiên liền huých khuỷu tay vào cô: “Khai mau, hai người cấu kết với nhau thế nào hả?”

Chung Lăng liền lờm một cái: “Cấu kết là thế nào, bọn chị là đồng nghiệp”.

“Hả, thế sao em chưa bao giờ gặp chị?” Diêu Thiên Thiên trợn mắt hỏi.

“Chị đến Thượng Hải chưa đầy nửa năm.”

“Thảo nào, nghiệp vụ của bọn em với công ty chị đã được bàn giao cho tổ khác từ mấy tháng trước.”

“Thiên Thiên, em cố gắng giữ bí mật cho chị nhé.” Chung Lăng trịnh trọng đề nghị.

“Công ty chị không cho phép nhân viên yêu nhau đúng không?” Diêu Thiên Thiên xuyết xoa: “May mà công ty em còn khá nhân văn, nếu không em và Thẩm Hạo tèo mất”.

Chung Lăng chỉ biết mỉm cười trừ.

Chủ quán sai người bê lên bốn đĩa thức ăn, một bát canh nóng hổi, Diêu Thiên Thiên cảm ơn dẽo quẹo: “Ba vất vả quá”.

“Vất vả gì đâu, con và thằng Hạo thỉnh thoảng về nhà ăn cơm là ba mẹ mừng lắm rồi.”

Diêu Thiên Thiên gật đầu như gà mổ thóc: “Chắc chắn rồi ạ”.

Chung Lăng cười nói: “Trông em chẳng giống ba em gì cả”.

Diêu Thiên Thiên bình thản đáp: “Giống có mà gay à, đó là ba của Thẩm Hạo”.

“Vậy hả.” Chung Lăng nói tiếp, giọng lộ rõ vẻ trêu chọc: “Không những em là cao thủ trong việc trị chồng mà có vẻ như quan hệ với bố mẹ chồng cũng khá ổn”.

Diêu Thiên Thiên quệt tay lên mặt hỏi: “Chị có muốn nghe chuyện hài của em không?”

Chung Lăng lập tức lấy lại tinh thần: “Kể mau đi”.

Diêu Thiên Thiên kể lại chuyện cô và Thẩm Hạo quen nhau thế nào, khi kể đến đoạn lần đầu tiên gặp bố mẹ chồng tương lai ở đây, lúc đó Thẩm Hạo còn lừa cô rằng hai vị này là khách hàng quan trọng của công ty, cô còn tưởng là thật, đến khi hai người đã xác lập quan hệ, cô đến nhà Thẩm Hạo chơi mới giật bắn mình, lười lười hết lại, hồi lâu không thốt ra được lời nào.

Chung Lăng nghe mà ngẩn tò te.

Diêu Thiên Thiên kể rất say sưa: “Mẹ chồng em còn thử lòng em bằng cách muốn giới thiệu cậu con trai cho em, không còn gì để nói đúng không?”

Chung Lăng mím môi.

“Nhưng họ là người rất dễ chịu, hóm hỉnh, tiếp xúc với họ thấy rất thoải mái.” Diêu Thiên Thiên cười tươi như hoa, không phải để tâm đến chuyện mẹ chồng nàng dâu là cảm nhận lớn nhất của cô sau khi lấy chồng.

Chung Lăng thực sự mừng cho cô bé, đồng thời cô cũng bắt đầu mơ về cuộc sống vợ chồng như thần tiên của mình.

Ăn cơm xong, Diêu Thiên Thiên có việc phải về nhà mẹ đẻ, Chung Lăng liền tự bắt xe về nhà.

Xe vừa vào đến sân, điện thoại của Chung Lăng liền đổ chuông. Đó là tiếng chuông cô đặt riêng cho Hạ Dương, cô vội vàng trả tiền xe rồi móc ngay điện thoại trong túi xách ra, cười tủm tỉm: “A lô”.

“Em đang làm gì vậy?” Giọng Hạ Dương vẫn uể oải như ngày thường.

Chung Lăng nheo mắt lại với vẻ rất hả hê: “Em ăn cơm ở ngoài, vừa về đến nhà”.

“Ăn ngon không?” Hạ Dương hỏi.

“Ngon.” Dư âm vẫn còn đến tận bây giờ.

“So với anh nấu thì thế nào?”

Lúc đầu Chung Lăng định đá kích anh chàng, nhưng lại sợ bị kích quá độ, mất hết nhiệt huyết, sau này không ai nấu ăn cho cô nữa, và thế là đành phải kìm lại: “Tương đương”.

Hạ Dương cười hờ hơ: “Ăn xong mặt mày hớn hở, tinh thần phấn chí thế kia chắc phải là đầu bếp của khách sạn năm sao nấu nhỉ?”

Chung Lăng cười mắt biến thành hình vòng cung: “Không phải là đầu bếp mấy sao, thực ra anh cũng quen đây, là...”, đột nhiên cô lấy lại cảnh giác: “Sao anh lại biết được về mặt của em?”. Điện thoại của cô không có chức năng video call, điều đó có nghĩa rằng... cô chợt quay phắt lại, dưới hàng cây ngô đồng dài của Pháp, một chiếc bóng cao lênh khênh tay trái xách ca táp, tay phải cầm điện thoại di động đang từ từ bước tới.

Áo sơ mi đen và chiếc quần bò đã bạc, rất bình thường, giản dị, nhưng là ngọc thụ lâm phong, nét mặt tuy hơi mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ niềm vui và sự hân hoan.

Mừng đến phát điên, mặt mày hớn hở đều là những cụm từ không thể biểu đạt hết tâm trạng của Chung Lăng trong giây phút này. Lúc này đây, trong lòng như có đóa hoa đang nở rộ, ngoài mỉm cười ra, cô chỉ biết hỏi một câu: “Sao anh lại về giờ này?”

“Việc giải quyết xong rồi còn ở lại đó làm gì.”

“Nhanh vậy hả?” Chung Lăng hỏi với vẻ không tin.

Hạ Dương tỏ vẻ rất tự phụ: “Có anh ra tay còn không nhanh à”.

Chung Lăng liếc xéo anh chàng, miệng lẩm bẩm: “Hai cổ máy còi cũng đáng tự hào thế sao?”

Hạ Dương gật đầu liên hồi: “Phu nhân nói đúng, kể cả phu nhân nói sai cũng là đúng”.

Chung Lăng phì cười, mắng: “Chỉ giỏi khua môi múa mép, ai là phu nhân của anh hả?”

Hạ Dương liền lại gần, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt xuống bờ môi cô, rồi nói bằng giọng rất mờ ám: “Không phải phu nhân đã biết từ lâu thói khua môi múa mép của ta rồi đó sao?”

Hai má Chung Lăng đỏ rực như mây chiều, cô mắng: “đồ lưu manh”, nhưng hai chân cảm giác chùng xuống, nhẹ nhàng tựa trước ngực anh.

Ánh mắt sâu thẳm của Hạ Dương thoáng hiện lên ý cười, cầm dùi vào trán cô, ghé sát xuống nói nhỏ: “Anh nhớ em nhiều lắm!”

Hai tay Chung Lăng bám chặt bờ vai Hạ Dương, thì thầm từng lời bên tai anh: “Em cũng thế”.

“Em nói gì vậy, anh nghe không rõ.” Hạ Dương giả vờ ngoáy tai, cười rất ranh mãnh.

Được voi còn đòi tiên, Chung Lăng trợn mắt lườm một cái rồi giận dỗi bước vào khu nhà.

Hạ Dương cười giả lả bước theo sau.

Việc đầu tiên Hạ Dương làm sau khi bước vào nhà là lục tủ lạnh, khó khăn lắm mới tìm được một túi sủi cảo đông lạnh, cho vào nồi luộc chín, ăn ngẫu nhiên cho hết cơn đói mới nói: “Đói dã man”.

Chung Lăng liếc anh một cái: “Sao các fan hâm mộ ở Tây An không mời anh ăn cơm à?”

“Chung Lăng”, đột nhiên Hạ Dương nghiêm giọng hỏi: “Túi sủi cảo vừa này đã hết hạn sử dụng chưa nhỉ?”

Chung Lăng sững lại: “Sao có chuyện đó được? Tuần trước mới ra siêu thị mua mà. Anh đợi để em xem hạn sử dụng ghi trên bao bì đã”.

Hạ Dương cố nhịn cười: “Không bị hỏng mà sao chua thế?”

Chung Lăng vẫn chưa hiểu được ẩn ý trong câu nói của Hạ Dương, lục tìm túi sủi cảo trong thùng rác rồi thắc mắc: “Chưa hết hạn sử dụng, còn mấy tháng nữa cơ”.

“Rõ ràng là chua mà, chua hơn cả dấm, hôm nào anh phải đến siêu thị hỏi tội họ mới được.” Vai Hạ Dương rung lên, nhịn cười khá khổ sở.

Chung Lăng ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu ra hóa ra mình lại bị anh chơi xấu một vố. Cô hậm hực xông đến, bạnh hai má Hạ Dương ra: “Ai bảo anh hà hiếp em”, vẫn chưa hả giận, cô lại đá Hạ Dương một cái.

Ai ngờ do lâu ngày không tập thể thao, khả năng giữ thăng bằng quá kém, vừa tung chân đá, liền ngã ngay vào lòng Hạ Dương.

“Phu nhân nhiệt tình hơn lửa.” Hạ Dương vừa đỡ lấy cô vừa không quên chọc thêm mấy câu.

Hơi thở ấm áp phả vào mang tai, hơi ngứa, Chung Lăng liền đẩy Hạ Dương ra: “Đừng đùa nữa”.

Giây tiếp theo, nụ hôn của Hạ Dương đã ập xuống cùng hơi thở nóng bỏng, gấp gáp.

Trong tích tắc, Chung Lăng mất hết mọi sức lực.

1 Người Trung Quốc dùng từ “ăn dấm” để nói về hành động ghen tuông.

Hạ Dương vòng tay qua eo cô, từ ngoài tiến vào trong, chậm rãi thưởng thức, từng chút từng chút một.

Đang ngơ ngẩn thì môi anh đã cắn nhẹ vào khuyên tai của cô, Chung Lăng rùng mình, ánh mắt ngất ngây gợn sóng.

Đôi môi Hạ Dương lướt nhẹ trên cằm cổ mềm mại, trắng ngần của cô.

Chung Lăng thấy toàn thân mềm nhũn.

Đôi môi nóng bỏng của anh lướt đến đâu, cơ thể cô liền bốc cháy đến đó.

Bàn tay vuốt ve làn da mịn màng như sứ trắng của cô, Chung Lăng cảm thấy nghẹt thở, cố gắng mãi mới thoát ra được một câu: “Em, em xin lỗi, em vẫn chưa có sự chuẩn bị”.

Ánh mắt Hạ Dương sâu thẳm, anh buông cô ra, giọng trầm ấm: “Không sao”.

Chung Lăng sờ lên đôi môi nóng hổi của mình, hít một hơi thật sâu.

Hạ Dương vuốt mái tóc rối bời của cô rồi cài cúc cổ áo cho cô, hôn nhẹ lên ngón tay cô: “Thế anh về nhé”.

“Để em tiễn anh ra cửa.”

“Ừ.” Hạ Dương hất nhẹ hàm: “Em ngủ sớm đi”.

“Vâng.”

Hạ Dương đột nhiên quay đi, khẽ máp máy môi: “Em còn nợ anh một good night kiss”.

Chung Lăng vội đuổi anh chàng ra ngoài, nếu nụ hôn này mà ướm át quá thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nụ cười đáng ghét của Hạ Dương bị chặn ngoài cửa, Chung Lăng tựa lưng vào cửa thở phào, hơi thở và nhiệt độ của cơ thể anh vẫn đang còn đọng trên môi cô.

Đợi đến khi tâm trạng bình tĩnh trở lại quay vào phòng khách cô mới sững lại, ca táp của Hạ Dương vẫn đang nằm ngay ngắn dưới nền nhà như đang chọc tức cô.

Đang định gọi điện cho Hạ Dương thì điện thoại lại đổ chuông.

Hạ Dương yên tĩnh dựa vào cửa, giọng cười cười: “Anh lại quay lại”.

Chung Lăng để Hạ Dương vào nhà, giọng cố tỏ vẻ thoải mái: “Anh lấy đồ rồi về đi”.

“Haiz, sao anh nghe câu này cứ thấy thế nào ấy.” Hạ Dương khẽ nhếch miệng.

Chung Lăng ngửa mặt lên nhìn anh: “Thế nào là sao?”

“Giống như một đôi anh chị sống với nhau lâu ngày rồi chia tay, chị đuổi anh ra khỏi nhà và nói câu đó.” Giọng Hạ Dương rất từng tưng.

Chung Lăng liền bĩu môi: “Đừng có mà tưởng bở”.

“Thế... anh về thật đấy.” Hạ Dương nhướn mày, ý cười lộ rõ trong đáy mắt.

“Về đi, về ngay đi, đừng có mà quay lại nữa đấy.” Giọng điệu này thể hiện rõ vẻ nũng nịu, dịu dàng, không giống vẻ xua đuổi mà như vờ tha để bắt.

“Ok.” Hạ Dương nhún vai, Chung Lăng liền đẩy anh ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Dường như cũng đoán ra được Hạ Dương sẽ không bỏ cuộc, năm phút sau cô lại mở cửa ra, quả nhiên anh vẫn đứng ở vị trí vừa này, nhìn cô mỉm cười.

“Anh đúng là mặt trời tròn bóng thật!” Chung Lăng nói. Nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt anh, nhớ đến việc anh không quần vạt và đêm hôm quay về, Chung Lăng lại thấy mềm lòng, nói với giọng bất lực: “Thôi anh vào đi”.

Không cần đợi đến lệnh của cô, Hạ Dương đã nghiêm nhiên xách ca táp chui vào phòng.

Chung Lăng bèn cảnh cáo: “Anh đi tắm rồi ngủ ghế sofa”.

“Tuân lệnh.” Hạ Dương cọt nhả chui ngay vào nhà tắm.

Đợi một hồi lâu mà Hạ Dương vẫn chưa tắm xong, Chung Lăng đang định lên tiếng cảnh báo tiền điện, tiền nước, tiền lò sưởi anh chàng phải trả hết thì Hạ Dương đã bên lên thò đầu ra.

“Hơ hơ.” Anh chàng cười ngai ngùng.

Chung Lăng liền chắt vắn: “Tắm lâu quá thành ngớ ngẩn à?”

“Hê hê, lấy hộ anh bộ quần áo với.” Hạ Dương tru miệng hướng về phía chiếc ca táp.

“Suốt ngày nhớ nhớ quên quên.” Chung Lăng dẫu môi càu nhàu.

Cô lục ca táp: “Bộ nào?”

“Tùy em.”

Chung Lăng lại bị một hộp quà xinh xắn cuốn hút, lén mở ra xem, đồ là một đôi trai gái được điêu khắc bằng gỗ khá xinh xắn. Nhìn kỹ thấy đôi mắt cô gái có nét giống với cô, còn chàng trai khôi ngô phóng khoáng, rất giống Hạ Dương. Cô cười tủm tỉm, thâm rủa: “Ranh ma thật”.

“Chung Lăng, em không lấy quần áo vào cho anh thì anh khoác khăn tắm đi ra đây.” Phía ngoài vọng lại giọng nói uể oải của Hạ Dương.

“Có ngay, có ngay.” Chung Lăng đặt hộp quà trở lại chỗ cũ, lấy đại một bộ quần áo, quay đi, mặt đỏ bừng giờ tay ra: “Này, cầm lấy”.

Hạ Dương cười khì khì đón lấy, một lát sau chỉnh tề đi ra.

Áo may ô quần đùi, trông rất có dáng dấp, Chung Lăng mặt đỏ ửng tai đỏ ửng anh trở lại nhà tắm: “Mặc ít quá, ô nhiễm môi trường”.

Hạ Dương bình thản đáp: “Có phải em chưa bao giờ nhìn thấy đâu”.

Chung Lăng nghĩ thấy cũng phải, nhưng vẫn không cho phép anh chàng tùy tiện ở nhà cô. Cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh đợi em”. Rồi cô chạy vào phòng ngủ mang ra một bộ đồ ngủ, đưa cho Hạ Dương và ra lệnh: “Mặc vào”.

Hạ Dương liền cười: “Đồ ngủ của em sao anh mặc được”.

“Của con trai đây” Chung Lăng không để tâm đến Hạ Dương nữa mà rót ịch một cốc nước lạnh rồi uống, ổn định lại tinh thần.

Sắc mặt Hạ Dương có sự thay đổi nhưng Chung Lăng hoàn toàn không hề hay biết. Sau khi mặc xong quần áo ngủ đi ra, Hạ Dương ngồi trên ghế sofa không hề nói nửa lời.

“Anh uống gì? Coca nhé?” Chung Lăng đã quen uống nước lọc, mấy lon coca đó là do Diêu Thiên Thiên nhét vào cho cô, nghe nói thỉnh thoảng uống đồ có ga có thể hỗ trợ trong việc điều hòa cảm xúc. Cũng chỉ có Diêu Thiên Thiên mới nghĩ ra ngôn luận quỷ quái này.

“Gi cũng được.” Giọng Hạ Dương rất lạnh nhạt.

Chung Lăng nhiều lúc ngờ nghệch, nhưng có những lúc lại rất tinh ranh, cô chỉ nghĩ một lát, liền hiểu ngay ra nguyên nhân khiến Hạ Dương thay đổi thái độ. Cô mỉm cười, bắt chước giọng châm chọc của Hạ Dương ban nãy nói: “Ngày mai nhớ nhắc em đến siêu thị tính sổ bọn họ nhé”.

Hạ Dương ngẩn người.

“Có kẻ sau khi ăn sủi cảo xong, vị chua bốc lên tận đầu, chỉ tiếc rằng món dấm mà anh ta ăn lại không đúng chỗ.” Chung Lăng thủng thẳng ngược mắt lên nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương hậm hực nhưng lại không chịu thừa nhận.

Vốn Chung Lăng là người có lòng tự ái cao, ở nước ngoài bao nhiêu năm như vậy, mới dần dần bỏ được cái tính đó, nếu là trước đây thì cô sẽ chẳng buồn giải thích, nhưng hiện tại cô không muốn lãng phí thời gian vào các cuộc chiến tranh lạnh vô vị. Cô vừa nghịch móng tay vừa đứng đĩnh nói: “Bộ quần áo ngủ là đợt trước em mua cho Chung Khải, lâu rồi không giặt nó nên anh mới được vớ bỏ đó. Thế mà anh...”

Chưa nói dứt lời, Hạ Dương đã dùng cách của mình chặn ngay họng cô lại.

Chung Lăng chưa kịp phản đối đã bị nhấn chìm trong nụ hôn say đắm của anh.

Một lát sau, Hạ Dương mỉm cười tự giễu: “Có phải anh nhỏ mọn quá không?”

Chung Lăng gật đầu cái rụp, liếc mắt nhìn sang: “Coi như biết được điểm yếu của mình”.

“Sau này sẽ không thế nữa.” Hạ Dương hôn nhẹ lên vàng trán mịn màng của cô.

“Người ta đang bị tổn thương nặng nề, anh lấy cái gì để đền đây?” Hiếm khi Chung Lăng nũng nịu như vậy, túm cổ áo Hạ Dương bắt đền.

“Tặng em cái này hay lắm.”

Chung Lăng liền xòe tay ra: “Còn không lấy ra đây mau”.

Hạ Dương thôi không cười nữa, mở ca táp ra rồi lôi ngay chiếc hộp ra, dúi vào tay Chung Lăng: “Mở ra xem đi”.

Vừa này vội chỉ nhìn lướt qua, bây giờ mới phát hiện ra hai người này mặc bộ trang phục cung đình, hình như là tạo hình hoàng đế hoàng hậu thời cổ đại. Chung Lăng cười cười: “Sao cơ, lại mơ ước cuộc sống năm thê bảy thiếp hả?”

“Có phu nhân là đủ lắm rồi.” Hạ Dương nói rất hiên ngang, sắc mặt không hề thay đổi.

Chung Lăng lườm anh một cái, bóc hộp rồi mang vào phòng ngủ, đặt ở đầu giường, rồi cô chạm nhẹ vào mũi người gỗ, nụ cười rạng ngời hạnh phúc.

Hạ Dương bước vào, Chung Lăng liền bê chăn gối cho anh, mím môi nói: “Phòng khách là của anh”.

“Ok”, Hạ Dương lại hôn nhẹ lên má Chung Lăng rồi ngoan ngoãn ôm đồ ra ngoài.

Chung Lăng nằm sấp trên giường chat với Quách Chỉ Quân một lát, đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, mọi thứ yên tĩnh nằm ngoài dự đoán của cô. Cô rón rén bước ra ngoài phòng khách, Hạ Dương nằm nghiêng trên ghế sofa và đã ngủ thiếp đi.

Cô khẽ mỉm cười, nhắc cánh tay anh đang thò ra ngoài để vào trong chăn.

Dáng ngủ của Hạ Dương rất ngoan hiền, không giống với vẻ lãng tử thường ngày của anh. Ý cười thoáng hiện trên khóe mắt anh, dường như đang trải qua một giấc mơ rất thú vị.

Chung Lăng nâng cằm anh lên và ngắm nhìn khuôn mặt ngoan hiền của anh. Xét về tướng mạo, những người đàn ông mà Chung Lăng đã từng tiếp xúc đều khá đẹp trai. Như trường hợp Đường Tranh, cũng là một Đông Gioăng, nhưng mắt Hạ Dương rất dài, có một vẻ đẹp dịu dàng, vẻ khôi ngô của Tống Minh Chí không kém gì Hạ Dương, anh cũng hết lòng với cô, nhưng không hiểu sao cô không có cảm giác gì.

Chỉ có Hạ Dương, ấm áp, nhiệt tình như nắng hạ, có thể bao dung tất cả mọi cái của cô, dần dần sưởi ấm trái tim băng giá của cô.

Chung Lăng nhếch miệng cười tủm tỉm. Hai người yêu nhau cảm giác thật tuyệt vời biết bao, đây là điều mà cô chưa bao giờ được cảm nhận.

“Có cần lau nước miếng không?” Tiếng cười châm chọc vang lên bên tai cô.

Chung Lăng giật mình ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt sâu thẳm vẫn còn đang ngái ngủ. Chung Lăng đỏ bừng mặt vừa xấu hổ vừa tức: “Anh giả vờ ngủ hả?”

Hạ Dương liền nhún vai: “Bị em đánh thức chứ”.

Chung Lăng hậm hực “xí” một tiếng, lao vào phòng ngủ như chạy trốn, để lại tiếng cười thích thú sau lưng. Nhưng đêm dài đằng dặc, mi sắc trước mặt, làm sao có thể thanh thản chợp mắt.

Sáng sớm, Chung Lăng bị tiếng gõ cửa đánh thức: “Không dậy là anh vào đấy”.

Đêm qua đầu óc cô hưng phấn, không hề cảm thấy buồn ngủ, trần trọc hồi lâu, đến tầm ba, bốn giờ mới thiếp đi được một lúc. Lúc này đang díp hết mắt lại, nhưng cũng không biết phải làm thế nào, chỉ ậm ờ một câu rồi bò dậy, vừa ngáp vừa ra mở cửa.

Hạ Dương đã thay quần áo xong xuôi, sơ mi trắng thơm, tinh thần phấn chấn, mỉm cười nói: “Đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng”.

Tranh thủ lúc Hạ Dương không để ý, Chung Lăng liền liếc trộm một cái thì thấy trứng ốp lết, bánh mì nướng, cháo hoa, dưa muối, rất thịnh soạn.

“Đừng nhìn anh bằng con mắt sùng bái như thế, mặc dù anh biết mình có bản lĩnh biến phé thành bảo.”

Chung Lăng không phản bác, trong tủ lạnh có những đồ ăn gì, cô cũng không rõ nữa, với tài cán của cô, chắc chắn sẽ không nấu được bữa ăn sáng như thế. Nhưng thực sự cô không ưa gì kẻ mặt dày hơn tường thành như Hạ Dương. Cô trợn mắt lườm anh một cái rồi ngoãn ngoãn đi đánh răng rửa mặt.

Hai người đánh gần như sạch bách cháo và dưa, nếu bụng không no kênh thì chắc hai miếng bánh mì cuối cùng cũng bị xử lý nốt.

Lúc xách túi ra cửa, đột nhiên trong đầu Chung Lăng nảy ra một ý nghĩ: Mặc dù quyền chủ động nằm trong tay người khác, nhưng cảm giác không phải mớ tay đến cái gì mà vẫn có người bê đồ ăn sáng đến thật tuyệt vời làm sao.

Đứng trước cửa nhà đối diện đang đóng im ỉm, Chung Lăng thấy thật là may vì hôm qua Diêu Thiên Thiên không về nhà, nếu không rõ ràng là giữa cô và Hạ Dương không xảy ra chuyện gì, nhưng chắc là sẽ bị cái đầu không sánh được với người bình thường của cô nàng tự động xuyên tạc.

Khi taxi chạy đến khu vực cách công ty hai con đường nữa, Chung Lăng liền bảo taxi dừng xe rồi quay sang nói với Hạ Dương: “Em xuống chỗ này nhé”.

Hạ Dương nhìn cô, không nói gì.

Chung Lăng liền nói thêm: “Hai đứa mình mà vào cùng một lúc, mọi người sẽ nghi ngờ đấy”.

“Chung Lăng”, Hạ Dương khẽ thở dài, “đi với anh là điều đáng xấu hổ thế sao?”.

“Em không có ý đó.” Đôi mắt đẹp đó nhìn cô kèm theo một chút giễu cợt, Chung Lăng vội phản bác theo bản năng.

Hạ Dương khẽ cười một tiếng.

Chung Lăng mím chặt môi.

Hai bên cứ giằng co như vậy.

Lái xe liền hỏi: “Anh chị có định xuống không đây? Chỗ này không được đỗ xe lâu”.

Hạ Dương liền mở cửa ra: “Thôi để anh xuống, em cứ ngồi xe đến thẳng công ty đi”.

Chung Lăng chưa kịp phản đối, Hạ Dương đã bỏ đi.

“Đi thôi.” Chung Lăng cắn môi, trong lòng vô cùng âm ức.

Cả buổi sáng, Chung Lăng làm việc trong tình trạng thấp thỏm không yên. Báo cáo tình hình công việc trong chuyến đi Tây An lần này, Hạ Dương cũng không nói gì nhiều với cô.

Mặc dù trong lòng cảm thấy hẫng hụt, nhưng Chung Lăng vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi.

Khó khăn lắm mới đợi đến giờ nghỉ trưa, Chung Lăng chán chường gạt đồng hồ giấy tờ trên bàn sang một bên, gọi vào số máy phòng Hạ Dương, nhưng không có ai nghe máy.

Cô nghĩ một lát rồi vẫn quyết định sẽ đến địa điểm hay ăn trưa với Hạ Dương để xem sao.

Đúng lúc lại gặp Tư Mẫn trong thang máy, Tư Mẫn nhiệt tình chào hỏi: “Cùng đi ăn trưa luôn nhé?”

Chung Lăng cố gắng vắt óc nghĩ xem có cách nào từ chối ý tốt của bạn mà không để mất lòng, Tư Mẫn mỉm cười: “Nếu cậu có việc thì cứ đi đi, không nhất thiết phải theo ý tớ đâu”.

“Lần sau tớ sẽ mời cậu đi ăn.” Chung Lăng vô cùng cảm kích trước sự thấu tình đạt lý của bạn.

“Chắc chắn tớ sẽ gọi món đắt nhất cho cậu sạt nghiệp thì thôi.” Tư Mẫn cười, mắt biến thành một dòng kẻ.

Chung Lăng vừa cười vừa vỗ vai bạn, thang máy xuống tầng dưới cùng là cô vội vàng đi ra.

Điều khiến Chung Lăng sửng sốt là, cô không nhìn thấy Hạ Dương ở quán ăn nhỏ mà cô và anh thường đến, nhưng lại vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy Thích Đình Đình cúi đầu một mình ở đó.

Phản ứng đầu tiên của cô là, địa bàn này đã không còn an toàn nữa, cần phải phải tìm chỗ khác để hẹn với Hạ Dương. Sau đó lại chợt nghĩ, hôm nay cũng là cơ hội tốt để làm thân với Thích Đình Đình.

Thích Đình Đình là người lạnh lùng, kiêu ngạo, đi đâu chỉ đi một mình, ở công ty cũng không có bạn thân, thực ra Chung Lăng cũng không dám chắc là có tiếp cận được cô ấy hay không.

“Hay, đúng lúc thế.” Câu cửa miệng có thể dùng ở tất cả mọi nơi, mặc dù quá bình thường nhưng Chung Lăng cũng không kịp nghĩ gì thêm.

Thích Đình Đình cười rất bình thản: “Ồ, giám đốc cũng thích đồ ăn vặt ở đây à?”

Chung Lăng ngồi xuống đối diện với Thích Đình Đình và gọi một suất cơm đơn giản.

“Đúng vậy, tôi ngồi luôn ở đây nhé?”

“Sếp ngồi đi.”

Thích Đình Đình nhai rất chậm rãi, từng động tác rất duyên dáng, thanh cao.

“Sao không đi ăn với mọi người?” Chung Lăng hỏi.

“Giám đốc cũng chẳng thể còn gì?” Thích Đình Đình cười cười, không ngại ngần mà đáp trả luôn.

Chung Lăng mỉm cười, đúng là một cô nàng ngạo mạn. Cô không hề để tâm mà tiếp tục gọi chuyện để nói: “Bình thường sau khi hết giờ làm việc cậu thường đi đâu giải trí?”

Thích Đình Đình khẽ ngước mắt lên: “Tôi không có bạn”, rồi lại nói tiếp: “Cũng không cần bạn bè”.

Nhưng dường như Chung Lăng không hề sửng sốt mà chậm rãi đáp: “Trước đây mình cũng như vậy”.

“Vậy hả?” Dường như Thích Đình Đình có vẻ hào hứng hơn: “Nguyên nhân nào dẫn đến tình trạng đó?”

Chung Lăng khẽ thở dài: “Không giấu gì cậu, mình đã từng bị người bạn thân nhất gây tổn thương, thế nên cảm thấy bạn bè không đáng tin cậy, thà không có bạn còn hơn”.

“Cô ta cướp bạn trai của sếp à? Vỡ kịch lâm ly bi đát đó cũng xảy ra với sếp sao?” Thích Đình Đình nói với giọng rất giễu cợt, nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

“Không phải”, Chung Lăng ngừng một lát rồi cười buồn: “Cô ta trở thành mẹ kế của mình”.

Thích Đình Đình im lặng.

Một lúc sau, cô nói với vẻ biết lỗi: “Xin lỗi, đáng lẽ không nên gợi lại chuyện buồn của sếp”.

“Không sao, chuyện đã qua rồi.” Chung Lăng mỉm cười, đúng vậy, đã trôi qua thật rồi, kể từ khi Hạ Dương xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô đã rất ít khi chìm đắm vào những chuyện của quá khứ, ngày hôm nay, cô có thể thần nhiên đối mặt với chuyện cũ.

Thích Đình Đình chủ động đưa tay ra, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô thể hiện sự an ủi.

“Thế còn cậu thì sao?” Chung Lăng hỏi, cô thấy tò mò vì một cô gái xinh đẹp, giỏi giang như Thích Đình Đình cũng có lúc để lộ vẻ u buồn.

“Nói ra chắc sếp không tin.” Thích Đình Đình nhìn về phía xa xăm, mím môi, nụ cười tỏ vẻ bất lực.

Chung Lăng đổi sang tư thế ngồi khác: “Mình sẵn sàng nghe đây”.

“Bạn trai của bạn thân mình thích mình.” Nếu vẻ hăng hực không lộ rõ trong đôi mắt Thích Đình Đình thì chắc chắn Chung Lăng sẽ tưởng cô bạn đồng nghiệp của mình đang nói đùa.

Thích Đình Đình vén lọn tóc đang xoa bên má ra sau tai, trông rất dễ thương.

Thích Đình Đình có dáng người dong dong, đôi mắt đen và hàm răng trắng muốt, mỗi lần mỉm cười lại khiến đối phương mê mẩn. Chung Lăng thất thần trong giây lát, thầm nghĩ bụng: Nếu cô là đàn ông, chắc chắn cô cũng sẽ say nắng.

“Lúc đầu bị bạn thân coi là kẻ thù, sau đó thì ngày càng bị nhiều người xa lánh, đến bây giờ, mình chẳng có người bạn nào nữa.” Thích Đình Đình tựa người vào ghế mép khẽ nhếch lên tỏ thái độ bất cần.

Chung Lăng không dám nói mình có thể thấu hiểu mọi cảm nhận của cô, nhưng trên thực tế, đối với tất cả mọi người, nỗi cô đơn và lẻ loi do không có bạn là vô cùng khổ sở. Lúc vui không có người chia sẻ, khi buồn không có ai an ủi, sợ nhất là lúc muốn tâm sự không tìm được ai để giải bày. Mấy năm đầu ở Anh là quãng thời gian khổ sở nhất của cô, chính những email của Chỉ Quân, ba ngày một email, đã giúp cô vượt qua được những đêm dài dằng dặc. Một số chuyện có thể kể cho người yêu, nhưng cũng có một số điều chỉ có thể tâm sự với bạn thân. Cô nghĩ, cô có thể hiểu tâm trạng của Thích Đình Đình. Bề ngoài thanh cao, lãnh đạm là lớp bảo vệ tốt nhất.

Chung Lăng nở một nụ cười chân thành: “Thế cậu nghĩ mình có đủ tư cách để làm bạn với cậu hay không?”

Thích Đình Đình mỉm cười nhìn cô một lượt từ đầu đến chân: “Sếp hả?”

“Sao cơ? Không đủ tư cách à?” Chung Lăng cau mày.

“Sếp không sợ bị mình cướp mất người yêu à?”

Còn lâu Chung Lăng mới lo chuyện đó, Hạ Dương và Thích Đình Đình là đồng nghiệp của nhau lâu như vậy mà không có tia lửa tình nào bắn ra, điều đó chứng tỏ hai người không hợp nhau. Cô “xí” một tiếng rồi cười: “Thôi cứ đợi mình có người yêu đã rồi tính sau”.

Thích Đình Đình cười khúc khích, bầu không khí lập tức trở nên vô cùng thân mật.

Tình bạn giữa con gái với con gái rất kỳ diệu, khi đã trở thành bạn thì không có chuyện gì là không nói, rủ rừ rì. Đang chuyện trò rôm rả thì nhìn đồng hồ đã hết giờ nghỉ trưa.

Thích Đình Đình lè lưỡi: “Bọn mình về thôi”.

Chung Lăng gật đầu. Vô tình cô lại liếc về phía cô và Hạ Dương hay ngồi liền chạm ngay ánh mắt sáng như sao băng của anh.

Hạ Dương không nói gì mà chỉ làm động tác ra hiệu cho cô xem điện thoại, Chung Lăng gật đầu, miệng chợt nở một nụ cười, tự nhiên tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên.

“Chuyện buổi sáng là lỗi của anh.” Đây là tin nhắn Hạ Dương gửi cho cô.

Chung Lăng liền reply ngay: “Em cũng có chỗ chưa ổn”.

“Tôi vẫn địa điểm cũ nhé.”

“Ok.” Chung Lăng gật đầu mỉm cười, mọi nỗi u ám trong lòng đều lập tức tan biến.

Thích Đình Đình uể oải ngược mắt lên, điệu bộ này có nét khá giống với Hạ Dương. “Người yêu hả?” Không đợi Chung Lăng trả lời, cô lại hỏi tiếp: “Trông cái vẻ mặt ngời ngời kia, tình cảm chắc mặn nồng lắm hả?”

Chung Lăng lấy ngón tay xoa xoa màn hình điện thoại rồi cười rất rạng rỡ.

“Đừng có bao giờ dắt hân ta đến gặp đây nhé, nếu không sẽ phải tự chịu mọi hậu quả đây.” Thích Đình Đình mỉm cười châm chọc.

“Có giỏi thì đi mà cướp.” Chung Lăng dừng mấy giây rồi nói tiếp: “Đỡ phải mệt đầu”.

Thích Đình Đình bật cười: “Haiz, con gái đúng là nói có thành không”.

“Lê nào nàng không phải là con gái ư?” Chung Lăng lườm cô bạn.

“Mình với cậu giống nhau thế nào được, đây mình đồng da sắt, trải qua trăm phen lửa đạn, gan lì có hạng rồi.”

Chung Lăng vừa thấy tức, vừa thấy buồn cười.

Buổi chiều đột nhiên Tư Mẫn buzz Chung Lăng trên MSN: Quý xin hai xu đây.

Chung Lăng: Hả ???? Cô dùng liền một lúc bốn dấu hỏi để thể hiện sự thắc mắc của mình.

Tớ mua đồ trên Taobao, lại thiếu mất hai xu nên không thể thanh toán, hôm nay đi làm vội, lại quên mang ví, đành phải chờ cậu cứu mạng đây.

Tư Mẫn nói liền một mạch, cuối cùng còn bắn sang một icon thể hiện nóng lòng như lửa đốt.

Chung Lăng thực sự bị cô nàng đánh bại, vội đăng nhập Alipay chuyển cho cô nàng hai hào.

Tư Mẫn không trả lời, chắc đang bận thanh toán. Một lát sau, Tư Mẫn thở phào nói: Ok rồi.

Chung Lăng khóc dở mếu dở: Hai xu lẻ mà cửa hàng không bớt cho à?

Haiz. Tư Mẫn thở dài. cửa hàng này bán chặt lắm, không được bớt một xu nào, chết một nỗi là đây lại cứ thích mua đồ của họ.

Mua gì vậy?

Son Dior, shop bán hơn 300 tệ, mua trên Taobao chỉ 222,22 tệ thôi, rất kinh tế.

Mỗi lần tìm được món đồ ưng ý trên Taobao, Tư Mẫn phấn chấn mấy ngày liền.

Hàng xịn không? Chung Lăng tỏ thái độ nghi ngờ.

Tớ mua của nhà này mấy lần rồi, chắc không có vấn đề gì đâu, hôm nào nhận được đồ sẽ mang cho cậu xem.

Hai hôm trước, Chung Lăng mới mua một thỏi son Dior 730 ở siêu thị, mất 320 tệ, nghĩ lại thấy xót của. Mặc dù cô không thiếu tiền, nhưng tiết kiệm được vẫn nên tiết kiệm, đây mới là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Chỉ có điều cô nghĩ nát óc vẫn không thể nghĩ ra con số 222,22 tệ đó rốt cuộc là lấy ở đâu ra, chỉ có thể nói cửa hàng quá giỏi.

Gần đến giờ tan làm, phụ trách các bộ phận lại lục tục nhận được điện thoại của Tôn Vi, thư ký của Hướng Huy, thông báo ọi người biết mười phút sau sang phòng hội nghị để họp. Nghe nói phó tổng giám đốc giới thiệu với mọi người đồng nghiệp:

Chung Lăng không nghĩ đến chuyện gì khác, chỉ thắc mắc rốt cuộc là vị đồng nghiệp nào mà sắp lại trọng thị như vậy.

Trước cửa phòng hội nghị, tranh thủ lúc mọi người không để ý, Hạ Dương liền dúi vào tay Chung Lăng một đồ vật.

Sau khi yên vị, Chung Lăng liền mở giấy gói ra xem, hóa ra là một đĩa CD. Bài hát chính là Yesterday mà cô thích, hóa ra buổi trưa Hạ Dương rời văn phòng sớm là để mua CD này, anh muốn dùng nó để nói hộ lòng mình, Chung Lăng cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Ánh mắt Hạ Dương liếc sang, Chung Lăng giả vờ bình thần, nét mặt không hề thay đổi. Lúc này đây, cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Hướng Huy xuất hiện khá muộn, cùng vào với anh còn có một người đàn ông mặc sơ mi màu xanh lam.

Mọi người xung quanh còn chưa có phản ứng gì, Chung Lăng đã sững sờ.

Mặc dù lâu ngày không gặp, nhưng cô không nhận nhầm, hướng chỉ chiếc áo sơ mi đó là cô đích thân mua cho anh ta.

“Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là vị đồng nghiệp mới đến làm việc ở bộ phận thị trường.” Hướng Huy liếc một lượt rồi dừng lại trước Chung Lăng.

Cô không thể ngờ đến nước cờ này, mặt lập tức biến sắc.

“Tôi là Đường Tranh, rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người.” Đường Tranh nói với giọng rất thoải mái.

Thích Đình Đình cười tươi như hoa, huých nhẹ khuỷu tay vào Chung Lăng, thì thầm: “Lại có thêm một chàng Đông Gioăng rồi, tuyệt quá”. Không hề phát hiện ra sắc mặt Chung Lăng tái đi, rõ ràng là người thì ở đây mà đầu óc để đâu đâu.

Với tư cách là trưởng phòng thị trường, dĩ nhiên là Phương Nhiên cũng phải lên tiếng: “Xin chào, tôi là Phương Nhiên”. Cô bình thần nói.

“Phương Nhiên là lãnh đạo trực tiếp của cậu, cậu phải tạo quan hệ tốt với cô ấy đó nhé.” Hướng Huy nói tếu, chắc muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng.

Mọi người đều bật cười, chỉ có Chung Lăng là vẻ mặt vô cảm. Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay ra: “Tôi là Chung Lăng, hoan nghênh anh đã gia nhập Hiền Dịch”.

Đường Tranh đỉnh đạc nói: “Sau này rất mong giám đốc chỉ giáo”.

“Rất sẵn sàng.” Bề ngoài dường như không có gì bất thường, tuy nhiên trong lòng Chung Lăng đã dậy sóng từ lâu. Đường Tranh từ bỏ địa vị và mức lương hậu hĩnh ở Anh, tình nguyện về nước làm một nhân viên bình thường, hành động này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Với những gì mà cô hiểu về Đường Tranh thì anh ta sẽ không làm chuyện đó. Còn về việc tại sao anh ta lại về đây, đáp án không cần nói cũng đã đủ biết.

“Sếp tổng, vẫn theo lệ cũ chứ ạ?” Tư Mẫn mím môi cười nói.

Hướng Huy cười trầm tư: “Ăn tối và hát Karaoke?”

“Em sẽ sắp xếp ngay.” Tư Mẫn nhanh nhẹn đáp.

“Thôi tạm thời thế đã, lát nữa Tư Mẫn thông báo ọi người địa điểm.” Hướng Huy chậm rãi nói.

“Dạ vâng.”

“Tôi hơi mệt, muốn về nhà nghỉ sớm, chắc sếp cho phép chứ.” Chung Lăng đột nhiên lên tiếng, chìa ngay mũi nhọn vào Hướng Huy. Cô không bỏ qua việc Hướng Huy và Đường Tranh đưa mắt nhìn nhau, bất giác thâm cười khẩy.

Nụ cười trên môi Hướng Huy chợt tắt: “Sức khỏe là trên hết, cô cứ về nhà nghỉ đi”.

Hạ Dương thấy hơi lạ, đây chính là cơ hội để Chung Lăng giao lưu tình cảm với đồng nghiệp, tại sao cô lại có thể dễ dàng từ bỏ như vậy. Nghĩ đến đây, anh liền móc điện thoại ra, bấm mấy chữ rồi ấn nút ok.

Trên đường trở lại phòng làm việc, cảm thấy điện thoại trong tay rung lên một hồi, mở ra xem thì đúng là tin nhắn của Hạ Dương: “Em mệt thế nào?”

“Hơi đau đầu”, Chung Lăng nói dối.

Hạ Dương lập tức lo lắng: “Để anh đưa em đi khám bác sĩ”.

“Không cần, về ngủ một giấc là hết thôi.”

Hạ Dương theo vào phòng làm việc của Chung Lăng rồi thận trọng đóng cửa lại: “Để anh đưa em về nhé”.

Chung Lăng bật cười: “Không yếu liễu đào tơ đến mức đó đâu, anh cứ đi chơi với mọi người đi”.

“Không, em mệt anh làm sao chơi vui được, thôi cứ để anh đưa em về, tiện thể nấu cái gì em ăn cho nhanh khỏe.”

“Khỏe nữa thì có mà phát phì mất.” Chung Lăng trách móc. Kể từ khi ở bên Hạ Dương, ăn no ngủ kỹ, đầu óc thoải mái, cân nặng của cô tăng không ít.

Hạ Dương mỉm cười nhìn cô: “Em chẳng béo tí nào cả. Mau thu dọn đồ đạc đi, anh đợi em ở chỗ cũ nhé”.

Chung Lăng hạnh phúc nheo mắt lại: “Ok”.

Hạ Dương vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm thì bị Thích Đình Đình chặn lại. Rồi cô ngang nhiên mở cửa xe ra: “Xe em hỏng rồi, tiện thể đắp xe chùa”.

Chưa nói dứt lời, Bành Húc cũng đã lên xe: “Hê hê, cho quá giang cái”.

Hạ Dương không biết phải làm thế nào, hai vị kia đã lên xe rồi, không thể đuổi xuống. Nhưng anh đã hẹn với Chung Lăng, biết làm thế nào đây.

May mà Chung Lăng đã biết hết mọi chuyện, cô liền nhắn tin: “Em tự bắt xe về, anh không phải lo cho em đâu”.

Hạ Dương cười tươi như hoa, nhắn lại: “Em đi cẩn thận nhé”.

Đến khách sạn rồi sao có thể thoát thân. Vừa nói câu có việc phải đi, liền bị Bành Húc lôi xuống, Thích Đình Đình đứng bên hùa vào: “Không có Hạ Dương tham gia, bầu không khí rất nhạt nhẽo”.

Hạ Dương bất lực đưa tay sờ lên mũi: “Tôi chẳng biết mình biến thành VIP từ bao giờ nữa”.

“Bây giờ biết cũng chưa muộn đâu” Bành Húc hợp lực với Thích Đình Đình kéo Hạ Dương vào phòng ăn.

Hạ Dương đành phải ngồi xuống nhắn tin cho Chung Lăng.

Chung Lăng cũng không kỳ vọng Hạ Dương về được với cô. Những chuyện tiếp khách, vui chơi như thế này, nhiều lúc không muốn cũng không được, cô đã nhiều lần phải trải qua. Cô mua một bát hoành thánh trong cửa hàng dưới khu nhà, coi như là bữa tối rồi suy nghĩ lại mọi vấn đề. Những ngày tiếp theo, ra chạm mặt, vào chạm mặt với Đường Tranh, phải cư xử thế nào để không ảnh hưởng đến công việc, càng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa cô và Hạ Dương.

Cô đã chuẩn bị sẵn các phương án, nhưng cuộc đời thường không chiều theo ý người.

Trong lúc đang móc chìa khóa trước cửa nhà thì Diêu Thiên Thiên không biết từ xó xỉnh nào đó chui ra, vỗ vai Chung Lăng một cái: “Hi chị!”

Chung Lăng đang chìm trong dòng suy nghĩ, giật nảy mình trước cái vỗ của Diêu Thiên Thiên, bát hoành thánh liền đổ ngay xuống đất, nước canh bắn tung tóe.

Diêu Thiên Thiên lè lưỡi: “Ôi sorry chị”.

“Không sao” Chung Lăng hiền lành cười.

“Sang nhà em ăn cơm đi, coi như em tạ lỗi với chị.”

“Đâu có nghiêm trọng đến mức đó.” Chung Lăng xoa dịu.

Diêu Thiên Thiên không để tâm đến lời cô nói mà kéo ngay cô sang nhà mình: “Cuối cùng em đã tìm được có mời chị sang tham quan nhà em, thôi chiều em một lần đi”.

“Ok, ok.” Chung Lăng giơ tay đầu hàng.

Bước vào cửa chỉ thấy tiếng xéng chiên chạm vào chảo kêu lách cách và tiếng dầu ăn kêu xì xèo. Chung Lăng bật cười, mọi người đều nói phụ nữ Thượng Hải hạnh phúc nhất vì khoản vào bếp nấu nướng thường đàn ông phụ trách. Quả nhiên không sai, nhà Diêu Thiên Thiên như vậy, nhà cô cũng thế.

“Chị cứ ngồi đây nhé, sẽ xong ngay thôi.” Diêu Thiên Thiên lấy một lon coca trong tủ lạnh ra đưa cho cô.

Chung Lăng tủm tỉm cười: “Em không đưa chị đi tham quan nhà à?”

Diêu Thiên Thiên cười rất vô tư: “Ok”.

Phòng ngủ, nhà tắm, ban công và bếp đều rất bình thường, đến khi sang phòng làm việc, Chung Lăng mới thấy choáng. Căn phòng không rộng nhưng bày bốn chiếc máy tính, hai máy bàn, hai máy xách tay.

“Nhà em có hai người mà sao nhiều máy tính thế?” Cô thắc mắc.

“Chơi game mà.” Diêu Thiên Thiên đã lao ngay vào trang game của mình.

“Nhưng cũng không cần thiết phải nhiều như thế?”

“Laptop là phục vụ cho công việc, tiện mang đi mang lại, máy bàn cấu hình cao, chơi game mới đã.” Diêu Thiên Thiên nói có vẻ rất nhà nghề, nhưng hỏi đầu cũng rất lơ lơ, may mà Thẩm Hạo biết cách dạy dỗ.

Chung Lăng vội lắc đầu: “Đồi bại quá”.

“Hê hê”, nụ cười của Diêu Thiên Thiên ngọt như người mẫu trên các tấm biển quảng cáo. “Chị không biết đó thôi, em và Thẩm Hạo quen nhau qua game Online đấy.”

“Đỉnh chính một chút, trước khi chơi game đã từng gặp nhau.” Thẩm Hạo tần ngần thò đầu vào, trong tay vẫn cầm chiếc xéng chiên, cười tủm tỉm nói. Mặc dù đứng nấu ăn trong bếp nhưng anh vẫn dòng tai nghe ngóng động tĩnh trong này.

“Đúng vậy, anh là sếp của em mà, điều này đáng để anh phải khoe khoang sao?” Diêu Thiên Thiên vớ lấy chiếc gối ôm, ném về phía Thẩm Hạo, ném thế nào mà trúng ngay đầu anh chàng. Chiếc gối khá mềm, ném trúng cũng không đau, nhưng Thẩm Hạo lại giả đồ gào lớn: “Bày mưu giết chồng, bạo lực gia đình”.

Chung Lăng đứng bên cười khúc khích.

“Mau đi nấu cơm ngay.” Diêu Thiên Thiên hậm hực chỉ đạo.

“Tuân lệnh phu nhân.”

Diêu Thiên Thiên đang định nói câu gì đó, Thẩm Hạo lại thò đầu vào, ầm ỨC bĩu môi: “Chung Lăng, em hỏi Thiên Thiên xem lần đầu tiên gặp anh, nàng ta đã đối xử với anh như thế nào!!”

Diêu Thiên Thiên lại vớ một đồ vật ném ra ngoài, lần này là chiếc dép của cô.

Thẩm Hạo kêu lên thảm thiết rồi chạy mất tiêu.

Trí tò mò nổi lên, Chung Lăng liền hỏi: “Chị rất muốn biết em đã bắt nạt Thẩm Hạo như thế nào?”

“Đâu phải mỗi em bắt nạt anh ấy, anh ấy bắt nạt em cũng có ít đâu?” Diêu Thiên Thiên hậm hực.

“Nhưng lần nào gặp hai người chị đều thấy em xỏ mũi anh chàng.” Chung Lăng nhin cười nói.

Diêu Thiên Thiên ngại ngần chớp chớp mắt, hình như đúng là như vậy. “Chị muốn biết thật hả?”

Chung Lăng liền gật đầu ngay, chuyện của hai người này chắc là rất thú vị.

“Hôm nay bản cô nương đang vui nên sẽ đáp ứng yêu cầu của thánh giả.” Diêu Thiên Thiên bật cười.

Chung Lăng cũng cười theo, nghe xong câu chuyện như sao Hỏa đâm vào Trái đất trong lần gặp gỡ đầu tiên của Diêu Thiên Thiên và Thẩm Hạo, cô cười ngặt nghẽo, cuộc gặp gỡ như thế đã để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng đối phương, muốn quên cũng khó.

Nhớ lại cảnh tượng đó, Diêu Thiên Thiên cũng cười như nắc nẻ. Thẩm Hạo chỉ nghe thấy tiếng cười nhưng không biết hai người đang nói chuyện gì, đành phải gãi đầu giậm chân mà không biết làm thế nào.

Chung Lăng đặt tay lên trán cười, lần đầu tiên cô và Hạ Dương gặp nhau như thế nào nhỉ.

Trời mưa như trút nước, cô nhìn nhầm chiếc xe cà tàng của anh thành xe taxi, câu đầu tiên nói với anh là: “Bệnh viện RJ”.

Anh chỉ mỉm cười, hảo tâm đưa cô đến bệnh viện rồi mới nói với cô rằng: “Đây không phải là xe taxi”.

Không ai ngờ, đây là khởi đầu cho duyên phận của họ.

Diêu Thiên Thiên liền khoác vào tay Chung Lăng, cười hỏi: “Sao mặt chị đỏ vậy, lại nhớ anh Hạ Dương rồi hả?”

Chung Lăng liếc cô bé một cái, bị nhắc như vậy, nổi nhớ dành cho Hạ Dương dường như lại nhiều hơn.

“Bà xã ơi, ăn cơm thôi.” Cuối cùng Thẩm Hạo đã tranh thủ được thời cơ quay lại phòng làm việc.

Thẩm Hạo ai oán nhìn bàn tay nhỏ nhắn của vợ yêu ngoắc vào cánh tay người khác, mặc dù đó là con gái nhưng trong lòng vẫn thấy hậm hực.

Tay nghề của Thẩm Hạo cũng rất khá, lời đánh giá công bằng của Chung Lăng là không hề thua kém Hạ Dương.

Đàn ông Thượng Hải đúng là làm mưa nơi công sở, làm gió trong góc bếp.

Chung Lăng liền hỏi: “Thiên Thiên, bao giờ bọn em định có em bé?”

Diêu Thiên Thiên chưa kịp nói gì, Thẩm Hạo đã đáp tranh: “Thế giới hai người tuyệt biết bao, tội gì phải sinh con”.

“Nếu không có con, sau này già sẽ buồn lắm.” Chung Lăng nói với vẻ rất nghiêm túc, dường như rất thấu hiểu điều đó. Bản thân cô cũng thích trẻ con, nhưng chỉ là con của người khác, nếu bản thân phải mang thai, sinh con, nghĩ đến cô đã cảm thấy sợ. Thế nên bụng nghĩ một đằng, miệng lại nói một nẻo.

“Xì.” Diêu Thiên Thiên buông đầu xuống, bực bội nói: “Chị Chung Lăng có biết lý do anh ấy không muốn có con là gì không?”

“Là gì vậy?”

“Hừ, anh tự nói đi.” Thiên Thiên chỉ vào Thẩm Hạo phẫn nộ nói.

Chung Lăng thấy tình hình có vẻ không ổn, liền vội xoa dịu tình hình: “Hai người còn trẻ mà, chưa phải vội lắm”.

“Không phải lý do này!”

“Thế chắc là anh ấy còn muốn được chơi thêm mấy năm nữa, đây cũng là điều bình thường mà.” Chung Lăng tủm tỉm cười, hai người này như hai đứa trẻ con, không còn thiếu trò gì.

Diêu Thiên Thiên cười khẩy rồi hỏi: “Em nói hay là anh nói đây?”

“Anh nói thì có sao.” Thẩm Hạo nhún vai. “Anh sợ nhóc con làm vỡ cái bình sứ đời Thanh của anh, món đó hiếm lắm đấy!”

“...” Chung Lăng sững lại: “Bình hoa nào?”

Diêu Thiên Thiên liền hậm hực dẩu mồm hất hàm về phía phòng khách.

Chung Lăng nhìn về phía đó, quả nhiên thấy một bình hoa lớn cao bằng nửa người đặt trong phòng khách, cô chợt nhớ vừa nãy vào nhà hình như còn vịn tay vào đó, nghĩ lại mới thấy giật thột.

“Lý do đó mà anh cũng nói ra được, em thấy ngượng thay cho anh.” Diêu Thiên Thiên nhìn với ánh mắt phẫn nộ.

Thẩm Hạo chỉ cười hềnh hếch.

“Sau này đừng có hối hận đấy.”

“Thì anh sợ em vất vả mà, thôi thế mình cứ để, để luôn cả bấy cho bồ công, từ nay trở đi bắt đầu phấn đấu nhé.”

“Anh là đồ biến thái!” Thẩm Hạo không hề để ý đến khách, Diêu Thiên Thiên mặt đỏ như quả cà chua. “Đang có khách mà anh... í, chị Chung Lăng đâu rồi?”

Chung Lăng đã lủi từ lúc họ bắt đầu mắng yêu nhau. Cô đâu có vô duyên đến mức phá hoại kế hoạch đúc người vĩ đại của bọn họ.

Xem phim truyền hình một lát là thấy chán, khoảng hơn mười giờ, chuông cửa nhà Chung Lăng đổ, cô mở cửa ra, Hạ Dương đang đứng dựa vào cửa, chiếc áo khoác vắt trên cánh tay, hỏi với vẻ rất tội nghiệp: “Em có sẵn lòng cho kẻ vô gia cư này vào nhà không?”

Dù đã cố nhưng Chung Lăng vẫn không nhịn được cười: “Sao anh lại chầy cối thế nhỉ?”

“Ca táp để ở chỗ em, anh không có quần áo thay.” Hạ Dương hùng hồn phân bua.

Chung Lăng vừa tức vừa buồn cười: “Nhà anh hết quần áo rồi hả? Đi công tác một ngày mà anh phải mang hết quần áo đi ư?”

“Chứ sao nữa” Hạ Dương liền chui qua cánh tay Chung Lăng đi vào trong, chỉ trong tích tắc đã nằm ườn trên ghế sofa, cười rất giảo hoạt và hả hê.

Chung Lăng không biết làm thế nào, liền lấy chân đá: “Anh còn không mau đi tắm đi, người toàn mùi rượu”.

“Đâu thể thể được, anh là công dân tốt tuân thủ pháp luật, nếu phải lái xe thì không bao giờ động vào giọt rượu nào” Hạ Dương giơ tay ôm Chung Lăng vào lòng, hôn lên môi cô, ậm ờ nói: “Em ngủ đi, làm gì có mùi rượu”.

Nụ hôn nóng bỏng ngọt ngào đó đã nuốt chửng hơi thở của cô, đâu còn đầu óc để nghĩ đến chuyện khác nữa.

Hạ Dương ôm chặt Chung Lăng, đột nhiên cười nói: “Vừa nãy ở quán karaoke, Tư Mẫn chọn một bài hát tên là Cùng anh, anh nghe câu đầu tiên mà choáng”.

Chung Lăng đang chăm chú ngoáy cốc cà phê: “Vậy hả? Câu nào?”

Hạ Dương nghiêm giọng nói: “Lời bài hát đáng lẽ phải là Anh lại hút thuốc sau khi đã cai, nhưng anh nghe thành Anh lại hút thuốc đi xin¹ của ai, nghĩ bụng sao người này lại nghèo túng đến thế, huống chi điều thuốc này đã bị hút hết, chỉ còn lại đầu mẩu, còn cho ai được nữa”.

Chưa nói dứt lời, Chung Lăng đã phì cười.

Hạ Dương vội vuốt lưng cho cô.

Chung Lăng ôm bụng mà cười: “Nhắc đến chuyện này em mới nhớ một lần em nghe đoạn phim quảng cáo ở tàu điện ngầm của hãng đồ ăn nhanh Mc Donald, cô gái đó nói Sản phẩm mới đây rất nhanh, em lại nghe thành Bệnh tim mạch đây, em còn nghĩ bụng, ăn đồ ăn mà bị bệnh tim mạch thì có mà gay to à. Tư Mẫn nghe lại còn giỏi hơn, cô ấy bảo: rõ ràng nói là Bệnh thần kinh đây, Đới Hiểu Lam thì nghe thành Đồ sư tử đây, cả ba đứa chẳng ai đoán đúng cả”.

Hạ Dương cười như sắp đứt hơi, vừa cười vừa chỉ vào Chung Lăng.

“Ồ”, Chung Lăng nói tiếp: “Để làm đồ sư tử không sợ bị thiêu nhĩ”.

¹ Trong tiếng Trung tồn tại hiện tượng từ đồng âm, động từ “cai” và động từ “xin” phát âm giống nhau nên dễ gây hiểu lầm.

Đáng lẽ Hạ Dương không nên uống cà phê trong lúc này, cà phê phụt hết ra ngoài.

Chung Lăng nhìn vết cà phê trên chiếc váy ngủ, hét lớn: “Hạ Dương!”

Thấy tình hình không ổn, Hạ Dương liền lủi ngay: “Anh đi tắm đây”.

Đến khi Hạ Dương tắm gội xong xuôi, cơn giận của Chung Lăng cũng đã nguôi ngoai. Cô thay sang một chiếc váy ngủ sạch khác, kết nối mạng Internet, dùng bút cảm ứng check mail. Giữa chừng lại nhận được một tin nhắn của Tống Minh Chí, hẹn cô đi ăn, đi xem phim. Cũng như mấy lần trước, Chung Lăng lại lựa lời từ chối.

Hạ Dương lặng lẽ ngồi xuống bên cô, mắt liếc nhìn danh sách dài dằng dặc những người cần liên hệ, há miệng, định nói gì đó xong lại thôi.

Chung Lăng đã phát hiện ra hành động của anh từ lâu, liền hỏi: “Anh định nói gì hả?”

“Có lẽ là không nên nói.” Hạ Dương mỉm cười.

Chung Lăng liền huých anh một cái: “Nói đi, tính anh có bao giờ úp úp mở mở như vậy đâu”.

“Em phải hứa với anh là không được giận đâu đấy.” Hạ Dương rụt rè nhìn cô.

“Ok”, nghĩ lại thấy không cam lòng, Chung Lăng bổ sung thêm: “Trong mắt anh, em nhỏ mọn như vậy sao?”

“Thì cứ phòng trước như vậy.”

“Xí, cũng không biết tối qua ai nhỏ mọn.”

Hạ Dương đảo mắt một vòng rồi cười khan hai tiếng.

“Nói đi, không nói là em giận đấy.” Chung Lăng khề nhếch mép lên.

“Đường Tranh, đồng nghiệp mới đến làm việc ở bộ phận thị trường bọn em...”

Cái tên này đột ngột rót vào tai Chung Lăng, nụ cười trên môi cô lập tức tắt ngấm.

Hạ Dương không phát hiện ra mà nói tiếp: “Anh ta hát rất nhiều bài hát tiếng Anh, toàn là những bài em thích”.

“Thế thì sao?” vẻ u ám thoáng hiện trên khuôn mặt cô.

“Có lẽ anh hơi cả nghĩ chẳng.” Hạ Dương trao cho cô một nụ cười yên tâm.

Ánh mắt Chung Lăng đượm vẻ u buồn, thà là thẳng thắn tâm sự với Hạ Dương còn hơn là để anh đoán già đoán non. Cô nói: “Anh đoán không sai đâu, Đường Tranh là người yêu cũ của em”.

Hạ Dương không tỏ vẻ gì là sững sốt.

“Anh ấy đến Hiên Dịch, chắc là vẫn muốn níu kéo em. Nhưng em có thể thẳng thắn nói với anh rằng, em sẽ không chấp nhận anh ta nữa.” Giọng Chung Lăng lộ rõ vẻ tự giễu. “Bất luận anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, em chỉ nói vậy thôi.”

Hạ Dương cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, Chung Lăng liền khéo léo tránh sang một bên, đôi môi anh liền chạm vào vai cô. Hạ Dương cười khề, túm chặt tay cô làm lại lần nữa, Chung Lăng giận dữ quay mặt đi. Nhưng bất luận cô tránh thế nào, anh vẫn dễ dàng tìm được môi cô. Trước mặt Hạ Dương, cô không đủ sức chống cự.

Ngày hôm sau, Hạ Dương lái xe chở Chung Lăng đi làm rồi tự giác đỗ xe tại vị trí cách công ty không xa.

Chung Lăng nhướn mày cười, châm chọc: “Hôm nay độ lượng quá nhỉ”.

Hạ Dương nửa đùa nửa thật: “Đâu dám nhỏ mọn nữa”.

Chung Lăng liền ghé môi vào, hôn tượng trưng lên má anh: “Thưởng cho anh đó nhé”.

“Phần thưởng này hơi hợt quá.” Hạ Dương hậm hực tố cáo, nhưng Chung Lăng vờ như không nghe thấy.

Chung Lăng giải quyết một số giấy tờ, nhận mấy cú điện thoại, trả lời mấy email rồi hẹn thời gian gặp gỡ với khách hàng, sau đó lại chat mấy câu tình cảm với Hạ Dương trên MSN một lúc, chẳng mấy chốc đã hết buổi sáng.

Tư Mẫn cười tủm tỉm đẩy cửa vào: “Mau ra xem này, son Dior gửi về rồi đấy”.

“Nhanh vậy hả?”

“Ừ, thì cùng thành phố mà.”

Chung Lăng so sánh thói son của mình với thói son của Tư Mẫn, hình dáng, màu sắc, độ mịn và cảm giác khi bôi lên môi không có gì khác biệt. “Lát nữa gửi cho tớ địa chỉ cửa hàng nhé.”

Tư Mẫn vô cùng đắc ý, phần khởi hơn cả được lĩnh lương: “Ok”.

Lúc này, điện thoại nội bộ đổ chuông, Chung Lăng liền nghe máy, giọng Đường Tranh vui vẻ cất lên ở đầu bên kia điện thoại: “Lát nữa cùng đi ăn trưa nhé?”

Chung Lăng liếc Tư Mẫn, hạ thấp giọng đáp: “Sorry, em có hẹn rồi”.

“Ồ, thế lần sau vậy.” Không hề tỏ ra bực mình, thái độ của Đường Tranh khiến Chung Lăng không biết phải làm thế nào.

Chung Lăng vừa định rời văn phòng thì Đới Hiểu Lam gõ cửa bước vào: “Giám đốc, ngày mai chị họ em sinh em bé, em xin chị nghỉ một ngày”.

“Ok.” Chung Lăng không bao giờ gây khó dễ với cấp dưới trong chuyện này.

Cuối cùng đã giải tán được tất cả mọi người Chung Lăng nhanh chân rảo bước đến điểm hẹn. Do hôm qua gặp Thích Đình Đình ở quán họ thường ăn, nên sau khi bàn bạc, Chung Lăng và Hạ Dương quyết định đổi sang địa bàn khác, à không, điểm hẹn khác.

Hạ Dương đã đợi khá lâu, vừa nhìn thấy cô mặt mày rạng rỡ, cười tươi như hoa, đủ để hớp hồn người khác: “Sáng em bận lắm hả?”

“Lúc chuẩn bị đi em lại có chút việc.”

“Gọi đồ ăn nhé.”

Chung Lăng gật đầu, Hạ Dương gọi nhân viên phục vụ đến.

Vừa ngược mắt lên thì chạm đúng ánh mắt cười cười của Thích Đình Đình, Chung Lăng giật bắt người, nhưng vẫn phải lấy tinh thần để đối phó: “Đúng lúc thế? Ngồi luôn đi”.

“Mình không khách khí đâu đấy.” Thích Đình Đình liền an tọa ngay, mắt liếc Chung Lăng và Hạ Dương, miệng hơi mỉm cười.

“Cười cái gì vậy?” Chung Lăng giả nai.

“Hai người, hê hê.” Thích Đình Đình chỉ cười trừ.

Chung Lăng không biết phải giải thích thế nào.

“Ê, đừng có mà nghĩ linh tinh nhé, tôi và sếp đang bàn công chuyện.” Hạ Dương nhướn mày, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm.

Nụ cười của Thích Đình Đình đầy vẻ mờ ám: “Đây chưa nói gì đâu nhé, sao đồng chí lại biết đây đang nghĩ gì”.

“Bất kể đồng chí đang nghĩ gì, cứ phải có cái gì ăn trước đã, gọi món đi.” Hạ Dương đẩy thực đơn cho Thích Đình Đình rồi trợn mắt nhìn.

“Định bịt miệng đây hả?” Thích Đình Đình cười cười nói với giọng châm chọc: “Hình như chỗ này chưa đủ đẳng cấp”.

Chung Lăng vờ hắng giọng.

Hạ Dương liền tiếp lời: “Thôi đồng chí thích nói gì cứ việc nói”.

“Hê, ngượng quá hóa bực rồi hả.” Khó khăn lắm Thích Đình Đình mới tìm được cơ hội trêu chọc anh chàng, kể cả là cô hiểu lầm thì cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

“Thức ăn lên hết rồi.” Chung Lăng giả vờ lảng sang chuyện khác.

Thích Đình Đình cười rất khoa trương, ghét sát vào tai Chung Lăng nói: “Có con mắt đấy, mình không cướp được anh chàng Hạ Dương này đâu”.

Mặt Chung Lăng nóng bừng: “Đừng nói linh tinh”.

“Ý cậu muốn nói là cậu không có con mắt hay sớm muộn gì Hạ Dương sẽ bị mình cướp đi?” Nụ cười của Thích Đình Đình lộ rõ vẻ đắc ý và đánh đấm.

Chung Lăng biết dù đáp thế nào cũng sẽ sa vào bẫy của cô nàng/ thế nên quyết định không nói gì nữa mà cặm cùi ăn.

Thích Đình Đình không tra khảo thêm nữa, cầm đĩa tập trung thanh toán món cá nấu cay mà cô thích nhất.

Trước khi hết giờ làm việc, Chung Lăng sức nhớ ra mấy ngày nữa là sinh nhật của Chỉ Quân, bèn thông báo cho Hạ Dương.

Do buổi chiều Hạ Dương đến chỗ khách hàng nên không dám đảm bảo về mặt thời gian, Chung Lăng một mình lang thang khắp siêu thị Hằng Long, siêu thị Trung Tín Thái Phú và siêu thị Mai Long Trấn. Không tìm được món quà nào cho Chỉ Quân, nhưng mình thì mua thêm được không ít quần áo. Nghĩ cũng thấy ngại, cô liền lên tầng bốn, định mua cho Hạ Dương một chiếc caravat.

Cô đang cầm một chiếc caravat màu xanh sapphire và ướm thử lên chiếc áo ple thì đột nhiên nghe thấy tiếng reo: “Chung Lăng”.

Chung Lăng ngược mắt lên, ánh mắt lộ rõ vẻ bất ngờ: “Diệp Tử”

“Hai người quen nhau à?” Người sững sốt hơn cả là Hướng Huy.

“Sếp ạ.” Thái độ của Chung Lăng không vồn vã cũng không lạnh nhạt.

Diệp Tử vui vẻ khoác tay Chung Lăng: “Lâu lắm rồi không gặp chị, hôm nào đến chỗ Chỉ Quân chơi đi”.

So với thái độ trước Hướng Huy, Chung Lăng tỏ ra nhiệt tình với Diệp Tử hơn hẳn: “Ok, chị cũng rất nhớ em”.

Lần gặp gỡ vô tình ở bệnh viện lần trước đã khiến hai người như bạn cũ lâu ngày không được gặp, lần này gặp lại, dường như có rất nhiều chuyện để nói. Hướng Huy như người thừa, đành phải ngoan ngoãn đứng xách đồ, không nói xen vào được câu nào.

“Chị chọn caravat cho bạn trai à? Để em làm tham mưu cho” Diệp Tử cười khúc khích nói.

Ánh mắt Hướng Huy như vô tình liếc về phía Chung Lăng, cô đã cảm nhận được điều đó và phủ nhận: “Mua cho em trai chị thôi”.

“Chiếc caravat chị đang cầm đẹp đấy, vừa trang trọng lại thoáng đãng.” Diệp Tử nói.

“Anh hùng có con mắt khá giống nhau mà.” Chung Lăng mỉm cười rồi quay sang cô bán hàng: “Chị gói giúp chiếc này”.

Diệp Tử đang xách một chiếc túi giấy của hãng Clinique trên tay, Chung Lăng liền cười: “Em cũng thích hãng này à, Chỉ Quân cũng thích lắm”.

“Em mua cho chị ấy đây” Diệp Tử đưa mắt nhìn xuống. “Quà sinh nhật mà”.

“Lúc đầu chị cũng định mua quà sinh nhật cho cô nàng, nhưng cuối cùng.. ” Chung Lăng cười đau khổ nhìn đồng tử to túi nhỏ trên tay.

Diệp Tử cười lớn: “Đó là thiên tính của phụ nữ mà”.

“Chọn quà khó thật đấy, Diệp Tử nghĩ hộ chị đi.”

“Em thấy tặng tiền vẫn là dễ nhất, nhưng anh ấy bảo như thế thì thực dụng quá.” Diệp Tử liếc Hướng Huy một cái, “Cuối cùng chọn bộ đồ chăm sóc da”.

Hướng Huy liền khoác tay lên vai Diệp Tử, ánh mắt lộ rõ ý cười dịu dàng.

Chung Lăng cũng mỉm cười theo.

“Hoặc là tặng nước hoa, mỹ phẩm, quần áo là ba thứ không người phụ nữ nào chê cả.” Diệp Tử nghĩ một lát rồi nói.

Chung Lăng ngẫm nghĩ: “Cũng được đó”.

Sau khi cùng cô lựa chọn một lọ nước hoa có mùi thơm trang nhã, Diệp Tử lại nhiệt tình mời: “Chẳng mấy khi có dịp thế này, hay cùng đi ăn với bọn em đi”.

Chung Lăng bấm thời gian đoán Hạ Dương sắp đến rồi, bèn từ chối: “Chị còn có chút việc, để hôm khác nhé”.

“Vâng, thôi để hôm khác vậy” Diệp Tử vẫy tay: “Bọn em đi nhé”.

Hương Huy cũng lên tiếng chào cô.

Bên tai vẫn loáng thoáng tiếng hai người đó nói chuyện.

“Bọn em sao lại quen nhau vậy?”

“Đây là bí mật của con gái chúng em, liên quan gì đến anh.”

Bóng hai người vừa khuất thì Chung Lăng nhận được điện thoại của Hạ Dương.

“Em đang ở đâu vậy?” Giọng anh lộ rõ ý cười.

“Tầng hai siêu thị Mai Long Trần.”

“Đợi anh lên nhé.”

“Không cần đâu, đồ em mua đủ rồi, anh cứ đứng trước cổng đợi em.”

Chung Lăng khẽ thở phào.

“Chắc, đại shopping đấy.” Vừa nhìn thấy cô, Hạ Dương liền cười lớn.

“Còn không mau đỡ hộ em, thật chẳng ga lăng gì cả.” Chung Lăng hậm hực nói.

Hạ Dương vội vàng đón lấy đồng hồ, đặt vào ghế sau xe, nụ cười rất ranh mãnh.

“Đi đâu em?” Hạ Dương cẩn thận thắt dây an toàn cho cô.

“Về nhà.” Đi bộ mấy tiếng đồng hồ, sau khi ngồi lên xe, Chung Lăng không còn muốn nhúc nhích.

“Anh đã ăn gì đâu, giờ về nhà nấu cũng muộn rồi, hay là tìm chỗ nào kiếm cái gì ăn đi.”

Chung Lăng liền lườm anh một cái: “Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn”.

Hạ Dương nén cười, nắm chặt tay cô: “Được thôi, lát nữa em đừng ăn nhé”.

“Em không ăn để anh ăn hết à.”

Sau khi xe chạy được một đoạn đường, Chung Lăng liền nói: “Tự nhiên lại thèm ăn pizza”.

“Sao không nói sớm.” Hạ Dương đến một ngã ba quay đầu xe, quay trở lại một đoạn rồi đỗ xe, kéo Chung Lăng vào Pizza Hut.

“Pizza có gì mà ngon? Ở nước ngoài bao nhiêu năm mà em chưa thấy chán à?”

“Không hiểu sao tự nhiên lại thấy nhớ” Chung Lăng thu ánh mắt về, mỉm cười.

Hạ Dương lắc đầu với vẻ bất lực.

Đủ các món ăn vặt được bày đầy bàn, Chung Lăng cười tươi như một đứa trẻ.

Hạ Dương nhìn cô bằng ánh mắt đầy trêu mến, tay vuốt nhẹ tóc cô.

“Hi hi, lần này thì ta bắt được tận tay rồi nhá.” Đột nhiên có người từ cửa xông vào, khẩu khí như bắt được quả tang ông chồng lên giường với người đàn bà khác.

“Thích Đình Đình” Chung Lăng giật bản mình, không hiểu sao đi đâu cũng chạm trán cô nàng này!

“Em không theo dõi bọn anh đó chứ?” Hạ Dương nhún vai.

“Xí, còn lâu em mới lằng nhách như vậy, nhà em ở gần đây.” Thích Đình Đình nghiêng người về phía trước, cười rất duyên dáng. “Đây gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt.”

Chung Lăng không kìm được liền lên tiếng: “Ê, tội này không phải tội phạm bỏ trốn đâu nhé”.

Hạ Dương thì nói: “Khoa nói của em ghớm thật đấy”.

Nụ cười thích thú hiện trên môi Thích Đình Đình: “Buổi trưa còn chối, giờ thì hết đường cãi nhé, ngay cả ông trời cũng muốn vạch tội hai người”. Thích Đình Đình tay chống nạnh, cười rất đắc ý, làm mất cả hình ảnh thực nữ.

Cô bé đứng cạnh cô từ nãy đến giờ mới kéo ống quần cô: “Dì ơi, cháu thích ăn cái kia”.

Chung Lăng giờ mới phát hiện ra Thích Đình Đình còn dắt theo một cô bé chừng năm, sáu tuổi, vội nhường chỗ nói: “Gọi nhiều món lắm, ngồi xuống ăn cùng đi”.

“Lại dùng chiêu này để bịt miệng người ta đấy.”

Hạ Dương cắt một miếng bánh pizza: “Có phải mời đồng chí đâu”, anh đưa cho cô bé và nói: “Bé con có thích ăn cái này không?”

Cô bé không trả lời.

Thích Đình Đình thấy lạ, cô bé này có bất lịch sự đến thế đâu, và thế là cô lại hỏi: “Bé Đào thích ăn cái này đúng không?”

Cô bé liền gật đầu.

“Thế sao vừa nãy không chịu trả lời chứ?”

“Vì cháu muốn ăn hai miếng cơ.” Bé Đào trả lời rất đĩnh đạc.

Chung Lăng tròn tròn mắt.

Thích Đình Đình phụt ngay miếng nước trong miệng ra ngoài.

Hạ Dương liền xoa đầu bé Đào: “Nhóc này ranh quá”.

Bé Đào ăn hết pizza rồi lại nhìn chăm chăm vào miếng bánh ngọt Tiramisu¹ trước mặt Chung Lăng.

Hạ Dương vui vẻ nháy mắt nói: “Bé Đào này, chỉ cần cháu trả lời cho chú một câu hỏi thì món bánh kia sẽ thuộc về cháu”.

Bé Đào liền vỗ ngực: “Chú hỏi đi”.

“Đừng có mà hỏi câu quá khó, bé Đào mới sáu tuổi thôi”

“Yên tâm đi.” Hạ Dương nửa đùa nửa thật hỏi: “Cháu có biết trên thế giới có bao nhiêu quốc gia không?”

“Dĩ nhiên là cháu biết chứ.” Bé Đào trề môi nói.

“Vậy hả?” Hạ Dương có vẻ bất ngờ, câu hỏi này đâu phải dễ trả lời. “Cháu nói đi, có những nước nào?” Anh thầm nghĩ, một đứa trẻ mới sáu tuổi nói ra được tên năm, sáu nước đã là giỏi lắm rồi.

Cô bé liếc Hạ Dương với ánh mắt không thêm chắp: “Hai quốc gia, Trung Quốc và nước ngoài”.

¹ Loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của Italy.

“Ha ha ha ha.” Thích Đình Đình bật cười trước. “Hạ Dương, hóa ra cũng có lúc anh bị chơi xỏ nhỉ, bé Đào trả lời giỏi lắm, về nhà dì sẽ có phần thưởng.”

Hạ Dương toát mồ hôi: “Câu này cũng được tính hả?”

“Dĩ nhiên là được tính rồi.”

Ý cười thoáng hiện trong ánh mắt trong trẻo của Chung Lăng.

Hạ Dương không biết phản bác thế nào, đành phải ngoan ngoãn chuyển giao món bánh Tiramisu.

Bé Đào ăn rất ngon lành rồi nheo mắt với vẻ hài lòng, mới có mấy tuổi mà đôi mắt bồ câu đủ để hấp hồn nhiều người.

“Bé Đào trông giống cậu nhí.” Chung Lăng cười nói.

“Dĩ nhiên rồi, sau này chắc chắn cũng sẽ nghiêng nước nghiêng thành.” Thích Đình Đình không hề ngại ngần, mặt dày hơn cả tường thành.

Nhưng dù gì vẫn là trẻ con, chơi đùa một lát bé Đào đã ngáp ngáp dài, Thích Đình Đình liền bế cô bé lên, véo yêu vào má nói: “Thôi đội này phải về đây”.

“Đội đã.” Chung Lăng kéo cô lại, ngần ngừ một lát mới nói: “Bí mật nhé”.

“Hơ hơ”, Thích Đình Đình nháy mắt, “Mình có nhìn thấy gì đâu”.

Chung Lăng yên tâm hơn.

Thích Đình Đình liền nắm bàn tay nhỏ nhắn của bé Đào nói: “Chào cô chú đi con”.

Bé Đào vẫy tay với đôi mắt ngái ngủ: “Con chào chú, chào chị”.

“Phì!” Thích Đình Đình liền châm chọc: “Hạ Dương, xem ra đến ngày phải bảo dưỡng rồi”.

“Hừ.”

Về đến nhà rồi mà Hạ Dương vẫn hậm hực không vui nói: “Con bé trả thù anh vì anh hỏi câu hóc búa đó mà”.

“Nó bé như thế anh chấp làm gì.” Chung Lăng cười thích thú.

“Không phải anh chấp vặt, mà là câu nói của nó biến anh thành bè trên của em.” Hạ Dương bất bình nói.

Chung Lăng vẫn chưa hết cười: “Thế chẳng phải nâng anh lên một tầm ới à?”

Hạ Dương cười rất gian xảo: “Nào, gọi câu chú nghe xem sao”.

“Biến.” Chung Lăng trầm nghĩ, mình là thực nữ, không được chửi bậy.

“Haiz, hỏi thật nhé, có phải nhìn anh già hơn em nhiều không?” Đợi đến khi Chung Lăng tắm xong ra ngoài, Hạ Dương vẫn còn chưa hết thắc mắc.

“Anh định làm gì hả?” Chung Lăng lấy chân đá anh.

“Kem dưỡng da em để ở đâu, cho anh mượn dùng.” Hạ Dương giả lả ghé sát vào.

“Biến!” Không thể chịu đựng được nữa, cũng không cần phải chịu đựng nữa.

“Bành Húc giới thiệu cho anh một bộ phim, cùng xem nhé.” Hạ Dương lôi từ trong cặp ra một đĩa DVD rồi nhanh nhẹn đút vào đầu đĩa.

Phản ứng đầu tiên của Chung Lăng là Bành Húc giới thiệu thì chẳng có cái gì hay ho, tai lập tức đổ rần lên.

“Em nóng à?” Hạ Dương thắc mắc.

“Không.” Chung Lăng ắp úng.

“Thế ngồi xuống xem đi.” Hạ Dương kéo cô vào lòng.

Chung Lăng mặt đỏ, tim đập thình thịch: “Anh là kẻ lưu manh, em không thèm xem cái đó với anh”.

Hạ Dương ngẩn người: “Sao anh lại là thằng lưu manh?”

Mặt Chung Lăng nóng bừng: “Cái đó anh phải tự biết”.

Hạ Dương nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra vấn đề. Ý cười lộ rõ trong mắt anh, dường như nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô: “Chỉ là bộ phim ma thôi mà, em tưởng là gì?”

“Phim ma hả?” Chung Lăng liền ngồi thẳng người dậy.

“Ừ.”

“Vậy à.” Đúng là suy bụng ta ra bụng người. Chung Lăng xấu hổ nhìn xuống, mặt càng đỏ hơn.

Đôi môi Hạ Dương lướt nhẹ bên tai cô: “Thế em tưởng là gì?”

“Không có gì.” Dưới ánh đèn mờ ảo đầy vẻ mờ ám, tim cô đập thành thịch, vội gạt đi những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, để nhịp thở được trở lại bình thường nói: “Thôi xem đi”.

Đây là bộ phim ma của Hồng Kông thập kỷ 80, do Châu Nhuận Phát, Diệp Thiên Văn và Hoàng Bách Minh đóng.

Màu sắc và chất lượng không thể sánh được với phim bây giờ, nhưng Chung Lăng và Hạ Dương vẫn xem rất say sưa.

Xem được một nửa, đột nhiên Hạ Dương lên tiếng: “Ấy, sao em không sợ à?”

“Tại sao em phải sợ chứ?” Chung Lăng thắc mắc.

“Em sợ thì anh có thể phát huy thế mạnh của anh, đâu có không mảnh đất dụng võ như bây giờ.” Hạ Dương cười rất ranh mãnh.

Chung Lăng hứ một tiếng rồi cười: “Có phải em nên sà vào lòng anh, để anh thừa cơ làm việc xấu đúng không”.

“Hề hề.” Nụ cười của Hạ Dương thực sự hợp hồn người khác mà không chịu đền mạng.

Đột nhiên Chung Lăng nảy ra một kế, cô rất ít khi nghĩ ra những trò đùa như vậy, có thể là do ở bên Hạ Dương lâu ngày, tâm trạng dần trở trung và thoải mái hơn.

Tranh thủ lúc Hạ Dương đang xem chăm chú, cô liền len lén thò tay ra, bóp mạnh vào cổ họng anh: “Ma này”.

Hạ Dương giật nảy mình người bật dậy, hét một tiếng thất thanh, mắt trợn lên rồi ngất xỉu.

“Anh...”, lúc đầu Chung Lăng còn tưởng Hạ Dương giả vờ, vỗ tay vào mặt anh nhưng không có phản ứng gì, lúc này cô mới cuống lên. Cô vội vàng đứng dậy định gọi Diêu Thiên Thiên và Thẩm Hạo ở phòng đối diện giúp một tay thì đã bị Hạ Dương lôi lại nằm đè lên người.

“Dám dọa anh hả, anh phải phạt một trận mới được.” Hạ Dương ghì siết môi cô.

Chung Lăng lúng búng nói: “Em chỉ định trêu anh thôi mà”.

Chưa nói dứt lời thì môi cô đã bị nuốt trọn trong nụ hôn nóng bỏng, da diết của Hạ Dương.

10. Chương 10

Sáng hôm sau người Chung Lăng đau ê ẩm, hai người đùa nhau một hồi rồi ngủ thiếp đi trên ghế sofa, tỉnh dậy thì thấy chân tay cô đều bị Hạ Dương đè ở dưới, tư thế rất mờ ám.

“Ê, nặng quá.” Sau khi ra sức đẩy anh chàng ra mà không có kết quả, Chung Lăng đành phải gọi.

“Chào buổi sáng.” Hạ Dương cười tươi ghé sát vào, còn định lừa kiếm nụ hôn buổi sáng nhưng đã bị Chung Lăng đá ngay xuống ghế sofa.

Hạ Dương ai oán than: “Em định bày mưu giết chồng hả?”

Chung Lăng không hề nhượng bộ: “Cũ không đi làm sao có mới”.

Gặp Đới Hiểu Lam trong thang máy, Chung Lăng hỏi: “Hôm nay em xin nghỉ mà?”

Đới Hiểu Lam ngại ngần đáp: “Vì hôm nay là ngày 18, bác sĩ bảo người sinh mổ đông quá, lịch mổ của chị em dời sang ngày mai”.

Đến văn phòng được một lát thì Chung Lăng nhận được điện thoại của Diệp Tử: “Tối nay em muốn mời chị đi ăn, chị đừng từ chối nhé”.

Chung Lăng nghĩ bụng “hôm khác này của cô nàng nhanh thật”, nhưng vẫn đáp: “Ok”. Mặc dù không hài lòng lắm với Hướng Huy, nhưng cô vẫn nể mặt Diệp Tử.

“VẬY CHỐT NHÉ” Diệp Tử như đang thở phào.

Chung Lăng không để ý lắm: “Tối gặp nhé”.

Tắt máy rồi Diệp Tử gọi ngay cho Hướng Huy: “Phù, hẹn rồi đó nhé”.

“Cô ấy có nghi ngờ gì không?” Hướng Huy hỏi.

“Không, nhưng về sau đừng nhờ em những chuyện thế này nữa đấy.” Lúc đầu Diệp Tử không đồng ý, nhưng Đường Tranh cứ năn nỉ, rồi Hướng Huy lại tỉ tê nói đỡ cho Đường Tranh, bảo rằng Chung Lăng chỉ giận dỗi một thời gian mà thôi, muốn họ giúp một tay vun vào cho hai người, cuối cùng cô mới đồng ý.

“Chỉ lần này thôi, không có lần khác đâu” Nói thực là Hướng Huy không muốn kéo Diệp Tử vào cuộc, nhưng Chung Lăng kiêu gì cũng không chịu, anh đành phải cầu cứu phụ nhân.

Trước khi hết giờ làm việc, Chung Lăng gọi điện thoại cho Hạ Dương, nhắn anh rằng tối có hẹn, không ăn tối với anh được. Đúng lúc Hạ Dương cũng thông báo giữa Chung Lăng và Lâm Giai Viện có mâu thuẫn nhỏ, cần sự hòa giải của anh.

Nghe xong Chung Lăng giận dỗi: “Nó là em trai em, có việc không nhờ em mà lại tìm anh”.

Hạ Dương cười rất đắc ý: “Điều này chứng tỏ anh có duyên hơn em”.

Chung Lăng tức lắm mà không làm gì được.

Nhà hàng đặt ở Thượng Hải House nằm trên đường Nam Kinh.

Chung Lăng có thói quen đúng hẹn, thậm chí còn đến sớm mấy phút, nhưng khi nhân viên phục vụ dẫn cô vào phòng riêng, Diệp Tử và Hướng Huy đã có mặt ở đó.

Diệp Tử vẫy tay gọi cô.

Chung Lăng cười nói: “Gì mà long trọng thế”.

“Mời chị ăn cơm sao lại không long trọng chứ.” Diệp Tử cười tươi nói.

Chung Lăng tinh ý phát hiện trên bàn để bốn suất bát đĩa. Cô sững lại rồi hỏi nhanh: “Hẹn cả Chỉ Quân nữa hả?”, nghĩ rồi lại nói tiếp: “Hẹn Chỉ Quân sao không hẹn Lâm Sâm luôn?”

Diệp Tử ngại ngần đáp: “Không phải Chỉ Quân”.

“Đó là..Mặt Chung Lăng đã biến sắc, nụ cười trên môi tắt ngấm, cố gắng kìm chế không bỏ ra ngoài luôn.

Diệp Tử lườm Hướng Huy một cái rồi nói nhỏ: “Việc tốt anh làm đó”.

Hướng Huy gãi sống mũi.

“Xin lỗi, mình đến hơi muộn.” Giọng Đường Tranh cất lên ngoài cửa.

“Ngồi chỗ này.” Hướng Huy xếp chỗ cho Đường Tranh ngồi cạnh Chung Lăng.

Chung Lăng không nói gì mà chỉ nhích sang bên cạnh.

“Chị gọi món đi.” Diệp Tử đưa menu cho Chung Lăng, có vẻ như đang tìm cách làm lành.

Chung Lăng lặng lẽ lắc đầu.

“Thôi Đường Tranh gọi đi, cậu hiểu sở thích của Chung Lăng hơn.” Hường Huy mỉm cười.

Chung Lăng trầm cười khẩy.

Đường Tranh nhìn cô chăm chú rồi nhìn menu: “Tôm nõn xào, cá nướng, bánh bao hấp... đều là những món Chung Lăng thích ăn”.

Chung Lăng khẽ thở dài.

Diệp Tử cười tủm tỉm nói: “Không ngờ anh để ý kỹ như vậy”, mắt lại liếc Hường Huy như muốn nói “nhớ học tập người ta đó”.

Hường Huy nắm lấy tay cô, mỉm cười dịu dàng.

Nụ cười của Đường Tranh lại có chút gì đó hơi chua chát.

Chung Lăng không nói câu nào, chỉ muốn ăn xong sớm bữa cơm này rồi về, cô thấy may vì không bảo Hạ Dương đến đón mình.

Đường Tranh liên tục gấp thức ăn cho Chung Lăng, tận tình chu đáo, trước đây thì rất gia trưởng, gần như lúc nào Chung Lăng cũng phải hỏi han anh, giờ thì hoàn toàn ngược lại, khiến cô thấy hơi khó thích nghi.

“Đường Tranh, anh không cần phải như vậy đâu.” Cô nói, giọng vừa đủ để hai người nghe. “Em tưởng em đã nói rất rõ ràng rồi”.

“Không thể cứu vãn được nữa hay sao?” Đường Tranh nhìn xuống, nét mặt đượm buồn.

Chung Lăng gật đầu rất dứt khoát.

“Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc.” Hơi thở của Đường Tranh khá gấp gáp.

“Tội gì phải thế.”

Hường Huy trầm ngâm, hàng lông mày rậm cau lại: “Chung Lăng, vì em mà Đường Tranh tình nguyện về nước để làm lại từ đầu, ngay một cơ hội em cũng không cho cậu ấy ư?”

Chung Lăng không đáp.

“Cậu ấy giấu em cũng là vì cậu ấy coi trọng em.

Hường Huy chưa nói hết câu liền bị Chung Lăng ngắt lời: “Ý của sếp là em không biết điều ư?”. Điều khiến Chung Lăng hận nhất trong đời là lấy danh nghĩa tình yêu để thích làm gì thì làm, Đường Tranh sẵn sàng hy sinh vì cô là chuyện của anh ta, tại sao không ai hỏi cô có chấp nhận sự hy sinh đó hay không.

Diệp Tử vội nói: “Chị Chung Lăng, ý anh ấy không phải là như thế, chị đừng giận”. Rồi cô ra hiệu cho Hường Huy đừng nói nữa, cô nhận ra mâu thuẫn giữa Chung Lăng và Đường Tranh không chỉ đơn giản là giận đối nhau, chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai người, cô và Hường Huy không nên can thiệp.

Ánh mắt Chung Lăng lặng lẽ như mặt hồ không gợn sóng: “Chị không để ý đến chuyện đó đâu”.

Diệp Tử cố gắng xoa dịu tình hình: “Mọi người ăn đi, thức ăn nguội hết rồi”.

Mặc dù các món nhìn rất hấp dẫn nhưng ăn chẳng cảm nhận được hương vị gì. Giờ Chung Lăng như kiến bò trên chảo nóng.

Để xoa dịu bầu không khí, Diệp Tử liền chuyển sang chủ đề khác, kéo cửa phòng ăn, bảo nhân viên phục vụ mang thêm giấy ăn vào. Đúng lúc cửa phòng đối diện cũng mở ra gọi món, Chung Lăng vô tình liếc mắt ra, thì thấy Hạ Dương đang ngồi ở vị trí gần cửa, bên trong còn có hai gái một trai, anh chàng kia chính là Chung Khải, một cô là Lâm Giai Viện, cô còn lại không quen, trông xinh xắn nhưng mắt khá sắc, vừa nhìn đã biết là nhân vật không vừa.

Chung Khải cũng đã nhìn thấy Chung Lăng, liền kéo tay áo Hạ Dương, chu môi sang phía bên này.

Sau khi mang giấy ăn vào, nhân viên phục vụ lại đóng cửa vào cho họ.

Không ngôn từ nào có thể miêu tả nỗi khó chịu trong lòng Chung Lăng, cô gái kia có quan hệ gì với Hạ Dương, hai cặp trai gái đó khiến cô ảm ức vô cùng. Cô không nghĩ rằng thực ra phòng ăn của anh bên này cũng thế, lúc này đây tâm trạng của Hạ Dương cũng chẳng khác hơn là bao.

Điện thoại đặt trong túi xách đồ chuông, Chung Lăng mở ra xem, Hạ Dương hỏi: “Sao em lại ở đây với Đường Tranh?”

Cô nghĩ một lát rồi trả lời: “Ăn bữa cơm thôi, anh đừng thắc mắc. Thế còn anh thì sao?”

“Anh có chuyện gì đâu.”

“Con bé đó, anh đừng tưởng em không nhìn thấy.”

“Em chỉ gây chuyện thôi.” Có thể Hạ Dương chỉ định nói đùa, nhưng trong mắt Chung Lăng, điều đó khiến cô vô cùng bức bối.

“Vâng, em gây chuyện, em đang cố tình gây sự.” Chung Lăng nhét điện thoại vào túi xách, để mặc nó rung và không ngó nghiêng gì nữa.

Một lát sau, Hạ Dương gõ cửa bước vào, cười tươi như hoa: “Đúng là mấy vị, tôi cứ tưởng là nhìn nhầm cơ”.

Diệp Tử vui vẻ nói: “Nhập hội luôn đi”. Hạ Dương là cao thủ làm trò, có mặt anh chàng, lợi cả đôi đường.

“Bên kia tôi còn có bạn, sang để chào các vị thôi.”

“Vây hả” Giọng Diệp Tử lộ rõ vẻ thất vọng.

“Xem xem các đồng chí gọi những món gì nào.” Ánh mắt Hạ Dương liếc về phía Chung Lăng, cô vẫn vờ như không biết.

“Anh nếm thử xem sao.” Diệp Tử nửa đùa nửa thật.

Hướng Huy chỉ cười trừ.

Đường Tranh vẻ mặt vô cảm.

“Nước ô mai hử, lại còn lạnh nữa, tuyệt đấy.” Mặc dù nói là tuyệt đấy, nhưng giọng Hạ Dương lại rất lạ. “Bên phòng tôi có người bạn rất thích uống nước ô mai, sang đổi lấy vị nhé.” Nói rồi anh về phòng mang một ấm trà buổi mặt ong còn ấm sang, đặt lên bàn rồi bê bình nước ô mai về phòng mình.

Diệp Tử liền thắc mắc: “Hôm nay sao Hạ Dương lạ thế nhỉ?”.

Hướng Huy nhún vai: “Anh cũng thấy thế”.

Đường Tranh vẫn không có phản ứng gì.

Chỉ có Chung Lăng là hiểu, Hạ Dương lo cho cô nên không muốn cô động vào những thực phẩm chua lạnh.

Tối hôm qua tự nhiên có bà cô đến thăm¹, nếu không vì chuyện đó thì chắc cô và Hạ Dương đã đột phá tuyến phòng thủ cuối cùng.

Dùng cách đó để thể hiện sự quan tâm đến cô, mặc dù hơi củ chuối nhưng Chung Lăng vẫn thấy rất cảm động.

Ăn xong, Diệp Tử đề nghị: “Vẫn còn sớm lắm, hay là kiếm chỗ nào ngồi đi?”

“Không cần đâu.” Chung Lăng nhướn mày, “Chị còn có chút việc”.

“Thế để Đường Tranh đưa em về nhé.” Hướng Huy nói.

“Không cần đâu.” Chung Lăng lạnh lùng đáp.

Diệp Tử liền đẩy Hướng Huy ra cửa, thở phào một tiếng rồi nói: “Để em và anh Huy đưa chị về nhé”.

“Chị hiểu ý tốt của em, nhưng thực sự không phải phiền đến hai người đâu.”

1 Chỉ phụ nữ đến kỳ kinh nguyệt.

“Ý tốt gây việc xấu đúng không chị?” Diệp Tử hỏi với vẻ bất lực.

Chung Lăng lên tiếng: “Em không nắm rõ tình hình nên không thể trách em được”.

Diệp Tử liền vỗ vai cô: “Thế chị đi đường cẩn thận nhé”.

“Yên tâm.”

Diệp Tử hậm hực lườm Hướng Huy một cái, chẳng nói chẳng rằng mà một mạch đi ra bãi đỗ xe.

Hướng Huy vội vã theo sau. Bà xã rất bực mình, hậu quả có vẻ nghiêm trọng.

Chung Lăng mỉm cười, nghĩ bụng đúng là đáng đời.

“Em đừng trách Hướng Huy và Diệp Tử, bọn họ chỉ muốn giúp anh.” Đường Tranh đứng sau lưng cô nói.

“Em muốn trao đổi với anh một việc. Hiện tại, chúng ta là đồng nghiệp, khó tránh khỏi những tiếp xúc trong công việc, nhưng em không muốn chúng ta gặp riêng nhau nữa.” Chung Lăng lạnh lùng nói.

“Sao vậy? Sợ người yêu mới hiểu lầm à?” Đường Tranh chế giễu.

“Vâng.” Chung Lăng thẳng thắn thừa nhận.

“Để anh đoán thử nhé”, ánh mắt Đường Tranh quắc lên, “Đồng nghiệp cùng công ty đúng không?”.

Chung Lăng im lặng một lát rồi đáp: “Dường như chuyện này không liên quan đến anh”.

“Hừ.” Đường Tranh cười khẩy.

Chung Lăng rất bực trước thái độ của anh ta nhưng vẫn cố nhẫn nhịn nói: “Những gì cần nói em đã nói hết rồi, bye bye”.

Đường Tranh lạnh lùng nhìn theo bóng cô, ánh mắt càng sắc lạnh hơn.

Ngồi trong taxi, Chung Lăng liên tục lấy điện thoại ra kiểm tra xem có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào không, lái xe tưởng cô đang vội, nhấn ga vượt mấy chiếc xe liền.

Chung Lăng tin chắc Hạ Dương sẽ không im lặng để sự hiểu nhầm giữa hai người tiếp tục kéo dài, nhưng tình hình trước mắt khiến cô hơi hụt hẫng.

Tuy nhiên sau khi xe chạy vào sân, tâm trạng của cô vui vẻ trở lại. Con xe cà tàng màu đen trước cổng không phải xe của Hạ Dương thì còn là của ai.

Chung Lăng bước đến gõ cửa kính.

Hạ Dương liền thò đầu ra: “Về rồi à”.

Chung Lăng cười cười: “Em biết anh có một đồng câu hỏi muốn hỏi em, em sẽ thành thật khai báo, nhưng phải về nhà đã”.

Về nhà, Hạ Dương nghĩ đến hai từ này mà trong lòng rộn ràng phần chấn.

Chung Lăng thay giày, vứt túi xách và áo khoác xuống sofa, chạy vào wc tẩy trang trước.

Hạ Dương treo áo lên cho cô rồi bật ti vi.

Rửa mặt xong đi ra, Chung Lăng tắt ti vi, nghiêm giọng nói: “Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Hạ Dương nắm lấy tay cô bóp nhẹ, Chung Lăng liền ngã vào lòng anh. “Hỏi gì cũng được hả?” Rồi anh cười cười hà hơi vào tai cô.

“Hỏi đi.” Chung Lăng đáp rất dứt khoát.

“Anh hỏi thật đấy nhé/”

“Sao anh nhiều lời thế nhỉ!”

“Bao giờ bà cô của em về đây?” Hạ Dương hỏi rất nhanh.

Chung Lăng ngưỡng đến mức người như biên thành quả cà chua, mặt đỏ tía tai.

Hạ Dương bật cười, ý cười lộ rõ trong đáy mắt, không kìm được liền véo má cô.

Khuôn mặt Chung Lăng đỏ như quả táo chín mọng, vô cùng dễ thương. Cô hậm hực nói: “Không về được, suốt đời không về được”.

Hạ Dương cười thích thú.

Lúc này Chung Lăng mới phát hiện ra câu trả lời của mình có vẻ không ổn, bà cô suốt đời không về, dường như không có lợi cho cô lắm. Và thế là cô cũng cười ngật nghẻo*

Hạ Dương bóp mạnh tay cô hơn.

Cười đến lúc sắp sái quai hàm, Chung Lăng mới dừng lại và nghiêm mặt hỏi: “Anh còn câu hỏi gì nữa không?”

“Hết rồi.” Hạ Dương đáp rất dứt khoát.

“Thế đừng có mà hối hận đấy nhé.”

“Không đâu.”

Chung Lăng cười đầy ẩn ý: “Thế em có chuyện muốn hỏi anh”.

“Hỏi đi, cam đoan biết sẽ khai hết.”

“Cô bé đó là ai vậy?”

“Cô bé nào?”

Chung Lăng liền véo tai Hạ Dương: “Đừng giả vờ giả vịt nữa”.

“Tiểu thư Chung Lăng, em có thích ăn món cánh gà sốt hành hoa không?”

“Hả? Thích chứ.” Bị hỏi bất ngờ như vậy, Chung Lăng quên mất rằng cô đang thẩm tra anh.

“Mai anh sẽ chiêu đãi em.” Hạ Dương cười rất rạng rỡ.

“Ok.”

Hạ Dương cười tủm tỉm nói: “Thôi em đi tắm đi, bận rộn cả ngày chắc mệt rồi”.

“Anh tắm trước đi, em gọi cho Chỉ Quân đã.” Chung Lăng lấy điện thoại trong túi xách ra.

Hạ Dương vội lấy quần áo ngủ ra và nhanh chân chiếm nhà tắm.

Đến khi nói chuyện điện thoại xong, Chung Lăng mới sực nhớ ra sự việc thì lại mắc bẫy Hạ Dương. Cô bình thần rót hai cốc sữa đặt lên tràng kỷ, sau khi Hạ Dương đi ra, cô liền đưa một cốc cho anh.

“Vợ anh chu đáo quá.” Ánh mắt Hạ Dương sáng ngời.

“Vâng, thế cô bé đó là ai vậy?”

Hạ Dương sắc sữa ho sắc sưa.

Chung Lăng liền vỗ lưng cho anh: “Em có uống tranh của anh đâu mà anh phải vội thế”.

Hạ Dương bị cô chặn họng không nói được câu nào, hồi lâu mới hỏi: “Sao em vẫn còn nhớ chuyện này hả?”

“Vâng, cô bé đó là ai vậy?” Không đạt mục đích, Chung Lăng quyết không bỏ cuộc.

“Phì”, lần này Hạ Dương đã phun thẳng ngụm sữa trong miệng ra ngoài.

Chung Lăng bình thần nói: “Lát nữa lau nhà đó nhé”.

“No vấn đề.”

“Vâng, thế cô bé đó là ai vậy?”

Đột nhiên Hạ Dương cười lớn, ấn đầu Chung Lăng vào lòng: “Vợ ơi, vợ đang ghen đó”. Giọng rất quả quyết, Chung Lăng cũng thẳng thắn gạt đầu.

“Thôi thôi.” Hạ Dương giơ tay xin hàng. “Sợ em rồi, để anh khai hết.”

“Thế còn tạm tạm.”

Hạ Dương vuốt nhẹ mái tóc cô: “Là bà chủ bên đầu tư của cậu em vàng của em, dạo này khá thân mật với Chung Khải nên Giai Viện hơi ảm ức”.

“Thế thì liên quan gì đến anh?” Chung Lăng ngẩng đầu lên, lại bị anh ấn xuống.

“Giai Viện muốn giới thiệu cho anh...”

“Nếu cô ta mà chấm anh thì Giai Viện có thể kê cao gối ngủ yên đúng không?” Chung Lăng gầm lên, thảo nào lần đầu tiên nghe thấy tên Lâm Giai Viện cô đã không có thiện cảm với con bé đó, đúng là rất có con mắt nhìn người.

“Giai Viện không biết mối quan hệ của hai đứa mình..

“Hừ hừ.”

Ánh mắt Hạ Dương lộ rõ vẻ thích thú: “Nhìn vẻ ghen tuông của em rất đáng yêu”.

Chung Lăng cười lườm Hạ Dương: “Anh có dám khẳng định là hôm nay anh không ghen không?”

Mặt Hạ Dương thoát đỏ bừng.

“Hạ Dương, em cảnh cáo anh, lần sau em không muốn nhìn thấy các loại bà chủ, nữ doanh nhân, nữ đại gia gì gì nữa đâu nhé.” Ý cười như có như không hiện trên môi Chung Lăng.

“Tuân lệnh, anh chỉ có một nhà lãnh đạo thôi.” vẻ mặt Hạ Dương rất nghiêm túc. Sau đó anh lại cúi đầu xuống đặt một nụ hôn cuồng nhiệt trên môi cô.

Trong giây phút ngất ngây ấy, Chung Lăng nghe thấy Hạ Dương thì thầm: “Chắc chắn anh sẽ thẳng thắn với em, mong rằng em cũng như thế với anh”.

Chung Lăng khụt khịt, trịnh trọng gạt đầu.

Mấy ngày sau, trong lúc họp thì Chung Lăng nhận được điện thoại của ba cô, cô bấm nút tắt, điện thoại lại đổ chuông, cô lại bấm nút tắt, lại đổ chuông, cuối cùng cô đành phải tắt máy, nghĩ bụng lát nữa sẽ ăn một trận mắng là cái chắc.

Vừa quay về đến phòng làm việc, việc đầu tiên là gọi điện thoại cho ba, nhưng ông Chung vẫn chưa hết bực mình: “Mày bây giờ giỏi lắm rồi, điện thoại của ba mà không chịu nghe”.

Cô bình thản đáp: “Vừa nãy con họp mà ba”.

“Ba không so đo chuyện đó, mày thử xem xem bao lâu rồi không về nhà, bao lâu rồi không gọi cho nhà cú điện thoại?” Ông Chung hầm hầm quát.

Khóe miệng Chung Lăng giật giật: “Con rất bận ba ạ”.

Ông Chung quắc lại với vẻ rất không vui: “Bận đến mức không có thời gian gọi cuộc điện thoại?”.

Bị dồn như vậy, Chung Lăng chán chường thở dài, nhưng giọng ông mạnh mẽ, chứng tỏ ông còn rất khỏe, đây là điều duy nhất khiến cô cảm thấy yên lòng.

“Lăng Lăng, Lợi Lợi nhớ con rồi.” Đột nhiên ông cụ thay đổi sách lược, biết con gái mình ngang ngạnh nên đành chuyển sang chiêu bài nói chuyện tình cảm.

Nhớ tới cô bé mũm mĩm, đáng yêu đó, một tình cảm ảm áp trào dâng trong lòng Chung Lăng, giọng cũng dịu hơn: “Con sẽ tranh thủ thời gian về nhà ba ạ”.

“Ừ.” Ông Chung hài lòng cúp máy.

Cúp máy rồi, Chung Lăng chìm trong suy tư. Không biết có nên đưa Hạ Dương về nhà, tiện thể công khai luôn chuyện tình cảm của họ hay không? Trước đây khi yêu Đường Tranh, cô không bao giờ nghĩ đến lời chúc phúc của cha mình. Nhưng hiện tại, Hạ Dương đã khiến cô nảy ra suy nghĩ đó.

A lô, ban nhạc HERO có live show ở Thượng Hải, người đã biết gì chưa? Quách Chỉ Quân buz cô trên MSN.

Thật hả? Chung Lăng vô cùng bất ngờ, đó là một trong những ban nhạc mà cô thích nhất, ba năm trước tại Anh, cô đã từng đi xem họ biểu diễn một lần, cho đến bây giờ vẫn còn ấn tượng rất sâu sắc.

Chỉ Quân liền thở dài: Haiz, nghe nói vé vừa bán đã hết sạch.

Hả, thế cậu bảo với mình để mình mừng hựt à. Chung Lăng khóc dở mếu dở, không biết cô nàng này biến thành con người đáng ghét từ bao giờ.

Đừng nóng. Chỉ Quân mắng. Những live show như thế này thường có vé tặng cho các đối tác có các mối quan hệ, chỉ có điều không biết quan hệ của cậu có rộng hay không thôi.

Thế thì phải nghĩ cách mới được. Chung Lăng nghĩ một lát, chắc là, có lẽ Chung Khải sẽ giúp được cô việc này

Chỉ Quân mừng húm: Nhớ kiểm tra hai vé, thôi chốt rồi đấy nhé.

Chung Lăng: ...

Chung Lăng lập tức gọi điện thoại cho Chung Khải: “Em có kiếm được vé xem live show của ban nhạc HERO không?”

“Sao chị không nói sớm.” Đầu bên kia điện thoại Chung Khải la lớn. “Vé em tặng hết ọi người rồi.”

Chung Lăng nhận ra vẻ khó xử của cậu em, liền nói: “Không sao, chị chỉ hỏi vậy thôi”.

“Để em hỏi Giai Viện xem, may ra chỗ cô ấy còn vé thừa.” Dĩ nhiên là Chung Khải không bỏ qua cơ hội lấy lòng chị gái.

“Nếu phiền quá thì thôi vậy.” Chung Lăng không thích nợ nần người khác, đặc biệt là Lâm Giai Viện, mặc dù cô tin tưởng Hạ Dương một cách vô điều kiện, nhưng chuyện lần trước cô chưa thể cho qua, đôi lúc sự nhỏ nhen của phụ nữ không thể lý giải nổi.

“Chị còn khách sáo với em nữa à”, Chung Khải cười. “Có gì em gọi lại cho chị sau nhé.”

“Ok.”

Trước khi tan làm, Chung Khải đã không phụ lòng mong mỏi gọi điện thông báo tin vui.

Chung Lăng vội lên MSN hỏi Hạ Dương: Live show của ban nhạc HERO, anh có muốn đi xem không?

Hạ Dương uể oải đáp: Anh không thích nhạc rock lắm.

Vậy hả. Chung Lăng khá thất vọng.

Nếu em thích anh sẽ đi xem cùng em, Hạ Dương mỉm cười.

Chung Lăng nhướn mày: Tính sau vậy.

Hạ Dương không nói gì nữa, nhưng trong lòng đã nảy ra một ý định, sẽ cho Chung Lăng một niềm vui bất ngờ.

Chung Lăng hẹn Chỉ Quân ở quán Atlantic Bar and Grill và đưa vé cho cô.

“Oa”, Chỉ Quân mừng khôn xiết, la lớn: “Lăng Lăng thân yêu, cậu thật là giỏi quá”.

“Thôi đừng có bẻm mép nữa.”

“Hê hê”, Chỉ Quân phấn chấn nói: “Lâm Sâm thích nhất là ban nhạc HERO”.

Chung Lăng mỉm cười, cô cũng mong Hạ Dương có sở thích như cô, nhưng cho đến thời điểm này, dường như vẫn chưa tìm thấy.

“Đến lúc đó bọn mình ngồi gần nhau chứ?” Chỉ Quân hỏi.

Chung Lăng liền nhún vai: “Chỉ có hai vé, cho cậu hết rồi còn gì”.

“Hả!” Rõ ràng là Chỉ Quân rất bất ngờ. “Thế thì ngại chết đi được.”

“Vậy hả”, Chung Lăng giả vờ suy tư, cười nói: “Đơn giản, thế thì để tớ đi với Lâm Sâm, cậu sẽ không phải ngại nữa”.

Quách Chỉ Quân trợn mắt lườm cô: “Đừng có mà hòng”, vẫn chưa hả giận, cô còn véo tay Chung Lăng một cái.

Chung Lăng đau quá kêu oai oái: “Lòng dạ đàn bà thật nham hiểm”.

Chỉ Quân hậm hực lườm cô một cái.

“Ê, nhìn kìa”, Quách Chỉ Quân dẩu môi. “Đằng kia hình như có con bé uống nhiều, mấy gã đàn ông đang xúm đen xúm đỏ như chuẩn bị giở trò gì kìa.”

“Cậu thích quan tâm đến chuyện của người khác từ bao giờ vậy?” Chung Lăng vừa cười vừa quay lại, cô chợt sững lại, đó chẳng phải là Phương Nhiên thì còn là ai nữa?

“Cậu quen cô nàng à?” Chỉ Quân quan sát vẻ mặt Chung Lăng, tò mò hỏi.

Chung Lăng không đáp, bước đến đỡ cô bạn đồng nghiệp: “Phương Nhiên, cô say rồi”.

Chỉ Quân cũng bước đến giúp, hai người hợp lực dìu Phương Nhiên về chỗ mình.

Thấy vậy, mấy gã đàn ông liền tiu nghỉu bỏ đi.

“Phương Nhiên”, Chung Lăng vỗ nhẹ vào mặt cô, cô ngửa mặt mỉm cười nói: “Giám đốc”.

Vẫn nhận ra là tốt, Chung Lăng nói: “Chỉ Quân lấy hộ tớ một cốc nước mật ong”.

“Ok.”

Sau khi được uống mấy ngụm nước mật ong, thần sắc Phương Nhiên đã tỉnh vài phần. Cô cụp mắt nhìn xuống: “Giám đốc, làm phiền chị quá”.

“Không có gì”, giọng Chung Lăng tỏ ý trách móc: “Nhưng cậu có biết ngồi đây uống rượu một mình rất nguy hiểm không?”. Cô đã từng trải qua, nên lúc này rất thông cảm cho Phương Nhiên.

Phương Nhiên không nói gì, đầu cúi thấp hơn, khi ngược lên, mặt đã nhạt nhòa nước mắt.

Chung Lăng hoảng hốt: “Cô sao vậy, tôi hơi nặng lời, đừng giận nhé”.

“Giám đốc, có liên quan gì đến chị đâu.” Phương Nhiên chậm rãi lắc đầu: “Do tôi bụng làm dạ chịu thôi”.

Chung Lăng không hiểu cô đang nói gì, liền đưa mắt nhìn Chỉ Quân.

Lúc này, Lâm Sâm đến đón Chỉ Quân, sau khi Chung Lăng ra hiệu mình có thể tự giải quyết, Chỉ Quân và Lâm Sâm mới ra về.

“Tôi vẫn muốn uống thêm chút nữa, được không?” Phương Nhiên nhếch mép cười chua chát.

Chung Lăng sững lại, ngẫm nghĩ một lát rồi nói; “Uống đi, nhưng trước khi uống phải cho tôi biết số điện thoại nhà cô”.

Phương Nhiên lại im lặng.

Có thể cô ấy có điều gì khó nói chăng? Chung Lăng liền thăm dò: “Cho tôi địa chỉ của cô”.

Phương Nhiên nói ra một địa chỉ, Chung Lăng nhắm lại một lần và ghi nhớ.

Phương Nhiên vỗ tay gọi bồi bàn: “Cho một ly Irish cream, sắp uống gì?”

Chung Lăng gãi đầu, để cho chắc ăn, tốt nhất là cô không nên uống gì.

Sau khi có mấy ly rượu vào bụng, Phương Nhiên bắt đầu trút bầu tâm sự.

Qua lời kể đứt đoạn, vừa kể vừa khóc, câu được câu mất của Phương Nhiên, Chung Lăng nắm được sơ qua tình hình.

Phương Nhiên và Thẩm Hạo từng là một đôi yêu nhau trong trường đại học, trai tài gái sắc, là niềm mơ ước của bao người. Hai năm sau khi tốt nghiệp đại học, hai người chuẩn bị tổ chức đám cưới, nhưng lúc ấy Thẩm Hạo mới chỉ là một công chức quen, mỗi tháng lương vài nghìn tệ, Phương Nhiên cũng như vậy. Thẩm Hạo mong muốn mọi thứ tổ chức đơn giản và cam đoan sau này sẽ nỗ lực làm việc, không để Phương Nhiên phải chịu khổ vì anh. Hai người yêu nhau rất chân thành, vốn cũng không có đòi hỏi gì cao về mặt vật chất, Phương Nhiên tin rằng việc hai vợ chồng tôn trọng nhau, chung sống hạnh phúc quan trọng hơn tất cả.

Không ai có thể ngờ rằng, khi Thẩm Hạo xách quà đến bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai thì lại xảy ra chuyện.

Thẩm Hạo xách đồ lễ gồm tám món là thuốc lá, rượu, thuốc bổ, hoa quả... đến nhà, ăn nói lễ phép, lễ nghi đầy đủ. Lúc đầu cha mẹ Phương Nhiên còn tỏ ra khá khách khí, nhưng khi Thẩm Hạo nói đến một số việc liên quan đến đám cưới, sắc mặt họ lập tức thay đổi.

Họ bác lại lời đề nghị tổ chức đơn giản của Thẩm Hạo, đồng thời đưa ra mấy yêu cầu lớn buộc phải có. Nhẫn kim cương trên 20.000 tệ, tiền thách cưới 100.000 tệ, đặt năm mươi bàn ở khách sạn Quý Đô, ngoài ra còn phải mua xe ô tô để con gái không phải đi bộ đi làm.

Dĩ nhiên là trong lòng Thẩm Hạo không vui, nhưng bề ngoài cũng không thể hiện gì nhiều. Để giúp anh trả tiền mua nhà trả góp đợt đầu, cha mẹ anh đã phải lấy số tiền tiết kiệm bao nhiêu năm qua, trong tay cũng không còn lại bao nhiêu, huống chi anh vẫn còn một cậu em trai đang học cấp ba. Anh cố gắng giữ hòa khí thuyết phục cha mẹ Phương Nhiên, nhưng họ không hề nhượng bộ. Thẩm Hạo quyết định cứ đồng ý đã rồi nghĩ cách sau, nhưng chưa đợi anh lên tiếng, cha mẹ Phương Nhiên đã đưa ra yêu cầu quá đáng hơn.

Theo tục lệ của quê nhà họ, hôm tổ chức đám cưới, mẹ chồng phải quỳ xuống để đón con dâu vào nhà. Vừa nghe đến đó, Thẩm Hạo như muốn nổ tung, anh lập tức nói luôn rằng không thể chấp nhận yêu cầu hoang đường, vô lễ như vậy.

Dĩ nhiên là sắc mặt cha mẹ Phương Nhiên càng khó coi hơn.

Cãi nhau thì đâu có lời lẽ nào hay, hai bên đều rất gay gắt. Mấy lần Phương Nhiên định can nhưng không có lúc nào để nói xen vào.

Cuối cùng cha mẹ Phương Nhiên giao quyền quyết định cho cô, rốt cuộc là giúp người trong nhà hay theo người ngoài. Phương Nhiên vô cùng khó xử, ôm mặt chạy vào phòng ngủ, cuộc tranh cãi này mới tạm thời chấm dứt.

Cha mẹ Phương Nhiên rót vào đầu cô tư tưởng Thẩm Hạo yêu cô chưa đủ, nếu yêu cô thật lòng thì sao có thể không đáp ứng yêu cầu đơn giản này. Lúc đó Phương Nhiên còn trẻ, không đối phó được với sự can thiệp của cha mẹ nên đã tin vào điều đó.

Khi gặp Thẩm Hạo cô bắt đầu oán thân trách phận, giận dữ làm cao, Thẩm Hạo là người có lòng tự trọng cao, sao chịu nổi những lời nói mát đó, anh cũng nói mấy câu nặng lời.

Phương Nhiên là viên ngọc quý trong lòng bàn tay cha mẹ, từ nhỏ đã được nuông chiều, không tìm được liên can nhau với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo bực mình vì cha mẹ Phương Nhiên can thiệp quá đà, mấy lần nhắc đến họ không tránh khỏi nặng lời, Phương Nhiên giận quá liền tát anh một cái, bảo anh rút đi, sau này không muốn gặp lại anh nữa. Thẩm Hạo cũng đang trong cơn giận, ném lại một câu nói rằng sau này cô đừng có mà hối hận.

Hai người đều có tính tự ái cao, không ai chịu xuống nước, từ đó hai người đôi ngả đôi đường.

Sau đó Phương Nhiên được công ty cử sang Mỹ làm việc ba năm, trong thời gian này, cô không giây phút nào quên Thẩm Hạo, cố gắng chịu đựng nỗi nhớ da diết đối với anh, và cô cũng hiểu được rằng, đời này kiếp này có thể cô không thể yêu được ai khác nữa. Cô đã từ chối sự theo đuổi của những chàng trai giới

giang, từ bỏ cơ hội làm việc với chế độ đãi ngộ tốt do tổng công ty muốn giữ cô lại làm việc, kiên quyết về nước tìm Thẩm Hạo.

Nói đến đây, Phương Nhiên cười chua chát và uống một hơi hết sạch ly rượu.

Chung Lăng hiểu, cô và Thẩm Hạo không đến được với nhau nữa.

“Dù gì thì vẫn còn tự ái, tôi viết email xin lỗi anh ấy, mong được, anh ấy tha thứ và hai đứa sẽ làm lại từ đầu.” Nét mặt Phương Nhiên lộ rõ vẻ tự giễu. “Anh ấy nói rằng em bảo anh cút thì anh cút. Em muốn quay lại hả, xin lỗi, anh cút xa rồi”.

Chung Lăng muốn cười nhưng không dám, chỉ khoác tay lên vai Phương Nhiên.

Ánh mắt Phương Nhiên mơ màng, không biết đầu óc đang để đâu đâu.

Chung Lăng liền thở dài, nét mặt vô cùng khó tả.

“Vừa nãy tôi gặp họ trong siêu thị.” Đột nhiên Phương Nhiên lên tiếng.

“Vậy hả?” Chung Lăng nhướn mày theo phản xạ.

“Vợ chồng họ đi mua đồng hồ.” Phương Nhiên chật vật thốt ra từng lời. “Vô cùng tình cảm”, cô bổ sung thêm.

Phương Nhiên là người hiểu thẳng nhưng biết kìm chế cảm xúc, chắc chắn là bị sốc quá nên mới ra đây uống rượu.

“Phương Nhiên, có nhiều thứ đã được số phận an bài, đừng theo đuổi nữa.” Chung Lăng đứng từ góc độ người ngoài cuộc khuyên nhủ.

Phương Nhiên lắc đầu: “Tôi không theo đuổi, khi biết trong lòng anh ấy không còn tôi thì tôi đã bỏ cuộc”.

Đôi môi Chung Lăng khẽ mấp máy: “Thế tại sao cô vẫn sống khổ sở như vậy?”

Phương Nhiên như đứa trẻ mắc lỗi, cụp mắt nhìn xuống: “Mình làm mình chịu, đâu trách được người khác”.

“Trong chuyện này không có ai đúng, ai sai, chỉ là hai người không có duyên phận mà thôi.” Ánh mắt Chung Lăng tư lự. “Phương Nhiên, cô hãy tin rằng một ngày nào đó Mr.Right thuộc về cô sẽ xuất hiện, anh ấy sẽ là người hiểu cô nhất và tôn thờ cô nhất.” Bất giác cô mỉm cười, trước khi gặp Hạ Dương, cô cũng không biết là có một người như thế có thể làm trái tim cô rung động, khiến cô lúc nào cũng mang trong lòng một nỗi nhớ nhung.

“Vậy hả?” Phương Nhiên thần thờ hỏi, nói xong cô liền gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Phương Nhiên đã ngủ say, Chung Lăng không thể đưa cô về nhà. Cô rút điện thoại ra để xin được hỗ trợ, nhưng điện thoại của Hạ Dương kêu hồi lâu mà không nhắc máy.

Sao vậy nhỉ, cô thắc mắc.

“Có việc gì cần anh giúp không?”

Giọng nói khá quen tai, Chung Lăng ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Hóa ra là anh.”

“Lâu lắm rồi không được gặp em”.

Chung Lăng mỉm môi: “Dạo này anh vẫn khỏe chứ?”.

Tổng Minh Chí vui vẻ đáp: “Tạm ổn, còn em thế nào?”.

“Em cũng tạm ổn.”

“Bạn em à?” Tổng Minh Chí chỉ vào Phương Nhiên đang say mèm.

“Vâng, em đang đau đầu không biết đưa cô ấy về như thế nào.” Chung Lăng gãi đầu nói.

Ánh mắt Tổng Minh Chí lấp lánh: “Anh rất sẵn lòng”.

“Thế phiền anh nhé.” Chung Lăng thở phào, không để ý đến vẻ mông lung trong ánh mắt Tổng Minh Chí.

Hình như người nào say rượu cũng rất nặng, Chung Lăng và Tống Minh Chí rất vất vả mới đưa được Phương Nhiên lên xe, hai người mệt quá thở hổn hển.

Sau khi đọc địa chỉ, Chung Lăng ngồi ở ghế sau lo cho Phương Nhiên, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi trên trán cho cô.

Đến nơi, hai người lại hợp lực dìu Phương Nhiên lên tầng, Chung Lăng lấy chìa khóa trong túi xách Phương Nhiên ra mở cửa, nghỉ một lát rồi nói: “May mà có anh, cảm ơn anh nhiều, em có thể tự lo cho cô ấy được rồi, không làm phiền anh nữa”. Mặc dù câu nói này của cô có vẻ như qua cầu rút ván, nhưng cô cũng không để tâm được nhiều nữa.

Tống Minh Chí mỉm cười nói: “Ok”.

Chung Lăng đỡ Phương Nhiên nằm xuống, cởi giày rồi đắp tấm chăn mỏng cho cô. May mà Phương Nhiên không khóc lóc, không gây ồn ào, chỉ ngủ mê mệt.

Chung Lăng lại đợi thêm một lát nữa, sợ nửa đêm cô ấy tỉnh dậy khát nước nên còn chu đáo đặt một cốc nước ở đầu giường, làm xong những việc này, cô đặt chìa khóa lên bàn ăn ngoài phòng khách mới ra về.

“Chung Lăng.”

Không cần quay lại nhìn cũng biết là ai: “Sao anh chưa về?”

“Muộn thế này rồi, để anh đưa em về nhé.” Mặc dù đã bị Chung Lăng từ chối rất nhiều lần nhưng Tống Minh Chí không nản lòng, hôm nay là cơ hội ngàn năm có một, sao anh có thể bỏ qua.

Điện thoại của Chung Lăng đổ chuông mấy lần, cô biết là Hạ Dương gọi nhưng cố tình không nghe máy, cũng phải để cho anh nếm mùi sốt ruột.

Suốt quãng đường Tống Minh Chí không nói gì, có lẽ là đang tính cách bày tỏ, cũng có thể là đang nghĩ cho thật thấu đáo trước khi nói, mãi đến khi Chung Lăng chuẩn bị xuống xe, anh mới kéo tay cô lại, nói: “Chung Lăng”.

Chung Lăng kín đáo rút tay lại: “Có chuyện gì vậy anh?”.

“Hình như nhìn thấy em là anh mất đi khả năng diễn đạt bằng ngôn từ.” Tống Minh Chí buồn bã nói.

Chung Lăng đã nhìn thấy Hạ Dương đang như kiến bò trên chảo đợi ở lối vào, nụ cười trên môi cô cũng tươi hơn: “Thế thì anh đừng nói gì nữa”. Cô mở cửa xe ra và nói: “Giới thiệu với anh, kia là Hạ Dương, bạn trai em”.

Tống Minh Chí sững lại, đồng thời cũng thấy mình thật may vì nhờ có sự do dự ban nãy mà anh đã tránh được cảnh mất mặt.

“Anh chàng nào vậy?” Vừa vào cửa, Hạ Dương đã sốt sắng hỏi ngay.

“Người theo đuổi em.” Chung Lăng nghiêm mặt nói.

Hạ Dương cười như không có chuyện gì xảy ra.

Chung Lăng cũng thấy lạ: “Lần này anh không ghen nữa hả?”

“Vợ anh được người ta ưa kéo chứng tỏ anh có con mắt nhìn người” Hạ Dương nửa đùa nửa thật nói.

Chung Lăng liếc anh: “Anh không sợ mất à?”

“Không sợ, anh tin em mà, đồng thời cũng có lòng tin vào chính bản thân anh nữa” Hạ Dương tủm tỉm.

Chung Lăng liền túm lấy cổ áo anh: “Khai ngay, tại sao không nghe điện thoại của em?”

“Trước đó không nghe thấy, sau đó gọi lại thì em lại không nhắc máy.” Hạ Dương than thở, dường như vừa phải chịu nỗi ám ức lớn.

Chung Lăng bắt gặp nụ cười: “Đợi được điện thoại của anh thì hỏng hết bánh kẹo rồi”.

“Sau này anh sẽ không thể nữa, đảm bảo điện thoại hai mươi tư giờ sẵn sàng chờ em.” Hạ Dương véo mũi cô dễ dàng.

Chung Lăng kiểm soát chân lên chủ động hôn vào khóe miệng anh.

Hạ Dương lập tức phản công hôn đáp trả, lâu thật là lâu...

11. Chương 11

Hôm sau, sau khi báo cáo tiến độ công việc xong xuôi, Phương Nhiên ngần ngừ hồi lâu không chịu đi ra.

Chung Lăng liền hỏi: “Còn chuyện gì nữa à?”

“Giám đốc.” Do dự một lát, Phương Nhiên nói: “Chuyện tối hôm qua, rất cảm ơn chị.”

“Không có gì đâu, đừng cả nghĩ quá.” Chung Lăng cúi xuống mỉm cười.

“Tôi... không kể gì đúng không?” Phương Nhiên hỏi.

Chung Lăng bật cười, hóa ra đây mới là mục đích của cô ấy. Cô liền cố tình trêu: “Kể rất nhiều.”

“Kể những gì vậy?” Phương Nhiên bắt đầu cuống.

“Chuyện nên kể, chuyện không nên kể đều kể hết rồi.” Chung Lăng cười thâm trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn tĩnh lặng như không.

“Trời ạ”, Phương Nhiên vỗ tay lên trán, động tác trẻ con đó khiến Chung Lăng cảm thấy rất thân thiết.

Chung Lăng bịt miệng cười khúc khích, Phương Nhiên mới biết đã mắc mưu cô. Nhưng rồi Chung Lăng nghiêm mặt lên tiếng: “Phương Nhiên, cô đã bao giờ nghe thấy người ta nói rằng tìm ếch ba chân mới khó, tìm đàn ông hai chân dễ như chơi chưa?”

Phương Nhiên biết Chung Lăng đang khuyên nhủ cô, thực ra sau chuyện xảy ra đêm qua, cô không còn bài xích Chung Lăng nữa. Lời cảm ơn được thốt ra tự đáy lòng: “Cảm ơn chị!”

Chung Lăng xua tay: “Đừng cảm ơn nữa, ra làm việc đi”.

Phương Nhiên nhún cười rồi đi ra.

Buổi chiều Đường Tranh không gõ cửa mà đi thẳng vào phòng làm việc của Chung Lăng, mấy hôm không thấy động tĩnh gì, Chung Lăng tưởng anh ta đã hiểu ra vấn đề, không ngờ anh ta lại càng ngông cuồng hơn.

Chung Lăng lộ rõ vẻ không vui: “Nếu là việc công thì anh cứ nói. Nếu là việc tư thì tôi không muốn nghe. Tôi nghĩ giữa hai chúng ta chẳng có việc tư gì để nói cả”.

Về mặt Đường Tranh rất thẳng thắn: “Mẹ anh muốn gặp em”.

Bàn tay đang ký giấy tờ của Chung Lăng dừng lại trong không khí: “Ồ”, một lát rồi hỏi tiếp: “Bác Đường cũng quay về à?”

“Mẹ anh về thăm em mà.”

Nụ cười trên môi Chung Lăng khựng lại.

“Bà không có ý gì khác, em đừng suy nghĩ.”

“Ok, bao giờ gặp?” Ở Anh bao nhiêu năm, mẹ Đường Tranh đã coi Chung Lăng là con dâu từ lâu, bà luôn quan tâm, hàn huyên nhỏ to với cô, chẳng khác gì mẹ đẻ. Cô không thể không nể mặt bà, Đường Tranh biết rõ điểm yếu này của cô nên mới lôi mẹ ra làm phao cứu trợ.

“Ngay bây giờ.”

Chung Lăng thu gọn giấy tờ rồi nói: “Đi thôi”.

Đường Tranh thu ánh mắt về, mỉm cười.

Hẹn ở nhà hàng Bé Phong Đường chuyên các món ăn nhẹ gần công ty, mẹ Đường Tranh đã ngồi đợi ở đó.

Chung Lăng cung kính chào: “Cháu chào bác”, còn nhớ mẹ Đường Tranh thích ăn nhất là món bánh mì kẹp bơ, cô liền gọi hai suất.

“Con à, để bác coi con nào.” Mẹ Đường Tranh tròng mắt nhìn cô.

Chung Lăng cứ để bà vuốt má, trong lòng trào dâng một nỗi xót xa.

Mẹ Đường Tranh thương cô mồ côi mẹ sớm nên rất quan tâm đến cô, nếu cô làm vợ Đường Tranh thì hoàn toàn không phải lo về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, chỉ tiếc rằng cô và Đường Tranh...

“Con gầy đi rồi đó.”

Chung Lăng sờ tay lên mặt: “Đâu hả bác”. Hạ Dương nuôi cô như nuôi heo, dù đã nhiều lần phản kháng nhưng không đạt kết quả, làm sao cô có thể gầy đi được.

“Con không biết nấu ăn đúng không, có nhớ các món bác làm không?” Mẹ Đường Tranh dịu dàng vuốt tóc cô.

Hồi mới về Thượng Hải đúng là cô có nhớ, nhưng sau đó đã bị mờ mắt trước tay nghề của Hạ Dương, rồi cả trái tim cũng bị lôi đi mất. Cô gật đầu, cũng không thể coi là nói dối.

“Thế sao không quay về Anh, chúng ta sống với nhau rất vui mà.”

Chung Lăng chớp hàng mi dày: “Bác ạ, ở Thượng Hải con sống rất ổn”.

Mẹ Đường Tranh mỉm cười tỏ ý đã hiểu và không tiếp tục chủ đề này nữa.

Chung Lăng thăm thở phào.

Đường Tranh rót nước trà vào chén cho cô, cô liền nói: “Cảm ơn anh”.

“Sao mà khách khí với thằng Tranh thế?” Nói rồi bà quay sang Đường Tranh hỏi: “Tranh à, có phải con đã ăn hiếp Lăng Lăng không?”

“Con đâu dám mẹ.” Đường Tranh cười bên lên.

“Lăng Lăng, nếu Tranh bắt nạt con thì cứ nói với bác, để bác cho nó một bài.”

Chung Lăng há miệng nhưng không nói được gì. Cuối cùng cô đành nhòa miệng cười, dường như không tìm ra cách ứng phó nào hợp lý hơn.

Ôn lại những chuyện thú vị của ba người hồi còn ở Anh, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Chung Lăng thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, thầm nghĩ không biết Hạ Dương có tìm cô không.

“Lăng Lăng, con đang vội à?” Mẹ Đường Tranh hỏi.

“Dạ không ạ.”

Mẹ Đường Tranh mỉm cười rất kín đáo: “Nếu không có việc gì thì tối nay đi xem live show của ban nhạc HERO với bác nhé”.

Chung Lăng chột sững lại vì không ngờ mẹ Đường Tranh lại đưa ra yêu cầu này.

“Sao vậy, không muốn đi xem với bà già này à?” Mẹ Đường Tranh trêu.

Đã nói đến nước này Chung Lăng không thể từ chối, hơn nữa bản thân cô cũng rất thích được đi xem live show này, và thế là cô đã vui vẻ nhận lời. Trong lòng cô rất muốn được đi xem với Hạ Dương, nhưng lại không muốn ép anh, thế nên mới tặng vé cho Chỉ Quân.

“Nhưng vé xem live show...”

“Bác đã chuẩn bị sẵn rồi đây.” Mẹ Đường Tranh lấy từ túi xách ra ba tấm vé và giơ trước mặt Chung Lăng: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi”.

Trên đường đi, Chung Lăng định nhắn tin cho Hạ Dương, nhưng móc túi xách hồi lâu mà không thấy, lúc này cô mới chợt nhớ ra lúc đi vội nên đã để quên điện thoại trên bàn làm việc.

Cô không muốn mượn điện thoại của Đường Tranh, định tìm một điện thoại công cộng để gọi nhưng không tìm thấy, nghĩ bụng live show cũng chỉ hai, ba tiếng đồng hồ là kết thúc, về giải thích với Hạ Dương cũng không muộn.

Điều khiến Chung Lăng rất bất ngờ là vé mà mẹ Đường Tranh chuẩn bị ở ngay hàng ghế đầu tiên, tầm nhìn rất đẹp, có thể bao quát và thưởng thức những hình ảnh và âm thanh tuyệt vời nhất của buổi biểu diễn.

Mẹ Đường Tranh nói nhỏ bên tai Chung Lăng: “Thằng Tranh biết con thích nên nhờ người mua đó”.

Chung Lăng cắn môi, trong lòng vô cùng khó xử.

Khi bài hát đầu tiên I wish I knew how to quit you cất lên, Chung Lăng khẽ ngân nga theo và đắm chìm trong giai điệu tuyệt vời đó. Năm chàng trai đã thể hiện rất thành công bài hát này, bài hát vừa kết thúc, khán giả phía dưới lặng im như tờ.

“Chung Lăng, anh còn nhớ ba năm trước khi đi xem live show của ban nhạc HERO, bài hát đầu tiên cũng là bài I wish I knew how to quit you.” vẻ dịu dàng hiện rõ trong ánh mắt Đường Tranh.

Chung Lăng liền mỉm cười: “Đúng vậy”.

Đường Tranh liền nhìn vào mắt cô: “Anh còn nhớ hôm đó em mặc quần bò để cho hợp với phong cách của HERO, bắt anh cũng phải mặc quần bò và áo phong”.

Chung Lăng cười buồn. Xét về sở thích thì cô và Đường Tranh rất hợp nhau. Cô liền né tránh bằng cách đáp: “Vây hả, em không nhớ nữa”.

Ban nhạc HERO biểu diễn bài Yesterday và nhận được những tràng vỗ tay như sấm dậy của người hâm mộ.

Chung Lăng hưng phấn mặt đỏ bừng bừng, nhiệt tình hát theo.

Đường Tranh đưa ra một gói kẹo ngậm rất đúng lúc: “Em bảo đi xem biểu diễn live show không thể thiếu món này”.

Dường như Chung Lăng khá bất ngờ: “Anh vẫn nhớ hả?”

“Tất nhiên rồi, anh vẫn còn nhớ từng câu mà em đã nói.” Nụ cười ấm áp nở trên môi, Đường Tranh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô,

Ánh mắt Chung Lăng sâu thẳm như biển đêm, cô định rút tay ra nhưng Đường Tranh nắm rất chặt, dù đã rất cố gắng nhưng không thể thành công.

“Đường Tranh, anh buông em ra.” Cô nói với giọng khá gay gắt.

“Em đã từng nói rằng tình yêu mà em ngưỡng mộ nhất là mối tình cùng nắm tay nhau cho đến khi tóc bạc da mồi, Chung Lăng, anh không muốn buông tay em ra nữa.” Giọng Đường Tranh rất chậm rãi, ý cười cũng thấp thoáng nơi khóe mắt.

Chung Lăng cảm thấy khóe mắt nóng ran, Đường Tranh rất ít khi nói những lời ngọt ngào với cô, nhưng hiện tại cuối cùng cô đã hiểu anh yêu cô rất thật lòng. Giá như không có Hạ Dương, chắc là cô sẽ nghĩ đến việc trở lại với anh.

Chỉ có điều, mọi việc trên thế gian này đều không có giá như.

Hàng mi dài của cô chớp chớp, cô hít thở thật sâu và nói: “Đường Tranh, anh đừng làm như vậy”.

“Lăng Lăng.” Ánh mắt Đường Tranh mơ màng.

Chung Lăng cố tình thể hiện vẻ xa cách, lạnh lùng: “Những gì đã qua hãy để nó trôi qua”.

Giọng Đường Tranh trở nên vô cùng buồn bã: “Cho dù anh nỗ lực thế nào cũng không giải quyết được gì ừ?”

“Anh sẽ tìm được cô gái thích hợp với anh hơn em.”

Đường Tranh mỉm cười tự giễu: “Việc này hình như em không cần phải lo”.

“Em xin lỗi.” Một nỗi xót xa trào dâng trong lòng Chung Lăng.

Ở nước ngoài tám năm, ngoài việc thỉnh thoảng Chung Khải bay sang thăm cô, nói chuyện với cô về tình hình sức khỏe của ba, về chuyện gia đình, cô không bao giờ gọi điện thoại về nhà, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy áy náy.

Nhưng lần này, cô thực sự cảm thấy có lỗi với Đường Tranh. Và đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy mình là cô gái lòng dạ sắt đá.

“Lăng Lăng, để Tranh đưa con về nhé.” Mẹ Đường Tranh thân mật nói.

“Bác ạ, cứ để anh ấy đưa bác về, cháu không sao đâu ạ.” Chung Lăng cố giữ nụ cười ngọt trên môi.

Mẹ Đường Tranh còn định nói gì nữa nhưng Đường Tranh đã ngăn lại: “Em đi đường cẩn thận nhé”.

“Vâng.” Chung Lăng chủ động bắt tay anh, ánh mắt trong sáng không hề xen lẫn ẩn ý nào khác.

Chung Lăng quay đi thì nhìn thấy Hạ Dương đang lặng lẽ đứng nhìn cô ở phía không xa.

“Sao anh lại ở đây?” Vừa thắc mắc, Chung Lăng cũng hơi giật thột. Cô tin chắc rằng Hạ Dương không phải là người nhỏ mọn, giữa cô và Đường Tranh cũng không xảy ra chuyện gì quá đà, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Hạ Dương đã khiến cô e ngại rằng cảnh tượng cô và Đường Tranh đứng với nhau lúc này đã bị Hạ Dương hiểu lầm.

“Sao anh lại ở đây?” Hạ Dương vặn lại với vẻ giễu cợt. Anh phải mất rất nhiều công sức mới mua được vé, từ chiều đã đi tìm Chung Lăng, định hẹn cô buổi tối sẽ đi xem live show của HERO, nhưng cả điện thoại di động và máy bàn đều không có người nghe, qua Đới Hiểu Lam anh biết được cô đã rời công ty, bèn nhắn tin cho cô rằng sẽ đợi cô ở ngoài nhà hát, đợi nửa tiếng đồng hồ, kết quả anh không thể ngờ lại thấy cô và Đường Tranh đi xem ca nhạc cùng nhau, trông rất thân thiện, nói nói cười cười.

“Hạ Dương, anh nghe em giải thích đã.”

“Ok, về nhà nói chuyện sau.”

Hạ Dương lái xe với tốc độ chóng mặt, Chung Lăng chỉ sợ con xe còm của anh xảy ra vấn đề gì.

Vừa bước vào nhà, Chung Lăng liền nói: “Hạ Dương, chuyện không như những gì anh tưởng đâu”.

Giọng Hạ Dương không giấu nổi vẻ lạnh lùng: “Em nói đi”.

Chung Lăng sắp xếp lại sự việc rồi tường thuật khá quát chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Hạ Dương không nói gì, dường như đang suy nghĩ tính chân thực của vấn đề.

“Thực sự là giữa em và Đường Tranh không có gì cả, em đi xem live show với họ là vì nể bác gái.” Chung Lăng bình thản nói.

Hạ Dương liền quắc lại rất gay gắt: “Sao em lại dám chắc anh ta sẽ không lợi dụng bà cụ để ép em lần nữa?”

“Lợi dụng?” Chung Lăng ngẫm đi ngẫm lại từ này. “Sao anh ăn nói khó nghe vậy?”

“Thực tế là như vậy.” Hạ Dương cau mày.

“Anh không tin, em cũng chẳng có cách nào.” Đây là lần đầu tiên cô và Hạ Dương cãi nhau, nguyên nhân là do Đường Tranh, và sẽ không phải là lần cuối cùng, e rằng vẫn sẽ là vì Đường Tranh.

“Không phải anh không tin em, mà là anh không tin anh ta.” Cuối cùng Hạ Dương đã hạ giọng.

Chung Lăng khoanh tay trước ngực, hành động này chứng tỏ trong lòng cô rất bất an. Cô không thể phản bác câu nói của Hạ Dương. Một lát sau, cô nói: “Em đã trả lời rất dứt khoát với anh ta rồi, chắc anh ta sẽ bỏ cuộc thôi”.

Ánh mắt Hạ Dương thể hiện rõ vẻ thăm dò, nhưng vẫn hỏi: “Vậy hả?”

Chung Lăng không muốn tranh cãi với anh nữa liền lấy quần áo định đi tắm, Hạ Dương ghé sát cô, thể mạnh về chiều cao đã được phát huy tối đa trong lúc này, anh nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô rồi vòng qua eo mình, không nói gì mà ôm chặt lấy cô.

“Anh làm gì vậy?” Chung Lăng đắm nhẹ vào ngực Hạ Dương.

Hạ Dương không nói gì, chỉ ôm mỗi lúc một chặt hơn, dường như muốn vùi cô vào sâu trong cơ thể mình.

Chung Lăng chỉ giẫy giụa một chút rồi không nhúc nhích nữa, để mặc cho Hạ Dương ôm chặt, căn phòng tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng thở gấp gáp của hai người.

“Anh ghen đấy.” Một lát sau, Hạ Dương mới lên tiếng, trông anh khá giống đứa trẻ giận dỗi vô cớ sau khi để mất món đồ chơi mà mình yêu thích.

Chung Lăng không nhịn được liền phì cười, thấy Hạ Dương nhìn mình chằm chằm mới thôi không cười nữa: “Có gì mà phải ghen?”

“Anh ghen vì mấy năm qua em luôn ở bên anh ta.” Đầu mày Hạ Dương nhăn lại, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Chung Lăng vẫn là kiếp nạn trong cuộc đời gần ba mươi tuổi đầu của anh.

Chung Lăng khẽ ngẩng đầu lên: “Nhưng hiện tại em đang ở bên anh mà”.

Hạ Dương mỉm cười, không tự tin cho lắm: “Anh sợ sẽ để mất em”.

Chung Lăng cười trách: “Ngốc à”.

Hạ Dương chạm đầu mũi mình vào đầu mũi cô: “Trước đó em không nghe điện thoại của anh, sau đó lại nhìn thấy hai người ở bên nhau, anh... em có hiểu tâm trạng của anh không?”

Chung Lăng gật đầu, tặc lưỡi: “Hóa ra đàn ông mà lên cơn ghen thì cũng không phải vừa”.

Hạ Dương vuốt nhẹ môi cô, lấy lại vẻ thản nhiên vốn có: “Sau này em còn hẹn hò với người yêu cũ thì anh cũng tìm bồ cũ để ăn uống, hát karaoke, chém gió, đến quán bar uống rượu...”

Chung Lăng suýt thì phì cười: “Anh có mấy cô người yêu cũ?”

“Không ít.” Hạ Dương liền buông cô ra, bấm đốt ngón tay tính rất nghiêm túc: “Văn Văn, Lộ Lộ, Tiểu Điệp, Tiểu Khiết, Mary, Jane, Nancy...”

Chung Lăng sửng sốt đến mức con người muốn rớt ra ngoài: “Tom, Eric, Peter, Jerry...”

“Ê, em làm gì vậy?” Hạ Dương cười rất giảo hoạt. “Chung Lăng, nhìn vẻ sốt sắng lo lắng của em quả thực là rất thú vị”.

Vừa mới nhượng bộ một chút đã được voi đòi tiên, Chung Lăng bĩu môi nói: “Xin hỏi bạn Hạ Dương, bao giờ bạn mới về nhà bạn ở đấy?”

Hạ Dương bèn lảng ngay sang chuyện khác: “Haiz, hôm nay đứng đợi ba tiếng đồng hồ ở cổng nhà hát, chân mỏi rã rời, lát nữa phải ngâm mới được”.

Chung Lăng: “...”

Một tuần sau, mẹ Đường Tranh quay về Anh, sau khi bà về, Đường Tranh mới nói cho Chung Lăng biết chuyện này.

Chung Lăng thấy áy náy không ra sân bay tiễn bà, nhưng Đường Tranh nói: “Không sao đâu, em có tấm lòng, mẹ sẽ biết thôi”.

Khi kể với Hạ Dương chuyện này, Chung Lăng đã tranh thủ nói mát: “Cơ hội ngàn vàng có thể lợi dụng mà anh ta lại bỏ lỡ”, cô cố tình nhấn mạnh từ “lợi dụng” để nói kháy Hạ Dương.

Hạ Dương vẫn từng từng như không: “Chắc chắn là chơi trò vờ tha để bắt đó thôi, em đừng có chủ quan”. Chung Lăng cảm thấy Hạ Dương hơi quan trọng hóa vấn đề, có thành kiến với Đường Tranh, nhưng cô cũng không để ý gì thêm nữa.

Và một thời gian dài sau đó, đúng là Đường Tranh cũng không có hành động gì. Trước mặt và sau lưng mọi người, cử chỉ rất đúng mực, dường như cũng đã chấm dứt mọi hy vọng về mối tình với Chung Lăng.

Hạ Dương lại đi công tác, địa điểm vẫn là Tây An. Vì phải lắp ráp máy móc cho khách hàng nên lần này thời gian đi sẽ lâu hơn.

Năm ngày sau lại rơi vào sinh nhật anh, Chung Lăng đã nghĩ ra cách chúc mừng, liền ra lệnh hôm sinh nhật anh buộc phải về, Hạ Dương cũng chỉ cam đoan sẽ cố gắng hoàn thành công việc sớm.

Đã quen với những tháng ngày có Hạ Dương bên cạnh, về nhà đối mặt với căn phòng trống không, Chung Lăng thực sự cảm thấy khó thích nghi.

Cô úp một bát mì ăn liền ăn cho xong bữa rồi mở máy tính lên mạng chat có hình ảnh với Hạ Dương, mấy ngày qua họ đều liên hệ với nhau bằng cách này để vơi bớt nỗi tương tư.

“Haiz, nếu không có gì thay đổi thì ngày kia anh có thể quay về Thượng Hải.” Hạ Dương làm mặt hề ở đầu bên kia.

Chung Lăng liền lườm anh chàng một cái: “Anh tính khéo quá nhỉ, về nhà đúng vào sinh nhật”.

“Bạn Chung Lăng, bạn có thể đừng nhắc đến nỗi đau tôi lại sắp già thêm một tuổi được không.” Hạ Dương nói với vẻ đau khổ.

“Đàn ông bốn mươi vẫn là hoa tươi mà, hiện tại anh mới chỉ ở trong giai đoạn nụ hoa e ấp thôi, không phải, chưa đến mức đó, mới chỉ nhú nụ thôi.” Không hiểu có phải là do ở bên Hạ Dương lâu ngày hay không mà Chung Lăng nói chuyện cũng hóm hỉnh hơn nhiều so với trước.

Gã nọ liền cười rất khoái chí.

Hai người lo việc của mình một lúc, đột nhiên Hạ Dương chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Tối em ăn gì rồi?”.

Chung Lăng thật thà đáp: “Mì gói”.

Hạ Dương bức bối: “Chắc chắn một ngày nào đó anh sẽ tổng khứ hết đồng thực phẩm rác rưởi của em đi”.

Chung Lăng xấu hổ cúi đầu cười trừ.

Một lát sau, Chung Lăng nghe thấy tiếng gõ cửa ở đầu bên kia, Hạ Dương liền đứng dậy: “Đợi một lát, anh ra mở cửa xem ai”.

Qua webcame, một bóng hồng váy đỏ lướt qua tầm nhìn của cô.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Hạ Dương mới quay trở lại trước màn hình máy tính.

Chung Lăng nghĩ một lát rồi hỏi: “Vừa nãy là ai vậy?”

“Khách ở phòng bên cạnh.” Hạ Dương gõ bàn phím một lát mới trả lời.

“Vậy hả.” Chung Lăng mỉm cười. “Hình như là con gái.”

“Ồ, em ghen hả?”

“Đâu có.” Chung Lăng nói: “Còn lâu em mới lãng nhách như anh”.

Hạ Dương ngả lưng ra sau ghế miệng cười tủm tỉm: “Một cô gái Mỹ rất bốc lửa”.

“Vậy hả.” Chung Lăng vẫn không đếm xỉa gì đến.

“Em ghen à?”

Trong lúc chat với Hạ Dương, Chung Lăng còn phải tập trung giải quyết các email liên quan đến công việc: “Không”.

“Cô ấy bảo rất thích mẫu đàn ông phương Đông chính trực như anh, còn hẹn anh ngày mai đi dạo phố nữa.” Không biết có phải cố tình hay không mà Hạ Dương càng nói càng hăng.

“Vậy hả.” Chung Lăng vẫn rất thờ ơ.

“Em ghen à?” Hạ Dương vẫn không chịu buông tha.

“Không.” Giọng Chung Lăng đã nặng hơn.

“Cô ấy còn bảo...”

“Hạ Dương!” Chung Lăng lập tức ngắt lời anh. “Nếu anh còn nói nữa thì em ghen thật đấy”.

“Nếu em nói ngay từ đầu là em ghen thì anh đã không phải vất vả như vậy.”

Chung Lăng: “...”

Chưa đến mười một giờ nhưng Hạ Dương đã ngắt mạng, nói một cách mỉa mai là ngủ một giấc ngon để tinh thần sảng khoái, ngày mai giải quyết nốt các công việc còn lại, ngày kia mới không để lỡ việc lớn trở về Thượng Hải.

Chung Lăng cười nheo mắt: “Thôi, mệt rồi thì ngủ đi, đừng có vẽ voi vẽ vượn nữa”.

Hạ Dương cười hề hề: “Em cũng ngủ sớm đi”.

“Em biết rồi, lắm điều quá.” Nhưng Chung Lăng không nghe lời mà viết xong email cuối cùng, gửi thành công rồi mới quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, đến công ty được một lát thì Chung Lăng bị Hướng Huy gọi sang phòng làm việc.

“Sếp có chỉ thị gì không ạ?” Trước Hướng Huy, Chung Lăng luôn tỏ thái độ không vồn vã cũng không lạnh nhạt.

Hướng Huy không để bụng mà ra hiệu cho Chung Lăng ngồi xuống nói chuyện.

Chung Lăng nhất định không chịu: “Em đứng được rồi, có việc gì sếp cứ nói”.

Không biết làm thế nào, Hướng Huy đành phải đi thẳng vào vấn đề: “Công ty điện tử Kim Bằng ở Thanh Đảo có một hợp đồng quan trọng phải đàm phán, anh nghĩ em nên đích thân đi một chuyến sẽ rất tốt”.

“Nếu em không nhớ nhầm thì Kim Bằng là khách hàng của Đường Tranh.”

Sắc mặt Chung Lăng thay đổi rất nhanh, trực giác mách bảo cô rằng đây lại là thủ đoạn tác hợp cho cô với Đường Tranh của Hướng Huy.

“Đúng là khách hàng của Đường Tranh, nhưng em có biết tổng giám đốc của Kim Bằng là người Thượng Hải không?” Hướng Huy bình thản đáp.

Chung Lăng cười khẩy: “Việc đó thì có liên quan gì đến em?”

“Em thử nói xem?” Hướng Huy lại đá quả bóng sang cho cô.

“Bộ phận thị trường đâu phải mỗi mình em biết nói tiếng Thượng Hải.” Chung Lăng phân trần, cô thực sự không muốn dính dáng gì đến Đường Tranh nữa.

“Em thử đơn cử coi.” Xem ra Hướng Huy rất vui vẻ.

“Phương Nhiên.” Chung Lăng ngẫm nghĩ một lát: “Cô ấy đủ khả năng để đàm phán thành công”.

Hướng Huy thủng thẳng đáp: “Phương Nhiên đi Bắc Kinh từ hôm trước, em quên rồi à?”

“Thế Tiểu Từ thì sao, cậu ấy hoàn toàn có thể làm được.”

“Tiểu Từ đang nghỉ sau đám cưới, em là người ký giấy phép mà, lẽ nào em định lôi cậu ấy từ Maldives¹ về ư?” Hướng Huy cười đầy ẩn ý.

1 Là một quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương.

Chung Lăng miễn cưỡng mỉm cười: “Thế...”

“Còn ai nữa?” Hường Huy nhướn mày, ý như muốn nói nếu có người phù hợp hơn thì đã không cho gọi cô.

“Đình... Khiết” Khi nói ra cái tên này, bản thân Chung Lăng cô cũng thấy bần khoản.

Hường Huy liền hỏi: “Em chắc chắn là cô ấy nói được không?”

Chung Lăng cứng họng, cô thực sự không dám chắc.

Hường Huy mỉm cười, nét mặt hết sức bình thản.

Dường như, có vẻ rất khó tìm được người phù hợp, Chung Lăng thực sự đau đầu.

Hường Huy đã nhận ra vẻ bần khoản của cô, liền nói: “Chung Lăng, em không phải là người không tách bạch được việc công và việc tư”.

Rõ ràng là chiêu kích tướng, cô cũng chỉ có thể bầm bụng đón mồi. “Vâng, để em đi”.

“Đây là tất cả tài liệu”, Hường Huy đưa cho cô một túi giấy tờ màu đen. “Hẹn với tổng giám đốc Kim Bằng chín giờ sáng mai.”

Chung Lăng thở phào, nếu mọi việc thuận lợi, chiều mai chắc là quay về được, vẫn kịp tổ chức sinh nhật cho Hạ Dương.

“Vé máy bay ở chỗ thư ký của anh, lát nữa anh sẽ bảo mang sang sang cho em. Khách sạn cũng đã đặt rồi, cô ấy sẽ báo với em.”

“Cảm ơn anh.” Chung Lăng nghiêng răng ken két, rõ ràng là âm mưu do anh ta sắp đặt. Anh ta tin chắc chắn cô sẽ đồng ý ư? Cảm giác bị người ta nhìn thấu khiến cô thực sự khó chịu.

Buổi chiều Chung Lăng về nhà lấy ít quần áo mang đi, cho cả laptop vào chiếc va li kéo nhỏ. May mà chỉ ngủ lại Thanh Đảo một đêm, không cần phải chuẩn bị quá nhiều đồ đạc.

Bắt một chiếc taxi ra sân bay, sau khi đã yên vị trên máy bay, Chung Lăng tắt di động, lấy một cuốn tạp chí giải trí ra xem.

Nội dung bên trong đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cô, Tiểu thiên vương Chung Khải chuẩn bị tổ chức live show cá nhân đầu tiên ở quê hương. Chung Lăng cười thầm, thằng nhóc này bắt đầu nổi tiếng thật rồi.

Một người chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, Chung Lăng quay sang, nụ cười lập tức sững lại: “Đường Tranh?”

Đường Tranh mỉm cười: “Anh đây”.

“Anh cũng đi gặp Kim Bằng hả?” Sự thật đã quá rõ ràng.

“Kim Bằng vốn là khách hàng của anh mà.” Đường Tranh đáp rất thản nhiên.

Dường như Chung Lăng không tìm được lý do nào để phản bác.

Sau khi xuống máy bay, trên đường về khách sạn, Chung Lăng đã nhận được điện thoại của Hạ Dương. Cô liếc Đường Tranh đang ngồi ở ghế trước trên taxi, hạ thấp giọng nghe máy: “A lô”.

“Vừa nãy anh gọi thì em tắt máy, làm anh lo quá.” Hạ Dương cười nói.

Chung Lăng cười hỏi: “Anh lo cái gì?”

“Sợ em lại bị kẻ nào đó bắt cóc đi mất” Hạ Dương nửa đùa nửa thật, cũng không biết là sợ thật hay nói đùa.

Theo phản xạ, Chung Lăng vội liếc Đường Tranh một cái. “Đừng nói linh tinh.” Rồi cô cup mắt nhìn xuống: “Em đi công tác, vừa nãy ngồi máy bay”.

“Đi đâu?”

“Thanh Đảo.”

Hạ Dương vờ như hỏi vô tình: “Đi một mình à?”

“Không, có cả Hiểu Lam nữa.” Không phải cô cố tình giấu Hạ Dương, nhưng dường như cái tên Đường Tranh đã trở thành điều cấm kỵ giữa họ. Cô không thể tưởng tượng Hạ Dương sẽ có phản ứng thế nào nếu biết cô và Đường Tranh đi công tác cùng nhau, và cô cũng không muốn mạo hiểm như thế, nếu đã như vậy thì hà cớ gì phải gây ra những rắc rối không cần thiết.

Đường như Hạ Dương thở phào ở đầu bên kia điện thoại: “Đi mấy ngày?”

“Ngày mai em về.” Chung Lăng thấy may vì không khai thật với Hạ Dương, nếu không chắc chắn lại xảy ra một trận cãi nhau. Mặc dù cuối cùng chắc chắn Hạ Dương sẽ làm lành, nhưng nếu thường xuyên cãi nhau sẽ ảnh hưởng đến tình cảm. Và những gì cô đã sắp đặt hết sức kín kẽ, chỗ Đới Hiểu Lam thì về cô nói một câu là ok.

Hạ Dương dịu dàng nói: “Bên này anh cũng đang bận, chắc phải muộn muộn anh mới gọi cho em được”.

“Vâng.” Chung Lăng cúp điện thoại, nhắm mắt lại để được yên tĩnh trong giây lát.

Cô không thể ngờ Đường Tranh nở một nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt lộ rõ vẻ nham hiểm.

Sau khoảng bốn mươi phút ngồi xe, họ đã có mặt tại khách sạn Crowne Plaza.

Lúc check in Chung Lăng đã đề nghị chọn hai phòng ở xa nhau, nằm ở hai đầu cùng tầng, cô lấy một tấm thẻ phòng, chui vào phòng không muốn ra ngoài nữa. Cô không biết chuyến đi công tác đến Thanh Đảo lần này rốt cuộc là sự sắp đặt theo ý Hướng Huy hay là ý đồ của Đường Tranh. Nếu là của Đường Tranh thì cô càng phải cẩn thận hơn.

Chung Lăng nhắn tin cho Đới Hiểu Lam số phòng của cô để nếu có việc gì tìm cô sẽ tiện hơn. Sau đó lấy tài liệu Hướng Huy giao cho cô ra đọc, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ.

“Có việc gì không?” Chung Lăng đứng chặn trước cửa, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác, không có ý định cho Đường Tranh vào phòng.

Về mặt Đường Tranh rất bình tĩnh: “Đi ra ngoài ăn cái gì đi...”.

“Em không đói, anh cứ đi ăn đi.” Chung Lăng từ chối ngay.

“Anh không có ý khác.” Đường Tranh phân trần. “Hay là em cảm thấy ngay cả bạn bè chúng ta cũng không thể làm được?”

Chung Lăng vẫn tưởng rằng cô rất hiểu Đường Tranh, nhưng những việc mà anh ta làm trong thời điểm hiện tại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Anh ta đã từng nói rằng, giữa đàn ông và phụ nữ rất khó có tình bạn trong sáng, và hiện tại anh ta đã phủ nhận kết luận trước đây.

Thấy Chung Lăng đứng yên không nói gì, Đường Tranh thay đổi sách lược: “Chúng ta có thể vừa ăn vừa thảo luận công việc ngày mai, đây được coi là việc công chứ nhỉ”.

“Vâng.” Chung Lăng cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đồng ý.

Đang thời điểm Festival bia được tổ chức ở Thanh Đảo, đường phố vô cùng đông vui, náo nhiệt.

Đường Tranh lặng lẽ nhìn cô: “Hồi bọn mình ở Anh...”

Chung Lăng bực bội ngắt lời: “Em không muốn nghe nữa”.

Đường Tranh cau mày nhưng không nói thêm gì nữa.

Hai người bước vào một cửa hàng ăn nhẹ sạch sẽ, Đường Tranh gọi mấy món, toàn là những món Chung Lăng thích ăn.

“Anh không nên như vậy.” Chung Lăng không kìm được tiếng thở dài.

“Không sao, bao nhiêu năm cũng thấy quen rồi.”

Về mặt Chung Lăng trầm tư và không nói gì thêm nữa.

Gọi xong món, Đường Tranh lại gọi hai chai bia, cười nói: “Chẳng mấy khi đến Thanh Đảo, lại đúng dịp Festival bia, cũng phải uống cho có không khí chứ”.

Chung Lăng cổ cười gượng.

Đường Tranh châm một điếu thuốc nhưng không hút mà chỉ kẹp ở ngón tay, đợi đến khi gần cháy hết mới rít một hơi rồi búng tàn thuốc lá.

Trước đây anh không bao giờ động đến rượu và thuốc lá, đột nhiên Chung Lăng cảm thấy con người Đường Tranh ngày càng khó hiểu.

Uông hết mấy cốc bia, tửu lượng của Chung Lăng không thành vấn đề, nhưng bụng cũng đã hơi căng.

“Sorry, em vào wc một lát.” Cô nói.

Ý cười thoáng qua trong mắt Đường Tranh: “Ừ”.

Chung Lăng vừa đi ra, anh ta lập tức vớ ngay lấy túi xách của cô, móc ra chiếc điện thoại Nokia nhỏ xinh. Mở nhật ký cuộc gọi ra xem thì người liên lạc cuối cùng là Hạ Dương.

Chính là anh chàng trẻ trung, tràn đầy sức sống đó.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh.

Tên Hạ Dương nhấp nháy trên màn hình.

Về giấu cọt hiện rõ trong mắt Đường Tranh, anh ta bấm nút nghe: “A lô”.

Hạ Dương ngập ngừng: “Xin lỗi, chắc tôi gọi nhầm”.

“Cậu không gọi nhầm đâu, cậu tìm Chung Lăng đúng không?” Ánh mắt Đường Tranh toát lên vẻ khinh miệt, nhưng giọng vẫn rất lịch sự.

“Anh là?” Hạ Dương thầm giật thột, đột nhiên một linh cảm chẳng lành ập tới.

“Tôi là Đường Tranh, hiện tại Chung Lăng không tiện nghe máy, cậu có nhắn gì tôi sẽ nhắn giúp.” Anh ta cố tình nói với giọng mờ ám, lòng cảm thấy rất hả hê vì đã có dịp trả thù.

Hạ Dương im lặng một lát rồi đáp: “Không cần đâu”.

Đường Tranh xóa đi hiển thị cuộc gọi của Hạ Dương trong điện thoại, gập máy lại rồi cười khẩy.

Việc đầu tiên Chung Lăng làm sau khi trở về chỗ ngồi là gỡ điện thoại ra xem. Vừa nãy đứng trong nhà vệ sinh nghe loáng thoáng có tiếng chuông điện thoại, nhưng kiểm tra thì không thấy có cuộc gọi nhờ, chỉ có thể kết luận chắc là ảo giác do sức ép công việc quá lớn.

“Sao em không ăn nữa?” Đường Tranh hỏi rất quan tâm.

Chung Lăng liền cười: “No rồi”.

“Có phải do mệt quá không?”

“Không đến mức đó.”

Đường Tranh ngừng một lát, từ tốn nói: “Thôi về đi, ngủ sớm cho có tinh thần, ngày mai em còn phải lo giải quyết vụ Kim Bằng nữa”.

“Vâng.”

Đi bộ trong con ngõ nhỏ, ánh trăng tỏa xuống, khuôn mặt vốn rất ưa nhìn của Chung Lăng trở nên thanh thoát hơn bao giờ hết.

Đột nhiên Đường Tranh bật cười: “Trăng đêm nay đẹp thật”.

Chung Lăng nhìn anh ta rồi gật đầu phụ họa cho qua chuyện: “Đúng vậy”.

“Anh vẫn còn nhớ tối hôm đầu tiên em đồng ý đi chơi với anh, trăng cũng sáng như hôm nay.”

Chung Lăng liền căn môi nói: “Anh lại bắt đầu rồi đây”.

“Ok, anh sẽ không nói nữa.” Đường Tranh vui vẻ đáp, giọng rất bình thản.

Sau khi trở về khách sạn, Chung Lăng tắm rửa và thay sang bộ quần áo ngủ thoải mái, đợi mãi điện thoại của Hạ Dương mà không thấy, cô liền chủ động gọi cho anh.

Nhưng lúc thì điện thoại không gọi được, lúc lại không có người nghe máy, Chung Lăng đoán anh đang bận, liền tắt điện thoại sạc pin và yên tâm đi ngủ.

Nằm được một lúc thì cô bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Trước đó không để ý, căn phòng cô ở có gác xép nhỏ, cửa sổ nằm trên gác xép, vì Chung Lăng mắc chứng sợ độ cao nên có yêu cầu khá chặt chẽ về không gian. Cô nằm trần trọc trên giường hồi lâu mà không tài nào ngủ được, cứ cảm thấy khó thở, tức ngực.

Cô ngồi dậy gấp chăn, gọi điện thoại cho quầy tiếp tân xin đổi phòng, nhưng nhân viên trực quầy nói do có Festival bia nên đã hết phòng trống.

Chung Lăng không biết phải làm thế nào, biết sớm thì đã chọn phòng Đường Tranh đang ở. Bây giờ cách duy nhất là đổi phòng cho Đường Tranh, nhưng với mối quan hệ như họ hiện nay, đưa ra yêu cầu này e rằng hơi thất lễ chăng?

Chung Lăng đang ngần ngừ thì có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Ai đó?” Muộn thế này rồi, không thể không đề phòng.

“Anh đây.” Giọng Đường Tranh cất lên.

Chung Lăng bực bội nói: “Em ngủ rồi, có việc gì mai trao đổi”.

Hình như Đường Tranh đang cười: “Mở cửa đi, anh không ăn thịt em đâu mà sợ”.

Chung Lăng cảm thấy đầu càng đau hơn.

Đường Tranh thở dài nói: “Anh chỉ muốn đổi phòng cho em thôi mà”.

Anh ta nói cái gì vậy, Chung Lăng sững lại.

“Anh biết em không quen ở phòng kiểu đó, nếu em ngủ không ngon thì ngày mai không có tinh thần làm việc, anh cũng là vì lo cho công ty thôi, đây không bị coi là việc tư chứ.” Đường Tranh mím môi, thể hiện vẻ rất thoải mái.

Cổ họng Chung Lăng như bị ai dùng vật gì đó chặn lại, một lúc lâu sau cô mở cửa ra.

“Mang ít đồ cá nhân sang đó thôi, còn lại mai hãy sắp xếp.” Đường Tranh hảo tâm nhắc, phụ nữ thường mang những đồ lặt vặt mà trong mắt đàn ông thì hoàn toàn không cần thiết.

Chung Lăng ngần ngừ hồi lâu: “Cảm ơn anh”.

“Cho dù chúng ta không còn yêu nhau nhưng vẫn có thể làm bạn, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, em không cần phải khách sáo như vậy.” Nụ cười chân thành của Đường Tranh khiến Chung Lăng càng áy náy: “Xin lỗi anh, em...”.

“Đừng xin lỗi nữa, em không có lỗi gì với anh mà chỉ là không yêu anh nữa mà thôi.” sắc mặt Đường Tranh trầm hơn.

Chung Lăng cũng cảm thấy buồn, nhưng đã giấu đi mọi tâm trạng và đổi thẻ phòng cho Đường Tranh, cô nói: “Good night”.

“Good night.” Nụ cười trên môi Đường Tranh vụt tắt, vẻ mặt u ám thật đáng sợ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu, tiếng chuông chói tai phá vỡ không gian tĩnh mịch trong căn phòng.

Đường Tranh nở một nụ cười nham hiểm, để chuông kêu mấy hồi mới nhắc máy: “A lô”.

Đầu bên kia không nói gì, chỉ có tiếng thở và cơn thịnh nộ cô kìm chế.

“Có phải Hạ Dương không?” Đường Tranh hỏi với giọng rất chắc chắn, bình thản.

“Tôi đây, phiền anh gọi hộ Chung Lăng nghe máy.” Hạ Dương cố gắng giữ cho giọng thật bình tĩnh.

Đường Tranh liền mỉm cười: “Cô ấy ngủ rồi”. Đường như ám chỉ điều gì đó, Hạ Dương nhếch mép: “Phiền anh gọi hộ, tôi có việc muốn nói với cô ấy”.

“Có việc gì nói với tôi cũng như nhau mà.”

“Anh nói thế có nghĩa là sao?” Hạ Dương rất khâm phục mình đến nước này rồi mà vẫn giữ được phong độ của người quân tử, không tung ra những câu nói ác ý.

Đường Tranh cười càng thoải mái hơn: “Sự việc mười mười như thế rồi mà cậu còn chưa nhận ra ư? Chung Lăng cảm thấy có lỗi với cậu nên không dám trực tiếp nói, để tôi nói hộ”.

Lúc này Hạ Dương có thể tưởng tượng ra vẻ đắc ý tội độ của Đường Tranh, chỉ hận mình không thể cho hấn một quả đấm rụng hết răng. “Anh bảo cô ấy nghe máy, bất kể cô ấy đưa ra quyết định gì, tôi muốn cô ấy trực tiếp nói với tôi”.

“Cô ấy sẽ không nghe điện thoại của cậu đâu.” Giọng Đường Tranh lộ rõ vẻ châm biếm: “Là đàn ông thì phải vui vẻ chấp nhận thua cuộc chứ, từ nay tốt nhất anh đừng quấy rầy cô ấy nữa”.

“Tôi không tin” Mặc dù nói vậy nhưng tâm trạng Hạ Dương bắt đầu rối bời.

“Cậu đừng ngốc nữa, nếu Chung Lăng không cho phép thì tôi dám có mặt trong phòng cô ấy vào thời điểm này không?” Đường Tranh tiếp tục tung lựu đạn, mục đích của anh ta rất rõ ràng, tốt nhất là phá đám được tình cảm của Chung Lăng và Hạ Dương, nếu không được thì cũng phải gây chuyện để họ hiểu lầm nhau.

Cần phải biết rằng, kẻ thù lớn nhất của tình yêu là không tin tưởng tuyệt đối vào đối phương.

Nét mặt Hạ Dương vô cảm, hàng mi run rẩy. Điều anh lo ngại nhất cuối cùng đã xảy ra. Có thể Chung Lăng về nước là vì cãi nhau với Đường Tranh, hiện tại nhân vật chính đã quay về, vai phụ như anh còn đến làm gì nữa. Bọn họ yêu nhau đã lâu, tình cảm sâu đậm, anh làm sao đo nỗi. Từ trước đến nay anh luôn là người tự tin, nhưng trước mặt Chung Lăng, sự tự tin của anh hoàn toàn biến mất.

Hạ Dương chậm rãi cúp máy, toàn thân cứng đờ, bàn tay cầm điện thoại từ từ nắm lại.

Đường Tranh cười lớn trong bóng tối, nhưng sau khi cười xong, anh ta không hề cảm thấy vui.

Cuộc đàm phán với công ty điện tử Kim Bằng diễn ra rất thuận lợi, lúc đầu hai bên cũng có bất đồng về giá cả, nhưng sau khi Chung Lăng trao đổi với tổng giám đốc của Kim Bằng bằng tiếng Thượng Hải lưu loát, ông ta đã vui vẻ ký hợp đồng.

Giải quyết xong hợp đồng, được quay về Thượng Hải tổ chức sinh nhật cho Hạ Dương đúng giờ, Chung Lăng vô cùng phấn chấn. Cô thu dọn hành lý xong xuôi từ sớm, mua một ít đặc sản của Thanh Đảo ọi người cùng công ty ở siêu thị gần đó rồi giục Đường Tranh ra sân bay.

Đường Tranh biết cô đang nhớ Hạ Dương, trong lòng càng hậm hực. Nhưng anh ta không nói gì, tích cực phối hợp với Chung Lăng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi bắt xe ra sân bay.

12. Chương 12

Vừa xuống máy bay, Chung Lăng và Đường Tranh liền về công ty trước, báo cáo thu hoạch của chuyến đi Thanh Đảo lần này với Hướng Huy.

Sau khi hoàn thành báo cáo của chuyến công tác, Chung Lăng liền gọi điện thoại cho Hạ Dương, vẫn không có ai nghe máy. Cô nghĩ một lát rồi nhắn tin cho anh rằng cô đã về đến Thượng Hải.

Đợi mãi mà không thấy trả lời, Chung Lăng cau mày nhưng vẫn tiến hành mọi việc theo kế hoạch đã định.

Chung Lăng ra chợ mua cá tươi, thịt bò làm bít tết và rau xanh, tiện đường rẽ vào cửa hàng bánh ngọt Háageri-Dazs lấy bánh gato kem tươi đã đặt trước, tiện thể lại nhặt thêm một ít hoa quả, về đến nhà mệt thở hơi tai.

Nhưng cô không có thời gian nghỉ ngơi, cô muốn tặng Hạ Dương một điều bất ngờ khi quay về. Bình thường đều là anh vào bếp nấu ăn, nhưng hôm nay sao Chung Lăng có thể để khổ chủ bận rộn được.

Một tiếng rưỡi sau, cô trải một tấm khăn trải bàn đẹp lên bàn ăn, châm nến, bày ra chai rượu vang Château Mouton-Rothschild đắt tiền của Pháp và mấy món ăn Đông Tây kết hợp mà cô đã phải mất bao công sức mới có thể hoàn thành.

Cô rất hài lòng về kiệt tác của mình, mặc dù mùi vị tạm thời chưa biết thế nào, nhưng ít nhất bề ngoài không quá tệ.

Hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu khổ chủ thôi.

Nhưng cô đợi rất lâu, ngồi trên sofa xem hết thời sự rồi bộ phim truyền hình giờ vàng đã kết thúc mà Hạ Dương vẫn chưa về, đến điện thoại cũng không có cuộc nào.

Chung Lăng thấy hơi lạ, Hạ Dương không phải người như thế, kể cả không về được thì chắc chắn anh sẽ báo với cô trước, đâu có như người bốc hơi khỏi trần gian như bây giờ.

Cô lại gọi cho Hạ Dương, vẫn chỉ là giọng nữ lạnh lùng như cái máy vang lên bên tai: “Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy, đề nghị quý khách gọi lại sau”.

Không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô thực sự lo sợ trước lời dự đoán vô căn cứ của mình, vội lắc đầu một cái thật mạnh.

Quần áo giặt hôm trước vẫn còn đang phơi ngoài ban công, mí mắt Chung Lăng giật giật, lòng lập tức chùng xuống.

Chiếc sơ mi của Hạ Dương đã không cánh mà bay. Cô đứng vụt dậy, mở ngay ngăn tủ mà cô dành riêng cho Hạ Dương để quần áo ra, bên trong trống không. Hai bộ ple treo trong tủ cũng không thấy đâu nữa.

Chiếc ca táp vẫn để trong phòng làm việc kể từ khi Hạ Dương khăng khăng chui vào phòng cô ở cũng mất luôn.

Đầu óc Chung Lăng rối bời, cô uể oải nằm vật ra ghế hồi lâu mới trở về với thực tại. Có thể khẳng định rằng, Hạ Dương đã mang đi hết mọi đồ đạc của anh, nhưng tại sao lại như vậy, cô không thể lý giải.

Chung Lăng rót ừng một cốc nước để có thể bình tĩnh trở lại.

Chuyến đi công tác Thanh Đảo, Đường Tranh, Đới Hiểu Lam, chiếc cốc trong tay chợt khựng lại, Chung Lăng trợn tròn mắt, đã hiểu ra được phần nào.

Cô vừa thở vừa vợ lấy chiếc điện thoại trên tràng kỷ, tìm số Đới Hiểu Lam và bấm máy.

“Sếp ạ.” Đới Hiểu Lam nghe máy rất nhanh.

“Chuyện là thế này”, Chung Lăng cân nhắc câu chữ: “Hai ngày chị đi vắng có ai tìm chị không?”

Đới Hiểu Lam suy nghĩ một lát rồi đáp: “Tổng giám đốc Lý của công ty Xương Nhuận, rồi chị Nhan bên Tiến Đạt”.

“Vậy hả.” Chung Lăng lựa lời hỏi tiếp: “Thế trong công ty có ai tìm không?”

“Trưởng phòng Hạ Dương, anh ấy bảo có việc muốn bàn với chị, nhưng chị lại tắt di động, thế nên em đã cho anh ấy số phòng của chị ở Thanh Đảo.”

Mặt Chung Lăng tái đi, đúng là sảy một li, đi một dặm, cô định giấu Hạ Dương chuyện cô đi công tác với Đường Tranh, nhưng cuối cùng không những không giấu được, mà còn để sự việc phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn. Tối hôm ấy, cô và Đường Tranh đổi phòng cho nhau, Hạ Dương vừa biết cô nói dối anh, đồng thời còn thấy Đường Tranh nghe điện thoại không tức điên mới là lạ.

Tuy nhiên Đường Tranh không nói cho cô biết chuyện này, nhưng lúc này cô không có thời gian và công sức để tìm anh ta đổi chất nhanh chóng giải thích để Hạ Dương hiểu mọi chuyện mới là điều quan trọng nhất.

“Sếp ạ, sếp có sao không ạ?” Đới Hiểu Lam gọi mấy tiếng mà Chung Lăng không phản ứng gì nên có phần sốt ruột.

“Không sao, chị biết rồi, thôi tạm thế đã nhé.” Chung Lăng cúp máy, ngồi thần thờ một lát rồi đứng bật dậy, vợ lấy túi xách rời khỏi nhà.

Chung Lăng ngồi trong taxi mà như ngồi trên lửa, liên tục giục lái xe chạy nhanh hơn một chút: “Phiền bác tài nhanh hộ được không ạ, tôi đang rất vội”.

Thấy cô sốt ruột như vậy, lái xe cũng liên tục nhấn ga.

Đến căn hộ của Hạ Dương, Chung Lăng đưa cho lái xe tờ một trăm tệ rồi xuống xe ngay, không kịp lấy tiền thừa.

Nhưng dù cô bấm chuông cật lực thế nào, trong nhà không có phản ứng gì.

Gọi điện thoại cho Hạ Dương, lúc đầu là tắt máy, sau đó không có người nhắc máy, rồi lại tắt máy, cuối cùng điện thoại Chung Lăng hết sạch pin, cô đành bỏ cuộc.

Cô xuống lầu, tìm một cái ghế dài gần khu nhà ngồi xuống, hai tay ôm đầu, lòng như lửa đốt.

Bất luận thế nào, lần này người sai là cô.

Cô phải ngồi đây đợi anh về, chỉ cần Hạ Dương chịu nghe cô giải thích, kể cả đợi hết đêm cũng không vấn đề gì.

Thời gian từng phút trôi qua, Chung Lăng kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng cô nhìn thấy chiếc xe Santafe đen quen thuộc đó phóng vào sân, tâm trạng vừa căng thẳng, vừa ngóng chờ.

Cô bước vội đến, nhưng chợt dừng lại, ngay cả bầu không khí xung quanh dường như cũng đông đặc lại.

Ánh đèn hắt xuống khuôn mặt Hạ Dương, mờ mờ ảo ảo, anh chậm rãi xuống xe rồi bước ra một người ngồi ở hàng ghế sau.

Mặc dù mặt quay xuống dưới, nhưng mái tóc dài mượt mà, cánh tay nhỏ nhắn và chiếc váy dài thướt tha đã chứng minh đó là một cô gái.

“Hạ Dương”, Chung Lăng chật vật lên tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng chua chát.

“Sao em lại đến đây?” Giọng Hạ Dương rất thờ ơ, đặt cô gái lên lưng.

“Cô ấy là ai? Có phải cả đêm anh ở với cô ta không? Anh ở bên cô ta mà không chịu nghe điện thoại của em, không trả lời em, rốt cuộc là anh có ý gì?” Ý định ban đầu của Chung Lăng là đến xin lỗi Hạ Dương, nhưng nhìn thấy cảnh đó, vừa bực vừa ghen, không thể kiềm chế cảm xúc được nữa.

“Anh và cô ấy chẳng có chuyện gì cả, em đừng vu oan cho người khác, cả vú lấp miệng em.” Hạ Dương thẳng thừng đáp lại, khiến Chung Lăng càng tức giận hơn.

“Em vu oan cho người khác? Em cả vú lấp miệng ai? Anh giấu em đi chơi đêm với người đàn bà khác, đâu phải em!” Về sừng sốt thoáng hiện trong mắt Chung Lăng, cô không thể chấp nhận lời chỉ trích độc đoán của Hạ Dương đối với cô.

Hạ Dương nhướn mày: “Em nói gì mà khó nghe như vậy”.

“Cô ta là ai?” Chung Lăng chỉ tay.

“Cô bé hàng xóm gần nhà ba mẹ anh, từ lâu anh vẫn coi là em gái.” Ánh mắt sâu thẳm của Hạ Dương vẫn vô cùng lạnh lùng.

Chung Lăng cười khẩy: “Anh nhiều em gái thật đấy”.

“Vậy hả, còn em thì sao, coi anh là cái thá gì? Đi Thanh Đảo với Đường Tranh tại sao lại lừa anh là đi với Đới Hiểu Lam?” Về sắc lẹm thoáng hiện trong mắt Hạ Dương.

Nét mặt Chung Lăng lộ rõ vẻ chán chường đến tột độ, cô hạ giọng nói: “Chỉ vì sợ anh giận nên em mới giấu anh”.

“Hừ”, Hạ Dương cười khẩy, “Em biết rõ là anh sẽ giận mà vẫn giấu”

Chung Lăng ngẩng đầu lên, hùng hồn đáp: “Em và anh ta đi công tác là do công ty cử, cả hai đều quang minh chính đại, đâu có như bọn anh...” Cô liền liếc cô gái kia.

Hạ Dương cau mày: “Cô ấy đến sinh nhật anh, kết quả là uống say, anh không thể bỏ mặc”.

Chung Lăng cúi đầu không nói gì, nụ cười giễu cợt trên môi mỗi lúc một hiện rõ hơn.

Hạ Dương thì chán nản thở dài, trong lòng cô không hề có anh, hà tất phải giải thích nữa. “Em tìm anh là để nói chuyện này ư?” Anh cố tình giữ giọng lạnh lùng.

“Em đến là... nhưng hiện tại không cần phải làm như thế nữa.” Giọng Chung Lăng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Vậy em mau về đi.” Hạ Dương ngần ngừ một lát, rồi vẫn đề nghị: “Muộn thế này rồi em đi một mình không an toàn, để anh đưa em về”.

“Không cần đâu.” Chung Lăng quay đi, không chịu ngoái đầu lại nữa, cô là cô gái có lòng tự trọng cao, không bao giờ chịu đón nhận sự bố thí của người khác, huống chi người này lại là Hạ Dương.

“Chung Lăng.” Hạ Dương gọi giật cô lại.

Chung Lăng đứng im không nhúc nhích.

“Em đi đường cẩn thận đấy”.

“Cảm ơn anh đã quan tâm.” Chung Lăng nghiêng răng nói.

“Về đến nơi nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Hạ Dương!” Chung Lăng ngoảnh lại. “Rất cực anh muốn thế nào? Nếu anh muốn đi thì cứ đi cho thoải mái, đừng lèo nhèo thế khó chịu lắm.” Chung Lăng bắt đầu nói nặng lời, mặc dù đã cố gắng tỏ vẻ bất cần nhưng dường như cô đã sắp không chịu được nữa.

Hạ Dương đặt cô bé hàng xóm vào lại xe, đuổi mấy bước là túm được Chung Lăng: “Em đừng đi”.

“Anh buông tay ra.”

Hạ Dương liền thở dài, nở nụ cười tự giễu, lúc đầu anh đã định từ bỏ, không ngờ cuối cùng vẫn không kháng cự được: “Kể cả em vẫn còn nhớ anh ta thì anh cũng sẽ đuổi được anh ta ra khỏi trái tim em”.

Chung Lăng khóc dở mếu dở: “Em phải làm thế nào mới có thể đem lại sự tự tin cho anh đây?”

“Làm vợ anh.”

Chung Lăng thực sự sốc trước lời cầu hôn của Hạ Dương, mãi cho đến ngày hôm sau vẫn chưa thể hồi phục.

Cô ngồi trong phòng làm việc với tâm trạng mơ màng.

Cô đã suy nghĩ rất lâu.

Cô yêu Hạ Dương, điều này không còn gì phải chối cãi.

Cô không sợ sống cùng anh, thậm chí còn mong chờ mỗi sớm mai tỉnh dậy được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đó.

Cô thích ánh mắt chăm chú, điềm tĩnh của anh.

Và cô càng say mê lòng nhiệt tình và sức sống đầy nhiệt huyết trong con người anh, dù là trong công việc hay trong cuộc sống.

Làm vợ anh, có lẽ thực sự là một sự lựa chọn không tồi.

Cuối cùng cô lên MSN nhắn cho anh: “Em đồng ý”.

Sau đó tất cả mọi người trong công ty đều nghe thấy tiếng reo hò phấn chấn của anh.

Lần đầu tiên Chung Lăng tự giác gọi điện thoại về cho ba, câu đầu tiên mà cô nói sau khi đầu bên kia nhắc máy là: “Ba, con chuẩn bị lấy chồng”.

Đầu bên kia vọng lại tiếng đập bàn, ông Chung hằm hằm quát tháo: “Trong mắt mày có còn ba mày nữa không? Việc lớn như thế mà không bàn với gia đình một tiếng, rồi mày cũng làm tao tức quá mà chết thôi. Thằng đó là thằng nào? Hai đứa quen nhau lâu chưa? Mày hiểu nó được bao nhiêu? Hôm nay đưa nó về đây ngay cho tao coi”.

Chung Lăng thủng thảng nói: “Là Hạ Dương ba ạ”.

Thái độ của ông Chung lập tức quay ngoắt 180 độ: “Hơ hơ, Hạ Dương hả, thằng đó khá lắm, con gái ba rất có con mắt”.

Chung Lăng chống tay lên trán, thực sự thắc mắc không hiểu Hạ Dương đã bỏ bùa mê gì cho ba cô.

“Cuối tuần này hai đứa về bàn chuyện đám cưới.” Ông Chung nói như đinh đóng cột, Chung Lăng không phản đối, cô cũng định sẽ đưa Hạ Dương về gặp ba, chỉ có điều thời gian sớm hơn dự định.

Sau khi Chung Lăng thông báo thông tin này với Hạ Dương, anh bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Em bảo khi gặp ba em, anh nên xưng hô thế nào thì ổn nhỉ?” Hạ Dương xoa hai tay hỏi.

Chung Lăng không buồn ngẩng đầu lên: “Trước đây xưng hô thế nào thì bây giờ cứ thế thôi”.

“Thế khi gặp ba em, câu đầu tiên anh nên nói gì nhỉ?”

“Trước đây nói gì thì bây giờ nói thế.”

Hạ Dương đi đi lại lại trong phòng: “Em bảo anh nên mua quà gì thì hợp, trà, rượu, thuốc lá, thuốc bổ, haiz, em phải cho anh lời khuyên chứ”.

Cuối cùng ánh mắt Chung Lăng rời khỏi màn hình ti vi và nhìn chằm chằm vào Hạ Dương, liếc từ đầu đến chân, cười nói: “Lần trước đến nhà em, đâu có thấy anh căng thẳng như vậy”.

Hạ Dương trợn mắt: “Lần trước làm sao bì được với lần này, lần này là đi gặp bố vợ tương lai, nhờ nói sai câu nào ông không chịu gả con gái cho anh thì anh bó đầu ra cô vợ tuyệt vời thế này”.

Được Hạ Dương trân trọng như vậy, Chung Lăng cũng vô cùng cảm động: “Không đâu, ba em chỉ mong gỏi ngay em cho không anh thôi”.

“Chứ sao nữa, anh cũng đâu có kém cỏi gì.” Mặt Hạ Dương đã bắt đầu dày lên đến một mức độ nhất định.

Tăng lên một chút mà đã ngất ngây rồi, Chung Lăng hậm hực liếc xéo anh chàng một cái.

Thích Đình Đình và Tư Mẫn là người đầu tiên trong công ty biết Chung Lăng chuẩn bị tổ chức đám cưới, hai người phản ứng hoàn toàn khác nhau. Vì trước đó Thích Đình Đình đã biết mối quan hệ của Chung Lăng và Hạ Dương nên không sững sốt lắm. Tư Mẫn thì khác, cô há hốc miệng, hồi lâu không ngậm lại được.

Thích Đình Đình trêu: “Bạn Tư Mẫn đã xem bộ phim Đại quan Bao Long Tỉnh chưa nhỉ?”

“Xem rồi thì sao, mà chưa xem thì sao?”

“Chưa xem thì khuyên bạn nên về thưởng thức vài lần.” Thích Đình Đình cười híp mắt. “Nếu bạn không ngậm miệng lại thì chỉ còn cách đẩy cằm lên để nhai cơm như Châu Tinh Trì đấy.”

Nhớ lại cảnh phim nực cười đó, Tư Mẫn cũng phì cười.

Thấy bọn họ bàn tán sôi nổi như vậy, Chung Lăng liền hỏi: “Bộ phim nào vậy?”

Hai người nhìn nhau hồi lâu rồi đồng thanh đáp: “Bà là người ngoài hành tinh, khỏi phải nói cho đỡ mất công”.

Chung Lăng tức quá không thèm đếm xỉa đến bọn họ nữa.

Mãi cho đến khi ăn gần xong bữa cơm, nét mặt Tư Mẫn vẫn lộ rõ vẻ không tin: “Không ngờ mới đến công ty nửa năm mà bà đã lừa được chàng Đông Gioăng độc nhất của công ty chúng ta!”

Thích Đình Đình cười cười: “Tư Mẫn, câu nói này của bà dễ làm sếp tổng phật ý lắm nhé”.

“Xí, sếp đâu còn đủ tư cách cạnh tranh.” Tư Mẫn phản đối.

Thích Đình Đình phì cười rồi nói: “Hạ Dương không gục dưới chân ta thiệt là một điều đáng tiếc trong cuộc đời”.

Chung Lăng liền vỗ vai cô nàng và cổ vũ: “Cậu cứ thử xem, tớ sẽ không để bụng đâu”.

“Nói không là có.” Thích Đình Đình đảo mắt mấy vòng. “Đến lúc đó khóc lóc, đánh ghen, đòi tự tử, đây không chịu trách nhiệm đâu nhé”, rồi cô quay đầu sang: “Tư Mẫn thấy có đúng không?”.

Tư Mẫn thông minh chọn cách bảo toàn tâm thân: “Đừng có hỏi đây, chẳng liên quan gì tới đây cả”.

Chung Lăng chống tay vào cằm, ánh mắt lấp lánh: “Tôi là người như thế hả?”

“Có thể chứ.” Thích Đình Đình liếc cô một cái. “Tư Mẫn thấy có đúng không?”

Tư Mẫn khóc dở mếu dở: “Đừng có lôi đây vào nữa”.

Chung Lăng không buồn đấu khẩu với cô nàng.

Thích Đình Đình mím môi cười tủm tỉm: “Chắc chắn vị trí phù dâu phải là mình rồi”.

Lần này Tư Mẫn đã không còn ngồi yên nữa: “Nghe nói vị nọ đã hai lần làm phù dâu, không sợ nếu lần thứ ba thì khỏi lấy chồng à? Thôi cứ để đây làm phù dâu cho Chung Lăng”. Nói nghe có vẻ ta đây đang làm om cho thiên hạ.

Thích Đình Đình đâu có dễ bắt nạt: “Bọn mình là thế hệ mới có tư tưởng, có hoài bão, có văn hóa, không bao giờ quan tâm đến việc đó”.

“Chỉ sợ sau này phải làm bà cô lại quay sang oán Chung Lăng.”

“Chắc là bà sợ tôi xinh hơn cô dâu chứ gì, thực ra đây cũng là điều tôi băn khoăn, thôi bà cứ làm đi vậy.”

“Biến.”

Hai người hôn hắt ném đi, hôn chùi ném lại, cãi nhau om tỏi. Thực ra bọn họ đâu có muốn làm phù dâu thật, chẳng qua là vì làm phù dâu thì được mặc váy đẹp, ngoài ra không phải tặng quà mà còn được cô dâu chú rể tặng lại một phong bì dày cộp.

Đầu Chung Lăng chỉ muốn nổ tung, một người đàn bà chắc phải tương đương với năm trăm con vịt, gần hai nghìn con vịt này quang quác cùng một lúc, thật đinh tai nhức óc. Cô vội xua tay: “Đừng cãi nhau nữa, cho cả hai bà làm phù dâu được chưa”.

“Ý tưởng hay đây.”

“Thế còn tạm tạm.”

Hai nàng này đã hài lòng, cuối cùng đôi tai Chung Lăng mới được nghỉ ngơi một lát.

“Thế còn em thì sao?” Phương Nhiên đến muộn nên giờ mới chậm rãi yên vị, miệng cười tủm tỉm.

Và thế là đầu Chung Lăng càng phình to hơn, cô dựa trên nguyên tắc công bằng, vỗ bàn phán: “Em cũng được đãi ngộ theo chế độ tương đương”.

Phương Nhiên mỉm cười rất vui vẻ.

Đột nhiên Tư Mẫn như phát hiện ra châu lục mới: “Này, bốn đứa mình vừa đủ một bàn mặt chược đấy”.

Chung Lăng không biết phải nói gì hơn.

Thích Đình Đình lắc đầu với vẻ ngán ngẩm.

Phương Nhiên thực sự bó tay hết cách.

Ra khỏi cổng nhà hàng, Hạ Dương có mặt rất đúng lúc, không sớm cũng không muộn.

Thích Đình Đình cao hứng thui cho anh một quả: “Giỏi ha”.

Hạ Dương cười tủm tủm và tránh ngay được.

Phương Nhiên cũng mỉm cười: “Chúc mừng anh”.

“Cảm ơn em.”

“Hạ Dương, em chúc anh sẽ qua được cửa ải bố vợ tương lai.” Tư Mẫn che miệng cười khúc khích.

Hạ Dương mỉm cười rạng rỡ và hài lòng.

Chung Lăng lên xe: “Đi đã nhé”.

“Cố gắng tận hưởng thế giới chỉ có hai người đi.” Thích Đình Đình châm chọc.

Đôi mắt Tư Mẫn tóe ra toàn hình trái tim: “Nhìn mà ngưỡng mộ chết đi được”.

“Bọn mình thử bàn xem đám cưới tặng cái gì được.” Đúng là chỉ có bộ phận thị trường mới quan tâm đến những việc nghiêm túc.

Mấy ngày sau chuyện của Chung Lăng và Hạ Dương đã truyền hết đến tai mọi người trong công ty, nếu như là thời điểm mới về, chưa chiếm được tình cảm của mọi người thì chắc chắn sẽ bị mọi người xì xào to nhỏ, nhưng hiện tại đã khác, không những nhận được nhiều lời chúc mừng mà chuyện này còn trở thành giai thoại trong ngành.

Điện thoại của Quách Chỉ Quân đến rất bất ngờ, vừa nhắc máy Chung Lăng đã bị mắng té tát: “Cậu giỏi thật đấy, trong mắt cậu có còn người bạn như mình không?”.

Câu này nghe sao mà quen, Chung Lăng cười với vẻ biết lỗi hỏi: “Mình làm sao cơ?”.

“Người giấu mọi chuyện kín như bưng, Diệp Tử lại là người thông báo cho ta biết người chuẩn bị làm đám cưới, người...” Chỉ Quân tức đến nổ đom đóm mắt, thế mà cô nàng vẫn còn giả nai.

“Thì tại mình bận quá, suốt ngày tối mắt tối mũi nên quên khuấy mất, cậu là đại nhân đâu có thêm chấp kẻ tiểu nhân,” Chung Lăng biết Chỉ Quân sẽ không giận cô thật mà chỉ có phần không vui mà thôi.

“Hừ, mời mình ăn cơm tạ tội đi.” Chỉ Quân bốc hỏa nhanh mà nguội cũng nhanh.

“No vấn đề, cậu chọn địa điểm đi.” Dĩ nhiên là Chung Lăng đồng ý trăm phần trăm.

Chỉ Quân cười nói: “Chọn ngày làm gì, ngày tối hôm nay đi, lát nữa mình sẽ nhắn địa chỉ vào điện thoại của cậu”.

“Ok, người cứ việc chọn.”

“Nhớ phải đưa chàng đến, nếu không mình không chịu đâu.” Chỉ Quân cười khúc khích.

“Biết rồi khổ lắm nói mãi.”

Đường Tranh đi vào phòng làm việc thì thấy Phương Nhiên và mấy nhân viên trong bộ phận thị trường đang thì thầm với nhau với vẻ bí mật, liền hỏi: “Nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”.

Phương Nhiên không ngoài lại chỉ đáp: “Đang bàn quà tặng đám cưới cho sếp Chung Lăng”.

Ánh mắt Đường Tranh lộ rõ vẻ thẳng thốt: “Em nói gì cơ?” Mấy ngày hôm nay anh ta lại bay đến Thanh Đảo để bàn về một số vấn đề sau khi kí hợp đồng với công ty Kim Bằng nên vẫn chưa biết chuyện của Chung Lăng.

Phương Nhiên liếc Đường Tranh với vẻ mặt khó hiểu rồi nhắc lại lần nữa: “Chung Lăng chuẩn bị đám cưới, anh không biết à?”.

Sắc mặt Đường Tranh càng tỏ ra khó coi hơn: “Vậy hả, anh không biết”.

Có đồng nghiệp cười khúc khích: “Anh Đường Tranh góp phần với bọn em chứ?”

“Ok, mọi người cứ nghiên cứu rồi tiến hành đi.” Mặc dù nụ cười trên môi đã tắt ngấm, nhưng Đường Tranh vẫn cố gắng gượng: “Anh vào báo cáo công việc với sếp đã”.

Phương Nhiên cảm thấy có gì giật thột trong lòng, liền cau mày theo phản xạ.

Bước chân của Đường Tranh khá nặng nề, anh vốn tưởng rằng sự hiểu lầm lần trước ít nhất sẽ gây ra cuộc khủng hoảng lòng tin giữa Chung Lăng và Hạ Dương, nhưng không ngờ lại thúc đẩy thêm mối quan hệ của họ.

Đường Tranh vắt óc nghĩ cách đối phó, đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh.

“Mời vào.”

Nghe thấy giọng nói dễ chịu quen thuộc, Đường Tranh bình tĩnh trở lại, chậm rãi đẩy cửa bước vào.

“Anh vừa từ Thanh Đảo về à?” Chung Lăng hỏi.

Đường Tranh không đáp mà hỏi lại: “Nghe nói em chuẩn bị làm đám cưới hả?”

“Vâng.” Nét mặt Chung Lăng bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Chúc mừng em.”

“Cảm ơn anh.”

Sau khi lấy giấy tờ ra đặt lên bàn, Đường Tranh không đi ra ngay, Chung Lăng ngẩng đầu lên hỏi: “Anh còn việc gì nữa không?”

“À đúng rồi”, Đường Tranh vờ vô tình rút ra tờ một trăm tệ đưa cho Chung Lăng và nói: “Em đưa cho Hạ Dương hộ anh nhé, đây là số tiền anh thua cậu ấy”.

“Anh thua anh ấy?” Chung Lăng sững sờ hỏi.

“Ừ.” Đường Tranh gật đầu. “Lần trước khi anh đi công tác Thanh Đảo cùng em, Hạ Dương có gọi điện thoại cho anh, trước đó bọn mình đổi phòng cho nhau mà, nghe thấy giọng nói của anh, Hạ Dương rất không vui, sau đó anh giải thích mãi cậu ta mới hết bực. Hạ Dương có kể cho em nghe chuyện này không?”

“Anh kể tiếp đi.” Nét mặt Chung Lăng không thể hiện cảm xúc gì.

Đường Tranh nhìn cô, không muốn bỏ qua bất kỳ sự thay đổi nào trên khuôn mặt cô: “Sau đó Hạ Dương nói rằng không có lòng tin vào mối tình này, cảm thấy trong lòng em vẫn còn hình bóng anh, anh nói với cậu ấy rằng em đã từ chối anh từ lâu, giữa anh và em không thể xảy ra chuyện gì nữa, nhưng cậu ấy vẫn không tin”.

“Sau đó thì sao?” Chung Lăng lặng lẽ hỏi.

“Sau đó anh liền nói rằng hay là cậu cứ cầu hôn với Chung Lăng, nếu yêu cậu thật lòng thì chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý.”

Chung Lăng không nói gì.

Đường Tranh kín đáo quan sát nét mặt cô: “Anh còn nói đùa rằng đánh cược một trăm tệ đi, không ngờ cậu ta cầu hôn với em thật. Bất luận thế nào đây vẫn là tin vui, anh thật lòng chúc hai người hạnh phúc”.

Sắc mặt Chung Lăng tái nhợt, bàn tay nắm chặt lại.

“Phiền em đưa hộ số tiền này cho Hạ Dương giúp anh, mặc dù không lớn nhưng nói lời phải giữ lấy lời.” Đường Tranh khẽ nhếch mép.

“Anh yên tâm, tôi sẽ giao tận tay cho Hạ Dương.” Chung Lăng cụp mắt nhìn xuống, sắc mặt tối sầm.

Thấy đã đạt được mục đích, nụ cười trên môi Đường Tranh càng hả hê hơn.

Mấy phút sau, Đường Tranh đã có mặt ở phòng làm việc của Hướng Huy.

Vừa vào cửa, anh ta đã lên tiếng chất vấn: “Tại sao cậu không báo cho tôi biết chuyện Chung Lăng chuẩn bị tổ chức đám cưới?”

“Rồi cậu sẽ biết thôi mà.” Hường Huy bình thản đáp.

“Muộn mấy hôm nữa thì tôi sẽ mất cô ấy suốt đời.”

Hường Huy im lặng trong giây lát, ánh mắt lúc sáng lúc tối: “Cậu cho rằng đến thời điểm này cậu vẫn có thể níu kéo ư?”

“Tại sao lại không?”

“Buông tay ra đi Đường Tranh.” Sau khi Chung Lăng tuyên bố sẽ tổ chức đám cưới, đồng thời lại được Diệp Tử lên lớp ột bài, cuối cùng Hường Huy đã hiểu ra rằng trong chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.

“Ngay bản thân cậu cũng nói như vậy hả!” vẻ không vui trong lòng thể hiện rõ trên nét mặt Đường Tranh.

“Chung Lăng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, cậu cũng không nên luẩn quẩn với việc này nữa.”

Hạnh phúc? Chỉ có anh mới là người có thể đem lại hạnh phúc cho cô. Đường Tranh không nói gì nữa, nở một nụ cười giễu cợt.

Cùng lúc đó, Chung Lăng vừa sửng sốt vừa phẫn nộ.

Cô tin lời Đường Tranh, Hạ Dương đã hỏi Đới Hiểu Lam số phòng của cô hôm đó nên chắc chắn sẽ gọi điện thoại đến, nhưng Hạ Dương không hề kể với cô chuyện này, chứng tỏ trong đầu anh phải nảy ra ý định gì đó.

Chung Lăng chưa bao giờ nghi ngờ về tình yêu chân thành của Hạ Dương đối với cô, nhưng cô không thể chấp nhận được việc mình trở thành tâm điểm cá cược của anh và Đường Tranh.

Hạ Dương vừa về đến công ty thì bị Chung Lăng gọi vào phòng làm việc, anh ngẩng cao đầu bước vào phòng trước ánh mắt mờ ám của bao người, lại còn vẫy tay với mọi người như đang đi duyệt đội danh dự.

“Bà xã, mới có mấy tiếng xa anh mà đã nhớ rồi hả?” Hạ Dương cười giả lả nói.

Sau một hồi im lặng, Chung Lăng liền lên tiếng: “Hạ Dương, anh nói cho em biết tại sao lại cầu hôn với em?”

Hạ Dương không đùa nữa mà trịnh trọng đáp: “Dĩ nhiên là vì anh yêu em, muốn lấy em làm vợ nên mới cầu hôn với em”.

“Vậy hả?” Chung Lăng cười gượng. “Lẽ nào không phải vì anh đánh cược với Đường Tranh ư?”

“Đường Tranh? Kết hôn là chuyện của hai đứa mình, liên quan gì đến anh ta.” Hạ Dương ngơ ngác đáp.

“Rốt cuộc anh có thành ý với cuộc hôn nhân này và có lòng tin vào em hay không?” Ánh mắt Chung Lăng sầm xuống, đầu mày cau lại.

Hạ Dương định khoác tay lên vai cô nhưng cô đã tránh đi.

“Anh thừa nhận là anh chưa đủ tự tin...”

“Hừ, anh thừa nhận rồi nhé.” Chung Lăng cười khẩy.

“Em có thể nghe anh nói hết được không.” Người dù dễ tính đến đâu cũng có lúc phải nổi cáu.

Chung Lăng cảm thấy nghẹt thở: “Hạ Dương, em nói cho anh biết em không phải là món đồ để anh đem ra đánh cược”.

Ánh mắt Hạ Dương lộ rõ vẻ giận dữ: “Chung Lăng, anh nhắc lại một lần nữa, anh không đánh cược gì với Đường Tranh, anh cầu hôn với em vì anh yêu em thật lòng”.

“Hừ, thế anh đã chọn thời cơ rất tuyệt để cầu hôn đấy, ngay sau khi nói chuyện với anh ta.” Chung Lăng cười khẩy. “Hừ, không còn gì để nói nữa đúng không? Không còn gì để giải thích? Thế có nghĩa là thừa nhận rồi.”

“Chung Lăng, tại sao em không chịu tin anh nhỉ?” Hạ Dương không thể kìm được cơn giận.

Chung Lăng nghiêm mặt nói: “Được, vậy anh hãy cho em một lí do để em tâm phục khẩu phục”.

“Em chính là người khiến anh không có lòng tin vào em.” Hạ Dương đã dần dần mất đi sự kiên nhẫn.

Chung Lăng đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Em giải thích thế nào về việc anh ta ở trong phòng em đêm hôm đó.” Giọng Hạ Dương phần nộ khác thường.

“Nếu em nói hôm đó em đổi phòng với anh ta thì anh có tin không.” Lòng ngực Chung Lăng phập phồng, cổ găng kìm chế cơn giận đang bốc lên tận đỉnh đầu.

“Bây giờ em mới nói thì làm sao anh tin được.” Ánh mắt Hạ Dương lạnh như đêm băng.

“Anh...” Chung Lăng thở hổn hển nói: “Đúng là anh không hề có lòng tin vào em”.

Hạ Dương không nói gì.

“Em rất thất vọng về anh.” Chung Lăng nhắm mắt lại, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không chỉ mệt mỏi về thể xác mà còn mệt mỏi về tâm hồn.

Hạ Dương nhìn cô bằng ánh mắt lẫn lộn nhiều cảm xúc, khó có thể diễn đạt bằng lời: “Chung Lăng, thực ra chuyện đánh cược chỉ là cái cớ vì em đã hối hận sau khi nhận lời làm vợ anh mà thôi”.

“Em đâu có.” Chung Lăng phản bác ngay.

“Em chưa có sự chuẩn bị tốt về mặt tinh thần sẽ làm vợ anh, em chưa hiểu hết tiếng lòng của mình.” Hạ Dương ngừng một lát, mắt quắc lên: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy”.

“Anh nói thế có nghĩa là gì?” Trái tim Chung Lăng giật bắn.

Về lạnh lùng trong đôi mắt Hạ Dương như bị một đám mây đen bao trùm: “Chúng ta tạm thời xa nhau một thời gian để bình tĩnh trở lại rồi tính sau”.

Hàng mi dài của Chung Lăng run rẩy: “Đây là do anh tự nói nhé”.

“Đúng, anh nói.” Hạ Dương thở dài.

Chung Lăng đáp nhỏ trong sự mệt mỏi đến tột độ: “Ok, chúng mình chia tay”.

Hạ Dương bước ra ngoài và đóng sầm cửa lại, nét mặt u ám một cách đáng sợ.

Cả buổi chiều Chung Lăng vùi đầu vào các việc của công ty, chỉ có như thế cô mới có thể quên đi sự thật cô và Hạ Dương đã chia tay.

Mãi cho đến khi Chỉ Quân nhắn tin cho cô, cô mới sực nhớ tối nay hẹn bạn ăn cơm.

Vội vã lao đến điểm hẹn, Chỉ Quân liền hỏi ngay: “Hạ Dương đâu?”

Chung Lăng sầm mặt: “Bọn mình chia tay rồi”.

“Đùa gì vậy!” Chỉ Quân không hề tin. “Đừng tưởng như thế đây sẽ nương tay nhé, yên tâm đi, bữa này chắc chắn ta sẽ ăn cho cậu sạt nghiệp.”

“Mình nói thật mà.” Chung Lăng thở dài, tay ôm đầu gục xuống bàn.

“Vừa bảo đám cưới, giờ lại đòi chia tay?” Chỉ Quân hỏi với vẻ không tin.

Chung Lăng ngoẹo đầu, bộ dạng vô cùng thiếu ngủ, tất cả đã cho thấy đây là sự thật.

Chỉ Quân chống tay lên trán hỏi: “Rốt cuộc chuyện như thế nào?”

Chung Lăng chán chường kể lại một lượt cho Chỉ Quân nghe.

Không hổ là Chỉ Quân, cô suy nghĩ một lát rồi đưa ra những thắc mắc của mình: “Cậu không nghĩ rằng đây là âm mưu của Đường Tranh ư?”

Chung Lăng ngẩng đầu lên nhìn cô: “Kể cả việc đổi phòng là do anh ta đề nghị, vậy tại sao anh ta lại biết chắc chắn Hạ Dương sẽ gọi điện thoại?”

“Không phải nói chuyện đó.” Giọng Chỉ Quân tỏ vẻ rất coi thường. “Đường Tranh nói hắn ta đánh cược với Hạ Dương mà cậu cũng tin sao? Cho dù hắn ta nói cái gì cậu đều tin ư?”

Chung Lăng há miệng, không phản bác được gì.

“Mục đích của hắn ta là muốn phá hoại đám cưới của cậu và Hạ Dương.” Chỉ Quân rút ra kết luận.

“Nhưng Hạ Dương thừa nhận không có lòng tin với mình.” Đôi khi Chung Lăng còn bảo thủ hơn cả Phương Nhiên.

“Cậu đúng là đầu đất, đó là do Hạ Dương sợ cậu vẫn còn đan dứ với tình cũ, điều này chứng tỏ anh chàng yêu cậu mê muội. Huống chi...” Chỉ Quân dừng lại, giọng lộ rõ vẻ khinh bỉ: “Tất cả những gì người đã làm khiến Hạ Dương hiểu lầm là điều đương nhiên”.

“Mình... mình làm sao cơ?” Chung Lăng không còn hùng hồn như lúc ban đầu nữa.

“Cậu thử nói xem.” Chỉ Quân trợn mắt nhìn cô.

“Làm sao mình biết được.” Giọng Chung Lăng yếu ớt.

Chỉ Quân bắt đầu phân tích: “Đường Tranh về nước vào làm việc trong công ty cậu, chứng tỏ anh ta vẫn còn theo đuổi cậu, thậm chí là quyết đạt mục đích cho bằng được”.

Chung Lăng định thanh minh mấy câu nhưng đã bị Chỉ Quân nạt: “Cậu im ngay, nghe mình nói đã”.

Bình thường Chỉ Quân rất nhẹ nhàng, nhưng nếu đã lên lớp thì không được phép coi thường. Chung Lăng đành phải ngoan ngoãn nín nhịn.

“Sau đó hắn ta nhờ Diệp Tử và Hường Huy hẹn cậu đi ăn, rồi lại cùng cậu và cả mẹ hắn đi xem live show, sau đó hai người lại đi công tác với nhau, gây ra chuyện đổi phòng, hiện tại là chuyện đánh cược.” Chỉ Quân mỉm cười đầy ẩn ý: “Và lần nào cậu cũng cho hắn ta cơ hội”.

“Mình đâu có.”

“Cậu đã cho hắn ta cơ hội.” Giọng Chỉ Quân lên bổng xuống trầm. “Mặc dù chưa chắc đã phải là ý đồ của cậu, nhưng kết quả đều như nhau”.

“Ý của cậu muốn nói tất cả là lỗi của ta ư.” Chung Lăng không chịu được nữa bèn ngắt lời.

Chỉ Quân liếc nhìn vai, coi như mặc nhận.

Chung Lăng hậm hực nói: “Là đàn ông, Hạ Dương không nên nhỏ mọn như vậy”.

“Nếu anh ấy thoải mái thì lại chê anh ấy không coi trọng cậu.” Quách Chỉ Quân liếc cô, miệng lộ rõ ý cười: “Đàn bà là chúa rắc rối, có phải cậu không biết điều này đâu”.

Chung Lăng không biết phải thanh minh như thế nào.

Hồi lâu, cô chán chường nói: “Sao trước đây mình không hề phát hiện ra cậu ghê gớm như vậy nhỉ”.

Quách Chỉ Quân cười khẩy.

Lúc này, đột nhiên điện thoại của Chung Lăng đổ chuông.

“Có thể là điện thoại của Hạ Dương đấy, mau nghe máy đi.”

Chung Lăng vội cầm máy lên ngó màn hình, nói với giọng thất vọng: “Đường Tranh gọi”.

“Thế có định nghe không?”

“Không muốn nghe điện thoại của hắn.”

Chuông réo hết hồi này đến hồi khác, không tỏ ra mệt mỏi.

Chung Lăng cắn môi, vứt điện thoại vào túi xách.

Chuông vẫn đang kêu.

Chỉ Quân bực bội nói: “Đưa ình”.

Mặc dù không hiểu ý Chỉ Quân nhưng Chung Lăng vẫn đưa điện thoại cho cô.

“Alô.”

Đầu bên kia ngần ngừ trong giây lát: “Xin lỗi, tôi muốn tìm Chung Lăng”.

“À, anh tìm Chung Lăng có việc gì không?” Chỉ Quân cười rất tươi, nhưng Chung Lăng cứ có cảm giác rất lạ.

“Em là?” Đường Tranh hỏi.

“Quách Chỉ Quân.”

Mặc dù Đường Tranh và Chỉ Quân chưa gặp nhau bao giờ, nhưng một người từng là người yêu của Chung Lăng, một người là bạn gái thân nhất của cô, đã từng được nghe tên tuổi của nhau, và thế là Đường Tranh liền lịch sự nói: “Chào em”.

Chỉ Quân không đếm xỉa đến lời chào lịch thiệp đó mà hỏi: “Anh tìm cô ấy có việc gì không?”

Đường Tranh không vui nhưng cũng không dám thể hiện thái độ gì, chỉ nhũn nhặn nói: “Phiền em nhắn Chung Lăng nghe điện thoại giúp anh”.

Chỉ Quân liền cười hơ hơ: “Xin lỗi, Chung Lăng có yêu cầu khá ngặt về đối tượng gọi điện thoại cho cô ấy, đối với những kẻ đáng kinh tởm, cô ấy lờm giọng đến nỗi nôn ra cả thức ăn của tối hôm trước”.

“Cô...”

“Cô cái gì, tôi nói cho anh biết, Chung Lăng sẽ không tin vào những lời nói gian trá của anh nữa đâu, âm mưu quỷ kế của anh đã bị bại lộ, tốt nhất là anh mau chóng biến về Anh đi, nếu không, hừ...” Chỉ Quân không nói nữa, phần còn lại cứ để mặc hân ta tưởng tượng cho thú.

Chung Lăng há hốc miệng, cô nàng Chỉ Quân này ăn nói chua ngoa, thật sự bó tay hết cách.

Chỉ Quân rầu rĩ nói: “Hắn cúp máy rồi, đồ bất lịch sự”.

“Không cúp để nghe cậu chửi tiếp à?”

“Xí”, Chỉ Quân hậm hực đáp: “Mình còn chưa chửi xong, thật mất hứng quá đi”.

Không hiểu tại sao, bị cô nàng lên lớp ột bài, tâm trạng tồi tệ của Chung Lăng lại vơi đi được bảy, tám phần.

“Ăn no chưa? No rồi thì về thôi.”

“Gì mà vội thế?” Quách Chỉ Quân tỏ vẻ suy nghĩ rồi mỉm cười ranh mãnh: “Đi tìm Hạ Dương đúng không, thôi thế mình không làm lỡ chuyện trăm năm của hai người nữa”.

Chung Lăng: “Xí!”.

Chung Lăng không về nhà, cũng không đi tìm Hạ Dương mà một mình đến quán bar Atlantic Bar and Grill. Đầu óc rối bời, cô muốn ngồi một mình để làm rõ mọi chuyện.

Đúng như người ta vẫn nói, người trong cuộc thì rối, người ngoài cuộc thì tỉnh, những điều Chỉ Quân nói không phải là không có lý. Có thể đúng là cô đã trúng kế gây chia rẽ của Đường Tranh, nhất thời xốc nổi nói chia tay với Hạ Dương.

Chung Lăng mỉm cười buồn bã, lúc khuyên giải Phương Nhiên thì nói rất hùng hồn, đến lượt mình thì rối hơn mớ bông bong.

Bây giờ làm thế nào đây?

Gọi điện thoại giải thích với Hạ Dương, nói rằng đây chỉ là những câu nói trong lúc nóng giận, cô không hề muốn chia tay. Tính tự ái cao không cho phép cô làm như vậy.

Chạy đến nhà anh tìm anh, nói rằng cô rất nhớ anh. Cô càng không có đủ can đảm làm chuyện đó.

Từ trước đến nay cô luôn là người cao giọng đợi Hạ Dương xuống thang trước, lần này chắc là bị báo ứng rồi.

“Bụng làm dạ chịu.” Chung Lăng lẩm bẩm với mình. “Mình phải làm thế nào đây?”

“Làm thế nào gì vậy? Lại có bạn uống say hả?” Giọng nói bình thản, nụ cười hòa nhã, Tống Minh Chí cũng rất sững sốt tại sao mình lại có thể bình thản đối mặt với cô như vậy.

Nụ cười của Chung Lăng không tự nhiên cho lắm: “Tại sao em luôn gặp anh trong tình trạng thảm hại nhất”.

“Vậy hả? Trông em có tệ đâu.” Tống Minh Chí đã ngồi bên cạnh theo dõi cô từ lâu, cũng đã đấu tranh tư tưởng mãi nhưng không thể kháng cự trước sự cuốn hút của cô.

Chung Lăng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh trêu người thất tình như vậy ư?”. Cô uống hơi nhiều, hai má đỏ bừng, vô hình chung giọng có phần nũng nịu hơn.

Người nói vô tình, kẻ nghe hữu ý, ánh mắt Tống Minh Chí chợt sáng lên: “Nói như vậy có nghĩa rằng anh lại có cơ hội?”

Chung Lăng nâng ly lên: “Em coi như anh đang nói đùa, nào uống đi”.

Tống Minh Chí nhìn cô với vẻ bất lực đành nỡ một nụ cười miễn cưỡng.

Chung Lăng không nói gì nhiều, nhưng rượu lại uống không ít.

“Đừng uống nữa, em mà uống nữa là say đấy.” Kẻ ngốc cũng nhận ra tâm sự của Chung Lăng.

“Uống say đã có anh đưa em về, em việc gì phải lo chứ.”

Tống Minh Chí mỉm cười: “Em không sợ anh tranh thủ làm điều xấu sao?”

“Anh sẽ không làm chuyện đó đâu.”

Tống Minh Chí khóc dở mếu dở, cảm giác như mình đã được phát một tấm bằng chứng nhận là người tốt, kể cả muốn làm chuyện gì xấu e rằng cũng không thể.

Lúc được dìu lên xe, Chung Lăng đã ở trong trạng thái say mềm, đầu nặng như chì, chân thì nhẹ bẫng, thần trí không tỉnh táo nữa.

May mà Tống Minh Chí đã từng có lần mang đồ ăn đến cho cô nên vẫn nhớ địa chỉ nhà cô.

Lái xe đến dưới sân khu nhà cô ở, Chung Lăng đang ngủ ngon lành, dáng ngủ của cô rất dễ thương, cuộn tròn mình lại, tay còn ôm chặt hai chân.

Nghe nói người có dáng ngủ này là người rất thiếu cảm giác an toàn.

Hồi mới sang Anh, Chung Lăng luôn ngủ như vậy, một thời gian dài mới đỡ hơn một chút. Sau khi quen với Hạ Dương, tâm lí lo được lo mất rất ít xuất hiện, không ngờ hôm nay vừa chia tay với anh, triệu chứng này trở lại.

Tống Minh Chí vuốt nhẹ má cô với vẻ xót xa, cô ngủ rất yên tĩnh, chỉ có đầu mày cau lại thể hiện sự bất an trong lòng.

Nhìn xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, Tống Minh Chí ngất ngây trong giây lát, anh cúi xuống, rất muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng đó và tận hưởng vị ngọt ngào ở cô.

Cuối cùng lý chí đã chiến thắng, anh yêu Chung Lăng, nhưng anh không muốn làm kẻ tiểu nhân đê tiện chờ nước đục thả câu.

Anh vỗ nhẹ vào mặt cô: “Em dậy đi”.

Chung Lăng tỉnh dậy, thoáng chốc ngơ ngác không biết mình đang ở đâu, cô cắn nhẹ đầu lưỡi để đầu óc tỉnh táo hơn.

“Đến rồi, em lên nhà ngủ đi.” Tống Minh Chí nhẹ nhàng nói.

Chung Lăng ra sức dụi mắt: “Cảm ơn anh”.

“Không có gì.” Đường như Tống Minh Chí trầm ngâm trong giây lát. “Anh đưa cả bạn em về rồi, với em chắc chắn là lẽ đương nhiên”.

Chung Lăng im lặng trong giây lát rồi nói: “Vẫn phải cảm ơn anh chứ”.

Tống Minh Chí hỏi với vẻ không cam tâm: “Chung Lăng, có phải anh không còn cơ hội nữa không?”.

Chung Lăng chậm rãi lắc đầu, trái tim cô không đủ rộng để chứa thêm hình bóng của một người đàn ông khác.

Có một số thứ, được hay mất không liên quan đến việc người đó có nỗ lực để giành lấy hay không, Tống Minh Chí mỉm cười và không ép thêm gì nữa.

Anh đã hiểu đạo lý này, nhưng Đường Tranh vẫn chưa chịu tỉnh ngộ.

13. Chương 13

Cuối tuần, Chung Lăng về nhà một mình, chỉ có ông Chung ở nhà.

“Hạ Dương đâu?” Ba cô hỏi.

“Ba đừng ngóng nữa, chỉ có một mình con thôi.” Chung Lăng đóng cửa lại, bình thần nở một nụ cười.

Ông Chung là người từng trải, lập tức đoán ngay chắc chắn giữa Chung Lăng và Hạ Dương đã xảy ra chuyện gì đó.

“Con tự nói hay để ba gọi điện thoại cho Hạ Dương bảo nó nói đây? Chuyện đại sự trăm năm đầu thế coi là trò trẻ con, để ba gọi Hạ Dương đến nói cho ra nhẽ.” Ông Chung vẫn giữ nguyên phong cách làm việc nóng nảy như xưa.

“Ba, bọn con chia tay thật mà.”

“Chuyện là thế nào?”

Những chuyện có thể kể cho Chỉ Quân thì không thể kể với ba. “Ba, ba cứ kệ con, con sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Hừ, từ nhỏ đến lớn mày đã giải quyết ổn thỏa được việc nào chưa, cuối cùng lại đến lượt ba thu dọn chiến trường ày.”

Sắc mặt Chung Lăng thoát đồ thoát tái, cô cố gắng nhịn để không cãi nhau với ba: “Ba, con không muốn tranh luận chuyện này với ba nữa”, rồi cô chuyển sang chủ đề khác: “Chung Khải đã về chưa ba?”

Ông Chung bực bội đáp: “Thằng nhóc đó giống hết mày, lâu lắm rồi không về nhà”.

Chung Lăng chợt nhớ đến tin Chung Khải chuẩn bị tổ chức live show đăng trên tạp chí, liền nói: “Chắc là nó bận quá”.

“Nó thì bận cái gì, lên sân khấu chỉ biết ngoáy móng, gào ông ổng như con khỉ, chẳng đâu vào đâu cả.”

Chung Lăng phì cười, cách ví von này rất hình tượng, tuy nhiên không thể để Chung Khải biết được, nếu không nó lại sẽ tìm ông Chung để gây sự.

“Lội Lội đâu ba?” Cô cố tình bỏ qua Tưởng Viêm.

“Mẹ nó đưa đi chơi du quay rồi.” Ông Chung sợ con gái không vui nên cũng không nhắc đến tên Tưởng Viêm.

“Vâng.” Chung Lăng thở phào, không phải chạm mặt Tưởng Viêm là may mắn lắm rồi.

“Lăng Lăng, con và Hạ Dương...”

“Ba, con đã nói là ba đừng nhắc đến anh ấy nữa mà.” Chung Lăng bực bội nói. “Nếu ba gọi điện thoại cho Hạ Dương thì con sẽ đi ngay.”

“Ba không gọi nữa, thế được chưa.” Ông Chung lắc đầu, tính cách ngang ngạnh của cô con gái giống hệt ông.

Chung Lăng liền vớ lấy một cuốn tạp chí, ảnh bìa là Chung Khải, lại vớ cuốn khác, vẫn là bài viết liên quan đến Chung Khải, trên sofa chất đầy tạp chí của làng showbiz, cuốn thì bộ mặt với nụ cười đáng ghét của Chung Khải cuốn thì đưa tin Chung Khải tổ chức live show. Cô mỉm cười, mặc dù cha cô luôn miệng chửi nó, nhưng khẩu xà tâm phật, không những ông âm thầm quan tâm đến cậu con trai, mà còn cảm thấy tự hào về nó.

Bị Chung Lăng phát hiện ra sự thật ông Chung liền hăng hống với vẻ không tự nhiên cho lắm.

“Ba, con đói rồi.” Chung Lăng nhẹ nhàng nói.

“Để ba bảo mấy đứa dọn cơm ngay.”

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí bình lặng, hiếm khi hai cha con không cãi nhau như vậy.

Nhưng bầu không khí này kéo dài chẳng được bao lâu, chưa đến hai giờ chiều, Tưởng Viêm đã bế Lợi Lợi về.

Vừa nhìn thấy Chung Lăng, mắt Lợi Lợi đã sáng lên, ra sức ngo ngoay đòi xuống đất, loạng choạng sà ngay vào lòng Chung Lăng: “Chị ơi, chị bế cơ”.

Chung Lăng bế cô bé vào lòng nói thầm: “Chị mua cho em búp bê đặt ở phòng em rồi đấy, lát nữa lên xem nhé”.

Lợi Lợi phấn khích vỗ tay reo lên: “Hoan hô chị, chị ngoan quá, Lợi Lợi yêu chị nhất”.

Tưởng Viêm mặt lạnh như tiền nói: “Lợi Lợi, mẹ đã dặn con rồi, việc đầu tiên về đến nhà là làm gì?”

“Rửa tay ạ.” Lợi Lợi đáp lí nhí.

“Thế còn chưa đi à?”

“Dạ.” Lợi Lợi miễn cưỡng rời khỏi lòng Chung Lăng và được cô giúp việc bế vào nhà tắm.

“Này, lần này về nhà định ở mấy ngày?” Tưởng Viêm hờ hững hỏi.

Chung Lăng quay đi, coi như không nghe thấy gì.

Tưởng Viêm liền giậm chân: “Con nhà có giáo dục thật đấy”.

“Xin hỏi cô đang nói chuyện với tôi ư? Tên tôi không phải là này, ki sở bất đức vật thi ư nhân¹.” Không phải Chung Lăng mềm yếu mà là trước đây không buồn chấp cô ta.

1 Đừng làm những gì mình không muốn người khác làm lại với mình – theo Luận ngữ.

“Cô...” Mặt Tưởng Viêm biến sắc, ngạo mạn nói: “Tiếng Trung học giỏi đấy, tám năm ở nước ngoài cũng không quên cội nguồn”.

Ánh mắt Chung Lăng sâu thẳm như đại dương: “Đúng vậy, thế nên tôi đã quay về”. Ấn ý của câu nói này là, đây là nhà cô, mặc dù Tưởng Viêm là nữ chủ nhân của dinh cơ nhà họ Chung này, nhưng Chung Lăng về nhà mình không cần thiết phải báo cáo với cô ta.

Tưởng Viêm cười khẩy một tiếng rồi hất mái tóc dài với vẻ khinh miệt và vào tìm Lợi Lợi.

Chung Lăng liền quay sang ba nói: “Ba, con đi đây”.

Ông Chung xoa tay: “Vừa mới về đã đi hả?”.

“Con sẽ thường xuyên về thăm ba.” Chung Lăng đã tỏ thái độ mềm hơn, ít nhất không còn ngang ngạnh như trước,

tiếng. Hóa ra, từ lâu anh đã hóa thành liều thuốc độc, muốn cai mà không được.

Câu nói bệnh sĩ chết trước bệnh tim là để nói về những người như Chung Lăng.

Rất nhiều lần cô muốn nói thật lòng mình với Hạ Dương, muốn hẹn để nói chuyện nghiêm túc với anh một lần, nhưng cô không tài nào mở được miệng. Và lần này dường như Hạ Dương đã hạ quyết tâm, kiên quyết không chịu hạ mình.

Có thể hai người đều đang tìm kiếm một cơ hội tốt hơn.

Một ngày trong tháng Chín, Chung Lăng ăn trưa ở ngoài xong, đột nhiên chớp giạt liên hồi, trời mưa như trút nước.

Hàng năm cứ vào thời điểm này, Thượng Hải bị mấy trận bão hoành hành, năm nay cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều bão đến quá bất ngờ, Chung Lăng không hề có sự chuẩn bị nên phải đứng tránh mưa dưới chân cầu vượt.

Nước mưa men theo thành cầu tuôn xối xả, không hiểu tại sao, đột nhiên Chung Lăng lại nhớ đến lần đầu tiên Hạ Dương tỏ tình với cô, mặc dù rất kín đáo nhưng cô hiểu được dụng ý của anh.

Chung Lăng nở một nụ cười dịu dàng trên môi, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Bất giác đưa mắt nhìn ra xa, dường như trước mắt thấp thoáng hình ảnh chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú ôm ba mươi bông hồng nhìn cô bằng ánh mắt chân thành chờ đợi cô đón nhận.

Chợt cô giật bắt mình, không hiểu hoa mắt hay đầu óc lẫn lộn mà giữa đám đông lại nhận ngay ra anh, phong độ ngời ngời chậm rãi bước về phía cô.

Trong tích tắc Hạ Dương bước đến trước mặt cô, Chung Lăng vội quay đi và nhắm mắt lại.

Đợi hồi lâu không có ai lên tiếng.

Đến khi cô mở mắt ra, không thấy Hạ Dương đâu nữa, bên cạnh cột trụ dựng một chiếc ô cán dài.

Sống mũi chợt thấy cay cay, mắt cũng bắt đầu nhạt nhòa hơi nước, mặc dù bề ngoài cô vẫn tỏ ra bình thản, nhưng không thể che giấu sự hụt hẫng trong lòng.

Lại là một ngày mưa âm u.

Đằng nào về nhà cũng chỉ là đổi địa điểm khác để làm việc, lại còn phải gặm nhấm nỗi cô đơn tít cánh sinh tình, Chung Lăng liền quyết định ở lại làm thêm giờ tại công ty.

Dạ dày hơi khó chịu, cô liền đến phòng trà lấy ít nước để ăn tạm với mấy chiếc bánh quy.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng, Chung Lăng quay lại thì thấy Hạ Dương đang đứng ở cửa, mắt liếc phong bánh quy dưới tay cô: “Chưa ăn tối à?”

Tay anh đang cầm một bát mì ăn liền, Chung Lăng cũng không nề nang mà đáp lại luôn: “Anh cũng chưa ăn đó thôi”.

Hạ Dương mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Chung Lăng quay mặt đi với vẻ không tự nhiên cho lắm.

Hạ Dương úp bát mì rồi đưa cho Chung Lăng: “Em ăn đi”.

“Không cần đâu.” Nửa khuôn mặt Chung Lăng chìm trong bóng tối, nhìn không rõ.

Hạ Dương liền đặt bát mì xuống bàn rồi lấy đám bánh quy trong tay Chung Lăng quay đi.

Cuối cùng Chung Lăng đã lên tiếng: “Anh lấy tư cách gì để can thiệp vào việc của em?”

“Kể cả là đồng nghiệp bình thường, anh quan tâm đến em cũng có gì là quá đáng.” Thái độ của Hạ Dương vẫn nhẹ nhàng.

“Em không cần sự quan tâm của anh.” Chung Lăng đưa tay gạt lấy phong bánh quy, Hạ Dương đã nhanh nhẹn nhét lên nóc tủ cao nhất, Chung Lăng không thể với tới.

Cô cần môi, bê cốc nước bỏ đi. Lấy thì cứ việc lấy, đằng nào cô cũng sẽ không ăn bát mì này.

“Chung Lăng.” Hạ Dương gọi giật cô lại. “Có phải làm cùng công ty với anh khiến em cảm thấy không thoải mái không. Nếu vậy thì anh sẽ xin thôi việc.”

Chung Lăng vội quay ngay lại, cô không hề có ý đó.

Về mặt Hạ Dương tỏ ra rất nghiêm túc: “Anh không muốn em có áp lực trong lòng, cũng không muốn khiến em mệt mỏi, em càng không cần thiết phải tránh mặt anh”.

“Em không như thế.” Lời phân bua của Chung Lăng rất yếu ớt.

Đôi mắt đen có hồn của Hạ Dương nhìn cô chăm chú: “Sáng mai anh sẽ đưa đơn xin thôi việc cho em”.

Chung Lăng cảm thấy như bị ai bóp mạnh trái tim: “Em sẽ không nhận đâu”.

“Thế anh đưa cho sếp tổng.” Đường như Hạ Dương đã hạ quyết tâm.

“Anh... Anh ấy sẽ không đồng ý.”

“Vậy hả?” Hạ Dương cười bình thản. “Cứ đưa cho anh ấy rồi tính sau.”

Trong lòng cảm thấy ức chế, bầu không khí căng thẳng, Chung Lăng hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm rồi lên tiếng: “Hạ Dương”.

Không ai đáp lời cô.

Nhìn sang thì Hạ Dương không còn đứng ở đó nữa.

Lòng can đảm mà khó khăn lắm cô mới lấy được lập tức tiêu tan.

Chung Lăng trở về bàn làm việc, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính nhưng đầu óc lại để đâu đâu.

Nếu Hạ Dương từ chức thật thì chắc là chuyện của cô và anh không thể níu kéo được nữa. Không sao, không còn tình yêu, may mà vẫn còn có thể vùi đầu vào công việc. Chung Lăng lấy hết tinh thần, tập trung trở lại vào bản báo cáo điều tra thị trường giai đoạn mới của công ty.

“Cốc cốc”, có người đang gõ cửa, Chung Lăng biết người này không phải là Hạ Dương.

“Thấy đèn phòng em còn sáng nên anh vào ngó xem.” Ánh mắt Hướng Huy lặng lẽ như màn đêm.

Hóa ra không chỉ cô là người tận tụy với công việc, Chung Lăng nghĩ. “Sếp có việc gì cần trao đổi ạ?”

Đứng trước Chung Lăng, Hướng Huy luôn cảm thấy khó mở lời. Anh mỉm cười: “Không phải việc công”. Anh đã được nghe loáng thoáng chuyện cô và Hạ Dương vừa chuẩn bị tổ chức đám cưới lại chia tay. Chỉ có điều Chung Lăng là giám đốc bộ phận thị trường, mọi người không dám dè pha gì nhiều mà chỉ bàn luận sau lưng.

“Vậy hả?” Chung Lăng nhướn mày. “Không phải sang lót đường cho Đường Tranh chứ, sau này nếu không làm phó tổng giám đốc nữa thì sếp chuyển sang làm ông mối cũng rất hợp đấy”.

Hướng Huy khóc dở mếu dở, anh đã được lĩnh đủ sự sắc sảo của Chung Lăng. “Chuyện Đường Tranh đúng là anh đã sai, xin lỗi em!”

“Sếp cũng có lúc phải xin lỗi người khác à, em thực sự không dám nhận đâu.” Chung Lăng giận cũng là lẽ thường tình, chuyện của cô và Hạ Dương ra nông nổi này, nếu gọi Đường Tranh là thủ phạm gây tai họa thì Hướng Huy chính là tông phạm.

Hướng Huy mỉm cười với vẻ biết lỗi: “Đúng vậy, anh thực sự muốn nói lời xin lỗi em”.

“Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì.” Nói xong câu này Chung Lăng liền hối hận, cô không hiểu giờ mình ăn nói theo phong cách nào nữa, ở bên Hạ Dương lâu, nói chuyện cũng hài hước hơn.

Nhưng Hường Huy lại cảm thấy câu nói này rất dễ chịu. Anh nở một nụ cười, trước sức ép của Diệp Tử, hiện tại giảng hòa với Chung Lăng là điều quan trọng nhất.

“Anh muốn mời em đi ăn thay lời xin lỗi được không?”

Chung Lăng nhún vai tỏ vẻ không hào hứng, nhưng rồi chợt nghĩ Hường Huy là bạn thân của Đường Tranh, việc anh ấy tìm mọi cách để giúp bạn cũng là lẽ thường tình.

Hường Huy là cấp trên của cô mà chịu nhũn nhận xin lỗi thế này cũng đã là quý lắm rồi, hơn nữa dù gì cô cũng phải nể mặt Diệp Tử chứ. Và thế là cô liền gật đầu: “Ok, mỗi tuần mời một lần, mời liền trong một tháng thì ân oán giữa hai ta sẽ chấm dứt”.

“Không thành vấn đề.” Ánh mắt Hường Huy lộ rõ ý cười, về nhà được vợ tha lỗi, mời mấy bữa cơm đã là gì.

Đột nhiên, Chung Lăng nhớ tới chuyện này có nét giống với tình tiết xóa bỏ thù oán bằng một nụ cười trong phim võ hiệp, liền sắc nước sắc sụa.

“Em không sao chứ?”

“Không sao.” Chung Lăng khua tay liên hồi.

Hường Huy liền rút cho cô tờ giấy ăn trên bàn, Chung Lăng liền đáp: “Cảm ơn anh”.

“Hai người chuyện trò vui vẻ quá nhỉ.” Một giọng nói lạnh lùng từ cửa vọng vào, ánh mắt Đường Tranh lạnh như sao băng.

Chung Lăng không buồn nhìn anh ta mà tắt máy tính đi: “Em về đây, sếp tổng có tiện đường thì cho em quá giang một đoạn?”

Hường Huy liếc Đường Tranh với khuôn mặt nặng như chì, nét mặt lộ rõ vẻ khó xử.

“Đừng quên chúng ta vừa hòa giải xong nhé.” Chung Lăng khiêu khích.

Hường Huy mím môi mỉm cười: “Đường Tranh, cậu có đi cùng luôn không?”.

Chung Lăng trợn mắt nhìn Hường Huy, anh liền giả vờ như không biết gì.

Đường Tranh lạnh lùng liếc Hường Huy: “Tôi hỏi cậu, cậu kể chuyện xảy ra ở quán bar Atlantic Bar and Grill ngày trước cho Chung Lăng là có ý đồ riêng tư gì đúng không?”. Giọng anh ta lộ rõ vẻ châm biếm, lạnh lùng.

Chung Lăng chưa kịp hiểu ẩn ý của anh ta thì Hường Huy đã giận dữ nói: “Đường Tranh, cậu ăn nói linh tinh gì vậy?”.

“Hôm nay, cuối cùng tôi đã hiểu rõ bản chất con người cậu, nên cậu không có ý đồ gì với Chung Lăng thì muộn thế này rồi còn vào phòng cô ấy làm gì? Cô nam quả nữ ngồi với nhau, chuyện trò vui vẻ quá nhỉ. Còn nữa, cậu còn mời cô ấy ăn cơm, hơ hơ, cậu nói đi, cậu có ý đồ gì.” Ánh mắt lạnh như băng của Đường Tranh liếc về phía Hường Huy và Chung Lăng, sắc mặt tối sầm.

Chung Lăng kín đáo cau mày: “Sao đầu óc anh lại hèn hạ thế nhỉ”.

“Tôi hèn hạ?” Đường Tranh cười ngật nghẻo. “Hai người bị tôi bắt quả tang mà còn cả vú lấp miệng em à?”

Thấy anh ta càng nói càng chối tai, Chung Lăng tức quá bần tay run rẩy: “Anh thật là quá quắt”. Nếu tiếp tục ở đây e rằng anh ta sẽ càng buông ra những lời nói khó nghe, Chung Lăng sầm mặt: “Sếp tổng, sếp còn ở đây coi anh ta lên cơn điên làm gì nữa?”.

“Ta đi thôi.” Rõ ràng Hường Huy cũng không thể chịu đựng những lời bịa đặt ngông cuồng của Đường Tranh nữa.

Hai người chưa đi được mấy bước thì ngoài cửa có bóng người đi vào. Tối nay nhộn nhịp thật đấy, sau khi chạm mặt, Chung Lăng và Hường Huy giật nảy mình.

Diệp Tử cười cười nhìn chằm chằm vào hai người.

“Diệp Tử, sao em lại đến đây?” Giọng Hường Huy khá thấp, anh cố gắng duy trì bầu không khí thoải mái.

“Anh ta nhắn tin cho em.” Diệp Tử chu môi hướng về phía Đường Tranh.

Đường Tranh cười rất hả hê: “Anh không lừa em chứ”.

Diệp Tử mỉm cười, không ai đoán được cô đang nghĩ gì trong đầu.

“Diệp Tử đừng hiểu nhầm, mình và Hường Huy...” Chung Lăng vội vàng giải thích, Diệp Tử liền giơ tay ngăn lại, cười rất duyên dáng: “Anh Đường Tranh lại đây, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Chuyện gì vậy?” Đường Tranh không phát hiện ra điều gì khác thường, phối hợp rất tích cực.

Hường Huy và Chung Lăng đều nhìn Diệp Tử với ánh mắt ngơ ngác.

Diệp Tử vẫy tay, Đường Tranh liền ghé sát tai vào, Diệp Tử cười rất ranh mãnh, nói lớn vào tai Đường Tranh: “Đường Tranh, tôi nói cho anh biết nhé, nếu Hường Huy có ý đồ gì đó với Chung Lăng thì hồi ở Anh đã chẳng đến lượt anh, còn phải đợi đến ngày hôm nay ư?”.

Đường Tranh muốn thủng màng nhĩ vì Diệp Tử hét to quá, anh ta bịt chặt tai lại, sắc mặt khó coi đến tột độ.

“Diệp Tử.” Chung Lăng không biết phải nói gì, tác phong của tiểu thư này thật quá bất ngờ.

Diệp Tử vỗ tay nói: “Em đã muốn chửi hấn ta từ lâu rồi, cuối cùng cũng tóm được cơ hội, phù, chửi đã quá, thôi bọn mình đi ăn đêm đi”.

Hường Huy xoa xoa sống mũi, anh không hề bất ngờ khi thấy Diệp Tử làm như vậy.

Được chứng kiến cảnh Đường Tranh tức đến tái mặt, không thốt lên được lời nào, Chung Lăng vô cùng hả hê, đồng thời sự thẳng thắn của Diệp Tử cũng khiến cô càng có thiện cảm với cô nàng hơn.

Ba người nhanh chóng rời đi, bỏ lại một mình Đường Tranh tự kiểm điểm hành vi của mình những ngày vừa qua.

Ba người đến một cửa hàng cháo để ăn đêm, Chung Lăng chưa ăn tối nên bụng đói cồn cào, cộng với việc được nghe Diệp Tử chửi Đường Tranh một trận thỏa thích, cô cảm thấy vô cùng thoải mái, ăn liền hai bát mới dừng lại.

Cô lau miệng, cười nói: “Diệp Tử, cảm ơn sự tin tưởng của em dành cho chị”.

Hường Huy lên nắm tay Diệp Tử dưới gầm bàn.

Diệp Tử liền đá anh một cái.

Hường Huy túm chặt lấy tay cô, cô ngượng quá mặt đỏ tía tai, lấy tay còn lại cấu cánh tay anh.

Hai người cứ chọc nhau như vậy, Chung Lăng đã phát hiện ra từ lâu, thấy rất thú vị.

Diệp Tử dịu dàng hỏi: “Chung Lăng, chị và anh Hạ Dương...”

Hường Huy đưa tay bấm cô.

Kể từ khi Chung Lăng và Hạ Dương chia tay, rất nhiều người hoặc quan tâm, hoặc tò mò hỏi cô về chuyện này, khiến cô vừa phản cảm, vừa muốn né tránh, chỉ có đứng trước Diệp Tử là cô thực sự cảm thấy thoải mái, sau khi kể hết nguyên nhân tại sao cô và Hạ Dương lại chia tay, cô nhoẻn miệng cười: “Không ai giúp chị được cả, chỉ có thể tự mình giúp mình mà thôi”.

Diệp Tử hiểu điều này, đây là một sự biến đổi về tâm lý, Chung Lăng buộc phải vượt qua cửa ải đó một mình mới có thể tiếp tục bước đi.

Chung Lăng không biết rốt cuộc Hạ Dương có đưa đơn xin thôi việc cho Hường Huy hay không, cô sẽ không đi hỏi, tóm lại là việc Hạ Dương không đi được là kết quả khiến cô mừng nhất.

Mấy ngày sau đó, do sản phẩm mới được đưa ra thị trường Chung Lăng, Phương Nhiên và nhân viên trong bộ phận thị trường bận tối mắt tối mũi, sau khi làm việc liên tục bốn mươi tám tiếng đồng hồ, Chung Lăng quan tâm đến cấp dưới, bảo họ về nghỉ, Phương Nhiên nhất định không chịu, tiếp tục ở lại làm thêm giờ với Chung Lăng.

Phương Nhiên vừa đưa cho cô một tờ giấy dày đặc số liệu vừa gấp ngắn gấp dài.

“Em về ngủ một giấc đi cho khỏe.” Chung Lăng nói. Mấy ngày vừa qua, Phương Nhiên còn vất vả hơn cô, không những giúp cô xử lý các giấy tờ khẩn, mà còn phải thường xuyên xông lên tuyến đầu, lấy tài liệu phản hồi với tốc độ nhanh nhất.

“Không sao.” Mắt Phương Nhiên díp lại nhưng vẫn cứng đầu.

Chung Lăng cười nói: “Hay là chị cho em mượn hai que diêm nhé”.

Phương Nhiên nhìn cô với ánh mắt thắc mắc.

“Lấy để chống hai mí mắt của em lên.” Chung Lăng cười. “Thôi, em mau về nhà nghỉ đi, làm việc với trạng thái như em bây giờ cũng không năng suất đâu.”

“Thế sắp thì sao?” Phương Nhiên lấy tay ấn huyệt thái dương hỏi.

Hàng mi dài của Chung Lăng rủ xuống: “Lát nữa chị cũng về, công việc hòm hòm rồi”.

“Ok, thế em về trước nhé.” Phương Nhiên nghĩ một lát vẫn thấy không yên tâm, liền dựa vào cửa dặn thêm một câu: “Đừng lupa để em về rồi lại thức đêm để làm đó”.

Chung Lăng thực sự dùng công việc để mình quên đi tất cả, nhưng vẫn chưa đến mức quên ăn quên ngủ bất chấp cả sức khỏe của mình, cô mỉm cười đáp: “Không đâu, yên tâm đi, tôi còn biết lo cho bản thân hơn cô”.

Phương Nhiên xì một tiếng rồi ra về.

Chung Lăng giải quyết xong mọi việc đã là mười một giờ đêm, cô đứng trước gương vuốt lại tóc, ngoài đôi mắt đỏ ra, tinh thần vẫn khá ổn.

Cô xách túi đứng đợi thang máy, đợi mười lăm phút đồng hồ, màn hình điện tử vẫn hiển thị thang máy ở tầng cuối cùng không chịu lên. Nhìn ra thì bốn thang máy đều như vậy.

Cô gỡ đầu, chợt có một giọng nói vang lên sau lưng: “Thang máy đang bảo trì, phải đi thang máy chờ hàng”.

Không cần ngoảnh lại Chung Lăng cũng biết là ai, khi cô rời phòng làm việc, chỉ có đèn ở phòng Hạ Dương vẫn còn sáng. “Vậy hả”, sau đó mới phát hiện ra cửa thang máy có dán một mẫu giấy nhỏ thông báo rằng từ sáu giờ tối hôm nay đến mười hai giờ đêm là thời gian bảo trì thang máy, chỉ có thể đi thang máy chuyên vận chuyển hàng. Nhưng thang máy vận chuyển hàng nằm ở đâu? Chung Lăng không hề hay biết.

Hạ Dương mỉm cười: “Thang máy chờ hàng ở đầu bên kia, để anh dẫn em qua”.

“Cảm ơn anh.” Chung Lăng thâm hít một hơi thật sâu.

Hạ Dương bước vào thang máy chờ hàng trước, sau đó chặn cửa để Chung Lăng vào. Chung Lăng lại nói: “Cảm ơn anh”.

“Ngoài cảm ơn ra, em không còn gì để nói với anh nữa hay sao?” Ánh mắt Hạ Dương đầy vẻ phức tạp.

Chung Lăng sững lại, cần môi đáp: “Dạ không”.

Hạ Dương im lặng hồi lâu rồi mỉm cười.

Vừa nói xong Chung Lăng đã thấy hối hận, lòng sĩ diện quan trọng như thế ư? Chỉ cần nắm bắt được hạnh phúc, ai hạ mình trước chẳng được. Nhưng lần nào những lời cô nói đều trái với lòng mình.

Thang máy xuống đến tầng ba, cửa mở ra, một xe đẩy nhỏ chở đồ được đẩy vào, trên xe chất đầy hộp lớn hộp nhỏ, che khuất nửa khuôn mặt người đẩy xe, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Phiền anh chị đứng giúp vào trong”.

Chung Lăng đứng nép vào trong, và thế là cô lại đứng sát Hạ Dương hơn.

Hạ Dương đưa tay ra chặn để xe không chạm vào cô.

Chung Lăng chớp mắt, né tránh đôi mắt sâu thẳm đó của anh.

Xuống tầng cuối cùng, sau khi người đó đẩy xe ra, Hạ Dương mới rút tay về: “Để anh đưa em về nhé”. Giọng vô cùng bình thản.

Trong tích tắc, nét mặt Chung Lăng liên tục có sự biến đổi, trong lòng cũng nảy ra vô số ý nghĩ, có lẽ đây là cơ hội ngàn năm có một để dàn hòa chăng? Cô liền gật đầu.

“Em đứng đây đợi anh để anh đi lấy xe.”

“Vâng.”

Chưa nói dứt lời, chiếc xe vừa nãy lại quay lại, người đó miệng vẫn nói: “Phiền tránh giúp ạ”.

Hạ Dương khóc dở mếu dở, kéo Chung Lăng tránh sang một bên.

Chắc là anh chàng này muốn tranh thủ đang lúc vắng người chất thêm ít đồ để đỡ phải đi nhiều chuyến, chuyến xe này hàng chất cao hơn đỉnh đầu anh ta, dây lại buộc không chắc, lắc la lắc lư, Hạ Dương đang định nhắc anh ta mấy câu thì sàn xe va vào bậc tam cấp, lắc la lắc lư, tất cả hộp lớn hộp nhỏ trên xe đều đổ hết xuống phía bên họ đứng.

“Cẩn thận đấy”, Chung Lăng và Hạ Dương đều phản ứng rất nhanh, không hện mà cùng kéo đối phương, trọng tâm không chuẩn nên đâm vào nhau, chỉ nghe thấy tiếng đổ rầm, đầu tiên là một tấm cửa nhỏ rơi vào đầu Chung Lăng, còn lại miếng gỗ tủ bếp, vôi nước, tay vịn cửa gì đó rơi vào Hạ Dương.

Chung Lăng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Tay chân Hạ Dương đều bị thương khá nặng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, anh vội hỏi: “Chung Lăng, em không sao chứ?”.

Chung Lăng lắc đầu, đầu óc càng u mê hơn.

Hạ Dương định gọi anh chàng vừa gây chuyện tìm ngay người giúp một tay hoặc bắt hộ xe đưa họ đến bệnh viện nhưng anh chàng đó sợ quá đã chạy mất tiêu.

“Ê, đừng chạy.” Hạ Dương hô to mấy tiếng, sau khi ngực bị va đập mạnh, cảm thấy vô cùng khó thở.

Càng gọi gã kia càng chạy nhanh hơn, chẳng mấy đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hạ Dương đành phải gượng dậy để đỡ Chung Lăng.

Chung Lăng nhìn thấy đồ đạc chất đầy trên người anh, định cười thì vết thương trên mặt bị kéo căng, đau quá cô vội rên khẽ.

Vết thương ngoài không quan trọng, Hạ Dương sợ cô bị cửa rơi vào đầu gây chấn thương sọ não nên vội nói: “Đến bệnh viện ngay thôi”.

“Em... sợ không đi được.” Trong lúc ngã, chân Chung Lăng cũng bị tẹo luôn, lúc này đầu óc choáng váng, chân đau, mặt cũng đau, chắc là chỉ có tay còn cử động được bình thường.

Hạ Dương không nói gì mà khụy thấp người xuống: “Lên đi?”

“Hả, làm gì?”

“Như thế này rồi mà em không nhìn ra được à?” Lúc này mà anh vẫn còn đùa được.

“Anh gây như vậy có chịu nổi không?” Người Chung Lăng cũng nhỏ, nhưng vẫn sợ làm Hạ Dương mệt.

Ánh mắt Hạ Dương lộ rõ vẻ ai oán: “Đừng coi thường, thử sẽ biết”. Anh liền cõng Chung Lăng lên lưng, lấy đà đẩy lên cao hơn và nói: “Đừng ngộ nguậy”.

“Em đâu có ngộ nguậy.”

“Em mà ngộ nguậy, ngã xuống nữa anh không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Hạ Dương cõng Chung Lăng bước đi bước đầu tiên liền cảm giác như có vật nhọn đâm vào gan bàn chân trái, anh cố gắng chịu đau và bước đi như không có chuyện gì xảy ra, sợ cô lo còn an ủi: “Sắp đến nơi rồi”.

Chung Lăng hai tay vòng qua cổ Hạ Dương, gục mặt vào cổ áo anh, hơi thở của anh loáng thoáng phả vào mũi, tự nhiên mặt cô đỏ tía tai.

Đầu óc suy nghĩ miên man, mãi mới trở về được với thực tại, Chung Lăng sờ tay lên mặt nóng bừng hỏi: “Hạ Dương, liệu mặt em có để lại sẹo không?”

“Không đâu” Giọng Hạ Dương rất nhẹ nhàng.

“Nếu để lại sẹo thì sao?” Chung Lăng chưa chịu bỏ cuộc.

Hạ Dương ngoái lại nhìn cô, cười: “Nếu không có ai lấy thì để anh lấy vậy”.

Công cuộc gây sự vô lý của Chung Lăng đã giành được thắng lợi mang tính giai đoạn, cô hả hê nằm gục xuống lưng Hạ Dương, trái tim như được phết một lớp mật, vết thương cũng giảm đi được vài phần đau.

Mãi cho đến khi đưa Chung Lăng vào phòng cấp cứu, Hạ Dương mới có thời gian để ý đến vết thương của mình,

Cái đinh dài cắm vào lòng gan bàn chân và thò đầu nhọn trên mu bàn chân, giày tất dính đầy máu, nhìn mà hãi hùng.

Bác sĩ trực ca la lớn: “Cậu thế này dễ bị uốn ván lắm, mau vào để tôi xử lý vết thương cho”.

Hạ Dương liếc về phía Chung Lăng, bác sĩ trợn mắt nhìn anh: “Lo cho thân mình trước đi”.

Sau khi khâu vết thương, băng bó, tiêm phòng uốn ván, kiểm tra đơn giản đã là hai giờ sáng, phần lớn vết thương của

Hạ Dương là vết thương ngoài, chỉ cần về nghỉ ngơi là ổn, còn Chung Lăng sau khi đi chụp cắt lớp vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi một đêm.

Thẩm Hạo bị điện thoại của Hạ Dương đánh thức phải chui ra khỏi chăn, đưa Hạ Dương thương tích đầy người về nhà, còn để Diêu Thiên Thiên ở lại chăm sóc Chung Lăng mà không hề phàn nàn nửa câu.

Trước mặt Chung Lăng anh không nói gì, trên đường đi liền cau mày lại: “Sau cậu không gọi điện thoại sớm cho tôi, lại thích ra oai cơ, cảm giác được làm anh hùng cứu người đẹp thích chứ?”.

Hạ Dương thản nhiên liếc Thẩm Hạo một cái: “Rất tuyệt vời”. Thực ra lúc đó anh chỉ để ý đến Chung Lăng, đâu còn đâu óc nào để nghĩ về chuyện khác.

May mà nể anh đang bị thương, nếu không Thẩm Hạo đã tổng cổ anh xuống xe.

Ngày hôm sau Chung Lăng ra viện, ngoài đầu vẫn còn hơi đau do bị va chạm mạnh, những chỗ khác không có vấn đề gì lớn.

Diêu Thiên Thiên chu đáo đón cô về nhà, còn đun nước nóng và cho thuốc uống hằng ngày vào hộp nhỏ.

“Phiền em quá.” Chung Lăng cười nói, bình thường Diêu Thiên Thiên láu lỉnh, tinh nghịch như trẻ con, vậy mà khi chăm sóc người ốm cũng rất ra dáng.

“Chị đừng khách sáo.” Diêu Thiên Thiên cười khúc khích, lắc lư cái đầu nói: “Tục ngữ có câu bán anh em xa mua láng giềng gần mà”.

Chung Lăng phì cười.

“Em chỉ xin nghỉ được nửa ngày thôi, chiều phải đến công ty, chị ở nhà một mình không sao chứ?”

Chung Lăng liền cười: “Em cứ yên tâm đi làm đi”.

“Vâng, nhìn thì cứ tưởng vết thương của chị nặng do bị chấn thương sọ não, phải ở lại viện theo dõi một đêm, sau khi loại trừ khả năng này thì không còn vấn đề gì nữa, thực ra anh Hạ Dương thảm hơn nhiều.” Diêu Thiên Thiên xuýt xoa: “Chị chưa nhìn thấy đúng không, chân anh ấy bị băng như xác ướp Ai Cập ấy”.

Chung Lăng tái mặt, cô chỉ biết anh bị thương ở phần mềm, không ngờ còn bị ở chân, tối hôm đó anh công cô đi bộ khá xa, chắc chắn vết thương sẽ càng nặng thêm. “Anh ấy bị sao vậy?”

“Nghe Thẩm Hạo nói Hạ Dương bị một cái đinh dài đâm vào chân, máu chảy nhiều, trông sợ lắm.” Diêu Thiên Thiên mãi nói không để ý đến sắc mặt Chung Lăng đã trắng bệnh, mắt hơi cay cay.

“Ê, chị sao vậy?” Diêu Thiên Thiên đẩy cô.

Chung Lăng vội giấu đi tâm trạng đang rối bời, cố gượng cười nói: “Em không nhanh lên là muộn đấy”.

Diêu Thiên Thiên “á” một tiếng rồi vội vã lao đi.

Chung Lăng đóng cửa rồi gọi điện thoại cho Hạ Dương ngay, điện thoại đổ hai hồi chuông rồi đầu bên kia vọng lại tiếng khàn khàn.

“Chân anh không sao chứ?” Chung Lăng hỏi.

“Không ổn lắm.” Giọng rất thều thào.

Chung Lăng cảm thấy đau nhói trong lòng: “Thế người anh vẫn ổn chứ?”

Giọng Hạ Dương rất nhỏ: “Cũng không ổn lắm”.

“Choang!” Hình như là tiếng cốc thủy tinh bị vỡ, Chung Lăng sợ quá hồn siêu phách tán: “Anh ngồi yên đừng nhúc nhích, đừng đi đâu cả, em sẽ đến ngay”.

Hạ Dương nở một nụ cười rất khoái khí, cảm thấy vô cùng đặc ý vì lại một lần nữa lừa được Chung Lăng đến nhà.

Chung Lăng như người ngồi trên chảo lửa đến ngay nhà Hạ Dương, sau khi bấm chuông thì thấy anh đi tập tễnh ra mở cửa.

Đúng như lời Diêu Thiên Thiên nói, khắp người anh đều bị thương, đặc biệt là bàn chân trái bị băng kín bưng, chỉ có thể lê lét bằng chân phải.

“Anh cẩn thận nhé.” Chung Lăng lo lắng nói.

Hạ Dương nhìn vào mắt Chung Lăng, nhướn mày nói: “Em thật chẳng có lòng thương gì cả, anh như thế này rồi mà không chịu đỡ”.

Chung Lăng vội vàng lại gần dìu Hạ Dương: “Anh dựa vào em để em dìu anh ra ghế ngồi”.

Hạ Dương ngoan ngoãn dồn trọng lượng của cả cơ thể đè vào người cô, trong lòng vô cùng khoái chí.

Đi được mấy bước, Chung Lăng bắt đầu thở dốc, gã này cố tình thì phải, người bình thường đâu có nặng như vậy, chẳng khác gì con voi. Nhưng cô lại không dám đẩy Hạ Dương, nhờ chẳng may ngã ra đất, vết thương nặng hơn thì người phải chịu xui xẻo là cô chứ không ai khác.

“Anh đau ở đâu?” Sau khi yên vị, Chung Lăng hỏi, trông tinh thần anh chàng còn sáng khoái hơn cả cô, có thấy vẻ mệt mỏi gì đâu.

Hạ Dương đáp với giọng rất tội nghiệp: “Chỗ nào cũng đau”.

Chung Lăng tỏ vẻ nghi ngờ: “Không phải anh đang giả vờ đó chứ?”

Hạ Dương gồi đầu lên vai cô với vẻ tận hưởng, nắm tay cô đặt lên mặt: “Đau ở đây”, rồi lại dịch xuống cánh tay: “Chỗ này cũng đau, chỗ này, chỗ kia nữa.”

Chung Lăng cảm thấy mặt nóng ran, nhiệt độ trên ngón tay còn cao hơn cả nhiệt độ trên da Hạ Dương, định rút tay về nhưng Hạ Dương nắm chặt quá: “Anh ồm sấp chết rồi mà em còn bảo anh giả vờ”.

“Anh nói linh tinh gì vậy.” Trái tim Chung Lăng chợt thất lại, lấy tay còn lại bịt ngay miệng Hạ Dương.

Hạ Dương chớp chớp mắt, cười rất ranh mãnh, tiện đà còn hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô.

Rõ ràng là hôn vào tay, nhưng mặt Chung Lăng lại đỏ như quả cà chua.

Nụ cười trên môi Hạ Dương càng tươi hơn, anh quàng tay ra ôm cô, nụ hôn nóng bỏng đã ập xuống.

“Anh làm gì vậy?” Chung Lăng hỏi phá đám.

Hạ Dương không hề do dự mà cắn nhẹ một cái vào môi cô, trừng phạt tính ngang ngạnh và thái độ không chịu nhún nhường của cô, để hai người phải lãng phí mấy chục ngày đêm.

Chung Lăng giận dữ nói: “Anh tuổi cậu à?”

Hạ Dương không đáp lời mà lại dịu dàng hôn xuống môi cô, đôi môi anh da diết, hơi thở của Chung Lăng mỗi lúc một gấp gáp hơn, nhưng vẫn ngăn không cho Hạ Dương tấn công vào lưỡi cô, thở hổn hển: “Không sợ vết thương của anh bục ra à”.

Hạ Dương uể oải đáp: “Vì em mà anh mới bị thương, xem em báo đáp anh kiểu gì đây”.

“Anh muốn báo đáp kiểu gì?” Chung Lăng không thể ngờ rằng cô lại rơi vào bẫy của Hạ Dương.

Hạ Dương cười rất giảo hoạt, chậm rãi lên tiếng: “Em có biết người được nhận ân huệ phải dùng thân ngọc để đáp đền không?”

“Xí!” Chung Lăng giận dữ. “Anh là con sói háo sắc.”

“Tạ ơn trời Phật, cuối cùng thì anh cũng đã thoát khỏi danh hiệu đồ lưu manh.” Hạ Dương nheo mắt. “Sắc vốn là bản tính của con người, sói là động vật kiên trinh nhất, anh thích cái nick này.”

Chung Lăng khóc dở mếu dở: “Không có ai mặt dày như anh”.

“Quá khen.” Hạ Dương đáp rất đắc ý.

Chung Lăng vừa ngo nguậy lại bị anh kéo vào lòng và nhanh như cắt đặt một nụ hôn xuống môi cô, cọ đám râu mới mọc vào cằm cô, Chung Lăng ngứa quá, vừa thở gấp vừa xin tha mạng: “Đừng đùa nữa”.

Ánh mắt dịu dàng sâu thẳm của Hạ Dương nhìn cô chăm chú, Chung Lăng đã bị chụp trong lưới tình của anh, không hề muốn thoát ra nữa.

Đôi môi anh lướt dần xuống dưới, xuống gần cổ cô rồi cắn vào tai cô, thơm vào xương đòn của cô, trong lúc quần quýt, bàn tay Chung Lăng vô tình đặt lên vai anh, nói nhỏ: “Vết thương của anh không sao chứ?”. Đến giờ cô mới phát hiện ra rằng, hóa ra cô cũng nhớ anh biết bao.

“Em ngoan thì sẽ không sao.” Giọng nói của Hạ Dương cuốn hút đến kỳ lạ, hương thơm thoang thoảng trên cơ thể anh lọt vào mũi cô, trước sự gợi ý, khiêu khích ngang nhiên của anh, cuối cùng Chung Lăng đã phải đầu hàng.

“Ban ngày ban mặt mà anh...”

“Có những việc không nhất thiết cứ phải làm buổi tối, ban ngày cũng có thể.”

“Hạ Dương, anh đều quá, không phải anh đã từng có cả tá người yêu đó sao, anh làm em đau lắm.”

“Ấy, em đừng câu anh.”

Lúc Chung Lăng tỉnh dậy, căn phòng lặng như tờ.

Chỉ có tiếng kim đồng hồ trên tường chạy tích tắc, tích tắc.

Trên chiếc ghế sofa chật chội có hai người nằm, đều trần như nhộng, áp sát vào nhau, khó khăn lắm Chung Lăng mới kìm được tiếng hét.

Ngay lập tức, những gì vừa diễn ra lại tái hiện trong đầu.

Vốn là cô đến thăm Hạ Dương, tại sao lại...

Chắc chắn không thể giả vờ bất động, tốt nhất là phải dậy đã rồi tính sau.

Cô rón rén dịch bàn tay Hạ Dương đang đặt lên eo cô ra rồi nín thở, mặc quần áo bằng động tác nhẹ nhất. Bây giờ làm thế nào đây, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì hay tranh thủ lúc Hạ Dương chưa dậy lên ngay về.

Chung Lăng hậm hực giật tóc, lo lắng đến nỗi bắp chân cũng run rẩy.

Đột nhiên nghe thấy có tiếng cười khê, ngoảnh lại thì gã nọ đã mở mắt ra từ bao giờ, đang hào hứng ngắm nhìn vẻ mặt đau khổ của cô.

“À ờ.” Chung Lăng cười trừ.

Ý cười hiện rõ trong mắt Hạ Dương: “Em thích giật tóc mình lắm hả?”

“À ờ.” Chung Lăng chỉ biết nói câu đó.

Ánh mắt Hạ Dương thể hiện vẻ đã hiểu ra vấn đề, anh giơ tay ra, nhích người định ngồi dậy.

“Anh đừng cử động.” Chung Lăng hốt hoảng nói rồi nhặt lấy đám quần áo đang vớt dưới đất đưa cho anh.

Hạ Dương chậm rãi mặc vào, trề môi nói: “Anh có thể coi phản ứng của em là xấu hổ hay không?”

Mặt Chung Lăng càng đỏ ửng hơn, cô ngần ngừ nói: “Chúng ta đều là người lớn cả rồi, em sẽ không bắt anh phải chịu trách nhiệm đâu, em...”

Hạ Dương liền ngắt lời cô, giọng hơi lạ: “Ý em muốn nói rằng giữa chúng ta chỉ là chuyện tình một đêm thôi ư? Không, thực ra chỉ có nửa ngày thôi”.

Mặt Chung Lăng đỏ bừng, gật đầu như gà mổ thóc: “Anh có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì”.

“Sao lại có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì”, Hạ Dương nói với vẻ oán trách: “Anh đã là người của em rồi”.

Chung Lăng mắt tròn, miệng há hốc, tại sao lại không giống với những gì cô nghĩ, trong chuyện này đàn ông thường là người thoái thác trách nhiệm.

“Em yêu, miệng em há to như vậy là muốn để anh hôn ư?” Hạ Dương cười rất gian xảo. Rồi anh ghé sát vào, Chung Lăng “ý” một tiếng rồi quay ngay đi.

Nét mặt Hạ Dương lộ rõ vẻ tổn thương.

Chung Lăng vội nói: “Không phải”.

Mắt Hạ Dương liền sáng lên: “Lẽ nào là muốn trách anh chưa làm tròn bổn phận, mong phu nhân thứ tội”, rồi chấp tay cúi đầu rất ra dáng.

Chung Lăng khóc dở mếu dở, con người này luôn có cách để chặn họng cô.

“Nếu em dám ruồng rẫy anh thì anh đành phải cầu cứu bác Chung thôi.” vẻ buồn bã của Hạ Dương như cô vợ nhỏ phải chịu nỗi ám ức. Anh tiến gần cô hơn và nở một nụ cười đáng ghét vì âm mưu đã trót lọt.

Chuyện này nếu để ba biết, chắc là Chung Lăng xấu hổ chỉ còn nước tìm đường mà tự tử thôi.

Hạ Dương ở nhà đợi vết thương lành được mấy ngày thì chán, anh vốn là người thích hoạt động, giờ chẳng được đi đâu, cảm thấy gò bó kinh khủng.

Anh nằng nặc đòi đi làm, Chung Lăng không cho, một là vết thương của anh chưa lành hẳn, hai là ở công ty ra chạm mặt, vào chạm mặt, khiến cô lại nhớ đến chuyện xảy ra hôm đó, chỉ muốn tìm lỗ nẻ để chui.

Dĩ nhiên là cô không nói rõ điều này, chỉ nói rằng hiện tại hình ảnh Hạ Dương quá tệ, ai nhìn cũng sẽ ngất xỉu vì sợ.

Hạ Dương bề ngoài thì nghe theo lời Chung Lăng, nhưng cô vừa đi khỏi, anh cũng rời nhà, gọi một chiếc taxi và nghênh ngang bước vào công ty.

Mọi người vui vẻ hỏi han anh.

“Hạ Dương, mấy hôm rồi không nhìn thấy anh.” Lo Lo trực quây nói.

Hạ Dương thông thả đáp: “Đúng vậy”.

“Tinh thần không tệ nhỉ.” Tư Mẫn vỗ vai anh.

Hạ Dương liền cười: “Ổn cả”.

“Vết thương của anh không sao chứ?” Phương Nhiên quan tâm hỏi.

Hạ Dương rất vui vẻ: “Không sao, không sao”.

“Không bị thương ở đâu chứ?” Thích Đình Đình lườm anh.

Hạ Dương ngoác miệng: “Đâu có”.

“Thế sao bị nặng thế này mà anh còn hớn hờ thế?”

Hạ Dương gần như bật cười: “Xứng đáng, xứng đáng”.

Mọi người nhìn nhau ngẩn tò te, chỉ có Chung Lăng mới biết Hạ Dương đắc ý chuyện gì. Cô hậm hực gọi Hạ Dương vào văn phòng, để mặc bao ánh mắt tò mò ở ngoài, nghiêm mặt nói: “Anh đắc ý lắm đúng không?”.

“Không dám, không dám.”

“Em thấy anh cười sái cả quai hàm rồi đấy, có phải còn muốn gào lên cho thiên hạ biết hay không?” Chung Lăng trợn mắt nhìn anh.

“Hê hê, nếu em không ngại...” Chưa nói dứt lời, một vật không xác định đã bay vèo về phía anh.

Chung Lăng cười khẩy, lấy con dao gọt hoa quả chém xuống bàn mấy nhát: “Nếu có một người biết chuyện này, em sẽ chặt đứt một ngón tay anh, hai người biết chặt hai ngón, ba người.....”

Hạ Dương rầu rĩ đáp: “Em biến thành đồ tể từ bao giờ vậy?”.

“Mấy hôm trước em vừa được xem mười cực hình của nhà Mãn Thanh, em có thể làm thử cho anh thấy.” Chung Lăng cao ngạo hất hàm, miệng cười cười nói.

Hạ Dương liền than thở: “Nhà có vợ dữ, đành phải cúi đầu chứ biết làm sao”.

Chung Lăng chỉ đáp lại bằng tiếng “xí” vô cùng đanh đá.

Hạ Dương cười như kẻ tiểu nhân đắc ý.

“Em không cho anh đi làm mà anh dám làm trái với thánh chỉ.” Chung Lăng hậm hực nói.

“Anh nhớ em mà.” Hạ Dương hùng hổ đáp.

Chỉ một câu nói mà buộc Chung Lăng phải cứng họng.

Hạ Dương ngả gối nằm xuống sofa, Chung Lăng liền đá anh, nói với giọng chưa hết ầm ức: “Giờ làm việc mà anh nằm thế này à”.

“Anh đứng mãi nên mỏi.” Hạ Dương chỉ được cái tài đó, khiến mọi người phải bó tay. “Hơn nữa bạn Chung Lăng à, vừa nãy bạn đá tớ một cái, vết thương lại nặng hơn đấy, hậu quả không thể lường hết được đâu.”

Không biết có phải ông trời cử gã này đến chinh đốn cô không, tại sao cô không thể làm gì được gã, Chung Lăng chán nản nghĩ.

Hạ Dương đưa tay ôm cô vào lòng, Chung Lăng giãy giụa, anh liền nói: “Suyt, đừng để mọi người nghe thấy”.

“Anh bảo hiện giờ mọi người đang đoán mối quan hệ giữa chúng ta như thế nào?” Chung Lăng cụp mắt xuống cười và tìm một chỗ ngồi thoải mái yên vị trong lòng Hạ Dương.

“Mặc kệ bọn họ thích nghĩ gì thì nghĩ, đây người ly hôn rồi còn về với nhau, bọn mình cùng lắm là gương vỡ lại lành thôi” Hạ Dương vờ về tóc cô.

Chung Lăng liền gạt tay anh ra: “Đừng nghịch tóc em, cẩn thận không mọi người lại tưởng bọn mình làm gì trong này”.

“Bọn mình làm gì được chứ?” Hạ Dương cười tủm tỉm với vẻ rất mờ ám.

Đột nhiên Chung Lăng lại nhớ đến chuyện Hạ Dương làm với cô hôm đó, mặt đỏ như gấc. “Anh không được nói gì đâu đấy.”

“Ừ, anh không nói nữa.” Sau đó anh liền hôn riết lên cái miệng đang thao thao bất tuyệt của cô.

Đợi đến khi Chung Lăng đẩy được Hạ Dương ra, mặt cô đã đỏ bừng từ lâu: “Đây là văn phòng, anh làm thế ảnh hưởng đến môi trường công sở!”

“Chẳng lẽ em không thích à?” Hơi thở của Hạ Dương khiến mấy sợi tóc của cô bay lất phất, ánh mắt sâu thẳm.

“Anh không được nói gì nữa.” Nói xong Chung Lăng mới phát hiện ra không ổn, chiếc bóng cao to đã cúi xuống, môi lại bị khóa chặt.

Hồi lâu Hạ Dương chép miệng với vẻ rất hả hê: “Sau này nếu em còn không cho anh nói thì anh sẽ hiểu ý em muốn gì”.

Chung Lăng lại một lần nữa vừa xấu hổ vừa bực.

“Anh...” Anh là khắc tinh trong cuộc đời cô, Chung Lăng hậm hực nghĩ.

“Suyt”, Hạ Dương chu miệng ra hiệu.

Bất ngờ cửa bật mở, đám đông đang lén lút áp tai vào cửa nghe trộm ngã nhào.

Trong đó Thích Đình Đình là kẻ cầm đầu, ngoài ra còn Tư Mẫn, Phương Nhiên và Đới Hiểu Lam.

Chung Lăng không làm được gì ba người kia, còn đối với Đới Hiểu Lam thì không phải khách khí.

Cô gườm gườm nói: “Hôm qua giao cho em làm công văn, trước khi tan sở ngày hôm nay phải nộp”.

“Hả!” Đới Hiểu Lam vội lao vào trước máy tính và gõ phím như một cái máy.

Ba kẻ còn lại cười rất khoái chí. C

14. Chương 14

Mọi người không để ý nhiều đến việc Chung Lăng và Hạ Dương lại về với nhau. Không ai còn tỏ ra sững sốt trước chuyện họ làm lành, giống như việc này là lẽ đương nhiên vậy.

Hỏi về suy nghĩ của mấy cô bạn thân thì có được câu trả lời sau.

Thích Đình Đình phì cười: “Hạ Dương yêu cậu như vậy, kẻ đui cũng nhận ra”.

Phương Nhiên thì gật đầu: “Hai người không ai xa được ai đâu”.

Dạo này Tư Mẫn thích đưa ra lời phát ngôn mang tính tổng kết: “Cô và Hạ Dương là cặp đôi trời sinh đất tạo”.

Chung Lăng liền trề môi, thôi vậy, mặc dù đáp án hơi ngang nhưng cô thích nhất là câu trả lời cuối cùng.

Một ngày nọ, thói ham shopping của Chung Lăng lại nổi lên, đúng lúc thổi son Dior của cô không biết lẫn đi đâu, nhớ lại lần trước Tư Mẫn lên Taobao mua được giá rẻ hơn 1/3 ở shop, Chung Lăng cũng thấy ham, cô hỏi xin Tư Mẫn địa chỉ liên lạc với bên bán rồi hào hứng giao dịch với họ.

Chung Lăng lên Taobao hỏi: “Màu 730 còn không chị?”. Cô vẫn thích màu này.

Bên bán: “Còn chị ạ, bán từ năm mẫu trở lên”.

Trước đó không thấy Tư Mẫn nói phải mua nhiều như vậy, cô nghĩ bụng, chắc là họ đang khuyến mãi, rồi lại chợt nghĩ, mua tặng mỗi cô bạn thân một thôi cũng không tệ. Và thế là cô liền đồng ý: “Năm mẫu cũng được”. Trong shop bán 320 tệ, ở Taobao chỉ bán 222,22 tệ, đúng là rất rẻ.

Bên bán: “Nếu chị ở Thượng Hải thì có thể giao hàng trực tiếp, tiện cho chị kiểm tra hàng luôn”.

“Giao hàng ở đâu?”

Bên bán: “Gần bến tàu điện ngầm hoặc siêu thị Thái Bình Dương ở Từ Gia Hối”.

May quá, đúng lúc Chung Lăng hẹn Chỉ Quân tới đi ăn ở Từ Gia Hối tiện đi loanh quanh luôn, và thế là cô liền đồng ý.

Bên bán: “Tầm sáu rưỡi tối hẹn gặp ở cổng siêu thị Thái Bình Dương nhé, số điện thoại là 133XXXXXXX”.

Chung Lăng liền ghi ngay lại số điện thoại và vui vẻ thoát mạng.

Gặp Chỉ Quân ở cổng Cảng Hối, thấy đã gần đến giờ, hai người liền đi sang siêu thị Thái Bình Dương qua đường ngầm tàu điện ngầm, Chỉ Quân ngó nghiêng, tò mò hỏi: “Không biết nhân viên giao hàng là mỹ nữ hay Đồng Gioăng?”

“Chắc là con gái thôi, đàn ông bán mỹ phẩm buồn cười thế nào ấy.”

Chỉ Quân không đồng tình: “Chưa chắc, cậu xem các nhà thiết kế thời trang, nhà tạo mẫu tóc, chuyên gia trang điểm, cũng có rất nhiều chuyên gia là đàn ông”.

“Không nói nổi cậu, thôi cứ chờ xem.” Chung Lăng rút điện thoại ra và bấm số, điện thoại vừa đổ chuông thì thấy Hạ Dương hớt ha hớt hải chạy đến.

Hai người chạm mặt nhau, Chung Lăng liền thắc mắc: “Sao anh lại đến đây, em đã bảo là em hẹn Chỉ Quân đi ăn, không phải anh cũng bận việc gì đó sao?”

Hạ Dương không nói gì mà cũng rút ra một chiếc máy điện thoại di động, nhìn qua rồi hỏi: “Có phải em gọi điện thoại cho anh không?”

“Em có gọi đâu”, Chung Lăng ngơ ngác.

“Nhưng sao em lại biết số điện thoại này?” Hạ Dương sừng sốt hỏi.

Chung Lăng phát hiện ra anh đang cầm điện thoại của con gái, mặt liền xị ra.

Hạ Dương nghĩ mãi mà không ra vấn đề, sau khi tìm lại số lưu trong danh bạ để đối chiếu mới thốt lên: “Em mua 730 hả?”.

Giờ Chung Lăng mới hiểu ra vấn đề: “Anh đi giao hàng hả?”.

Hạ Dương nhìn chằm chằm Chung Lăng bằng ánh mắt rất lạ.

“Sorry em, anh mượn cô ấy một lúc.” Câu này là nói với Chỉ Quân, Hạ Dương kéo Chung Lăng sang một bên, hỏi nhỏ: “Em mua 730 làm gì?”.

“Dĩ nhiên là mua để dùng rồi, chả lẽ để ăn à?” Chung Lăng không chịu nổi nữa, gã này hỏi gì mà lạ.

Hạ Dương lại nhìn cô bằng ánh mắt không thể miêu tả bằng lời, cuối cùng là nhìn chằm chằm vào bụng cô.

Chung Lăng nhìn Hạ Dương với vẻ đầy thắc mắc: “Này, anh uống nhầm thuốc gì à?”.

Hạ Dương hít một hơi thật sâu, rút từ trong túi ra một phong bì và đưa cho cô: “20 tệ”.

“Hả?” Chung Lăng tưởng mình nghe lầm: “Bao nhiêu?”.

“20.”

“Không phải 1.100 sao?” Chung Lăng không thể nào lý giải nổi, kể cả bên bán bỏ đi số lẻ thì cũng không thể chênh lệch lớn như vậy.

Hạ Dương gãi đầu rồi lại gãi đầu, không phải cô điên thì chắc chắn anh điên. “Thôi không quan tâm đến số tiền nữa, em về nhà thử mau lên, nếu đúng là thật thì bọn mình phải làm đám cưới ngay, để muộn là không kịp đâu”.

“Anh dở hơi à, anh đang nói gì vậy.” Chung Lăng miết ngón tay lên phong bì thấy sao mà lạ. Mở ra xem thì hóa ra là năm que thử thai. “Anh, anh đưa cái này cho em làm gì?” Chung Lăng khóc dở mếu dở.

“Em bảo mua 730 còn gì.” Hạ Dương có vẻ bức, chuyện lớn thế này mà còn định giấu anh.

“Em mua 730 chứ có mua que thử thai đâu.” Giọng khá lớn, mấy người bên cạnh lén nhìn sang.

Hạ Dương nhướn mày: “Đây là 730 mà”.

Như có sét đánh ngang tai, Chung Lăng muốn khóc mà không có nước mắt: “Em mua son Dior cơ mà”.

Sau một hồi phân bua, cuối cùng hai người mới hiểu ra vấn đề.

Cửa hàng Taobao này không những bán đồ mỹ phẩm mà còn bán cả thiết bị thử thai, Chung Lăng chỉ nói mua 730, cửa hàng lại tưởng là que thử thai mã hàng 730, và thế là mới xảy ra chuyện ông nói gà, bà hiểu vịt.

Thực ra chủ cửa hàng chính là Lâm Giai Viện, em họ của Hạ Dương, những lúc cô ấy bận quá không giao hàng được, Hạ Dương thường đi giao hàng giúp, không ngờ lần này lại gặp Chung Lăng, lại còn tưởng bỏ là cô có bầu mà lại giấu mình.

“Thế có nghĩa rằng chỉ là một vụ hiểu lầm thôi ư?” Hạ Dương cảm thấy rất tiếc, nếu Chung Lăng có bầu thật thì có thể rước nàng về dinh sớm hơn.

“Dĩ nhiên là hiểu lầm rồi, đầu óc anh thật là đen tối.” Chung Lăng cố tỏ vẻ tỉnh bơ.

Hạ Dương sờ sờ sống mũi, hắng giọng vài tiếng giấu đi vẻ ngượng ngùng: “Thôi bọn em đi chơi đi, ngày mai anh sẽ mang son cho em”.

“Bye.” Chung Lăng nói.

Chỉ Quân lễ mễ bước tới, nụ cười trên môi đầy ẩn ý, giọng châm chọc: “Em về nhà thử ngay đi, để muộn là không kịp đâu”.

Chung Lăng hiểu ra vấn đề: “Đồ ẩu, dám nghe trộm bọn mình nói chuyện hử”.

“Hai người nói to như vậy, đứng cách ba con đường vẫn nghe thấy.” Chỉ Quân cười khúc khích và tránh vội móng vuốt của Chung Lăng, tiếp tục trợn mắt làm ngáo ộp trên: “Nhớ về nhà thử nhá, hi hi hi”.

Chung Lăng mặt đỏ tía tai, không dám nhìn thẳng vào mắt cô nàng.

Sau này khi Chung Lăng và Hạ Dương đã làm đám cưới, vô tình phát hiện ra trong ngăn kéo có một túi nhìn rất quen, mở ra xem thì hóa ra là năm que thử thai đó, Chung Lăng liền hỏi tội Hạ Dương: “Cái này anh còn giữ lại làm gì?”.

Hạ Dương bình thản đáp: “Sau này kiểu gì chả dùng đến, vứt đi thì phí quá”.

Chung Lăng cứng họng.

Còn Hạ Dương thì thản nhiên như người vừa nói câu đó không phải là anh.

Đơn xin nghỉ việc của Đường Tranh trực tiếp đưa cho Hướng Huy, thậm chí Chung Lăng còn không biết anh ta rời công ty từ bao giờ, rất lâu sau đó cô nhận được email của anh ta, bên trong chỉ viết một câu: Chúc em và Hạ Dương hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long.

Bao chuyện cũ thoáng hiện trong đầu như một thước phim, Chung Lăng mỉm cười rồi đóng hòm thư lại.

Tối ba mươi Tết, cuối cùng Hạ Dương đã bước chân vào nhà họ Chung trên cương vị con rể tương lai.

Ông Chung vốn đã khen anh không ngớt lời, cũng đã từng có ý định muốn giới thiệu cô con gái cho anh, giờ đây cuối cùng hai đứa đã đến được với nhau, ông Chung cười nói vui vẻ cả buổi tối. Con gái ông, ông hiểu, tính tình ngang ngạnh, lại hay nổi cáu, may mà có Hạ Dương là người biết trước biết sau đến với cô, ông yên tâm hơn rất nhiều.

Chung Khải cũng đưa bạn gái Lâm Giai Viện về nhà ăn cơm, lần đầu tiên trong tám năm qua, nhà họ Chung đông đủ như vậy.

Lợi Lợi hào hứng chui qua chui lại dưới gầm bàn, lúc thì sà vào lòng Hạ Dương, lúc lại bám riết lấy Chung Lăng bắt kể chuyện, Chung Lăng đâu có biết kể những cái đó, cuối cùng Lâm Gia Viện bế cô bé ngồi lên đùi mình và dịu dàng dỗ dành, kể mấy chuyện cổ tích không có trong sách.

Hạ Dương ngó nghiêng với vẻ rất hào hứng rồi lấy khuỷu tay huých Chung Lăng: “Này, nhớ học đó nhé”.

Chung Lăng lườm anh một cái nhưng không thể không thừa nhận Lợi Lợi xán Lâm Gia Viện hơn.

Tướng Viêm sai người dọn cơm xong xuôi liền thờ ơ nói: “Ăn cơm thôi”.

Chung Lăng và Chung Khải đều cố tình ngồi cách xa cô ta, cô ta cũng biết ý để Lợi Lợi ngồi giữa mình và ông Chung.

Ông Chung nhìn quanh phòng khách rồi hỏi: “Sao không thấy Duy Minh đâu?”.

Tướng Viêm đáp: “Chắc là ở trong phòng làm việc”.

“Đi gọi nó vào ăn cơm cùng luôn.”

Tướng Viêm “vâng” rồi đứng dậy đi vào trong.

Một lát sau, Lưu Duy Minh mới có mặt. Anh nói với vẻ có lỗi: “Chủ tịch, như này sợ không hay lắm, cứ để cháu ăn cơm trong phòng”.

“Có gì đâu.” ông Chung chỉ tay: “Ngồi ghế kia kìa, cậu và Lăng Lăng chơi với nhau từ nhỏ, cả nhà chưa bao giờ coi cậu là người ngoài”.

Chung Lăng liền mím môi, Hạ Dương ngồi bên đã nắm chặt tay cô. Anh chàng này quá tinh tường, không chuyện gì giấu được. Cô quay sang nhoẻn miệng cười, úp bàn tay còn lại lên mu bàn tay Hạ Dương. Anh chàng bèn đáp lại bằng nụ cười chết người rồi vuốt nhẹ lòng bàn tay cô.

Lưu Duy Minh vẫn đứng ngẩn tò te, Chung Lăng nói nhỏ: “Anh ngồi đi”. Cô đã bỏ qua mọi chuyện rồi, anh vẫn chưa buông xuôi được ư?

“Dạ vâng.” Lưu Duy Minh cung kính đáp.

Anh vẫn cái tính cách đó, luôn phân rạch rồi tôn ti trật tự. Bao nhiêu năm đã trôi qua mà không chịu sửa. Chung Lăng cau mày và lặng lẽ thở dài.

“Duy Minh, hay là uống ít rượu nhé?” Ông Chung hỏi. “Hôm nay không phải lái xe mà.”

“Cảm ơn chủ tịch.” Lưu Duy Minh tỏ thái độ khác ngày thường, đón lấy chai rượu và rót ỉnh một ly đầy.

Ly đầu tiên của anh là mời Hạ Dương; “Chúc mừng cô cậu”.

Hạ Dương nâng ly nói: “Cảm ơn anh”.

“Tôi xin cạn, cậu cứ thoải mái.” Nói xong, Lưu Duy Minh chạm ly với Hạ Dương rồi uống một hơi hết luôn.

Dĩ nhiên là Hạ Dương cũng không thể uống tùy ý, đành phải cạn ly.

Tướng Viêm ngồi bên nói kháy: “Không ngờ Duy Minh và Hạ Dương tửu lượng đều khá nhỉ”.

Chung Lăng kéo áo Hạ Dương: “Anh uống ít thôi”.

Hạ Dương chưa nói gì, Tướng Viêm đã tiếp lời: “Ồ, xót ruột rồi đấy”.

Không đợi Chung Lăng lên tiếng, Chung Khải đã ra tay: “Cô nói ít thôi”.

Tướng Viêm cúi đầu, mắt chớp chớp, lập tức nhỏ được mấy giọt nước mắt.

Chung Khải ghét nhất là nhìn cô ta như vậy, ba anh hay bị lừa vì kiểu đó, anh thì còn lâu: “Tài diễn xuất của cô tốt như vậy, sao không đi làm diễn viên nhỉ?”.

“Ông coi.” Tướng Viêm khóc càng dữ hơn, yếu liễu đào tơ, nhìn rất tội nghiệp.

Ông Chung cau mày: “Tết nhất mà khóc lóc thì còn ra thể thống gì nữa”.

Lúc này Tưởng Viêm mới thôi, khuôn mặt vẫn nhật nhòa nước mắt.

Chung Khải lẩm bẩm: “Điều khiển rất chuẩn, giỏi thật”. Giọng không to không nhỏ, vừa đủ để những người khác nghe thấy.

Tưởng Viêm sầm mặt, dịch đôi đũa lên trên, kéo Lợi Lợi: “Ở đây không có chỗ ẹ con ta, ta đi thôi”.

Chung Lăng không nín kéo, Chung Khải lại càng không, hai chị em ngồi im không nhúc nhích, Hạ Dương và Lâm Giai Viện sao dám lên tiếng, Lưu Duy Minh tập trung uống rượu. Thấy không ai đếm xỉa gì đến mình, Tưởng Viêm liền bế Lợi Lợi chạy lên lầu.

“Bữa cơm đang yên đang lành thì bị phá đám.” Chung Khải lấy đôi đũa gõ lên miệng bát, rụt cổ lại với vẻ rất vô tội.

Chung Lăng cười khẩy, cô dám đánh cược rằng Tưởng Viêm sẽ không đi, cô ta chịu đựng bao nhiêu năm như vậy, giờ lại lựa chọn con đường bỏ đi thì chỉ có trắng tay.

Ông Chung không chịu được liền ngại ngừng nói: “Để ta lên xem sao”.

Sau khi ông đi, Chung Lăng cũng buông đũa xuống.

Hạ Dương vuốt tóc cô rồi nhẹ nhàng an ủi.

“Em ra ngoài một lát.” Chung Lăng bực bội nói: “Anh đừng đi theo, em muốn được yên tĩnh chút”.

“Em cẩn thận nhé.”

Chung Lăng tìm một chỗ ngồi sạch bên hồ cầu lần trước.

Xét cho cùng mâu thuẫn giữa cô và ba cô là vì Tưởng Viêm mà ra, cô khó chịu với Tưởng Viêm, nhưng ông Chung là cha cô, cô không thể suốt đời căng thẳng với ông được, Tưởng Viêm là cái gai ngăn giữa hai cha con họ, luôn đâm vào vết thương của cô.

Có tiếng bước chân dừng lại bên cô: “Tôi có thể ngồi đây được không?”.

“Tùy anh, hồ nhân tạo này có phải do nhà tôi đào đâu.” Giọng Chung Lăng bình thản.

“Cô chủ...”

Chung Lăng nhìn chăm chú vào một điểm vô định: “Lần nào nghe anh gọi như vậy tôi thấy rất khó chịu”.

Lưu Duy Minh cười buồn rồi lập tức chuyển sang chủ đề khác: “Cô chủ, Hạ Dương là người xứng đáng để cô gửi gắm cuộc đời”.

“Việc này anh không cần phải nói, tôi tin vào con mắt của mình.” Giọng Chung Lăng vẫn nhẹ nhàng, bình tĩnh.

“Vâng.”

“Anh không còn gì để nói nữa à?” Chung Lăng đứng dậy, phủi lá rụng trên người mình.

“Chúc cô hạnh phúc.”

Nét mặt Chung Lăng khá thoải mái: “Duy Minh, anh cũng sẽ hạnh phúc”.

Lưu Duy Minh nhìn theo bóng Chung Lăng, trong mắt có điều gì đó lướt qua.

Chắc chắn em phải hạnh phúc hơn tôi.

Chung Lăng nhìn thấy Hạ Dương đang đứng trước cổng đợi cô, liền rảo bước nhanh hơn và tình nghịch nháy mắt: “Sợ em bỏ trốn hay sao mà đứng ở cổng theo dõi”.

Hạ Dương cầm bàn tay lạnh giá của cô nhét vào túi áo khoác của mình, dịu dàng nói: “Không đâu, Duy Minh đã gửi gắm em cho anh rồi”.

Chung Lăng giật mình: “Anh biết hết rồi hả?”.

Hạ Dương cào nhẹ tay lên chiếc mũi xinh xắn của cô: “Ừ”.

Chung Lăng mỉm cười: “Anh ấy là người đầu tiên em thích”. Thuở nhỏ ai chẳng thương thầm một người, những tháng ngày ấp ủ tình cảm rung động đầu đời, trong mắt cô chỉ có anh mà thôi.

Lưu Duy Minh là con trai trưởng gia nhà họ Chung, từ nhỏ tới lớn sống trong nhà họ Chung. Sau khi cha mẹ qua đời, anh đã học xong đại học dưới sự giúp đỡ của ông Chung Đức Phúc. Để đền ơn, anh tự nguyện ở lại nhà họ Chung làm việc. Do tự ti với thân phận của mình, anh không dám nhận lời yêu của Chung Lăng. Trong trái tim anh, mãi mãi anh không bao giờ có thể xứng với con gái cả nhà họ Chung.

Chung Lăng chậm rãi kể lại.

Hạ Dương lắng lẽ lắng nghe.

“Cảm giác bị từ chối thật không dễ chịu chút nào.” Chung Lăng mỉm cười, má cũng đỏ hơn.

Hạ Dương khẽ thở phào: “May mà hồi ấy anh ấy từ chối em”.

“Vâng, nếu không anh đã chẳng có phần.” Chung Lăng cười đáp.

Đôi môi Hạ Dương lướt nhẹ gần tai cô: “Anh cho em cơ hội ngỏ lời với anh đấy”.

“Anh đừng có mơ.” Phần da trên cổ Chung Lăng đã đỏ rực.

Hạ Dương còn định giở động tác nữa ép cô phải ngoan ngoãn nghe lời thì Chung Khải đã đứng trong nhà gọi: “Chị ơi, ba gọi chị kia”.

Chung Lăng ra sức véo tai Hạ Dương, còn anh thì chỉ mỉm cười.

Chung Lăng bước vào nhà, phát hiện thấy Tưởng Viêm đang ngồi trên sofa trong phòng khách, sắc mặt tươi tỉnh, miệng cười tươi.

Ông Chung Đức Phúc mỉm cười: “Ba có việc muốn nói với các con, ba vẫn nợ Tưởng Viêm một đám cưới, ba định mấy hôm nữa sẽ lo cho xong, không cần mời nhiều người, chỉ gia đình hai bên gặp mặt, làm mấy mâm là được rồi”.

“Con không đồng ý.” Chung Lăng không hề suy nghĩ mà phản đối luôn. Tưởng Viêm và ba cô chỉ đi đăng ký, chưa làm đám cưới gì, trong mắt người Trung Quốc, cô ta không phải là người nhà họ Chung đích thực. Cô có thể chấp nhận việc Tưởng Viêm về nhà họ Chung ở và sống chung mái nhà với cô, nhưng không thể chịu được việc cô ta chiếm lấy cái tên Chung phu nhân, đây là vị trí của mẹ cô, không ai có thể cướp đi.

Tưởng Viêm trề môi, lại định khóc lóc.

Ông Chung dùng ánh mắt ngăn cô ta lại, nhẹ nhàng nói: “Lăng Lăng, ba rất mong con có thể chấp nhận”.

Nét mặt Chung Lăng lộ rõ vẻ lạnh lùng: “Con không thể”.

“Còn Chung Khải thì sao?” Ông Chung quyết định tìm bước đột phá từ phía cậu con trai. Dù gì thì nó không cả nghĩ như Chung Lăng, dường như cũng không dị ứng với Tưởng Viêm như Chung Lăng.

Chung Khải nhìn Chung Lăng rồi lại nhìn ba, ngập ngừng giây lát: “Con theo ý chị, nếu chị ấy không có ý kiến gì thì con cũng không phản đối”.

Thằng nhóc này ranh ma thật, Chung Lăng lườm Chung Khải, nhưng cũng thấy mừng vì nó đứng về phía cô.

Sắc mặt ông Chung mỗi lúc một khó coi, ông không nói gì nữa, dường như đang suy nghĩa bước tiếp theo nên làm thế nào.

Hạ Dương khoác tay Chung Lăng nói nhỏ: “Em bình tĩnh đi, đừng để ba em mất mặt”.

Chung Lăng cũng thấy hơi hối hận, đáng lẽ không nên để ba khó xử trước mặt bao nhiêu người như vậy. Cô mấp máy môi, nhưng cuối cùng không thốt ra được lời nào.

Lúc này, Tưởng Viêm bắt đầu xuất chiêu, cười khẩy nói: “Chuyện giữa tôi và lão gia cũng không đến lượt bậc con cái như mấy người quyết định”.

Chung Khải cau mày, cố gắng để không nổi cáu.

Chung Lăng không thể chịu được nữa liền nói: “Ba, nếu ba đã hạ quyết tâm làm như vậy thì từ nay về sau con sẽ không bước chân vào cái nhà này nữa”.

“Mày đang đe dọa ba mày ư?” Về giận dữ hiện rõ trong mắt ông Chung, giọng gầm lên. Khó khăn lắm mới quan hệ giữa ông và cô con gái mới được cải thiện, lúc đầu ông định vui vẻ bàn bạc chuyện này, không ngờ Chung Lăng lại phản ứng gay gắt như vậy, ông cũng là người nóng tính, cơn giận bốc lên là không kìm chế được nữa.

Chung Lăng cười khẩy: “Xem ra ba đã đưa ra sự lựa chọn rồi”. Cô quay sang Hạ Dương: “Mình đi thôi”.

“Chị ơi, đợi bọn em đã.” Chung Khải kéo Lâm Giai Viên lên tầng lấy đồ.

Hạ Dương nói với vẻ đầy lo lắng: “Chung Lăng, em đừng xúc nổi”.

Chung Lăng lắc đầu: “Em không xúc nổi”.

“Chị, bọn mình đi thôi.” Chung Khải đã thu dọn xong đồ đạc với tốc độ chóng mặt.

Hạ Dương trợn mắt nhìn cậu ta, đúng là anh chàng chỉ làm mọi chuyện rối rắm thêm.

“Ừ.” Chung Lăng không hề nhìn ông Chung mà nói: “Đi thôi” rồi bước ra ngoài.

Ông Chung mặt mày hầm hầm, bàn tay run rẩy giờ lên.

Hạ Dương thở dài nói: “Ba ạ, con sẽ khuyên cô ấy, ba đừng nóng”.

Lúc này sắc mặt ông mới dịu đi một chút, rồi ông gật đầu.

Không ai thể ngờ rằng bữa cơm tất niên đầu tiên mà Chung Lăng ăn sau khi về nước lại kết thúc một cách buồn bã như vậy.

Chung Lăng vẫn chưa hết bực, dĩ nhiên là không chịu tiếp thu lời ai.

Hạ Dương biết tính cô, cũng không nói gì nữa, để cô bình tĩnh trở lại rồi tự suy nghĩ.

Mấy ngày sau, Chung Lăng ngập ngừng hỏi Hạ Dương: “Chuyện hôm trước có phải em làm hơi quá hay không?”.

Hạ Dương hờn nhẹ lên tóc cô: “Anh hiểu suy nghĩ của em, nhưng dù gì thì bác Chung vẫn là cha em”.

“Hạ Dương, em thật sự không biết phải làm thế nào.” Chung Lăng gục đầu vào ngực anh, cô luôn cố chấp và cho rằng cô phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ, nhiều năm qua cô phải sống trong sự giày vò, ân hận, không biết vui về là gì, mãi cho đến khi gặp Hạ Dương mới cảm thấy như được sống lại.

Mặc dù Hạ Dương biết chuyện chị em Chung Lăng không hợp với Tường Viêm, nhưng lại không hiểu gánh nặng tâm lý trong lòng cô, đến giờ được nghe cô kể, anh càng thương cô hơn. “Chung Lăng, em hãy nghe lời anh”, anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp tựa hồ thu của cô: “Bác gái sống khôn chết thiêng, cũng không mong muốn hai cha con em gây chuyện với nhau như vậy”.

Chung Lăng cụp mắt nhìn xuống: “Em cũng hiểu bất luận em làm gì đi nữa thì mẹ em cũng không thể sống lại, nhưng làm như vậy ít nhất khiến em cảm thấy đỡ khổ tâm hơn”.

Mặc dù vị trí của cô cao hơn Hạ Dương, nhưng trong vấn đề đối nhân xử thế cô vẫn còn thua xa anh. Nhưng trong chuyện lần này, Hạ Dương cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Chung Lăng trầm tư rồi thở dài: “Thôi kệ, đến đâu hay đến đó”.

Hạ Dương xoa đầu cô nói: “Dù trời có sập thì anh cũng sẽ đỡ thay cho em”.

“Vâng”, Chung Lăng ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Hạ Dương cười bất lực, ôm que kem chỉ được nhìn mà không được ăn này chịu cảnh giày vò.

Chiều hôm nay, Chung Lăng đang ở văn phòng xem tài liệu liên quan đến khách hàng mới thì đột nhiên Chung Khải gọi điện thoại đến, giọng rất lo lắng: “Chị à, ba phải vào viện phẫu thuật rồi”.

Chung Lăng giật bản mình; “Có chuyện gì vậy?”.

“Bọn em đang ở bệnh viện HS, chị đến sẽ biết.” Đường như Chung Lăng đang có việc gấp nên cúp máy rất nhanh.

Chung Lăng nắm chặt điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ. Ngần ngừ một lát rồi cô chạy sang phòng Hạ Dương, nói như sắp khóc: “Hạ Dương, ba em xảy ra chuyện rồi”.

Hạ Dương gạt đầu: “Giai Viện nói với anh rồi”.

Chung Lăng liền túm chặt anh như túm chiếc phao cứu mạng: “Ba em bị bệnh gì vậy?”.

Hạ Dương ngần ngừ, cân nhắc câu chữ hồi lâu mới nói: “Chung Lăng, bảy năm trước ba em bị mổ một lần em có biết không?”.

“Em không biết.” Bảy năm trước Chung Lăng không hề nghĩ đến chuyện sẽ về nước, cũng là thời điểm mẹ cô mới mất và mâu thuẫn giữa hai cha con cô lên đến đỉnh điểm. “Ba em mổ gì vậy?” Giọng cô run rẩy.

“Phẫu thuật cắt bỏ tế bào ung thư” Hạ Dương nhìn cô, rụt rè nói: “Ung thư dạ dày”.

Chân Chung Lăng như muốn khụy xuống, suýt thì ngã nhào xuống đất.

Hạ Dương vội đỡ cô, nét mặt Chung Lăng lộ rõ vẻ buồn bã, nước mắt lăn dài xuống gò má.

Hồi lâu cô mới lau nước mắt, lặng lẽ nói: “Đến viện thăm ba với em nhé”.

Từ khi còn rất nhỏ Chung Lăng đã ghét mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, bây giờ vẫn thế. Cô cũng ghét chốn lạnh lẽo này, nó luôn làm cô phải nhớ đến người thân. Bà nội, ông nội, và cả mẹ cô nữa đều mãi mãi rời xa cô từ chốn này. Mỗi lần nhớ đến những chuyện đó, cô cảm thấy vô cùng bất hạnh.

Ông Chung nằm ở phòng riêng đặc biệt, chế độ và điều kiện chẳng khác gì khách sạn năm sao.

Chung Lăng nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt, tiêu tụy của ba cô, khiến cô cảm thấy vô cùng xót xa.

Hạ Dương kéo cô lại và nói nhỏ: “Em nói chuyện nhẹ nhàng với bác, đừng để khi mất đi rồi mới hối hận”.

“Vâng.” Chung Lăng cố nuốt nước mắt vào lòng và trịnh trọng gạt đầu.

“Ba.” Chung Lăng gọi khẽ.

“Con đến rồi à.” Ông Chung yếu ớt đáp.

Nét mặt Chung Lăng rất bình tĩnh: “Hiện tại ba thấy trong người thế nào?”.

“Chút bệnh vặt thôi mà con cũng phải đến à.”

Ba không muốn để cô phải lo lắng, lại còn nói dối cô. Chung Lăng nghe xong, trong lòng càng xót xa.

“Ba yên tâm dưỡng bệnh, con sẽ không làm ba tức giận nữa đâu.”

Ông Chung cười hạnh phúc.

Chung Lăng trốn ra cuối hành lang lau nước mắt.

Chắc là ba giấu bệnh tình, không muốn để cô phải buồn. Cô là người không biết suy nghĩ, cũng không quan tâm nhiều đến ba, nếu không, chuyện lớn như vậy làm sao không phát hiện ra.

Tướng Viêm xách cặp lông đi qua chỗ cô, nét mặt thờ ơ, không thèm nhìn cô một cái.

Chung Lăng thở dài gọi cô ta lại: “Tướng Viêm”.

“Gọi tôi à?” Tướng Viêm có vẻ như không tin vào tai mình.

“Có việc muốn hỏi cô.”

“Ừ hỏi đi.”

Chung Lăng tỏ vẻ khó xử, ngần ngừ một lát rồi vẫn hỏi: “Ba tôi từng bị ung thư dạ dày à?”.

Tướng Viêm sững sờ nhìn cô rồi gạt đầu.

Sau khi đã chứng thực qua Tưởng Viêm, nét mặt Chung Lăng trông nặng nề hơn, cô biết rất rõ vào viện để mổ lần hai đồng nghĩa với điều gì, trong lòng cô cảm thấy vô cùng đau đớn, một nỗi đau không thể diễn tả bằng lời. “Chuyện của cô với ba tôi, tôi sẽ không phản đối nữa, chỉ cần ông vui là được.”

Tưởng Viêm tỏ ra vô cùng sửng sốt trước sự thay đổi đột ngột của Chung Lăng, hồi lâu không thốt ra được lời nào.

Chung Lăng bình thản liếc cô ta: “Tưởng Viêm, tôi muốn hỏi một câu”, cô ngập ngừng, “và muốn được nghe câu trả lời thật”.

“Hỏi đi.”

“Cô theo ba tôi là thật lòng ư?” Trong lòng Chung Lăng xen lẫn muôn vàn cảm xúc.

“Thật hay giả có còn quan trọng nữa không?” Tưởng Viêm không đáp mà hỏi lại cô.

Chung Lăng cắn môi: “Đương nhiên, đối với tôi nó rất quan trọng”.

“Kể cả lúc đầu không thật lòng, chúng tôi đã sống với nhau bao nhiêu năm như vậy, giờ cũng đã có một mặt con, bản thân tôi luôn ở bên ông, con người đầu phải cõ cây, kiểu gì cũng phải có tình cảm chứ.” Giọng Tưởng Viêm lạnh nhạt, nhưng ánh mắt cũng thoáng hiện vẻ dịu dàng.

Chung Lăng không ngờ cô ta lại nói ra những lời đó. Thôi vậy, cứ so đo chuyện ngày trước thì có ý nghĩa gì. Những tháng ngày ba khó khăn nhất có Tưởng Viêm lo lắng mọi việc cho ông, những năm qua bệnh tình không tái phát cũng có công lớn của cô ấy, cô là con gái nhưng có giúp được ông gì đâu.

Đột nhiên Tưởng Viêm lên tiếng: “Tôi biết cô vẫn trách ba cô, nhưng thực ra chuyện năm xưa lỗi là do tôi”.

Chung Lăng ngẩng đầu nhìn cô ta.

“Tôi đã tranh thủ lúc ông say rượu mà dụ dỗ.” Giọng Tưởng Viêm rất bình thản, không khác gì ngày thường. “Sau khi mẹ cô mất, vốn là ông không muốn lấy tôi, nhưng lúc đó tôi lại có bầu.”

“Thế đứa bé đâu?”

“Chắc là ông trời trừng phạt chuyện tôi làm sai, chẳng bao lâu thì tôi bị sảy.”

Chung Lăng không biết có nên tin cô ta không.

Tưởng Viêm mỉm cười nói: “Chung Lăng, cô có thể tiếp tục hận tôi, nhưng tôi chưa bao giờ hối hận trước những việc mình đã làm”.

Nếu là trước đây chắc chắn Chung Lăng sẽ tát cô ta một cái thật đau cho hả giận, nhưng hiện tại, cô chỉ muốn để mọi thứ trôi qua. Đứng trước Tưởng Viêm, cô vẫn tỏ vẻ khó chịu, chắc là Tưởng Viêm cũng không vui về gì khi nhìn thấy cô. Nhưng ít nhất bề ngoài có thể chung sống hòa bình, như thế cũng là đủ rồi.

“Thế cô cố gắng chăm sóc ba.” Chung Lăng cụp mắt nhìn xuống, nghĩ đến bệnh tình của ba, nước mắt lại trào ra.

“Cô có làm sao không vậy?” Tưởng Viêm liếc xéo cô. “Ba cô chỉ bị thoát vị bẹn phải mổ, sao cô lại khóc lóc dữ vậy.”

Chung Lăng: “...”

Đến khi sự thật vỡ lở, hai kẻ chủ mưu và tòng phạm cảm thấy rung mình vì sợ.

Sau khi ông Chung ra viện, gần như ngày nào Chung Lăng cũng ở bên ông. Đi dạo, ăn cơm, câu cá...

Cô muốn bù đắp những thiệt thòi trong tình cảm cha con cho ông trong bao năm qua.

Lần nào Hạ Dương đến tìm Chung Lăng đều không được gặp, Chung Lăng bực vì anh làm cô hiểu lầm, tưởng bệnh tình của ba lại tái phát nên mới ra thông điệp cho Tưởng Viêm, mặc dù trải qua chuyện đó, quan hệ giữa hai cha con cô mới tốt lên, nhưng cô vẫn bực vì Hạ Dương lại một lần nữa giằng bẩy lừa cô chui vào.

Khó khăn lắm Hạ Dương mới gặp được ông Chung nhờ ông giải thích đôi câu, ông Chung cười khà khà nói: “Đây là chuyện của đám trẻ chúng bay, ta không quản được”. Nói đùa hay thật, Chung Lăng còn đang bực, ai dám động đến cô. Hơn nữa ông cũng không muốn gây chuyện để hai cha con lại mâu thuẫn với nhau. Thế nên, chàng trai trẻ, đành phải xin lỗi cậu vậy. Cậu tự tính cách giải quyết thôi.

Hạ Dương tức lắm mà không làm được gì, thật chẳng khác gì qua cầu rút ván.

May mà Hạ Dương còn có một gián điệp nằm vùng trong nhà họ Chung có thể sử dụng. Sau khi bàn bạc với Chung Khải, anh liền bày ra kế sau.

Hôm nay Chung Lăng lên tầng hai phơi chăn cho ba, đột nhiên nhìn thấy có người bám ống nước treo lên.

Cô giật nảy mình, nhìn kỹ thì hóa ra là Hạ Dương.

Đoán chắc là lâu không gặp được cô nên mới nghĩ ra hạ sách này. Không muốn đếm xỉa đến anh chàng, nhưng lại sợ anh chàng ngã.

Chung Lăng vỗ tay lên trán nói: “Này, anh làm gì vậy, mau xuống đi, nguy hiểm lắm”.

“Chung Lăng, em tha thứ cho anh rồi hả?”

“Anh đừng có mơ.”

“Thế thì anh đành phải dùng cái chết của mình để thể hiện lòng chung thủy đối với em thôi.” Hạ Dương cười nhe nhớn để lộ hàm răng trắng.

Chung Lăng bực lắm: “Có chuyện gì thì cứ nói, anh xuống trước đã”.

Hạ Dương ngoẹo đầu, cười rất ranh mãnh: “Anh chỉ có một yêu cầu thôi”.

“Anh nói đi.”

“Chung Lăng, nếu anh ngã xuống, anh chỉ mong được chôn ở khu mộ nhà em.”

Chung Lăng:”...”

15. Chương 15: Ngoại Truyện – Đám Cưới

Hôm nay là ngày tổ chức đám cưới của Chung Lăng và Hạ Dương.

Ngay từ sáng sớm Chung Lăng đã bị Quách Chỉ Quân lôi ra khỏi chăn, cô dụi mắt nói: “Gì mà sớm vậy”.

“Hôm nay tha hồ việc cho cô bạn, thế mà cô vẫn ngủ được à.” Chỉ Quân giận dữ nói.

“Hôm qua mình ngủ không ngon.” Chung Lăng uể oải ngoẹo đầu.

“Chắc là mót lấy chồng quá chứ gì.” Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội trêu cô nàng, dĩ nhiên là Chỉ Quân đâu chịu bỏ qua.

Chung Lăng không phản bác như mọi lần mà cười đau khổ: “Đêm qua nằm mơ, cậu đoán ta mơ thấy ai?”.

“Ai vậy?” Chỉ Quân tròn tròn mắt hỏi.

“Đường Tranh.” Chung Lăng không còn gì để nói. “Sao mình lại mơ thấy anh ta nhỉ?”

“Có sao đâu.” Quách Chỉ Quân bình thản đáp. “Tục ngữ nói rồi, ôn cũ để biết mới. Ý muốn nói đến trường hợp Chung Lăng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cười lớn.

Buổi chiều sau khi làm lễ dâng trà ở nhà mẹ chồng, Chung Lăng kéo mẹ chồng ra một góc hỏi nhỏ: “Mẹ, mẹ tìm thấy chưa?”.

“Tìm thấy rồi”, bà mẹ chồng cười hơ hơ và dúi vật gì đó vào tay Chung Lăng.

Chung Lăng không kịp xem kỹ mà cất vào túi xách của phù dâu Thích Đình Đình trước.

Thích Đình Đình lén nhìn trộm, bên trong phong bì là giấy chứng sinh của Hạ Dương, cô cũng không hiểu Chung Lăng mượn mẹ Hạ Dương cái này để làm gì?

Bữa tiệc buổi tối diễn ra vô cùng náo nhiệt, gần như tất cả bạn bè làm trong tập đoàn Hiển Dịch ở chi nhánh Thượng Hải đều có mặt. Cả buổi tối Chung Lăng phải mỉm cười rạng rỡ, mời rượu, mời thuốc lá từng người. Đến cuối cùng thấy cơ mặt gật gật vì cười lâu quá, tay cũng mỏi nhừ vì phải mời rượu khách.

Đột nhiên cô kéo Thích Đình Đình hỏi: “Sao không thấy Phương Nhiên đâu nhỉ?”. Chỉ riêng bạn bè đồng nghiệp trong Hiển Dịch đã chiếm hơn chục bàn, sắp xếp riêng ở một khu vực, vì không muốn làm Phương Nhiên ngại Chung Lăng đã để Thẩm Hạo và Diêu Thiên Thiên ngồi ở vị trí cách cô ấy khá xa, nhưng vừa này cô đi mời rượu một vòng mà không thấy Phương Nhiên đâu.

Thích Đình Đình nở một nụ cười bí ẩn, chu môi về phía bàn đằng kia: “Nhìn kia kìa”.

Chung Lăng liền nhìn về hướng đó, Phương Nhiên và Tống Minh Chí đang ngồi cùng nhau chuyện trò rất vui vẻ. Cô sững sốt hỏi: “Sao bọn họ lại ngồi với nhau nhỉ?”.

Thích Đình Đình nhún vai: “Việc này thì cô phải hỏi đương sự chứ”.

Chung Lăng cười, biết đâu đấy lại là một sự khởi đầu tốt đẹp thì sao?

Bận rộn cả một ngày, cuối cùng đôi uyên ương đã được đưa vào buồng tân hôn.

May mà ngay từ đầu Hạ Dương đã đe dọa những kẻ chưa vợ chưa chồng, ai mà giở trò gây rối quá đà thì sau này anh sẽ báo đáp gấp đôi. Chiêu này quả nhiên có tác dụng, ít nhất đám cấp dưới của anh và đám bạn hay chơi khăm như Thích Đình Đình, Tư Mẫn không dám đùa quá trớn. Chỉ Quân biết lo đám cưới vất vả, thương Chung Lăng nên cũng không tham gia vào vụ này. Thẩm Hạo lúc đầu đã lên gân xuống tấn chuẩn bị đại náo một hồi, nhưng lại bị Hạ Dương mua chuộc từ trước nên cũng buông tha. Còn lại đám tép riu không thành vấn đề, chẳng mấy chốc đã giải tán.

Hạ Dương ngả gối nằm vật xuống giường, rút phất caravat ra than: “Mệt chết mất thôi”.

Chung Lăng cười cười ngồi ở đầu giường: “Anh dậy đi, em có việc muốn hỏi anh đây”.

Hạ Dương liền ngồi bật dậy: “Để anh nói trước, anh có một việc muốn tuyên bố”.

“Ok, anh nói trước đi.”

“Đơn nghỉ việc anh đã gửi đến em và sếp tổng trong sáng nay rồi, sau một tháng anh sẽ không là cấp dưới của em nữa, ha ha, tự do muôn năm.” Hạ Dương cười lớn nói.

Chung Lăng thủng thảng hỏi: “Đi tìm việc khác hả?”.

Hạ Dương vô cùng phấn chấn: “Dĩ nhiên, giám đốc kỹ thuật, chức vụ không kém gì em”.

Chung Lăng liếc anh chàng một lượt từ đầu xuống chân nói: “Anh đừng có mà hối hận đó nhé”.

“Sao có chuyện đó được.” Cho dù thế nào, ở công ty vẫn bị vợ cười lên đầu, chẳng có ông nào là thích cả.

Chung Lăng nheo mắt: “Vừa này sếp tổng có nói với em, quy mô công ty phát triển rất nhanh, anh ấy muốn tách bộ phận dịch vụ chăm sóc khách hàng ra làm mảng riêng, bổ nhiệm anh làm giám đốc kỹ thuật, sau khi trưng cầu ý kiến em, anh ấy sẽ báo cáo với tổng công ty”.

“Hả!” Hạ Dương trợn mắt.

Chung Lăng cup mắt nhìn xuống: “Nếu như vậy thì việc này không cần thiết nữa, em sẽ gọi điện thoại cho sếp tổng ngay, bảo anh ấy hủy kế hoạch”.

“Hả!” Hạ Dương vội vàng ngăn lại: “Em đừng làm thế, còn có thể thương lượng nữa không?”.

“Đơn xin từ chức anh đã gửi rồi còn thương lượng gì nữa?” Chung Lăng cố tình không nhìn anh, trong lòng vô cùng khoái chí.

“Anh... bây giờ anh rút lại còn kịp không?”

“Không kịp nữa đâu.”

“Nhưng em đã đọc mail đâu.”

“Tôi về chắc chắn sếp tổng sẽ check mail.”

Hạ Dương lại ngã vật xuống giường, hậm hực không để đâu cho hết.

Chung Lăng sờ cằm cười thầm, đây chính là số phận của kẻ dám giấu cô làm việc xấu.

Một lúc lâu sau, Hạ Dương trở về với thực tại, chắc chắn Chung Lăng đang chơi xỏ anh.

Anh nghiêng người hôn siết lên đôi môi hồng của cô, Chung Lăng vội tránh, nhưng vẫn bị anh hôn được mấy lần, trong lúc môi ghì siết môi, váy của Chung Lăng đã tụt một nửa, khó khăn lắm cô mới ngăn được động tác tiếp theo của Hạ Dương: “Đợi đã, em có việc muốn hỏi anh”.

“Hả?” Hạ Dương hỏi, đầu vẫn gục vào cổ cô.

Chung Lăng vỗ đét tờ giấy mỏng vào lòng bàn tay Hạ Dương: “Anh xem đi”.

“Ồ”, Hạ Dương nhìn xong liền tính ngay cách đối phó.

“Hừ.” Chung Lăng lạnh lùng nhìn anh chàng: “Anh có còn gì để nói hay không”.

Hôm ấy khi hai người đi lấy giấy đăng ký kết hôn, Chung Lăng phát hiện ra năm sinh của Hạ Dương trên chứng minh thư kém cô một tuổi. Cô nói đùa rằng cô muốn hủy hôn. Hạ Dương cười giả lả nói với cô rằng, thực ra năm xưa đăng ký hộ khẩu khai muộn một năm, vậy là cứ sai đến tận bây giờ.

Chung Lăng nửa tin nửa ngờ, liền lấy lý do bảo mẹ chồng tìm giấy chứng sinh của Hạ Dương đưa cho cô xem.

Và thế là lời nói dối của Hạ Dương đã bị vạch trần. Anh tiu nghỉu nói: “Việc này, hề hề”.

“Dám nói dối em hả, ngồi tự kiểm điểm đi.” Chung Lăng phán rất tỉnh bơ: “Hôm nay không được ngủ ở nhà, anh tự tìm cách giải quyết nhé”.

Hạ Dương chỗ nào chẳng có bạn bè, không sợ tìm không được chốn nương thân, nhưng đâu dám ọi người biết đêm tân hôn bị bà xã tống cổ ra khỏi nhà.

Vậy là chú rể đáng thương đành phải ngủ tạm ở gara một đêm.

16. Chương 16: Ngoại Truyện 2 – Đặt Tên

Kể từ khi biết tin Chung Lăng có bầu, Hạ Dương bắt đầu vắt óc nghĩ tên cho con.

Anh không những tra nát cuốn từ điển Tân Hoa, mà nghe nói còn nhờ một ông thầy xem tướng rất giỏi nghĩ hộ.

Ông thầy này thực ra là anh chàng Thẩm Hạo ở nhà đối diện.

Sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, Thẩm Hạo liền truyền cho Hạ Dương một chiêu, sau khi em bé chào đời, bất luận là trai hay gái đều có thể đặt là Hạ Tiểu Dương, anh cũng đặt tên cho con mình như vậy, Thẩm Tiểu Hạo.

Chưa nói dứt lời, Thẩm Hạo đã bị Chung Lăng và Hạ Dương hợp lực tống ra khỏi cửa.

Nói tóm lại, có thể thấy, như trên đã trình bày, Diêu Thiên Thiên cũng đã có tin vui,

Dự sinh chỉ cách Chung Lăng mấy ngày.

Nhưng mãi cho đến khi hai thằng nhóc bụ bẫm chào đời mấy ngày rồi mà tên vẫn chưa được quyết định.

Ngày nào y tá cũng đến hỏi: “Sao chưa đặt được tên à? Chưa có tên là không kê được giấy chứng sinh đâu”.

Thẩm Hạo mặt mày rầu rĩ: “Đặt tên còn đau đầu hơn cả đẻ con nhỉ”.

Lập tức bị hai bà mẹ tấn công: “Ông thử để xem”.

Anh chàng đành phải nhũn nhặn tạ tội.

Hạ Dương liền nói kháy: “Không phải ông định đặt tên con trai ông là Thẩm Tiểu Hạo đó sao, đỡ phải mệt đầu”,

“Ông ấy có mà dám!” Diêu Thiên Thiên tay chống nạnh gầm lên.

Thẩm Hạo hậm hực chạy ra góc phòng vẽ nguệch ngoạc lên tường.

Mọi người thường nói sau khi sinh con, mẹ dễ mắc bệnh trầm cảm, nhưng Diêu Thiên Thiên và Chung Lăng không có vấn đề gì, Thẩm Hạo và Hạ Dương lại bị trầm cảm.

“Vì chuyện đặt tên mà tóc tôi bạc trắng hết rồi.” Thẩm Hạo rên rỉ.

“Tóc tôi thì sắp rụng sạch rồi.” Hạ Dương than thở.

Đột nhiên Thẩm Hạo nảy ra một ý, liền lạch bạch chạy đi tìm Diêu Thiên Thiên: “Bà xã này, đặt tên con mình là Thẩm Anh Hùng nhé, nghe rất chi là oách”.

Diêu Thiên Thiên nhất quyết không chịu: “Nếu anh đặt cho con trai tôi cái tên đó thì tôi sẽ bế nó về nhà ngoại ngay, sau này anh đừng có hòng mà nhìn thấy nó nữa”.

Thẩm Hạo gọi điện cho cô bạn thân Diệp Tử để tố cáo: “Cái tên đó hay như vậy mà vợ mình nhất quyết không chịu, cô nàng này chẳng hiểu biết gì cả”.

Diệp Tử im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu mình mà là vợ cậu thì mình cũng chẳng hiểu biết gì cả”.

Thẩm Hạo càng ảm ức hơn.

Đúng lúc bị Hạ Dương nghe thấy, một thời gian dài sau đó Thẩm Hạo bị lôi ra làm trò cười.

Một ngày nọ, Thẩm Hạo đi thăm khách hàng, ở cổng khu dân cư nọ anh nhìn thấy một cửa hàng bán dưa tên là Thiên Thành, lập tức mừng rói, về nhà nói với Diêu Thiên Thiên: “Bà xã à, anh nghĩ ra rồi, con trai mình sẽ đặt tên là Thẩm Thiên Thành, em cảm thấy thế nào?”.

Dĩ nhiên là Diêu Thiên Thiên không biết nguồn gốc của cái tên này, cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “Giai ngẫu thiên thành¹, hay đấy, chồng em giỏi quá”.

Thẩm Hạo cười rất đắc ý, cuối cùng cũng đã được nở mày nở mặt một lần. Anh lờ Diêu Thiên Thiên: “Em thấy anh có giỏi không? Cái tên này có điển tích, trích từ thơ của Lục Du² đấy: Văn chương bản thiên thành, diệu thủ ngẫu đắc (thơ hay luôn tồn tại, thi hào nảy ý thơ). Sau này chắc chắn con trai anh cũng sẽ là đại văn hào, ha ha”.

Thiên Thiên chớp mắt liên hồi và nhìn chồng với ánh mắt sùng bái.

Thẩm Hạo vô cùng khoái chí.

1 Giai ngẫu thiên thành tên tiếng Anh là Love is like oxygen, một bộ phim truyền hình dài 20 tập của Hồng Kông.

2 Lục Du (11250-1210): Nhà thơ và nhà làm từ dưới thời Nam Tống, Trung Quốc.

Thẩm Hạo đã đặt xong tên cho con, bên này Hạ Dương càng sốt ruột hơn.

Ngày nào anh cũng bị Chung Lăng hỏi han, phân nân, anh liền thề sẽ phải đặt một cái tên thật là kêu để mọi người phải chấn động.

Anh nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ không thiết ăn thiết ngủ, cuối cùng hôm ấy anh nói với Chung Lăng với vẻ đầy tự tin: “Anh đã nghĩ ra tên con trai rồi, đặt là Hạ Thiên Nhục nhé”.

“Đọc thì không có vấn đề gì, nhưng có vẻ như anh không phải là người nghĩ ra cái tên uyên thâm này thì phải.” Chung Lăng tỏ vẻ nghi ngờ.

Hạ Dương liền cười hề hề: “Tối qua xem phim Chính đạo nhân gian là bể dâu, đột nhiên anh nghĩ đến về trên”.

“Về trên như thế nào?”

“Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão.” Rồi Hạ Dương nói tiếp: “Tư Mẫn cũng hiểu một chút về vận mệnh ngũ hành mà, cô ấy bảo con trai mình thiếu nước, nên đặt một cái tên liên quan đến nước, anh liền cho bộ chấm thủy vào chữ Nhược”.

Chung Lăng ngẫm nghĩ một lúc.

“Thế nào, em thấy thế nào?” Hạ Dương muốn được bà xã hưởng ứng ngay.

“Cũng được đây.”

Và thế là tên của đồng chí Hạ tiểu đệ đã được quyết định như vậy.

Hạ Dương cười rất ranh mãnh.

Chung Lăng không biết rằng chữ “Nhược” còn có cách phát âm khác là “Nhiệt”, đọc cả tên đồng chí Hạ tiểu đệ sẽ thành: Hạ Thiên Nhiệt có nghĩa là Mùa Hè Nóng.

Khổ thân thằng bé, vừa mới chào đời đã bị ông bố phúc hắc chơi xỏ một vố.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-ha-chung-tinh>